

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

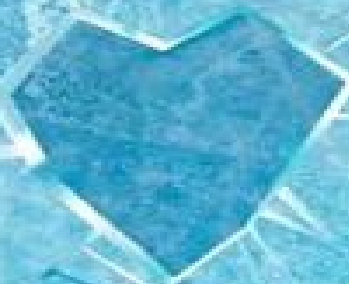
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ONE PUCKED

P
PACK

SARAH BLUE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Bir Pucked Up Paketi

Sarah Blue

Copyright © 2023 by Sarah Blue

Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, ABD telif hakkı yasasının izin verdiği durumlar dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.

Bu prodüksiyonda tasvir edilen hikaye, tüm isimler, karakterler ve olaylar hayal ürünüdür. Gerçek kişiler (yaşayan ya da ölmüş), yerler, binalar ve ürünlerle özdeşleştirilmesi amaçlanmamıştır ve böyle bir çıkarımda bulunulmamalıdır.

Kitap Kapağı: Maldo Designs

Düzenleme: Foxtale Editing

Kar Yağışı - Ingrid

Michaelson hırka - Taylor
Swift

Sweater Weather - The Neighbourhood Somewhere

Only We Know - Keane

The Scientist - Coldplay Teeth
- 5 Seconds of Summer

I Don't Wanna Live Forever - ZAYN, Taylor Swift All

You Had To Do Was Stay - Taylor Swift

I Will Wait - Mumford & Sons

drivers license - Olivia Rodrigo

Easy On Me - Adele

House Of Memories - Panic! At The Disco

Evergreen - Omar Apollo

Yüksek Su - Bishop Briggs

Sadece Aşk Böyle Acıtabilir - Paloma Faith

Circles - Post Malone
Keşke Daha İyi Olsaydım - Kina,
yaeow önce sen beni kırdın - Tate
McRae
Can You Feel My Heart - Bring Me The Horizon
TiO - ZAYN
Aynı Eski Aşk - Selena Gomez
Lego Evi - Ed Sheeran
She Will Be Loved - Maroon 5 Stay
- Rihanna, Mikky Ekko

Omegaverse nedir?

Omegaverse, insanların biyolojilerine dayalı bir hiyerarşide belirli bir tanımlamaya sahip olduğu alternatif bir evrendir - **benim serimde bunlar şekil değiştirici değildir**. Siz ya bir Alfa, Beta ya da Omega'sınız. Tanımınız fizyolojinizin ve kişiliğinizin belirli özelliklerini belirler.

Alfalar agresif olma eğilimindedir, genellikle daha baskındırlar ve otorite pozisyonlarına sahiptirler. Birçok Alfa, zenginliklerini ve hakimiyetlerini artıran sürüler oluşturur. Alfaların Omegalardan faydalanma ve onları istismar etme geçmişleri vardır. Doğduklarında erkek olarak atanan Alfaların penislerinin dibinde, cinsel ilişki sırasında şişen ve düğüm adı verilen etli bir halka bulunur. Bu halka onların bir Omega ile yerlerine "kilitlenmelerini" sağlar. Omegalar bir Alfa'nın düğümünü alma konusunda fizyolojik olarak en uyumlu olanlar olsa da, Betalar (hatta Alfalar) pratik yaparak bir düğümü alabilir. Dişi Alfaların penisin etrafını saran ve onu içeride tutan bir kilidi vardır, dişi Alfalar ve erkek Omegalar bunun için mükemmel bir uyum sağlar. Dişi Alfalar diğer isimlerle kilitlenebilir.

Betalar günlük insanlara en yakın olanlardır. Kokuları ve koku alma duyuları bir Alfa veya Omega kadar güçlü değildir. En seviyeli olma eğilimindedirler-

atamaların dışına çıktı.

Omegalar, tanımlamalar arasında en yumuşak ve nazik olma eğilimindedir. Genelde iktidar mevkilerinde bulunmazlar, ev kadınıdırılar ya da daha düşük mevkilerde görev yaparlar. Kokuları Alfalar için son derece tahrik edicidir. Tüm tanımlamalar arasında istismara uğrama ya da kötü muamele görme olasılığı en yüksek olan Omegalardır. Alfalar en çok Omega'larla üreme fırsatına sahiptir.

Omega'lar en doğurgan oldukları **ısı döngülerinden** geçerler. Bu dönemde ışığa, gürültüye ve kokulara karşı hassastırlar. Yumuşak kumaşlar ve dokularla dolu bir yuvanın konforuna ihtiyaç duyarlar. Bir kızgınlık döngüsü sırasında vücutları büyük miktarda cinsel uyarıma ihtiyaç duyar ve bu birkaç gün sürebilir. Eğer Omega bir Alfa ile birlikteyse, Alfa ya da Alfalar kızgınlık dönemleri boyunca bakımlarını ve rahatlıklarını sağlamak için ellerinden gelen her şeyi yapacaktır. Bağlanmamış bir Omega olarak kızgınlık döngüsünden geçmek fiziksel sağlıkları ve bazen de güvenlikleri için tehlikeli olabilir.

Koku eşleşmeleri temelde kader eşinizdir. Başka hiçbir Alfa veya Omega sizin koku eşiniz kadar güzel kokmayacaktır. Fizyolojik olarak birbiriniz için mükemmel bir eşleşmesiniz, bu evrende bu çok nadir bulunan bir şeydir.

Lütfen Omegaverse'imın karanlıktan ziyade daha tatlı bir kategoriye girdiğini unutmayın. Toplumdaki egemenlik sisteminde sorunlar olsa da kitaplarım toplumun karanlık tarafına değil daha tatlı yönlerine eğiliyor.

İyi bir ağlamayı seven iki favori kızım Sam ve Sandra'ya

İçindekiler

Yazardan Bir Not

1. Charlotte
2. Mikael
3. Charlotte
4. Charlotte
5. Eli
6. Charlotte
7. Anders
8. Charlotte
9. Mikael
10. Anders
11. Charlotte
12. Mikael
13. Eli

14. Charlotte
15. Charlotte
16. Charlotte
17. Anders
18. Charlotte
19. Mikael
20. Charlotte
21. Eli
22. Anders
23. Mikael
24. Charlotte
25. Charlotte
26. Charlotte
27. Eli
28. Charlotte
29. Mikael
30. Charlotte
31. Anders
32. Charlotte
33. Eli
34. Charlotte
35. Charlotte

36. Anders
37. Mikael
38. Charlotte
39. Eli
40. Charlotte
41. Charlotte
42. Mikael
43. Charlotte
44. Mikael
45. Charlotte
46. Anders
47. Eli
48. Anders
49. Charlotte
50. Mikael

Sonsöz

Son Söz

Ayrıca

Yazan

Teşekkür Yazar

Hakkında

Yazardan Bir Not

Pucked Up Omegaverse dünyasına hoş geldiniz. Neden hokey romantizmini seçmek için buradaysanız ancak Omegaverse'in ne olduğunu bilmiyorsanız, lütfen biraz bağlam elde etmek için 'Omegaverse Nedir' sayfasına göz attığınızdan emin olun.

Bu kitapta kayıp, keder ve depresyon tasvirleri olduğunu lütfen unutmayın. One Pucked Up Pack'in içerik uyarılarının tam listesi için lütfen web sitemi ziyaret edin.

<https://authorsarahblue.com/content-warnings/>

Charlotte

Birinci Bölüm

*T*ıming bir sürtük.

Bu benim hayatımın tüm hikâyesi sayılır. Sadece burada durduğum gibi değil

Harrison Daiger'ın oda arkadaşım Olive'in beynini dağıtmasını izliyordum. Bu gerçekten berbat olsa da -iki hafta önce o Alfa'yla yattığımı düşünürsek- hayatımın büyük şemasında gerçekten en kötü zamanlama değil.

Beni ellili yaşlarımın başında doğuran aileme sekiz haftalık prematüre olarak zamanında bile doğmamışım. Diğer yaşlılarımdan dört yıl önce Omega olarak seçildim ve bu durum sosyal becerilerim üzerinde ezici bir etki yarattı. Harrison'ı sevmezdim bile ama yirmi yaşındayım. Ateşim her an başlayabilir. Diplomamı bitirmeden başlayabilir ve kampüsü terk etmek zorunda kalabilirim. Bazen sadece bir düğüme ihtiyacım oluyordu ve aptal, dev yaraklı sporcu yakınlardaydı ve beni gezdirmesine izin verdi. O almama izin verdi, ben de aldım.

Bu Allah'ın belası okuldaki Alfaların bana sunabildiği tek şey bu gibi görünüyor; iyi vakit geçirmek ve kalın bir düğüm. Ve ben kimim ki içgüdülerimin isteklerini reddedeyim? Bu yüzden Alfalarla takılıyorum ve bundan daha fazlası gelmiyor. *Bu beni rahatsız falan etmiyor.*

Ancak şu anda Olive'den alıyormuş gibi görünüyor, mutfak adasında onu hırpalarken kış yanakları sıkılıyor.

Olive'in kızıl saçları sırtına yapışmış, yanakları efordan pembeleşmiş ve oda karpuz ve paçuli gibi kokuyor. Bu bende kusma isteği uyandırıyor.

Boğazımı temizliyorum ve ikisi de bana çok az ilgiyle bakıyor. Oda arkadaşım, onu biriyle sevişirken basmış olmamı hiç umursamıyor. Harrison benden iki hafta sonra oda arkadaşımı becerdiği için utanmış bile görünmüyor. Dürüst olmak gerekirse, Mercy Üniversitesi'nde alışılmadık bir durum değil.

Omega yatakhaneleriniz var ve Alfa ile Beta yatakhaneleri karışık. Neyse ki, Omegalar olarak sadece bir oda arkadaşımız ve küçük bir mutfak ve yaşam alanına bağlı özel odalarımız var. Hatta yaşam düzeninde herhangi bir düşmanlık olup olmayacağını görmek için birbirimizi koklamamıza bile izin veriyorlar. Ancak Olive ile üç yıl yaşadıktan sonra, tüm dürüstlüğümlle söyleyebilirim ki hayatım boyunca bir daha asla karpuz yemeyeceğim.

"İşin bitince tezgâhı temizle," diyorum odama doğru yürürken, ahşap kapıyı kapatıp kilitliyorum ve neredeyse kendimi puf koltuğuma bırakıyorum. Bu yerden çok sıkıldım. Kolejin okul kısmı umurumda değil. Sorun insanlar, atmosfer, uyum sağlayamadığımı hissetmem. Üç yıldır buradayım ve hala en yakın arkadaşlarım Vermont'taki evlerinde yaşıyor.

Umutsuzca evimi özlüyorum. Annemi, evimizin kokusunu, çocukluk odamı, soğuk havayı özlüyorum. Ama en çok köpeğimizi özlüyorum,

Hank.

Evde beni bekleyen devasa kafalı, beyinsiz Newfoundland'i düşünmek beni kıran şey. Beni ağlatan şey bu, ev arkadaşımı beceren adam değil, annemi özlemek değil, yalnız hissetmek değil. Kuyruğunu çok sert sallayacak ve muhtemelen onu gördüğümde beni kırımın üstüne devirecek olan devasa köpeği düşünmek beni kıran şey.

Genelde pek ağlayan biri değilimdir. Gözyaşlarım genellikle kızdığımda akar, üzgün olduğumda değil. Ama evimi özlediğim için kendimi kaybolmuş hissediyorum, eve gidip kendimi toparlamam gerekiyor. Mercy Üniversitesi'ne gitmeyi seçmemdeki en büyük pişmanlığım, evim New England'dayken Kuzey Carolina'da olmanın ne kadar uzak olduğu. Ama tam bursu öylece geri çeviremezsiniz. Yurttaki Omega'ların çoğu kısmi ya da tam burslu olarak burada. Hepsi Omegas'lara daha fazla seçenek sunma girişiminin bir parçası - sözde.

Şahsen ben bunun saçmalık olduğunu düşünüyorum. Bilin bakalım kim Mercy Üniversitesi'ne tam burs alamıyor? Alfalar. Hepsi son derece varlıklı ailelerden geliyor. Bu, bu hak sahibi dangalaklara tepside Omega vermek gibi bir şey. Üniversite, Omega yurtlarıyla ve Omega hakları konusunda çok progresif olmakla övünüyor. Bunların hepsi gerçekten de bu Alfaların okuldayken sürülerini ve bir Omega bulmalarına yardımcı olmak için. Kızıştıktan sonra derslere girmemize bile izin vermiyorlar, tabii bağlanmış değilseniz ve sürü dışında bir ev bulmadıysanız.

Yaşanan adaletsizlikten dolayı ne kadar üzgün görünsem de aptal değilim. Ücretsiz bir eğitimi geri çevirmiyordum. Çalışmalarında elimden gelenin en iyisini yaptığımı kesinlikle söyleyebilirim. Sanal ortamda yapabileceğim bir muhasebeci olmayı planlıyorum. Ofiste olmak bir seçenek değil. Sen

başvurularda da unvanınızı açıklamak zorunda değilsiniz. Bu benim hayalim olmayabilir ama pragmatik.

Sürü hayatına tamamen karşı olduğumdan değil. Sadece bana iyi bir insan olduklarını düşündüren tek bir Alfa ile bile tanışmadım. Onları sadece düğümleri için kullanıyorum, ihtiyacım olanı alıyorum ve dalıyorum. Herhangi bir şikayetim olmadı ve güvensiz olan yanım, hiçbirinin beni daha iyi tanımak için nasıl bir girişimde bulunmadığını da not ediyor.

Gözlerimi siliyorum ve telefonumu çıkarıp Hank'in fotoğrafına bakıyorum. Dili dışarıda, siyah uzun kürkü kar taneleriyle kaplı, çok aptal ama çok sevimli görünüyor. Kış tatili yeterince erken gelemez. Takvimimde geziniyorum ve bir buçuk hafta içinde ayrılabilceğimi görüyorum. Sadece şu önümüzdeki on günü atlatmam gerekiyor, sonra evde olabilirim.

İç çekerek puf koltuktan kalkıyorum, dolabımı açıyorum ve bir avuç dolusu Oreos ve bir şişe su alıyorum. Isıtmalı battaniyemi açıp yatağıma giriyorum, sonra da bu evrende arkamı kollayan tek kişiye mesaj atıyorum. Piper, dört yaşımdan beri en iyi arkadaşım. İkimiz de aynı sokakta büyüdük ve Piper her zaman benim dayanağım oldu. Alfa olarak tanımlanması şimdi daha anlamlı geliyor. İlişkimiz dürüstçe bir Omega-Alfa ilişkisi oldu, cinsel faydalar hariç. Piper'dan faydalandığım için hep endişeleniyorum ama o bana Omega denemesi diyor. O bir sur geon olma yolunda ilerliyor ve bir Omega'ya yerleşip ona düzgün davranacak zamanı yok (onun sözleri, benim değil). Yani şimdilik bana nasıl bakacağını bilmek onu hayallerindeki erkek Omega'ya hazırlayacak.

Ne yazık ki birbirimizden hoşlanamıyorduk. Uykuda birkaç kez sevişmediğimizden değil, ama gerçekten en iyi arkadaş olmamız gerekiyordu. Piper romantik olarak benim Alfa'm olmayabilir ama insanların bağlanabileceğini düşündüğüm en derin duygulardan birinde benim ruh eşim.

Ben: Kış tatili yeterince erken gelemez.

Piper: Bana mı söylüyorsun. Eğer bu üniversite ise, önümüzdeki on yılı nasıl geçireceğim hakkında hiçbir fikrim yok.

Ben: Cerrah olmak istediğine emin misin?

Piper: Her şeyden çok eminim.

Ben: Sen okula giderken ben senin şeker annen olacağım, merak etme.

Piper: Gelecek yıl benim için gerçekleşirse Boston veya New Haven konusunda ciddi olduğumu biliyorsun.

Ben: Düşünüyorum.

Piper: İyi edersin. İçeri girdiğinde ilk iş sıcak çikolata randevusu, ve Hank'i de getir!

Yakında görüşürüz.

Piper: Yakında görüşürüz, Charles.

Bana taktığı lakap karşısında gözlerimi deviriyorum ve Piper'la konuştuktan sonra kendimi daha rahat hissederek telefonumu bırakıyorum. Boston'daki dairesine taşınma ve okulu internet üzerinden bitirme teklifi cazip geldi. Ancak, eğer sanal ortama geçerseniz, bursunuz finansman olarak azalıyor. *Şok edici.*

Ama biliyorum ki Piper'la yaşasaydım, sahip olduğum sorunlarda bana yardımcı olurdu. Sosyal kaygılarım konusunda bana yardımcı olur ve yanımda olurdu. Bir yanıma ona bu kadar bağımlı olmak istemiyorum. Okulla meşgul olacağını ve birlikte olmak için çok fazla zamanımız olmayacağını biliyorum, ama her şey bundan daha iyi olmalı.

Kapım hafifçe çalınıyor ve yatağımın sıcaklığını ve rahatlığını terk etmek istemediğim için inliyorum. Bir şekilde galip gelip ayaklarımı kapıya doğru sürüyorum ve kapıyı açtığımda karşımda kırmızı suratlı Olive'i görüyorum. Oda arkadaşım güzel ve benden biraz daha uzun, ki 1.80 boyunda olduğum için bu hiç de zor değil.

"Harrison için üzgünüm. Geç saate kadar kütüphanede olacağını sanıyordum," diye özür diliyor Olive.

"Önemli bir şey değil. Sorun yok, Olive."

"İki hafta önce onunla takıldığını biliyorum. Bana söyledi."

"Bindik," diyorum, bir şey saklamaya çalıştığımdan değil. Sadece ikinizin de aynı ata bindiğini bilmek biraz garip. Acaba benim için olduğu kadar onun için de unutulmaz mıydı?

"Sadece kırgınlık olmadığından emin olmak istedim. Kış tatilinden önce bir randevuya çıkacağız."

Onları sevişirken görmek beni incitmedi. Onunla flört etmek istemesi, onu bir randevuya götürmesi, işte bu beni karnıma yumruk yemiş gibi hissettiriyor. Yeterince iyi olmadığının bir başka hatırlatıcısı. Bu yüzden Mercy'de olmaktan bu kadar nefret ediyorum; tamamen bir Omega olmaya indirgenmiş durumdayım ve bunu bile doğru yapamıyorum. Yaptığım hiçbir şey yeterince iyi değil.

Bu insanlar ya da Alfalar için. Ben sadece iyi vakit geçirmek için oradayım ve vücudumun onlara verebileceğinden başka bir şey olarak görülüyorum.

Kişiliğimde ya da kokumda beni diğer Alfalar için bu kadar sevimsiz kılan şey nedir? Dışarıdan bakıldığında neşeli olmadığımı biliyorum ve belki de biraz dinlenen bir sürtük suratım var, ama hiçbiri beni tanımak için zaman ayırmayı umursamıyor.

Ama Olive'i tanımak için zaman ayırıyor. "Bu harika, Olive. Ciddiyim, darılmaca gücenmece yok."

"Vay be. Uğrayacağı için işleri zorlaştırmak istemem," diyor ve ben de başımı sallıyorum. "Tabii ki, sadece belirli saatlerde."

Alfalar binamızın resepsiyonunda check-in yapmak zorundadır ve daha sonra ziyaret ettikleri yatakhaneye kadar eşlik edilirler. Burada bulunabilecekleri katı bir zaman dilimi var ve resepsiyon görevlisi Alfa'nın aranan bir misafir olduğundan emin olmak için her zaman Omega'larla kontrol ediyor. En azından güvenliğimiz için duydukları endişeyi takdir edebiliyorum. En azından bu kendini beğenmiş pisliklerden hangisinin düğüm atıp bizi ısıracığını görmek için bizi bir piyangoya koymuyorlar.

Belki de Mercy ile sorunum budur. Buradaki Alfaların çoğu, kendilerini Tanrı'nın kadınlara armağanı sanan kendini beğenmiş sporcular. Belki de bir kural koymalıyım: Artık sporcu yok. Ama çoğu Alfa'nın çoğunlukla fiziksel özelliklere sahip olması ve bunların gerçekten sevdiğim özellikler olması yardımcı olmuyor. Karın kasları, etli kalçalar ve sıkı bir popoyla ilgili bir şeyler var.

Belki de Betas'a bir şans daha vermeliyim. Eminim piyasadaki oyuncak sayısıyla yaratıcı olabilirler. Ama yine de Alfa düğümü kadar tatmin edici bir şey yok. Ya da Alfa feromonları, Alfa kokusunu bağımlılık yapıcı bulduğumdan değil. Güzeller, bir Beta'nın kokusundan daha iyiler,

Ama şu anda hiçbir Alfa'nın kokusunda kedi nanesi gibi yuvarlanmak istemiyorum.

"Cidden, sorun değil. Harrison'ı davet et. Beni rahatsız etmez."

"Teşekkürler Charlotte. Sen cidden en iyi oda arkadaşısın," diyor Olive süitin kendi bölümüne doğru yürürken.

Kapıyı kapattım ve gözlerimi deviriyorum. Tabii ki en iyi oda arkadaşı benim; odamda kalıyorum, tüm yiyeceklerimi burada tutuyorum ve temelde onunla hiç konuşmuyorum. Olive'i tanımak için daha çok çabalayabilirdim, elbette. Ama ne anlamı var ki? Eninde sonunda Olive ve ben yollarımızı ayıracağız. Olive burada, Raleigh'de yaşıyor. En kısa zamanda bir bağ işareti istediğinden bahsetmiyorum bile. Omegalar bağlandıktan sonra onlarla arkadaş olmak imkansız. Sürü sahibi olunca öncelikler değişir. Neden kendimi incinmeye hazırlayayım? İlk fırsatta eve dönmeyi planlıyorum. Neden yanımda kalmayacağını bildiğim birine bağlanayım?

Bu düşünce canımı yakıyor ve bu mutsuz hissi bastırıyorum. Zaten yeterince duygusalım. Terk edilme sorunlarım hakkında düşünmek zihnimin dolaşması gereken yer değil. Annemin bu yıl yetmiş yaşına girdiğini ya da babamı kaybettiğimizde altmış iki yaşında olduğunu düşünmek istemiyorum. Ya da bu atamayı nasıl tek başıma yaptığımı ve hala yardım edemediğimi ama her zaman yalnız hissettiğimi. Hayır, bunlar şu anda hissetmek istediğim duygular değil.

şimdi ihtiyacım olan biraz daha atıştırmalık, *Gilmore Girls* ve ısıtma yastığım. Bu önümüzdeki on günü atlatmam için yeterli olacaktır. Ve muhtemelen seks oyuncakları cephaneliğim, çünkü itiraf etmekten ne kadar nefret etsem de, Harrison'ın Olive'i gerçekten tanımak istediğini görmek, bu Alfalardan herhangi birinin parfümümü koklamasına bile izin vermek istemememe neden oluyor.

Yeni bir sayfa açmak, daha açık ve arkadaş canlısı biri olmak için söz vermem gerekirken, uyuyana kadar mastürbasyon yapmaya karar veriyorum.

İyi bir orgazmın düzeltemeyeceği şey yoktur.

MIKAEL

İkinci Bölüm

"G "İyi maçı beyler," diye tezahürat yapıyor Koç Kumerlee hepimiz buzdan soyunma odasına doğru kayarken. Burnum hâlâ kanıyor ve ben

oraya geri dönüp yirmi bir numaraya öyle bir yumruk atmak istiyorum ki hangi gün olduğunu hatırlayamasın. En azından ayağım takıldı ve iki kez çağırılmadım.

Dizginliyorum, öfkem hem bir lütuf hem de bir lanet. Beni değerli kılan tek şey bu. Eli kadar yetenekli bir hokey oyuncusu ya da Anders kadar iyi bir pozisyonda değilim. Kahretsin, buraya gelip oynaması için onu ülkenin öbür ucuna uçurdular. Bir sezon üniversite seviyesinde kalecilik yapacak ve sonra profesyonel olacak. Eli ilk birkaç turda seçilecek. Bazen onun yeteneğini ve ailesinin çocukken paten kurslarına gitmesi için para ödemesini kıskanıyorum. Eli'nin daha kolay bir hayatı olmadığını biliyorum ama en azından para onu katlanılabilir kılıyordu.

Yaptığım şey kavga etmek, iri cüssem beni buzda önemli kılıyor. Darbe almaktan ya da bir başkasına vurmaktan korkmamam hokeydeki güçlü yanlarımdan biri. Eminim terapiye gitseydim, neden fiziksel aktivitelerden hoşlandığımı ve bunun çocukluğumdan kaynaklandığı hakkında daha ayrıntılı konuşmak isteyeceklerdi. Ama yakın zamanda kafamı muayene ettirmeyi planlamıyorum.

Tek odak noktam notlarımı yeterince yüksek tutmak, böylece bu takımda kalabilir ve profesyonel olarak oynamak için ne gerekiyorsa yapabilirim. Eğer bir takıma giremezsem, ne yapacağımı bilmiyorum. Tüm yumurtalarım çok rekabetçi ve acımasız olan bu süper küçük sepette, ama bu hayali nasıl gerçekleştirebileceğimden emin değilim. Besleyici bir takım bile alacağım. Sadece Amerika'da hokey oynuyor olmalıyım. Kanada'nın batı yakasında bir takıma bile razıyım. Ama Quebec'ten olabildiğince uzakta olmak istiyorum.

"NHL izliyor Martel," diyor koç, elini omzuma sıkıştırarak. Hokeyde neredeyse herkes soyadını ya da lakabını kullanır ama bazen soyadımı duymak beni hasta ediyor.

"Biliyorum, koç."

"Güçlüsünüz ve bu kadar büyük olmanıza rağmen buz üzerinde bu kadar hızlı hareket edebilmeniz olağanüstü, ancak ne zaman geri çekileceğinizi öğrenmeniz gerekiyor. Bu acımasız bir spor ama öfkeni dizginlemelisin" diyor. Bu konuşmayı bana milyonlarca kez yapmamış değil. "Eğer bunu kontrol altına alabilirsen, bir sonraki seviyeye geçmende sana yardımcı olabilirim" diyor.

"Ciddi misin?"

"Lanet bir yalancıya mı benziyorum?" diyor, Alman ve Boston aksanının karışımı bir aksanla. Onu konuşurken dinlemek kulağa ne kadar tuhaf geliyorsa o kadar tuhaf. Benden biraz daha iri yarı ve sadece birkaç santim kısa, muhtemelen 1.80 boylarında bir adam.

"Hayır, efendim."

"Harika, temizlenin ve bilgilendirme için hazır olun."

Patenlerimi giyerek yürüyorum ve soyunma odasına giriyorum. Kış tatilinden önceki son maç evimizdeydi ve biraz ara vermeyi ne kadar çok istesem de ivme kaybetmeyi göze alamıyorum. Neyse ki Eli'nin ailesi zengin ve Vermont'taki kulübelerinde kalmamıza izin veriyorlar. Görünüşe göre kulübenin hemen yanında kışın donan bir göl var. İzinli olduğumuz süre boyunca paslanmamamız için mükemmel bir yer. Eli ve Anders, onlara benimle paten antrenmanı ve ağırlık kaldırma yaptırdığımda muhtemelen benden nefret edecekler. İstedikleri kadar şikayet etsinler. Odaklanmalıyız ve şimdi hedefimizi unutmanın zamanı değil. Önümüzdeki birkaç ay içinde işe alımcılar ve menajerler kimi istediklerini seçecekken olmaz. Eli ve Anders'in gözü çoktan onların üzerinde. Benim öne çıkmam gerekiyor ve bu da kaytararak ya da dikkatimi dağıtarak olmayacak.

"Koç ne dedi?" Eli soruyor, yanımdan geçip sıraya otururken sağlam omzu benimkine çarpıyor, patenlerinin bağcıklarını çözüyor ve soyunmaya başlıyor.

"Sadece öfkemi kontrol etmek için."

"Ne var ne yok?" diye gülüyor en iyi arkadaşım. Eli hiç kızmadığım birkaç kişiden biri. Gülümseyen, seni tatile götüren, evinde kalmana izin veren ve takım kaptanı olduğundan bahsetmeyen bir kızıla kızmak gerçekten zor.

"Evet, eğer bunu kontrol altına alabilirsem, ilgilenen bazı takımlar tanıyabileceğini söyledi."

Eli iç geçirmeden önce benim için mutlulukla gülümsüyor ve gülümsemesi düşüyor. Hepimizin aynı takımda olma ihtimali çok zayıf; üçümüzün de profesyonel olma istatistikleri zaten yeterince zayıf. Onu ve Anders'i her gün görememe fikri göğsümde bir çukur bırakıyor. Onlar en yakın-

sahip olduğum en iyi aile. Alfa tarafım onların sürü olduğunu biliyor ama gerçekçi tarafım profesyonel bir sporcu olarak bunun mümkün olmadığını biliyor.

Sürü olmanın bir parçası da birbiriyle yaşayabilmektir. Bunun olmasına imkan yok. Diğer kısmı ise hepimizden hoşlanan bir Omega bulmak. Bir Omega bulmak yeterince zorken, hepimizden hoşlanan birini bulmak, lanet olası bir çölde dört yapraklı bir yonca bulmak gibi bir şey. Hiçbirimizin bir tanesine ayıracak vaktinin olmaması bir yana. Bu, gelecekte profesyonel sektörde patenlerimizi asarken düşünmemiz gereken bir şey. Profesyonel sporlarda böyle bir şey duyulmamıştır. Ya birini ya da diğerini seçmek zorundasınız.

Eli bana nazık bir bakış atarak, "Bu konuda fazla düşünme," diyor. İçimi çekiyorum ve oturuyorum. Tüm bunların benim için ne kadar önemli olduğunu biliyor. Her şey birinci sınıftaki sarhoş bir gecede içimden döküldü. Eli beni o zaman evlat edindi. Ailesi kalabalık olabilirdi ama Eli'nın da birine ihtiyacı vardı. Sonra Anders kalın aksanıyla Amerika'ya taşındı ve birkaç arkadaşına ihtiyacı vardı ve hepimiz birbirimizi bulduk.

Takımındaki diğer çocukları sevmediğimden değil, onlar da ağırlıklı olarak Alfa. Sadece Anders, Eli ve benim aramızda bir bağ var. Birbirimizi anlıyoruz ve ne yazık ki profesyonel sporculardan başka bir şey olmak isteseydik, bu sürüyü gerçeğe dönüştürürdük. Hokeyde kariyer yapmak kadar istediğim tek şey gurur duyabileceğim bir aileye sahip olmak. Ama önce kendimle gurur duymalıyım. Bir sürüye ya da aileye sahip olmaya hazır olmadan önce adaşımdan daha fazlası olduğumu kanıtlamam gerekiyor.

Eli'ye "Teneffüste o göle çok sert gireceğim," diyorum.

Gülümsüyor. Birkaç hafta önce bir kaplama yaptırdı, bu yüzden şükürler olsun ki tüm dişlerine sahip. Oyun oynarken çıkardığım kısmi bir dişim var.

Ŗu anda bir kesici dişin olmaması çok komik görünüyor. Takımın infazcısı olmak için demen gereken bedel.

"Dürüst olmak gerekirse, kafamı boşaltmak için biraz zaman ayırmak için sabırsızlanıyorum. Taksi harika. Bayılacaksınız."

Eli kulübe dediğinde, Anders'le bir ranzayı mı paylaşacağız yoksa bir malikane mi olacak ve ailesi en küçük mülkleri olduğu için oraya sadece kulübe mi diyor emin değilim.

"Ailen Noel'de kulübede kalmamızı gerçekten sorun etmiyor mu?" Eli gözlerini devirerek pedi çıkarıp yere atıyor.

"Jean ve Edward'ın beni Noel'de görüp görmemelerini umursamadıklarını çok iyi biliyorsun." Başımı sallıyorum ve patenlerimin bağcıklarını çözmeye başlıyorum. Eli, ailenizin size dünyadaki tüm parayı verebileceğinin, sizi dvmeyebileceğinin ama yine de sizi gerçekten sevip sevmedikleri konusunda hiçbir fikrinizin olmadığının kanıtı.

Anders aramızda sevgi dolu ebeveynleri olan tek kişi. Onlar da Finlandiya'da yaşıyor. Anladığım kadarıyla st orta sınıftan sayılıyorlar ve ailesi onun hokey başarılarını son derece destekliyor. Olması gerektiği gibi, adam bu sezon birçok kez kıımızı kurtardı. Boston niversitesi'nin son yıllarda grdğu en iyi kaleci oldu.

şeytan demişken, beline sardığı bir havluyla duştan çıkıyor. "Bu gece mi yoksa yarın mı gidiyoruz?" diye soruyor. Anders'in İngilizcesi kesinlikle kusursuz. Adam dili benden daha iyi biliyor ama çoğu kelimedede hafıf bir aksanı var.

"Yarın diye düşündüm. Kuzeye doğru kar yağıyor ve bu bokun içinde araba kullanmak tam bir kabus," diye cevaplıyor Eli. Anders rahat bir nefes alıyor, ben de yle. Bu gece ne kadar çok vuruş yaptıysam, bir o kadarını da ben yaptım. Omzum ve baldırlarım ağrıyor ve yolculuğa çıkmadan önce iyi bir gece uykusu iyi gelebilir.

"Vermont'ta yapacak ne var?" Anders soruyor.

Sağlam bir soru, ama kampüs dışında olduğum ve eve dönmediğim sürece memnunum. Suyun akmaması ve kovaya sıçmak zorunda olmamız umurunda değil.

"Balık tutmak, yürüyüş yapmak, paten kaymak, dinlenmek. Kasaba da aslında oldukça güzel, çok sayıda yemek seçeneği var. Kayak ya da snowboard yapamayız ama belki tubing yapmaya gidebiliriz."

İkimiz de başımızı salladık. Yapmak isteyeceğiniz son şey, sezonu bitirmeye ve profesyonel olma potansiyeline bu kadar yakinken tamamen önlenebilir bir sakatlığı riske atmaktır.

"Çöl Hokeyi Klasığı sırasında ortalığı dağıtmaya hazır olmalıyız," diyorum.

Anders monoton bir sesle, "Arizona'yı sevmiyorum," diyor ve Eli gülüyor. Hepimiz New England'da olmayı sevdiğimiz konusunda hemfikiriz. Hepimizin hayali bölgedeki takımlara seçilmek. Soğuk olduğu sürece her şeye bile razıyım.

Koç içeri girer, yüzünde kocaman bir gülümseme vardır. Elindeki pano ile dramatik bir şekilde sakızını çiğniyor.

"UConn'a karşı iyi bir maç çıkardık. Bunlar görmek istediğim skor tabloları. Becky," diyor Eli'ye bakarak. Soyadı Beck- ford ve Becky lakabı bir şekilde lise günlerinden kalma. "Bir dahaki sefere sana hat trick yaptıracğıız. Larsen," diyor Anders'e bakarak. "Mükemmel kalecilik. Savunma, kalecini böyle korursun. Mola sırasında maç görüntülerini göndereceğim. Hepinizden kış tatili boyunca dinlenmenizi ama bu zamanı hafife almamanızı bekliyorum. İsa'dan hemen sonra buza geri döneceğiz ve sonra Arizona'dayız. Hepinizin

esneme, kaldırma ve mümkün olduğunda paten zamanı. John size antrenman kağıtlarını e-posta ile gönderecek ve sizden kayıt tutmanızı bekliyorum. Anlaşıldı mı?"

Tüm ekipten yüksek sesli bir anlayış tezahüratı yükseliyor ve Koç başını sallıyor. Hangi seviyede soyunmuş olursak olalım hepimiz birbirimizin etrafında dönüyoruz ve ellerimizi ortaya koyuyoruz. Aramızdaki alçak sesle havlama sesi iyice yükseliyor. Aptalca olabilir ama hepimiz "Bulldoglar!" diye bağırıp ellerimizi havaya kaldırmadan önce bizi heyecanlandırıyor.

Duşlara girerken takım arkadaşlarım arasında bir sürü sohbet oluyor. Bu yoldaşlık asla vazgeçmek istemediğim bir şey. İçimdeki rekabetçilik mi yoksa Alfa tarafım mı bunu arzuluyor bilmiyorum. Rekabeti, şenliği ve takım arkadaşlarımın desteğini arzuluyorum. Hokey benim kanımda var ve buna mümkün olduğunca uzun süre tutunmak için her şeyi yaparım. Öfkemi sağlıklı bir şekilde boşaltabildiğim, ciğerlerimi acıtacak kadar sert kayabildiğim tek yer burası. Eminim hayatta bir spordan daha önemli şeyler vardır. Ama benim için, bu o ve beraberinde gelen insanlar da buna dahil.

Charlotte

Üçüncü Bölüm

"Honey, Hank'i dışarı çıkarabilir misin?" diye bağıyor annem yatak odasından. Hank zaten benimle birlikte yatağa uzanmıştı, ben de onu öptüm.

kocaman kafasını ve kalın, sarkık kulaklarının arkasını kaşır.

"Dışarı çıkmak ister misin?" Ona soruyorum ve o da başını eğip dilini ağzından çıkararak yataktan kalkıp arka kapıya doğru yöneldiği o sevimli şeyi yapıyor. Botlarımı, şapkamı, eldivenlerimi ve ceketimi giydim. Kapıyı kaydırarak açar açmaz, yerdeki karın içine dalıyor. Küçük kar ve buz topları koyu siyah kürkünün içinde toplanıyor.

Derin nefes alıyorum, temiz hava ciğerlerimi dolduruyor ve tuttuğum nefesi bırakıyorum. Burası evim gibi kokuyor ve kış tatilinin bitmesine sadece üç hafta kala okula dönme isteğini bulmakta her geçen gün daha da zorlanıyorum. Burada olmak kafamı boşalttı. Annemden ya da köpeğimden uzak kalmak istemiyorum. Omega'daki bunalıcı kokulardan bıktım.

Yurtlar ve üniversiteyi yönettiğini sanan kendine aşırı güvenen Alfalar. Bu konuyu anneme açmayı planlıyorum. Eğitimimin boşa gitmesine izin veremeyeceğimi biliyorum ama ait olmadığım bir yerde daha ne kadar kalabilirim bilmiyorum.

Hava çok berrak ve taze; derin bir nefes daha alıp mırıldanıyorum, Hank ağzında büyük Kong topuyla gururla bana doğru koşuyor.

"Hazır mısın?" Salyayla kaplı kırmızı topu alıp karın üzerine fırlatırken ona soruyorum. Mutlulukla peşinden koşuyor ve çabucak geri getiriyor. Yüz elli kilonun üzerinde olabilir ama benim için hâlâ bir bebek. Şubat ayında ilk doğum günü geliyor. Annemi yardım almadan kocaman bir köpek almaya iten neydi bilmiyorum ama beni özlediğini ve evde bir arkadaşına ihtiyacı olduğunu söyledi. Sanırım bu kadar büyük olması onu bir insan varlığı gibi hissettirebiliyor.

Hank burnunu karda gezdiriyor, bir şeyler aramak için toprağı eşeliyor. Bahçe tamamen çitle çevrili, bu yüzden onu dışarıda bırakırken rahat hissediyorum. "İçeri girmek ister misin oğlum? Yoksa burada mı kalmak istersin?" Karın üzerine çöküyor ve yan yatarak bana cevabını veriyor. "Tamam o zaman," diyorum, ona gülümsüyorum ve içeri giriyorum.

Annem evi sıcak tutar ve ev kamp ateşi ve çam gibi kokar. Her zaman böyle kokardı. Bu benim rahatlatıcı kokularımdan biri. Yurtlarda mum bulundurmamıza izin verilmiyor, bu yüzden kokuları yeniden yaratmaya çalışmak için mum eriyikleri kullanıyorum. Evimiz küçük ama rahat. İki yatak odası, iki banyosu, küçük bir oturma odası ve yemek yiyebileceğiniz bir mutfaklı olan çiftlik tarzı sade bir ev. Çocukluğumdan bu yana dekorda pek bir değişiklik olmadı. Mutfakta çam rengi dolaplar, yeşil laminat tezgah ve adanın altında iki titrek ahşap tabure var. Oturma odasında hala ahşap paneller var, orijinal şömüne çalışıyor ama onu sık kullanmıyoruz.

Her yerde aile resimleri var. Bazen onlara bakmak acı veriyor. Babamı mutlu ve gülümserken görmek ve burada olmadığını hatırlamak.

Annemin burada yalnız olmasından endişeleniyorum. Sağlık sorunları beni her zaman endişelendiriyor, yetmişine yaklaştığından bahsetmiyorum bile. Şeker hastası ve kendine bakmayı unutmaya meyilli. Evde olduğum her zaman, kendisi için randevular ayarladığından emin olmak için elimden geleni yapıyorum. Ayrıca eve her geldiğimde benden ne kadar uzaklaştığını görüyorum.

İçimi çekiyorum, kendime bir kahve yaparken ellerime sıcak hava üflüyorum. "Anne, kahve ister misin?" Koridorda bağıriyorum.

"Hayır teşekkürler tatlım," diyor. Hangi programı izliyorsa onun kısık uğultusunu duyabiliyorum. En sevdiğim fındıklı kahveyi Keurig'e koyuyorum ve sıcak maddeyi çıkardığında rahatlıyorum. Tezgâhta şeker yok, bu yüzden kahve makinesinin altındaki ilk çekmeceyi çekiştiriyorum. Hemen vermiyor. Ama yeterince sert çekince açılıyor. Çekmece zarflarla dolu, o kadar dolu ki belgelerin bile çekmecenin arkasına sıkıştığını görebiliyorum.

Anneme yazılmış ilk mektubu elime alıyorum, çoktan okunmuş. Muhtemelen mektuplarını okumamalıyım ama bu kadar çok mektup olması beni endişelendiriyor. Sayfayı okurken lenslerimi ıslatarak birkaç kez göz kırpyorum. İlk kelimeler diyabetik retinopati ve diyabetik nöropati. Okumaya devam ediyorum, birinci basamak sağlık hizmetlerinin onu bu alanlarda farklı uzmanlara yönlendirdiğini ve bunun iki ay önce gönderildiğini görüyorum. Bir sonraki zarfı çıkarıyorum. Babamın sosyal güvenlik kurumundan gelen ve hesabına yatırıldığını söyleyen imzalı bir ödeme. Bir sonraki zarf okulundan geliyor ve ilk sıcaklığıma ulaşana kadar okul harçlarımın karşılanmaya devam edeceğini belirtiyor. Gözlerimi deviriyorum ve zarfları çekmeceye geri koyuyorum.

Annemin o randevuları aldığından emin olmalıyım ve her ne kadar okulu bırakmak istesem de yapamam. Diplomamı almamın hiçbir yolu yok.

Mercy'den burs parası almadan. En azından bu yılı bitirmem gerekiyor ve sonra belki çevrimiçi bir seçeneğe geçebilirim.

Bunu yapabilirim, bu yılı bitirip eve dönebilirim. Bu şekilde diploma alabilir, para kazanabilir ve anneme bakabilirim. Hayallerimdeki sürünün ayaklarımı yerden kesmesini ve tüm bu lanet olası sorunları benim için çözmesini beklemiyorum. Yine de güzel olurdu, değil mi?

Kilerde şeker buluyorum ve kahveme krema ekleyerek sıcak sıvının soğğun bir kısmını almasına izin veriyorum. Bu gece Piper'la buluşacağım ama telefonumda gezinirken yarınki hava durumuna bakıyorum. Çoğunlukla güneşli ve yaklaşık kırk derece. Hank'i sabah erkenden kaldırmak için bir plan yapıyorum, böylece erkenden paten kaymaya gidebileceğim. Neredeyse iki günde bir paten kaymak, biraz sinirimi atmak ve ihtiyacım olan egzersizi yapmak için göle gidiyorum. Okulda yurt odamda kalma eğiliminde olsam da, evde olmak bana çok daha fazla özgürlüğe sahipmişim gibi hissettiriyor.

Ayaklarım, annemin süpürme konusunda aşırı titiz olduğu yumuşak bej halıya basıyor. Kapısına geldiğimde çerçeveye vuruyorum. "Evet, tatlım?" diyor çamaşırlarını katlarken. Gömleği katlayışını izliyorum ve yaklaşık elli yıl sonra böyle mi görüneceğimi merak ediyorum. Annemin yirmili ve otuzlu yaşlarındaki fotoğraflarını görmüştüm. Ben daha minyon olabilirim ama aynı yüz şeklini ve parlak sarı saçları paylaşıyoruz. Bunu söylemekten nefret ediyorum ama bazen beni neredeyse elli yaşında doğurduğu için annemden nefret ediyorum. Planlı olduğumdan değil, ama her zaman ailemle yeterince zaman geçiremediğimi hissedeceğim. Sanki yalnız kalacakmışım gibi. Annem ve babam Beta'lar, sonsuza kadar çocuk sahibi olmaya çalıştılar ve kırk dokuz ve elli yaşlarında beni doğurdular. Daha fazla zaman geçirebilmemiz için kendine daha iyi baksa benim için daha anlamlı olurdu. Daha fazla zamana ihtiyacım var.

"Mektupları çekmecedey buldum. Randevuları aldınız mı?"

Çekmeceye baktığım için sinirlenerek ofluyor ama katlamayı bırakmıyor. "Evet, sadece Burlington'da. En erken ilkbaharda gelebilirim" diyor. En azından bu işi ciddiye aldığı için mutluyum.

"Gözlerin nasıl?"

"Onlar iyi, tatlım. Ya seninkiler?"

"İyiler. Yeni lensler harika çalışıyor. Sadece geceleri onları çıkarıp gözlüklerimi takma konusunda daha iyi olmalıyım."

"Baş ağrısı yok mu?"

"Sadece bazen." Omuz silkiyorum. Hayatım boyunca gözlük ya da lens kullandım. Görüşüm temelde berbat. Retinopatinin bir kısmını hafifletmek için dört yaşındayken lazer ameliyatı oldum. Ama neyse ki yeni lensler işe yarıyor ve her zaman gözlüklerim var.

"Bu durum değişirse bana haber vereceksin."

"Evet, ama sende bir değişiklik olursa bana da haber vereceksin."

Çamaşırlarını katlamayı bırakıyor ve beni sıcak bir şekilde kucaklıyor. Annem bir Beta olabilir ama bana evim gibi kokuyor. Muhtemelen ev kokularımızın ve temiz havanın bir karışımı. Kollarımı vücuduna dolayarak ona sarılıyorum.

"Eve döndüğün için mutluyum," diye fısıldıyor başımın tepesine doğru ve ben de onu daha sıkı sarıyorum.

"Evde olduğum için mutluyum."

"Sen benim özel kızımsın, bunu biliyorsun değil mi?" Başımı göğsüme yaslayıp iç geçiriyorum ve az önceki düşüncelerim için kendimden nefret ediyorum. Annem oyun parkının en yaşlısı olabilir ve büyükannemle karıştırılmış olabilir, ama lanet olsun, eğer bir insanın isteyebileceği en iyi anneye sahip olmasaydım. Beni her zaman korudu, her zaman önceliğimin ben olduğundan emin oldu ve her zaman ne kadar sevildiğimi bana hissettirdi. Ona sarılıyorum, kokusu içimi ısıtıyor.

sevildiğimi ve bütün olduğumu hissettiriyor. Bunun gitmesine nasıl izin verebilirim bilmiyorum. Elbette başka hiçbir şey, hiç kimse bana onun kadar değer verildiğini hissettiremez.

"Piper ile planın yok mu?"

İçimi çekiyorum ve annem ayrılırken saçlarımı ve çenemin kenarını okşuyor. "Evet, beni alacak ve Jack'e gideceğiz."

"Ona selamımı söyle."

"Yapacağım." İyi bir önlem için annemi bir kez daha sıkıyorum. Mutfığa geri dönüyorum ve Hank'e içeri gelmesi için ıslık çalıyorum. Tüylerine yapışmış karla bana doğru zıplıyor. Bir havlu alıp patilerini, karnını, yüzünü ve çenesini siliyorum.

"Aferin oğluma. Piper'ı görmek ister misin?" Sanki Piper'ın kim olduğunu tamamen biliyormuş gibi sordum. Hank sevimli olabilir, ama parlaklık konusunda büyük kafa, küçük beyin tarafında olduğunu söyleyebilirim. Ben Piper'la buluşmadan önce makyajıma son rötuşları yaparken o da mutfakta kalorifer peteğinin yanına uzanıyor.

Ben ön kapıyı açarken gökyüzünden iri kar taneleri yağıyor, Hank Piper'ın kalçasını dürtüyor. O da itaatkâr bir şekilde başını okşuyor ve ona miyavlıyor. En iyi arkadaşım ve ben neredeyse birbirimizin tamamen zıttıyız. Neredeyse 1.80 boyunda, simsiyah saçları, zeytin rengi teni ve koyu yeşil gözleri var. "Üzgünüm Hank, kafeye köpek yavrusu almak yasak," diyor ona.

Hank sadece pantolonunu indiriyor ve kocaman kafasını bir kez daha Piper'ın kalçasına bastırıyor, salyalarından bir iz bırakarak annemi bulmak için eve geri dönüyor. Piper elinden geldiğince pantolonunu siliyor ve salyalarından şikayet etmiyor.

"Hazır mısın?"

"Hazır." İkimiz de onun kamyonetine doğru yürürken sırtıyorum, adımlarım karda biraz daha uzun sürüyor. Piper arabamın kapısını benim için açıyor ve ben gözlerimi deviriyorum. "Piper, bu boku yapmak zorunda değilsin."

"Sen lanet bir Omega'sın Charles. Seni mutlu etmek benim DNA'mda var. Eğer sevişmeyecek ya da ısırmayacaksak, en azından bir araba kapısı alabilirim." Arabaya bindiğimde kapıyı çarparak sinirlendiğini belli etti. Evren bizi birbirimize çekici kılsaydı bu çok kolay olurdu ama hayır, hayatta hiçbir şey o kadar kolay olamaz.

"Boston nasıl?" Ben soruyorum.

Kontağı çevirip kasabaya doğru ilerlerken gülümsüyor. "Orayı seviyorum. Ama sanırım Connecticut'ı daha çok seveceğim." Connecticut konusunda ona baskı yapmıyorum; onun gönlü tıp fakültesi için Yale'de. Sanırım bu konuda gerçekmiş gibi konuşmadan önce bekleyip nasıl gideceğini görmemiz en iyisi. Ne kadar da olumsuz bir Nancy'yim.

"Evden daha mı fazla?"

"Evden daha fazlası. Hava aynı ama insanlar, mekanlar aynı. Elmore'da hayal edebileceğimizden çok daha fazla seçenek var. Peki ya siz? Kuzey Carolina nasıl?" Sanki zaten bilmiyormuş gibi. Gözlerimi deviriyorum, o da gülüyor. "Teklifim hâlâ geçerli. Benimle Boston'a ya da nereye gidersem oraya gel, okulu internetten bitir. Oradan nefret ediyorsun."

"Burs." Başını sallıyor, cebimden ödeme yapmayı göze alamayacağımı biliyor. "Ayrıca, annemi bırakabilir miyim bilmiyorum."

"Anlıyorum. Sadece bunun her zaman bir seçenek olduğunu bilin."

Ona benimle ilgilenmek zorunda olmadığını, benim onun sorunu olmadığını söylemek istiyorum. Biliyorum ki bana çenemi kapatmamı söyleyecek ve eğer onunla yaşamamı istemeseydi bunu asla istemezdi.

"Teşekkürler, Pipes."

"Sorun değil, Charles."

Büyük beyaz kamyonu kafenin önündeki bir noktaya park ediyor ve yanımızdaki siyah kamyonu ısıık çalıyor. "Bu kimin kamyonu lan?" Isılık alarak aracın üzerinden bakıyor. Tek bildiğim büyük siyah bir kamyonu baktığımız, başka da bir özelliği yok. "Bu kamyon seksen bin dolar eder."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Bu bölgede o kadar parası olan tanıdığım kimse yok. Okulda tanıştığım insanların yanı sıra, Piper'ın ailesi tanıdığım en zengin aile.

"Belki de Stowe'dandırırlar?" Ben soruyorum, o da aynı sonuca vararak başını sallıyor. Zenginlerin evlerinde şeker ya da şaka yapmak için her zaman Stowe'a kırk dakika yol giderdik.

Piper muhtemelen tökezlemediğimden emin olmak için bana yakın yürüyor ve ben de zorluk çıkarmak istemediğim için dilimi tutuyorum. Alfa içgüdülerinin bazen bana nasıl davranacağını belirlediğini açıkça ortaya koydu. Bazen bundan nefret ediyorum, bazen de buna değer veriyorum. Sevecen olmaktan ve bana ihtiyacım olduğu kadar sarılmaktan korkmadığı zamanlar gibi. Ama bazen aşırıya kaçması iğrenç bir hal alabiliyor. Jack's'in kapısını açıyor ve duyularım kahve çekirdekleri, espresso ve bazı müşterilerin kokularıyla doluyor. Beni park ettiğimiz ana caddeye bakan cam pencerenin yanındaki masaya oturtuyor.

Piper'a siparişimi söylememe bile gerek yok, o biliyor. Benim için bir fındıklı latte ve biscotti, kendisi için de bir sade kahve ile masaya döndüğünde hiç şaşırmadım.

Piper bombayı patlattığında bir an sessizlik içinde yudumluyoruz.

"Biriyle tanıştım," diyor ve ben ona birkaç kez göz kırpyorum. Neredeyse her gün mesajlaşıyoruz ama bunu bana şimdi söylüyor. Ona bir kaşımı kaldırıyorum, o da kızarıyor. "Bu yeni, gerçekten yeni. Ama nereye gideceğini görmek istiyorum."

"Bir Alfa mı?"

"Hayır, o bir Beta. O da tıp fakültesine hazırlanıyor. Adı Nick." "Nick mi?" Ben soruyorum.

"Noel'den önce onu buraya davet ettim. İkinizin tanışabileceğini umuyordum."

Başımı sallıyorum ve biscotti'mi sıcak kahveye batırıyorum, bencilce bir korku omurgamı sarıyor. Piper'ı kaybedecek miyim? Onun bir ilişkisi olmasını ve mutlu olmasını istiyorum. Bunu kendim için de istiyorum. Bu benim için gerçekleşmiyor gibi görünüyor. Muhtemelen benim yaptığım bir şeydir, değil mi? Okuldaki tüm bu Omega'lar bir Alfa ile gerçekten bağ kuruyor ya da kokularına gerçekten düşkün görünüyorlar. Sadece onların düğümleriyle ilgilendiğim ve daha fazlasını istemediklerinde sinirlendiğim için kendimi bir pislik gibi hissediyorum.

Tek eşli olmayan seri bir Alfa olan Piper bile biriyle çıkıyor. Belki de önceliklerimi gözden geçirmeliyim.

"Onunla tanışmayı çok isterim, Pipes." Gülümsüyor ve kahvesinden bir yudum alıyor. Gözlerini kısarak pencereden dışarı bakıyor ve ben de onun görüş açısını takip ediyorum. Üç devasa

-Yanına park ettiğimiz siyah kamyonu doğru yürürken Alfa sırtlarının bize dönük olduğunu varsayıyorum. Piper kaşlarını çatıyor. Yüzlerini göremiyorum ama karşılaşma karşısında omuz silkiyorum.

Kahvemin tadını çıkarıyorum ve en iyi arkadaşımın geride kalmamayı düşünmek için çok uğraşıyoruz.

Charlotte

Dördüncü Bölüm

I Uyandığımda inliyorum, gözümü kırpıyorum ve önümde bulanık siyah bir lekeden başka bir şey göremiyorum. Günaydın demek için yüzümü iyice yalamaya karar veriyor. Düşüncesizce, yan masadaki gözlüğüme uzanıyor ve yüzüme takıyorum. Güneş doğuyor ve yatağımda geriniyorum. Sıcaklığı özlüyorum ama şimdi kalkmazsam hiç kalkamayacağım.

"Hadi hazırlanalım oğlum." Başını okşuyorum ve ben hazırlanırken, lenslerimi takıp sıkı giyinirken onu dışarı çıkarıyorum. Yün bir şapka takarken saçlarımı sırtımda gevşek bir şekilde tutuyorum. Hank'i içeri aldığımda yeleşini giydirdim. Cepleri var ve ben botlarımı, ceketimi ve eldivenlerimi giyerken o da atıştırmalıklarımızı, suyumuzu ve patenlerimi taşıyor.

Büyük köpekler hakkında ne dersiniz deyin ama Hank işe yaramayı ve karı seviyor. Birbirimiz için yaratılmışız.

Göl yaklaşık bir mil yürüme mesafesinde ama bırakın kar ve buz, araba kullanmaktan bile hoşlanmıyorum. Botlarımın üzerinde bok yemememe yardımcı olacak çiviler var. Çok sakar biri değilim ama karda ve buzda yürürken başınıza her şey gelebilir. Hank de yanımda yürüyor, asla çok ileri gitmiyor ya da yoldan sapmıyor. İkimiz de günün büyük bölümünü dışarıda geçirdiğimiz bu günleri seviyoruz. O karda yuvarlanıp serinliyor, ben de okulla ilgili her şeyi öğreniyorum. Yazın biraz mutsuz oluyor ama daha kötüsü de olabilirdi.

Güzel manzaraya gülümsüyorum, ağaçlar kalın karla kaplı, göl kalın bir buz örtüsüyle tamamen donmuş. Hank'in yeleğindeki battaniyeyi alıp yere koyarken botlarımı çıkarıp battaniyenin üzerine koyuyorum ve patenlerimi giyiyorum. Eskiler, neredeyse on yıllık, ama alışmışlar ve buz üzerinde mükemmeller. Aslında beyazdılar ama şu anda daha çok taba rengindeler. Pembe bağcıklarını bağlayıp ayak bileklerimi yeterince sıkıttığından emin oluyorum.

Yıpranmış patenlere bakıp gülümsüyorum. Babamın beni bu göle götürdüğü ve birlikte kayarken elimi tuttuğu güzel anılardan başka bir şey yok. Ya da beni şehre götürüp ders almam için kapalı piste götürdüğü zamanlar. Ailemin çok fazla harcanabilir geliri yoktu ama onlara paten kaymayı öğrenmek istediğimi söylediğimde bunu gerçekleştirdiler. Grup derslerine giderdim ve açık patenlere katılırdım. Bazen canım o kadar acısa da anılar beni gülümsetiyor ve milyonlarca parçaya ayrılmak istiyorum.

Hank'i sevip başını öpüyorum, tüm eşyalarımızı ondan alıp battaniyenin üzerine koyuyorum. Yakınlarda durması ve buzun üzerinde yürümemesi gerektiğini biliyor. Etrafta tembel tembel dolaşıyor ve ara sıra karların üzerine oturup

kazmak için burnunu. "Uslu bir çocuk ol," diyorum ona. Başını kaldırarak beni onaylıyor ama keşfetmeye devam ediyor.

Kollarım yanlarımda, patenlerin üzerinde gölün kenarına doğru yürürken dengemi koruyor. El değmemiş yüzeye çıkar çıkmaz, patenimin keskin kenarı beni buzun üzerinde daha da ileriye götürürken iç çekiyorum. Hava çok temiz; buzun üzerinde süzülürken çevredeki sesler çok sessiz. Ayaklarım beni küçük bir daire çizerek taşıırken sanki süzülüymüşüm gibi hissediyorum.

Artistik patinajcı olacağımı hiç düşünmemiştim ama birkaç numara biliyorum. Gerçekten, paten kaymayı, soğuk karlı havanın tenime çarpma hissini ve pürüzsüz yüzey üzerinde çok hızlı gitmenin verdiği ağırlıksızlığı seviyorum.

Bazen buz üzerindeyken kafam berraklaşıyor. Buz pateninin benim için derin bir nostalji duygusu var ve bazen hayatı daha basit gösteriyor. Sanki odaklanmam gereken tek şey kendimi dengede tutmak ve soğuk havayı tenimde hissetmekmiş gibi. Mercy'deki sorunlarımı ya da izin verirsem beni tüketebilecek diğer tüm aşırı saçmalıkları düşünmüyorum. Ben sadece Charlotte'um ve tamamen anı yaşayabiliyorum.

Sadece kayıyorum. Küçük bir dönüş yapıyorum ve bana verdiği baş döndürücü hissi seviyorum. Kollarımı göğsüme yaklaştırarak bir tane daha yapıyorum. Yanaklarım soğuk ve gülümsemek dişlerimi üşütüyor ama yüzümü kaplayan sırtışa engel olamıyorum.

Sanki kendi mutluluk kar küremin içindeyim. Sadece ben, göl ve Hank buralarda bir yerde. Kendime ve ne kadar hafif hissettiğime o kadar kaptırmışım ki, ilk başta gölün diğer tarafındaki adamları fark etmiyorum bile. Gözlerimi kısarak baktığımda ellerinde sopa tutan üç büyük beden ve bir de sopa tutan daha küçük bir beden görüyorum. Omuz silkiyorum ve gölün küçük köşesine çekilip bu mutluluğu olabildiğince uzun süre içimde tutmaya çalışıyorum.

Hank'in yakınlarda olduğundan emin olmak için etrafı kontrol ediyorum. Bakışları buzdaki yeni gelenlere dönük ama onlara doğru bir hareket yapmıyor, sadece gözlemliyor.

Baldırlarım biraz fazla çalışmış gibi hissediyor ama yanmayı geçip geriye doğru kayıyorum ve bir daire çizerek birkaç dönüş yapıyorum. Paten kaymanın ve havanın soğukluğunun bir kombinasyonu olarak ciğerlerim patlayacakmış gibi hissediyor. Bir mola vermeli, bir şeyler atıştırmalı, bir şeyler içmeli ve ısınmalıyım. İsteksizce, battaniyemin buzun dışında olduğu koğuşa doğru kayıyorum. Kendine iyi bakan bir Omega olduğum için kendimi alkışlıyorum. Neredeyse buzun kenarındaki küçük düzeneğime varmışım ki, beni buzun üzerine düşürecek kadar yoğun bir güçle çarpıldım.

Başımın arkası buza çarparak sert bir şekilde yere düşerken patenli ayaklarım beni tutmuyor. Elim, bana çarpan şeyin temas ettiği göğsümü kavırıyor. Daha önce ciğerlerimin acıdığını sanıyordum ama şimdi çığlık atıyorlar. Gözlerimi kırıştırıyorum ama bir bok göremiyorum ve kafamı ne kadar sert çarptığımı merak ediyorum.

"Siktiğimin ibnesi," diye mırıldanıyorum nefesimin altında.

"Lanet olsun," dediğini duyuyorum derin bir sesin.

"Evlat, pakın nereye gittiğini bilmeden öylece şut atamazsın." Bu ses biraz kaba, hafif aksanlı ama aşına olmadığım bir aksan değil. Belki Fransız Kanadalı?

Neredeyse hırıltılı nefes alıyorum. Başım zonkluyor. Nedense burnum ıslak hissediyorum. Ve sol mememin ne kadar acıdığını söylememe gerek yok. İnliyorum ve uzaktan bir havlama sesi duyuyorum. Hank'in benim için endişelendiğine şüphe yok. Doğrulamaya çalışıyorum ama başım dönüyor ve tekrar uzanıyorum.

"Muhtemelen o çocuğu gerçekten incittin. Daha dikkatli olmalısın." Bu aksan ilkinden farklı ama yine de hoşuma gitti. Sesi aynı anda hem yumuşak hem de emredici, ama yine de yumuşak bir tarafı var.

Buza hızlı ve sert bir şekilde vuran patenlerin sesi kulaklarımda yankılanıyor, ardından buza üç yüksek sesli çizik geliyor.

"Hey, evlat, iyi misin?" diyor kalın sesli olan. Eldivenli elimi yüzümden çekiyorum ve sızlanıyorum. Acınası bir durum ama canım yanıyor.

"Ben çocuk değilim," diye inliyorum.

"Belli ki değilsin," diyor yumuşak sesli olan.

Kaba sesli olan anlam veremediğim bir dizi cümle kurmaya başlıyor ve ben yine kafama dokunuyorum. Aman Tanrım, kafamı anlayamayacağım kadar sert mi vurdum?

"Siktir," diye inliyorum. "Seni anlayamıyorum bile."

"Fransızca küfretmeyi kes," diyor kalın ses kaba olana.

"Özür dilerim," diyor. Gözlerimi kırıştırıyorum, güneş hâlâ tepemizde parlıyor ve ben üç adamı içime çekiyorum. Soğuk havada koku almak son derece zor, ama hepsinin Alfa olduğuna dair aklımda hiçbir şüphe yok. Sadece lekelerini görebiliyorum ve birkaç kez daha göz kırpiyorum. Harika, kafamı o kadar sert vurdum ki görüşüm on kat daha kötüleşti. *Tek kelimeyle harika.*

"Neresi acıyor?" diyor derin bir ses.

"Göğsüm ve başım," diyorum başımın arkasına dokunurken yüzümü buruşturarak. "Kalkabilir misin?" diye soruyor tatlı ses. Gözlerimi kırıştırarak ona bakıyorum. Benim vision belli ki kafama vurulmasına iyi uyum sağlayamıyor, bu yüzden gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

"Seni alıp buzun dışına taşırsam köpeğin korkar mı?" diye soruyor derin bir ses.

"Hayır, Hank iyi bir çocuktur." Bunu söyler söylemez irkiliyorum ama birkaç hafif kıkırdama duyuyorum.

"Mikael, git onun eşyalarını al ve köpeği kulübeye götür. Anders, eşyalarımızı al." Derin sesli adamı gerçekten seviyorum, karar verdim.

Olayları anlatış şekli

İki adam ne yapmaları gerektiğini söylüyor ve onlar da bunu hiç mızımızlanmadan yapıyor. Sorumluluk sahibi bir erkekte beni her zaman büyüleyen bir şey vardır. Biraz patronluk taslamaktan suçlu olsam da, arada sırada beynimi kapatmak güzel olurdu.

"Eğer beni ısıtırırsa, suç sende." Artık bunun Mikael'in sesi olduğunu biliyorum. *Kötü olanın.* Görüşüm bozulduğunda, isimlere yüzler koyabileceğim.

"Sadece köpeği getir." Boğazını temizliyor ve iki el, çok büyük eller, yanımda duruyor. Dudaklarım aralandı ve nefesim kesildi. "Seni kaldırabilir miyim, tatlım? Sorun olur mu?" diye soruyor. Bir Omega olduğumun kokusunu alıp almadığını merak ediyorum. Onun kokusunu alamıyorum ama göğsüne yaklaştığımda, şüphesiz beni koklayabileceğini biliyorum. Acaba koku alma duyum diğer Omega'lar kadar güçlü değil mi? Belki de bu yüzden hiçbir Alfa bana çekici gelmedi. Kahretsin, bu noktada gerçekten hasarlı bir malım, değil mi?

"Sorun değil."

Beni ensemden tutup kaldırırken elleri nazik, başıma ve bacaklarımın altına dikkat ediyor. Beni göğsüne yaklaştırmaya sertleşiyor ve bir iğne düşmüş gibi soluduğunu duyabiliyorum. Boğazını temizliyor ve soğukkanlı davranmaya çalışıyor. Bu sırada ben de başımı göğsüne yaslıyorum ve şimdiye kadar aldığım en zengin çam kokusunu içime çekiyorum. Ağır bir koku değil; sadece beni baştan çıkarmaya yetiyor ve kokusunu nasıl daha yoğun hale getirebileceğimi merak ediyorum. İleride bunu inkar edeceğim ama ilk düşüncem *onun ev gibi koktuğu* oldu.

Beşinci Bölüm

A Sabahtan beri bizi takip eden o küçük pislik atışı yapar yapmaz, her şeye rağmen vuracağını biliyordum.

uzakta küçük bir insan. Beklemediğim şey, çocuğun pakı ne kadar sert vurabileceğiydi.

Hepimiz bu kadar kısa boylu bir çocuğa vurduğunu düşündük ama şimdi kollarımdayken, beyaz sarı saçları yüzüne dökülürken ve zengin tava keki ve şurup kokusu beynimin merkezine sızarken, daha fazla yanılmış olamayız.

Omegas ile ilgili deneyimim neredeyse sıfır. Omegalar nadir olduğundan değil, ama yaygın değiller. Günlük kamusal alanlarda bulunmazlar. Kesinlikle donmuş bir gölde tek başlarına olmamalılar. Kaşlarımı çatarak ona bakarken bu düşünce beni rahatsız ediyor.

"Neden buzda tek başına kayıyorsun, küçük Omega?" Gözleri kapalı ve acaba başı gerçekten çok mu ağrıyor yoksa başka bir şey mi oluyor diye merak ediyorum.

"Genelde burada kimse olmaz ve kaymayı çok severim," diyor küçük bir ısıklıkla. Yüzümü kaplayan sırtışı engel olamıyorum.

"Donmuş bir gölde tek başına olmak gerçekten tehlikeli. Ne olacağını asla bilemezsin," diyorum nazikçe. Varlığımın derinliklerindeki bir şey bana ona karşı nazik olmamı söylüyor. O küçük, onu taşımak hiçbir şey değil. Kollarımda gelin stiliyle kaymak zahmetsiz. Ama Omegalar hakkında hiçbir şey bilmiyorum ve otoriter bir Alfa pisliği olarak görünmek istemiyorum.

Havanın soğuşundan yanakları olduğundan daha da pembeleşiyor ve omuzlarını silkiyor. "Muhtemelen haklısın. Yine de Hank'i getirdim."

"Hank?"

"Köpeğim."

"İlginç bir isim. Bu köpek çok büyük, ağırlığı ne kadar?" "Yaklaşık yüz elli kilo," diyor, gözleri hâlâ kapalı. I ona bakmak, gözlerinin rengini görmek istiyorum. O zaman daha kolay anlaşılır gibi geliyor. Konuşuyor olmasına ve kafasını çok sert vurmadiğı için kafasının karışmamış olmasına sevindim.

"Adın ne senin?"

"Charlotte," diyor ve ben gülümsüyorum.

"Bu çok güzel bir isim." Yanakları daha da kızarıyor ve elimde olmadan onu göğsüme biraz daha yaklaştırıyorum.

"Adın ne senin?" diye soruyor. Sesi yumuşak ve mükemmel tonda, neredeyse melodik.

"Ben Eli. Fransızca küfür eden Mikael ve Finli olan da Anders."

Başını sallıyor, yüzünü göğsüme daha fazla yaslıyor. Muhtemelen gerekenden çok daha yavaş kayıyordum. Vücudu elimde hafifçe gevşiyor.

"Beni nereye götürüyorsun?"

"Kulübemiz tam burada, gölün kenarında."

Sonra gözlerini açıyor, hızla kırıştırıyor. Sol gözü tamamen mavi, sağ gözünün üst yarısı mavi, alt yarısı ise yeşil. Çarpıcıydılar ama odaklanmamışlardı. Göz bebeklerinin büyümesini ve paniğin onu ele geçirmesini izliyorum.

"Gözlerin seni rahatsız mı ediyor?" Endişelenmemesi için ses tonumu sakın tutuyorum.

"Sanırım lenslerim bir şekilde kaymış ya da düştüğümde düşmüş. Hiçbir şey göremiyorum," diyor ve boğazından çıkan kahkahaya engel olamıyorum. Hatta bu sese sırtıttığını bile fark ettim. "Hank'in yeleğinde gözlük var," diyor ve ben başımı sallıyorum.

"Biz seni oraya götürene kadar gözlerini dinlendirebilirsin."

"Beni bodrumuna kilitleyip esir tutmayacaksın değil mi?" Tekrar gülüyorum ve o da gülümsüyor.

"Sen istemedikçe olmaz. O zaman bile, kulübenin bir sürünme boşluğu var ve sen küçük olsan da rahat edeceğini sanmıyorum." Sonunda buzun karla buluştuğu kenara ulaşıyorum. Bu en zor kısım olacak. Ayak bileklerimi destekliyorum ve zeminde herhangi bir çukur olmadığından emin olarak istikrarlı bir şekilde yürüyorum. Neyse ki Anders ve Mikael her şeyi eve götürmüşler ve botlarını giymiş dışarı çıkıyorlar. Anders önce kollarını açıyor ve ben de Omega'yı ona uzatıyorum. Birkaç dakika önce benimle aynı şeyi fark ettiğinde gözleri açılıyor.

"Evet, ben bir Omega'yım. Devam edebilir miyiz?" Anders kıpırdamaz ama onu kulübeye taşır. Mikael ona merakla ama aynı zamanda endişeyle bakıyor. Omegalarla olan deneyimim sınırlı olsa da, içimden bir ses Char-lotte'un biraz farklı olduğunu söylüyor. Omega davranışları hakkında bize öğretilenlerden daha açık sözlü bir yaklaşımı var. Ve tüm Omegalar bu kadar harika kokuyor mu bilmiyorum ama onun kokusunu şişeleyip gittiğim her yere yanımda taşımak istiyorum.

Patenlerimi çıkarıp Anders ve Mikael'inkilerin yanındaki ıslak odaya bırakıyorum. Anders Omega'yı kanepeye yerleştirip küçük bir battaniye alırken Mikael ateşi yakıyor. Devasa köpeği ona doğru yürüyor ve burnuyla elini dürtüyor. Gözlerini açmadan onun başını okşuyor. "Sorun yok bebeğim. Ben iyiyim." Paniğe kapılmış köpeği sakinleştirirken sesi yumuşaktı. "Biriniz Hank'in yeleğini getirebilir mi? Gözlüklerim mavi cepte."

Köşeyi dönünce yeleği kapıp cebine giriyorum, gözlük kılıfını alıp narin eline tutuşturuyorum.

Çantayı açıp gözlüğü takarken sessizce "Teşekkür ederim," diyor. Gözlerini kırıştırırken iç geçiriyor. Çerçeveler yüzüne yakışıyor, üstte ince siyah çerçeveler var, altta ise yok. Anders onun yüzünü ilk kez gördüğünde bir nefes alıyor.

"Başın nasıl?" diye soruyor. Ona birkaç kez göz kırıyor, sırtırken görüşünü ayarlıyor.

"Acıyor ama beyin sarsıntısı geçirdiğimi ya da derimde kırık olduğunu sanmıyorum."

"Dokunabilir miyim?" diye soruyor ve kadın başını sallayarak ona dokunma izni veriyor. Anders eğiliyor, şapkasını çıkarırken sarı saçları onunkilere kıyasla neredeyse kahverengi görünüyor. Beyaz sarı saçları, kanepenin üzerine koyduğu yüne yapışıyor. Parmakları yavaşça kızın saçlarını tarıyor,

bir şişlik hissediyorum. Alfa takım arkadaşım onu nazikçe incelerken Omega'nın gözlerinin puslu bir şekilde kapanmasını ve dudaklarının aralanmasını izliyorum.

"Bir şişlik olabilir, ya gözlerin?" Anders muhtemelen aramızda en tatlı olanımız ama Omega'yla konuşma şekli daha önce hiç duymadığım bir tonda.

"Çok daha iyi," diyor başını sallayarak.

"Disk sana nereden çarptı?" Mikael konuşmayı böler.

Charlotte ağzını kapatır ve Mikael'e bakarak onun görünüşünü inceler. "Sol memem, ama onu kontrol etmiyorsun," diyor. Anders ve ben her birimizin kahkaha atmasına engel olamıyoruz. Küçük Omega'ya bakarken Mikael'in ağzı şaşkınlıkla aralanıyor. "Tylenol ya da kullanabileceğim bir banyo odanız var mı?"

Mikael mutfğa doğru giderken, "Ben bakarım," diye homurdanıyor.

"Önce patenlerini çıkaralım," diyorum ve Anders'in aksine sormuyorum. Dizlerimin üzerine çöküp patenlerinin bağcıklarını çözüyorum ve ne kadar aşındıklarını fark ediyorum. Yıllarca kullanıldığına ve sevildiğine şüphe yok. Bunda bana sevimli gelen bir şey var. Ayağa kalktığımda Charlotte bana bakıyor, kanepede onun üzerinde yükseliyorum.

"Beni takip et," diyorum elimi uzatarak. Omuz silkip çok daha küçük olan elini benimkine koymadan önce bir an için elime saldırganmış gibi bakıyor. Neden ona dokunmak istiyorum ki? Yani, biyolojik açıdan anlıyorum ve şimdi kulübenin sıcaklığında olduğumuz için daha mantıklı geliyor. Kokusu baş döndürücü ve yoğun, sanki boğazımdan aşağı şurup damlıyor. Bu Omega'yı koruma ve ona başka şeyler yapma ihtiyacı şaşırtıcı.

Banyoya ulaştığımızda tırnaklarımızın parkeye sürtünme sesi bizi takip ediyor. Elini bırakıyorum ve o da köpeğin başını okşuyor. "Hank, otur," dedi.

diyor. Adam onu dinlemiyor ve kadın gözlerini devirerek banyo odasına giriyor ve kapıyı arkasından kapatıyor.

Kapının önünde duran bir ezik gibi hissederek, Hank'i Omega görevinde bırakıp açık konsept oturma odası ve mutfığa geri dönüyorum. Burayı çocuklara az anlatmış olabilirim. Burası bir kulübe olsa da lüks bir kulübe. Her birimizin kendi yatak odası ve banyosu var ve tüm mobilyalar modern ve yeni.

Dışarıdaki tüm katmanları çıkarıp yemek masasının üzerine atıyorum. İçeride yanan ateş ve keşfetmek istediğimden emin olmadığım başka nedenlerden dolayı burası boğucu geliyor.

"Lanet olası bir Omega mı?" Mikael tıslıyor. "Ne?" Gözlerimi kırıştırtarak soruyorum.

"Burası haftalarca lanet olası krep ve şurup gibi kokacak. Onu eve götürmeliydik."

"Kendini yaraladı ve bu kısmen bizim hatamızdı. İyi olduğundan emin olmalıyız."

Mikael alay ederek kendine bir viski dolduruyor ve ben inliyorum. "Saat sabahın onu."

"Ve?"

"Ve bir misafirimiz var ve sen bir pislik gibi davranıyorsun." "Ona pislik yapmıyorum."

"Kesinlikle i y i davranmıyorsun," diye cevap veriyorum. Anders onaylarcasına mırıldanıyor.

"Ne yapmamı istiyorsun, el pençe divan durup ona prenses gibi mi davranayım?" Biraz, evet, çünkü yapmak istediğim şey bu.

"Hayır, sadece bir kez olsun birine karşı arkadaşça davran."

"Tamam." Viskiye tek seferde geri içiyor ve ben irkiliyorum.

Kapının yumuşak dönüşü ve patilerin takip ettiği yumuşak ayak sesleri Charlotte'un gelişini haber veriyor. Ceketini çıkarmış ve elinde tutuyor. Bir kolumu uzatıyorum ve yanımdaki masanın üzerine atıyorum. Yüzünü buruşturuyor ve göğsünü avuçlarken gözleri sulanıyor. Göğsüne bakmamam gerekiyor ama bakıyorum. Çok fazla değil ama gördüklerimin hoşuma gittiğini inkar edemem.

"Her şey yolunda mı?"

"Sadece çok kötü morarmış. Buz torbası var mı?" Daha cümlesini bitirmeden Anders dondurucudan bir paket donmuş pizza çıkarıyor.

"Gel," diyerek elini uzatıyor ve Omega'yı kanepeye geri çekiyor. Onu uzanması için yönlendiriyor, dondurulmuş pizza rulolarını uzatıyor ve onu sahte bir kürk battaniyeyle örtmeye devam ediyor. Burada ne haltlar dönüyor böyle?

Mikael odaya geri dönüp Anders'e Tylenol ve su verir, Charlotte da telaşlanmadan alır.

"Özür dilerim," diyor.

"Ne için özür diliyorsun?" Mikael diyor ve ben kafasının arkasına bir şaplak atmak istiyorum.

"Dayatmacı. Bu baş ağrısı geçer geçmez gideceğim." Mikael'in yüzündeki kendini beğenmişliğin kaybolduğunu görüyorum. Bu arada Anders kaşlarının çatıklığıyla tek kaşlı gibi görünüyor.

"İyisin, *mon sucre d'érable*." Bunu söyledikten sonra, Mikael uzaklaşıp yatak odasına giderken kendini tokatlamak ister gibi görünüyor.

"Bu İngilizce değildi, değil mi?" Charlotte endişeyle sorar. "Fransızcaydı."

"Güzel, kendimi kaybettiğimi sanıyordum." Hank hiç umursamadan deri koltuğun üzerine atlıyor, koltuğun ikinci yarısını kaplıyor ve başını Omega'nın kalçalarına yaslıyor. "Pardon, onun burada olması sorun olur mu?"

Umursasam bile, ki umurumda değil, köpeğinin onu kucaklamasını istediğinde onu reddetmezdim.

"O iyi. Başka bir şey ister misiniz?"

Yanakları kızarır ve başını hayır anlamında sallar. Anders boğazını temizler ve Omega ile göz hizasına gelmek için kalçalarının üzerine eğilir.

"Neye ihtiyacın var, Omega?" diye soruyor. O kadar yumuşak bir ses ki, eğer burası ölüm sessizliğinde olmasaydı, duyamazdım. Charlotte sızlanıyor ve her nedense aletimle doğrudan bir bağlantısı var. Boğazımı temizleyip Lazy Boy'a oturuyorum ve kasıklarımın üzerine örme bir battaniye atıyorum.

"O pakla mememe vurulmadan önce yemek yiyecektim," diyor ve ben gülmemeye çalışarak ağzımı kapatıyorum. Komik olmaya çalışmıyor bile, ama olayları dile getirişindeki bir şey bana çok komik geliyor.

"Sana bir şeyler getireyim. İşte kumanda," diyor Anders ve mutfığa gitmeden önce ona bir göz atıyor.

"Daha sık dayak yemeliyim," diye fısıldıyor ve kendimi kaybediyorum, yüksek sesle gülüyorum ve kanepemde yatan muhteşem Omega'dan bir sırtış alıyorum.

Charlotte

Altıncı Bölüm

T "Kulübe" harika kokuyor. Muhtemelen kulübeden çok daha süslü bir kelime kullanırdım ama Eli öyle diyordu. Beni pencereden izliyor.

sandalyede oturuyor ve aman Tanrım, çok seksi. Uzun boylu, muhtemelen 1.80'in biraz üzerinde, kafasında kızıl kahverengi saçları, elmacık kemiklerinin ve çenesinin etrafında kirli sakalları ve bir ormana benzeyecek kadar derin yeşil gözleri var. Yüzünde boynuna ve gömleğinin altına kadar inen güzel bir çil beneği var. Beyaz gömleği gülünç derecede dar. Eğer battaniye biraz daha aşağıda olsaydı, meme uçlarının kumaşa değdiğini görebilirdim.

Tanrım, ne zaman bu kadar vahşi oldum? Alfaları genelde oldukları gibi takdir edebilirim - büyük oldukları için. Eli'nin zenginliğe alışkın olduğu açık ama onda Mercy'deki Alfalardan farklı bir şeyler var. Oradaki Alfalar ayrıcalıklı olduklarını haykırıyorlar. Benim Omega olmam onlara borçlu olduklarını düşündükleri bir şey ve ben de onlardan bir şey istediğimde bunu kendi avantajıma kullandım.

Ama bu yumuşak ilgi, Alfalarla olan deneyimlerimde hiç karşılaşmadığım bir şey. Yeşil bakışları hızla televizyona dönene kadar bana bakıyor.

Anders bana içinde kraker, peynir, et ve yaban mersini olan bir tabak getirdi. Bana ne istediğimi sorma şekli beni derinden sarstı. Sesi çok tatlı ve nazik olmasına rağmen sanki bir Alfa havlaması kullanıyor. Üç adam arasında Anders en ufak tefek olanı, ki bu da bir şey ifade ediyor, çünkü Anders muhtemelen hala 1.80 civarında, vücudu Eli'ninkinden biraz daha zayıf. Anders temelde bir İskandinav prensine benziyor, camı kesebilecek kadar güçlü bir çene hattı var. Kirli sarı saçları hafif dağınık, bir yumruğu dolduracak kadar, ama bir saç bağına sokacak kadar değil.

Bir yumruk dolusu mu? Siktir, eve dönmem lazım.

Ama istemiyorum. Bu kulübe *ve kokular* çok rahat. Kahrolası kokular, burayı şişeleyip kişisel uyuşturucum gibi gittiğim her yere taşımak istemem için yeterli. Eli'nin çam kokusu olduğunu biliyorum ve fındık gibi kokan Anders'i koklayacak kadar yaklaştım. Kokularının en sevdiğim iki koku olduğu gerçeğini gözden kaçırmadım. Şu anda kimsenin parfümü aşırı baskın değil, ama kafamın arkası *koku eşleşmesi* diye bağılıyor. Onu bastırıyorum ve şu anda burada olmayan üçüncü Alfa'yı düşünüyorum. Bana kokusunu alabileceğim kadar yaklaşmadı ama merakım kara kara düşünen Alfa'yı ve neden odasına kaçtığını merak ediyor.

Soğukkanlı biri ve daha önce bana ne dediğinden emin değilim. Umarım kaba ya da kötü bir şey değildir. Çünkü buradaki tüm Alfalar arasında onda kafasını bir ceviz gibi kırıp tüm sırlarını öğrenene kadar içini deşmek istememe neden olan bir şey var. Kulaklarının arkasına itilebilen koyu renk saçları, bal kahvesi gözleri ve çenesine kadar kısa kesilmiş yüz kılları var. Tam bir kötü çocuk görünümü.

Ben bir klişeyim - en azından kendim hakkında bunu bilecek kadar öz farkındalığa sahibim.

Hank bacaklarımın üstünde horluyor ve ne zaman beyaz gürültü makinem oldu bilmiyorum ama artık gözlerimi açık tutamıyorum. Yüzüm çam ve fındık kokan en yumuşak yastığa bastırıyor. O kadar sarhoş edici ki beni huzurlu bir uykuya daldırıyor.

Rüyalarım kaba, harika ve lezzetlidir.

Omzuma hafifçe dokunan bir el beni uyandırıyor. Birkaç kez göz kırpyorum ve görüşüm bulanıklaşıyor. Yüzüme dokunuyorum ama gözlüklerimi hissetmiyorum.

"Kahretsin, al bakalım. Eğilmesinler diye çıkardım," diyor Eli. Gözlükleri benim için yüzüme takıyor ve ben de ona küçük bir gülümseme veriyorum. "Seni uyandırmak istemedim ama telefonun çalıyor ve arayanın kimliğinde annem yazıyor."

Boğazımı temizliyorum ve elimi uzatıyorum, Eli avucumun içine yerleştiriyor. Saate bakıyorum, neredeyse öğle yemeği olmuş. "Kahretsin," diye tıslıyorum düğmeye basıp annemi ararken.

İlk çalışta cevap veriyor. "Charlotte Jeanette Hodges, neredesiniz?" diyor telefonda.

"Uzun hikaye anne ama ben iyiyim. Birkaç arkadaş edindim, onların kulübesinde takılıyorum." Onların üç dev Alfa olduğu gerçeğini telefonda söylemiyorum.

"Oh, arkadaşlar mı?"

Ne kadar utanç verici, annem bile hiç olmadığını biliyor.

"Evet, istersen eve gelebilirim."

"Hayır, hayır. Sadece bir dahaki sefere lütfen telefonuna cevap ver. Senin için çok endişelendim."

"Özür dilerim anne. Bir daha olmayacak."

"Seni ne zaman evde bekleyeceğimi söyle de endişelenmeyeyim."

"Söylerim, tekrar özür dilerim."

"Sorun değil, tatlım. Arkadaş edindiğini duyduğuma sevindim." Eli'a bakıyorum. Tüm bu konuşma boyunca hiç utanmadan beni izliyor. Arkadaşım olabilir mi acaba? Adamı çok az tanıyorum. Tek bildiğim yakışıklı olduğu ve benim kişisel ıslak rüyam gibi koktuğu.

"Sağ ol anne, sonra mesaj atarım ya da ararım," diyorum.

"Lütfen mesaj yerine ara." Gözlerimi deviriyorum ve başımı sallıyorum.

"Yapacağım, seni seviyorum anne." Telefonu kapattım ve önümdeki ahşap sehpanın üzerine koydum.

"Annen üzgün mü?" Eli soruyor ve ben başımı hayır anlamında sallıyorum. Hank'in dev kafası hâlâ üzerimde ve tüylerini okşuyorum.

"Sadece endişelendi. O iyi. Muhtemelen buraya gelir gelmez onu aramalıydım." Dürüst olmak gerekirse, tüm bu olanlar benim için çok aptalcaydı. Yeni tanıştığım üç Alfanın bana bakacağına, kanepelerinde uyuyacağıma ve kötü bir şey olmayacağına güvenelim. Hiçbir şey olmadığı için şanslıyım ama tam bir aptal olduğum için kendimi azarlıyorum.

Anders odaya giriyor ve Eli'nin oturduğu koltuğun kolçağına otururken bana üstünkörü bir bakış atıyor.

"Demek buralarda yaşıyorsun?" Eli soruyor, ben de başımı sallıyorum.

"Evet, yolun yaklaşık bir mil aşağısında. Kış tatili için eve geldim. Burası senin evin mi?" Bu büyük kulübeyi daha önce de görmüştüm ve sanırım genellikle kiraya veriliyordu ama burada insanları pek sık görmüyordum.

"Ailem burayı birkaç yıl önce satın aldı. Biz de kış tatili için buradayız," diyor Eli.

Kaşlarımı çatıyorum ve neden hiçbirinin Noel'i ailesiyle geçirmediğini merak ediyorum ama bunu sormanın kabalık olacağını düşünüyorum.

"Siz hokey oyuncusu musunuz?"

Anders gülüyor. "Bizi ne ele verdi?" Sırıttırıyor ve çene hattından bahsetmiş miydim?

"Kocaman olman ve göğsüne hokey diski yemen dışında mı?" Ben soruyorum ve Anders yüzünü buruşturuyor.

"Çürük nasıl?" diye soruyor ve göğsümü görmek isteyip istemediğini ya da gerçekten umursayıp umursamadığını anlayamıyorum. Sonra neden göğüslerimi görmesini bu kadar çok istediğimi merak ediyorum. Özel bir şey olduklarından değil, ama tutunacak kadar var.

Boğazımı temizliyorum ve kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum. Öfkeli halimin kokusunu alabiliyorum ve yanımdaki Alfaların da kokuyu alacağından şüphem yok. "Sorun yok."

Anders kaşlarını kaldırarak bana bakıyor, kollarını göğsünde kavuşturmuş, pazuları kabarmış. "Tamam, acıyor," diye kabul ediyorum. Başını sallayıp iki Tylenol daha ve bu kez bir paket donmuş yaban mersini alıyor. Neden pizza ekmekleri yerine önce bunu vermediğini merak ediyorum ama kabul ediyorum.

"Bir bakmamızı ya da seni doktora götürmemizi istemediğine emin misin?" diye soruyor. Başımı sallıyorum. Başım artık ağrııyor bile, sadece bir çürük.

"İyi olacağım. Söz veriyorum," diyorum ve kibar Alfa'ya gülümsüyorum. Yüzü kızarıyor ve sandalyenin koluna tekrar oturuyor.

"Hangi üniversiteye gidiyorsunuz?"

"BU," diyor Eli ve ben de başımı sallıyorum.

"En iyi arkadaşım UMass'a gidiyor. Şimdilik. Tıp fakültesi için Yale'e başvurdu." Eli alay ediyor ve ben de aralarında bir rekabet olduğunu varsayıyorum.

"Sen mi?" Eli soruyor ve sesinde umutlu bir şeyler olduğunu söylemeye cüret ediyorum. "Mercy Üniversitesi." Eli tepki vermiyor ama Anders yüzünü buruşturarak tepki veriyor. "I

Biliyorum," diye yanıtlıyorum Anders'in söze dökülmemiş tepkisini.

"Üzgünüm, ben de onlar tarafından işe alındım." Ayrıntı vermiyor ve Eli'nin kafası karışmış görünüyor.

"Orası Kuzey Carolina'da, değil mi?" Eli soruyor, ben de başımı sallıyorum.

"Tam bilet aldın mı?" Anders soruyor ve ben yine başımı sallıyorum. Okul hakkında bu kadar çok şey bilmesine şaşırdım, ama birden fazla kolej tarafından işe alındıysa, bu mantıklı. Eli hâlâ şaşkın görünüyor.

"Zenginlerin Alfa oğullarını tam burslu bir Omega kapmak için gönderdikleri üniversite sayılır," diye ağzımdan kaçırdım ve Eli'nin gözleri büyüdü.

"Ne oluyor lan?"

"Gerçekten."

"Sanırım bir Alfa'nız ya da erkek arkadaşınız falan olup olmadığını sormalıydık. Kastettiğim bu değil... sadece kimsenin ayağına basmak istemem," diyor Eli ve bu çok sevimli. Aslında konuşurken çilli yanaklarının kızarması sevimli olmanın da ötesinde.

"Bağlanmadım ve çok yalnızım."

"Tamam, iyi," diye kekeliyor Eli. "Yani, iyi değil. Sadece, yeni tanıştığın üç alfa ile birlikte bir kulübedesin ve bu... Kahretsin, yemek sipariş edelim mi?" Konuşmayı değiştiriyor ve bunun için minnettarım.

Birinden beni ve Hank'i eve bırakmasını istemeliyim. İçten içe bunu biliyorum, bu Al-Fa'larla takılma fikrini aklımdan bile geçirmemeliyim. Ama diğer seçenek eve gidip odamda tek başıma oturmak mı?

Birinin bana kendim hakkında soru sorması güzel bir şey ve ne kadar güzel koktuklarından bahsetmiş miydim?

"Yemek güzeldir." Ona gülümsüyorum ve iri Alfa'nın ayağa kalkıp çekmecedden bir avuç menü alırken yanaklarının tekrar karardığını izliyorum.

"Burada iyi olan ne?"

"Kahve için Jack's, pizza için Milanos ve Çin yemeği için Szechuan Garden." "Ne istersin?" diye soruyor. Asgariye mi alıştım, yoksa Anders ve Eli herhangi birinden daha kibar ve şefkatli mi, emin değilim. Karşılaştığım diğer Alfalar.

"Çin yemeği lütfen. Ben Kung Pao alacağım." Eli başını sallıyor ve restorani arıyor, belli ki herkesin favorilerini zaten biliyor - etkileyici ve sevimli. Ne zamandır arkadaş olduklarını merak ediyorum. Hemen sorabileceğimi fark ediyorum. "Toplandınız mı?" Anders'e soruyorum. Çenesinin altını kaşıyor ve başını sallıyor.

"En iyi arkadaşlar, takım arkadaşları. Sürü değil." Bunu söylerken, öyle olmalarını diliyormuş gibi geliyor.

"Neden olmasın?" Muhtemelen haddimi aşıyorum ama gerçekten merak ediyorum.

"Hepimiz hokey oynamak istiyoruz. Bunun bir parçası da askere alındıktan sonra nereye gideceğinizi bilmemek. Hepiniz farklı eyaletlerdeyken nasıl bir sürü olabilirsiniz?"

Acı gerçek yüzüme çarpıyor ve başımı sallıyorum. Muhtemelen buradan ayrılmalı, eve gitmeli ve iyi kalpli birkaç alfabla tanıştığım ve belki bir gün bir sürü bulma ideallerimi yeniden canlandırdığım için şükretmeliyim. Burada bir gelecek yok ve ben de dostluklar kurmamanın kraliçesiyim, bu yüzden kırılmazlar. Ama Anders'in gri bakışlarıyla göz göze geldiğimde gördüğüm tek şey sıcaklık. Onlardan daha fazla ne öğrenebilirim diye düşünmeden edemiyorum. Anders, Eli ve hatta kötü olan bile çok seksi. Belki bir arkadaşlığı, hatta bir arkadaşlıktan daha fazlasını idare edebilirim-

Kış tatili için. Biriyle birlikte olmayalı haftalar olmuştu ve bunlar bırakın alfa olmayı, etrafımda gördüğüm en çekici erkeklerdi.

Fiziksel olmak zorunda bile değil. İnsanlarla arkadaş olabilirim. Değil mi?

Anders'e bakıyorum. Onu tanımıyorum ama tanımak istiyorum. Bir son kullanma tarihi fikriyle boğuşabilir miyim? Belki bunun ne zaman biteceğini bilmek biraz gevşememe, kendim olmaktan bu kadar korkmamama yardımcı olur. Gerçekten kendim olma zamanı. Kaybedecek bir şeyim yok. Noel'den sonra hepimiz okula döneceğiz. Kendimi bırakıp eğlenmeye çalışacağıma dair kendime söz veriyorum. Kış tatili bunun için var, üniversite baskısından kurtulmak için.

İçimdeki mücadeleyi rahatlatarak Anders'e gülümsüyorum. "Hank'i yürüyüşe çıkarmama yardım etmek ister misin?"

"Elbette," diyor. İkimiz de koltuktan kalkıyoruz ve ayağa kalkan Hank'i rahatsız ediyoruz. Anders'in kendi eşyalarını alacağını, benim de kendiminkileri alacağımı sanıyorum. Yün şapkamı kafama geçirip, kollarımı geçirmem için ceketimi uzatarak beni şaşırtıyor.

Evet Charlotte, doğru seçimi yaptık. Sadece birkaç haftalığına prenses olsam bile, hiç prenses olmamaktan iyidir.

ANDERS

Yedinci Bölüm

W *Boku yedik.*

O kadar berbat ki, Charlotte ve ben yürürken doğru düzgün düşünemiyorum bile.

Sürülmüş caddede dikkatlice. Düşmediğinden emin olmak için ona yeterince yakın yürüyorum. Sakar olduğunu düşündüğümünden değil, ama dışarısı buzlu ve bugün zaten kafasını çarptı.

O kadar kısa ki göğsüme ancak ulaşıyor. Neden bu kadar hoşuma gittiğini bilmiyorum ama ona bakarken hayranlık içindeyim.

O benim koku eşim.

Eli ve Mikael'in koku eşleşmeleri ya da genel olarak Omegalar hakkında ne kadar şey bildiklerini bilmiyorum. Eli biraz tökezliyor gibi görünüyor ve Mikael kaçtı. Sürü hayatı içinde büyüdüm ve sürü hayatı istiyorum. Hep bunun kariyerim bittiğinde gerçekleşeceğini düşündüm. Kaleci olmak kısa ömürlü bir pozisyon ve bu pozisyonu seçmemin nedenlerinden biri de bu. Hokey benim hayatım, ama her şey değil-

şey. Kendime ait bir paket istiyorum. Koku eşim yanımda gelişigüzel yürüyor ve ben sakinliğimi korumaya çalışıyorum.

Fark etmedi mi?

Neyse ki soğuk hava onun kokusunu yatıştırıyor. Vanil- la krepleri ve yoğun akça ağaç şurubuyla boğulmuyorum. Eli onu kollarıma alır almaz benim için mükemmel bir eş olduğunu anladım. O benim Omega'm, ama bu keşif daha kötü bir zamanda olamazdı. Farklı okullara gidiyoruz. Hepimiz bu yaz askere alınacağımızı umuyoruz.

Küçük bir el ön kolumu sarıyor ve hafifçe sıkıyor.

"İyi misin?" diye soruyor. Zayıf bedenine bakıyorum. Muhteşem, gözleri benzersiz ve daha önce görmediğim bir şey. Gözlüklerini çok sevimli buluyorum, yine de gözlük takmak zorunda olduğu için göğsümün ağrmasına engel olamıyorum. Bu berbat bir şey ama Omega'lar genellikle tüm tanımlamalar arasında en sağlıklı olanlarıdır. Asıl amaçları çiftleşmek ve çocuk sahibi olmak için en iyisi olmaktır. Dolayısıyla güzellikleri ve sağlıkları genellikle bunu yansıtır. Kusurlu olduğunu düşündüğümde değil, sadece daha iyi olmasını istedim.

"Sadece düşünüyordum." Gülümsüyor ve kolunu benimkine doluyor. Göğsümde bir gümbürtünün başladığını hissediyorum ve onu aşağı itiyorum. Onun için mırıldanmaya başlasaydım muhtemelen tepelere doğru koşmaya başlardı.

Boku yedim. Çok, çok, çok sikildim.

"Düşünceleriniz için bir kuruş?"

İç çekiyorum ve tasmaını elinden alıyorum. Neden bu kadar küçük bir insanın bu kadar büyük bir köpeği var? Güvenli yolu seçtim ve sadece okulla ilgili şeylerden konuştum. Şu anda gerçekleşen, hayatımı değiştiren büyük aydınlanmadan değil. Kalbim sıkışıyor ve onun koku eşleşmesi olup olmadığını merak ediyorum. Daha güçlü tepki verir miydi? Yani, onu bunaltmamak için feromonlarımı bastırıyordum. Belki de kokumu tam olarak alamamıştır?

Konuyu tamamen değiştirdiğim için korkağın tekiyim. "Burası bana evimi hatırlatıyor."

"Finlandiya mı?"

"*Juu*," diyorum ve o da gülümsüyor.

"Sana evini hatırlatan ne var?"

"O kadar soğuk değil ve daha fazla güneş var. Ama kar, köy havası."

"Özlüyor musun?"

"Ailemi, yemekleri ve bazen de kùltürü özlüyorum. Ama Amerika Birleşik Devletleri hokey oynamak için gidilen bir yer ve benim istediğim de buydu."

Başını sallıyor, vücudu hafifçe benimkine yaslanmış, sıcaklık arıyor. Bunu memnuniyetle karşılıyor ve kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum, onu kuağıma alıp ceketimin yanına koymuyorum, sanki bu yeterince yakın olacakmış gibi.

"Peki siz hokeyde tam olarak ne kadar iyisiniz?"

Ona sırtıyorum, umursamaması hoşuma gidiyor. Ben ve arkadaşlarımla kampüste kız tavlama konusunda herhangi bir sorun yaşamadığımızı söylemek hafif kalır. Yine de bu Omega'nın kokusunu alır almaz hepsi ortadan kayboldu.

"Oldukça iyi."

"Oldukça iyi ne kadar iyi?"

"Eli ve ben kesinlikle draft edileceğiz. Mikael de olmalı ama o belirsiz."

"Neden?" Ne kadarını açıklamam gerektiğini merak ediyorum. Spor hakkında pek bir şey biliyor gibi görünmüyor ama kolay bir cevapla yetiniyorum.

"Onun buz üzerindeki görevi her şeyden çok yaptırım uygulamak. Beni koruyor ama bazen öfkesine yenik düşüyor." Mırıldanıyor ve yürümeye devam ediyoruz. Tek ses köpeğin tasmaının şingirtısı ve buza çarpan ayak seslerimiz. "Peki ya sen? Bir tane var mı

bir yıl daha mı?" Üçümüz de mezun olmayı düşünmüyoruz. Eğer askere alınırsak, bu fırsatı değerlendireceğiz.

İç çekiyor. "Olabilir. Mercy, kızgınlık dönemine girersen kampüste kalmana izin vermiyor."

Öfkem tavan yapıyor ve ona bakıyorum. "Bu çok boktan." Ona kızgınlığı için planlarının ne olduğunu ve neden baskılayıcı kullanmadığını sormak istiyorum. Başka Alfaların ona dokunduğunu düşünmek bile beni alışık olmadığım bir öfke ve kıskançlık seviyesine getiriyor. Onu çok az tanıyorum ve böyle hissediyorum. Eğer gerçek bir bağ kurarsak nasıl hissedeceğimi hayal bile edemiyorum. Ellerimi saçlarımda gezdiriyorum ve o konuşmaya devam ediyor.

"Muhasebe eğitimi alıyorum ve mezun olduğumda evden çalışabileceğimi düşünüyorum. Ancak bu dönemi bitirip son yılımı internet üzerinden geçirmeyi düşünüyorum."

"Mercy gerçekten o kadar kötü mü?"

"Eminim başkaları için öyle değildir. Ama benim için değil. Sadece bursum olduğu için kaldım."

Başımı sallıyorum, onu bu seçeneğe zorladıkları için kızgınlım.

"Bu hiç adil değil." İçimden geçen düşünceyi söylemek istememiştim. Bana gülümsedi ve başını salladı.

"Hayır, değil." Hank burnunu kara sokarken o titriyor ve bana daha da yaklaşıyor. "Evim aslında tam şurada," diyerek basit ama şirin, tek katlı bir evi işaret ediyor. Kalbim sıkışıyor, eve gitmek isteyip istemediğini merak ediyorum. Eğer çok ileri gittiysek. Bir an için gözlerini kocaman açarak bana bakıyor. "Hank için, benim için değil. Onu beslemem gerek. O büyük bir çocuk. Günde üç öğün yemek yiyor."

"Anlıyorum Hank," diye şaka yapıyorum. Charlotte ve ben, o ön kapıyı açarken birbirimize gülümsüyoruz. İkimiz de botlarımızı çıkarıyoruz ve bu beni gülümsetiyor.

Çocukları evin içinde ayakkabılarını çıkarmaları için eğitmek zorunda kaldım. Görünüşe göre Charlotte terbiyeli biri.

Onu rahat bırakıp oturma odasına bakıyorum ve Charlotte'un çocukken büyükannesi ve büyükbabası gibi görünen kişilerle çekilmiş fotoğraflarını görüyorum. Acaba onu yanlarına mı aldılar yoksa anne babası hiç mi resimde yoktu? Hank mutfığa girerken tabakların ve mama kabının paslanmaz çeliğe çarpma sesleri duyuluyor.

"Charlie, tatlım, evde misin?"

"Hank'i bırakıyordum," diyor koridorda.

Muhtemelen yetmişli yaşlarında, açık sarı saçları kısa, yaşlı bir kadın koridordan geliyor. Pijama giymişti ve beni görünce nefesi kesildi. "Kahretsin, Charlie. Berbat görünüyorum ve senin misafirin mi var?"

"Anne, bu Anders." Charlotte bizi tanıştırıyor.

Annesi bana bir kez baktı ve onun büyükannesi olduğunu düşündüğüm için kendimi gerçek bir pislik gibi hissettim.

"Tanıştığımıza memnun oldum," diyorum elimi uzatarak. Bana kocaman gözlerle bakıyor ve kızına bakıyor. Şoku geçtikten sonra gülümsüyor.

"Sen de öyle. Bu hoş aksan nereden geliyor?" diye soruyor.

"O Finlandiya'dan. Arkadaşlarımızın geri kalanıyla buluşmalıyız. Yemek getirdiler," diyor Charlotte beni kapıdan çıkarmaya çalışırken.

"Yeni lens takmak ister misin?" diye sordum. Charlotte'un annesi bana gülümsüyor, kulaktan kulağa bir gülümseme gibi. Charlotte bana iki kafam varmış gibi bakıyor ama başını sallayıp yeni bir çift lens takmak için uzaklaşıyor.

"Dürüst olmak gerekirse eve bir Alfa getireceği günü göreceğimi düşünmemiştim," diyor annesi sessizce.

Bu kadına Charlotte'la yeni tanıştığımı ama onun her şeyi değiştirdiğini söylemek istiyorum. Ama sanırım bu biraz fazla güçlü gelebilir. "Daha yeni tanıştık ama bence çok hoş biri."

Annesi başını sallıyor ve gülümsüyor. "O çok özel biri. Bazen bunun farkında olmuyor. Sanki benden ve Piper'dan daha fazla kişi ona bunu söylese inanmaya başlayacakmış gibi hissediyorum." Küçük, yaşlı kadına başımı sallıyorum. "Hepiniz nerede kalıyorsunuz?" diye soruyor.

Adresi bilmediğim için, "Göldeki büyük kulübedeyiz," diyorum. Bizi buraya Eli getirdi.

"Ah, yılın büyük bölümünde boş duran şu büyük yer mi?" Başımı sallıyorum ve o da ellerini kollarının üzerinde gezdiriyor. Mutlu görünüyor, kızı eve yabancı bir Alfa getirdiği için aşırı heyecanlanmış gibi, ama belli ki şu anda annelik içgüdüleri devreye giriyor. "Bir şey olması ihtimaline karşı bana numaranı verebilir misin?"

"Sorun değil," diyorum ve telefonumu çıkarıp adını söylemediği için utanç verici bir şekilde arayan kimliğine 'Charlotte'un Annesi' yazıp numarasını telefonuma giriyorum, sonra da bilgilerim onda olsun diye arıyorum. Daha da kötüsü, telefonumda henüz kızının numarası bile yok. Bu akşam değiştirmeyi planlıyorum. Bizimle taksiye geri gelmek istemesi iyiye işaret.

Charlotte köşeden geliyor, gözlükleri yok. Her haliyle güzel görünüyor ama yüzünü görebilmek hoşuma gidiyor. Hank kocaman kafasını onun kalçasına sürüyor. "Sen burada kal, Hank." Yüzü karanlık, tüylü ve hafifçe ezilmiş, bu yüzden ifadesini okuyamıyorum, ama geride bırakılmaktan memnun görünmüyor.

Biz evden çıkarken annesi kapı aralığından, "Dikkatli ol ve eve ne zaman geleceğini bana haber ver," diyor. Kapı kapanır kapanmaz, Char-

Lotte kocaman bir nefes

verir. "Güzel kız."

Charlotte başını sallar. "Öyle. Benim için çok şey ifade ediyor."

Başımı sallıyorum, annemi, babamı ve kardeşlerimi özlüyorum. Ama bunun için imza attım. Birkaç blok boyunca sessizce yürüdük. Beni konuşmaya zorlamadığı, sessizlik için alan bıraktığı için minnettarım. Herkes bu yeteneğe sahip değil; bazı insanlar sessizliğe dayanamıyor.

Kulübe görünüyor ve Charlotte bir adım atıp kara buza çarpıyor. Ben daha düşünmeden kollarım beline dolanıyor. Onu vücuduma yaklaştırıyorum, yoğun akçaağaç şurubu kokusu içimi ürpertiyor. Kollarımı ona dolayabiliyorum ve pazularıma dokunabiliyorum, yardım edemiyorum ama kendimi aşırı büyümüş hissediyorum. Daha önce de kızlarla çıktım, sayılır. Ama bu koruyuculuk, açlık ve ona olan arzum, kendimi vahşi hissetmeme neden oluyor, sanki sorumlu olan ben değilmişim gibi.

"Yolun geri kalanında seni taşımamı ister misin?" Sıcak nefesim yanaklarına çarparak soruyorum. Soğuk yüzünden zaten kızarmışlardı ama şimdi pespembe oldular.

"Belki de onun yerine el ele tutuşabiliriz?" diye öneriyor ve ben de başımı sallıyorum. Onu vücuduma bastırmak kadar iyi değil ama kabul ediyorum. Botları çamura değene kadar onu çerçevemden aşağı kaydırıyorum. Eldivenli elimi uzatıyorum ve o da çok daha küçük olan elini avucumun içine yerleştiriyor. Keşke ten tene olsaydık ama elimden geleni yapacağım.

"Benimle geldiğin için teşekkürler."

Elimi hafifçe sıkıyor ve bana gülümseyerek bakıyor. "Arkadaş edinmek için daha çok çabaladığım yeni bir şey deniyorum."

Elini sıkıyorum ve sırtıyorum. Onu korkutmamak için bu düşüncüyü kendime saklıyorum ama arkadaşım olmasına imkân yok. *Çok daha fazlası olacak.*

Kulübeye vardığımızda Eli tüm Çin yemeklerini tezgâha koymuş, kendine bir tabak hazırlıyordu. Biz içeri girerken sırtıyor, sanki Charlotte ortadan kaybolacakmış gibi.

"Dönmüşsün."

"Döndüm," diyor. Ceketini çıkarmasına yardım ediyorum ve ön kapının yanında botlarımızı çıkarıyoruz, sonra tabaklarımızı dolduruyoruz. Bu gecenin nasıl bir yöne gideceğini bilmiyorum ama öğrenmek için sabırsızlanıyorum.

Charlotte

Sekizinci Bölüm

B Alfaların ikisi de mesafelerini koruyor. Bazı nedenlerden dolayı her ikisinin de kokusu bastırılmış. Onları kokladım ve ne olduklarını anladım.

ve şu ana kadar gerçekten sevdim. Kokularının saf güçte nasıl olduğunu görmek istiyorum ve bunu yapmak için içlerinden birinin sıkıntıda veya tahrik olmuş hissetmesine ihtiyacım var.

Onlara bu duygulardan herhangi birini hissettirmeye çalıştığım için kendimi suçlu hissetmem gerektiğini biliyorum. Ama bilmek zorundayım. Sanki sahip olduğum her Omega hissi bana bu Alfalar hakkında bir şeyler söylemeye çalışıyor ve ben bir türlü anlam veremiyorum. Elbette, okuldayken bazı Alfaların kokusunu almıştım ve bazılarının kokusu diğerlerinden daha iyiydi. Ama bu ikisi, sanki onlardan güçlü bir koku almak için can atıyor gibiyim. Anders'in kokusunu dışarıda zor alıyordum. Bilerek kaymış olabilirim ve beni tuttuğunda fındığın rengi soluktu. Sanki

feromonlarının yüzeyini çiziyor. Dışarıdaki soğuk havanın da faydası yok; herhangi bir şeyin kokusunu almak çok zor.

Eli benim için yemek tabağını hazırlıyor, kendim yapmama izin vermeyi bile düşünmüyor ve ben de şaşırtıcı bir şekilde ona izin veriyorum. Bu Piper'ın sık sık yaptığı bir şey ve ben bundan nefret ediyorum. Ama bu Alfa'da, bu hareketle ilgili bir şey beni rahatlatıyor. Belki de Alfa içgüdüleri ve bana davranışları söz konusu olduğunda Piper'a çok zor zamanlar yaşatmışımdır.

Anders benden uzak duruyor ama adadaki ahşap taburelerden birine oturmam için kolunu uzatıyor. Yerime oturuyorum ve Eli tabağı önüme itiyor. Yemek harika kokuyor ama ben başka bir şeyin kokusunu almayı tercih ederim. Ona bir gülümseme veriyorum ve yanakları kızarıyor.

"Ben... uh... önce ne istediğini sormalıyım," diyor Eli ensesini ovuşturarak. Bu kadar utangaç olması gerçekten hoşuma gidiyor. Etrafında çok fazla Omega olmadığı belli. Anders benim varlığım ve kokum karşısında daha rahat görünüyor. Mikael, kim bilir? Hâlâ odasından çıkmadı.

"Bu mükemmel, teşekkürler Eli." Adını söylediğimde titriyor ama ondan derin bir koku gelmiyor. Belki onları terletirsem? Onların terlediğini düşünmek bana sinsi düşünceler veriyor, bu yüzden her yer akçaağaçlı krep gibi kokmadan önce düşünce trenimi yeniden yönlendiriyorum.

"Bir şey değil."

Anders, "Ben Mikael'in tabağını alacağım," der. Eli başıyla onu onaylıyor. Gelip yanımdaki tabureye oturacağını umuyordum. Ama o adanın diğer tarafında duruyor, bir eliyle tabağını tutarken diğer eliyle yemek yiyor.

"Koca adamı eve mi götürdün?"

Başımı sallıyorum, yemeğimden bir ısırık alıyorum ve cevap vermeden önce yutkunuyorum. Ağzı doluyken konuşan birinden daha kötü bir şey yoktur. "İhtiyacı vardı

yemek. Onun etrafımda olmasını seviyorum. Muhtemelen Hank'i okula gittiğimde özlediğim her şeyden daha çok özlüyorum."

Eli düşünceli bir şekilde bana bakıyor. "Büyürken hiç evcil hayvanım olmadı. Arkadaş canlısı görünüyor."

Kaşlarımı çatıyorum ama başımı sallıyorum. Hiç evcil hayvan sahibi olmamış olma fikri nedense Eli için üzölmeme neden oluyor. "Öyle. Bazen biraz aptal oluyor ama onu tüm kalbimle seviyorum."

"Ben de Mikael için böyle hissediyorum,"
diye şaka yapıyor Eli. "Onu üzecek bir şey
mi söyledim?"

"Hayır, kişisel algılama. Tanınması zor bir adam." "Ama hepiniz
çok iyi arkadaşsınız?"

"Öyleyiz. Hepimiz bir anda kaynaştık. Bunu nasıl tarif edeceğimi bilemiyorum. Buz üstünde ve dışında iyi çalışıyoruz. Birlikte yaşıyoruz, birlikte çalışıyoruz. Sanırım her şeyi birlikte yapıyoruz."

"Aranızda romantik bir ilişki mi var?" Ben daha düşünmeden ağzımdan dökölüyor ve yanaklarımdın ısındığını hissediyorum.

Eli güler ve elindeki yemek tabağını tezgâhın üzerine koyar. "Hayır, öyle bir şey değil. Daha çok bir aile gibiyiz."

Başımı sallayıp mırıldanıyorum, bu konuda tam olarak ne hissettiğimi anlamaya çalışıyorum. "Kampüste kız arkadaşın yok mu?" Açıkçası bu gece çok cesur hissediyorum, değil mi?

Sırıttıyor. "Hayır. Kız arkadaş yok."

Anders mutfğa geri dönüyor, esnek ve hızlı adımlarla. Hokey hakkında az çok bilgim var, şahsen bir maça gitmedim ama babam ben çocukken sürekli izlerdi.

Kendi tabağını hazırlayıp tezgahın üzerine koyarken Mikael'den hiç bahsetmiyor, tıpkı Eli gibi ayakta duruyor. Ne oldu? Kabin sıcak. I

Onları yakınımda istiyorum, böylece neler yaptıklarını gerçekten derinlemesine koklayabiliyorum.

"İçecek bir şey?" Anders sorar. "Elbette."

"Suyumuz, limonatomuz, biramız ve tonlarca alkolümüz var."

"Siz 21 yaşında mısınız?"

Anders sırtıyor ve başını sallıyor. "Hepimiz yirmi yaşındayız."

"Aynen. Ben votka limonata alacağım," diyorum kendimden emin bir şekilde. İçki içmek için fazla zaman harcamadım ama bir içki bu adamların yanında biraz daha rahatlamama yardımcı olabilir. Belki de istediğimi almak için cesaretlenmeme yardımcı olur. *Tam olarak ne istiyorum?*

"Hemen geliyorum."

Eli?" "Bira iyidir."

Anders önce benim içkimi hazırlıyor ve önüme koyuyor. Bekliyor, yoğun, güzel, gri gözleriyle bana bakıyor. Bir yudum alıyorum ve irkilmemi engelliyorum.

"Daha tatlı ister misin?" Rahatsız etmek istemediğim için omuz silkiyorum. Ben başka bir şey söyleyemedim Anders bardağı elimden çekip alıyor ve pembe sıvıdan iki damla damlatıp geri koyuyor. "Şimdi dene."

Yudumluyorum ve mırıldanıyorum, votkanın tadını zar zor alıyorum. "Mükemmel." Ona gülümsüyorum ve buzdolabına dönüp iki bira almadan önce göğsünün kabardığına yemin edebilirim. Şişelerin kapaklarını açtığında damarları patlıyor ve ön kolları esniyor. Birisi kadın bakışı dediğinde bunu kastediyorlar. Çünkü bu bana Mercy'de beni düğümleyen tüm Alfa'lardan daha fazlasını yaptı. *Ne oluyor lan?*

Soğuk kokteyl sinirlerimi yatıştırmaya yardımcı oluyor ve içmem gerekenden biraz daha hızlı içiyorum. Mırıldanıyorum ve abartılı evin etrafına bakıyorum. "Peki ne yapıyorsun

yapmak ister misin?"

"Hiç *Catan* oynadın mı?" Eli soruyor ve ben başımı sallıyorum. "Pekâlâ, büyük bir sürprizle karşı karşıyasın küçük Omega."

Sanırım bana küçük Omega dediğinde oracıkta yok oluyorum. Bu ifadeyi daha önce hiç sevmemiştim ama ondan duymak? *Catan*'ın gezegendeki en kötü oyun olması umurumda değil, bana küçük Omega demesi buna değer.

"Daha fazla buğday seçmeliydim! İkinizin de bu oyunu doğru düzgün açıkladığınızı sanmıyorum," diyorum suratımı asarak. Kaynaklarım kesinlikle berbat durumda. Bir ton cevherim var ve bu Alfaların hiçbirisi benimle ticaret yapmıyor.

Eli, "Görünüşe bakılırsa birileri ezik," diye şaka yapıyor ve ben de ona kaşlarımı çatarak Anders'in kendi elleriyle hazırladığı ikinci votka limonatomdan bir yudum alıyorum.

Gözlerimi kırıştıtarak Anders'e bakıyorum ve ona hayal edebileceğim en büyük köpek yavrusu bakışlarını atıyorum. "Lütfen Anders, beni biraz buğdayla takas etmez misin?"

Eli gülüyor. "Anders içimizde en acımasız olanı. Hiçbir şey için takas yapmaz."

"Bir şey var mı?" Anders'e kirpiklerimi kırıştıtarak soruyorum. Boğazının sallanışını, Adem elmasının boğazında lezzetli bir şekilde yukarı aşağı hareket edişini izliyorum.

Anders boğazını temizler. "İkna olabilirim."

Eli, Anders'e vatana ihanet etmiş gibi bakıyor ve ben de bunun benim saldırma anım olduğunu fark ediyorum. Feromonlarını yüzeye çıkarmak ve bu Alfa'nın neyden yapıldığını tam olarak anlamak için. Ama ona yaklaşmak için neyi takas edebilirim?

ona yetecek, onu tahrik edecek ve lanet olası bir anlaşma yapmak için ihtiyacım olan buğdayı alacak mıyım?

"Sana iki cevheri iki buğdayla takas etmeme ve sonraki iki tur boyunca kucağında oturmama ne dersin?"

Anders yutkunur ve Eli gözlerini kırpar. "Bekle, bu masada mıydı?" Eli soruyor, aynı anlaşmayı alamadığı için sinirli. Bu beni memnun etti.

"Kurallara aykırı değilse tabii?"

"Hayır, değil. Anlaştık," diyor

Anders.

Oturduğum yerden kalkıp Anders'e doğru yürürken hayatımda hissettiğim tüm özgüvenimi topluyorum. Sandalyesini hareket ettiriyor, böylece artık masanın altında değil, yanında duruyor. Kaslı kalçaları genişçe açıldı. Keşke hakiler yerine eşofman giyseydi, ama alabildiğimi alacağım. Gergin olduğu belli, ama bir eli masada, diğeri kalçasında, kartlarını yere bırakırken gözlerinden tam bir ciddiyet okunuyor. Bacaklarının arasından geçerek sol kalçasının üzerine oturuyorum, böylece masaya bakabiliyorum. Eli destek için otomatik olarak belime dokunuyor. İçimden kaçan nefese, parfüme ya da kayganlığa engel olamıyorum.

Anders hafifçe kıpırdıyor, beni itip kakıyor.

İşte o zaman beni vurdu. Kokusunun destansı gücü. Sadece fındık kokusu değil, aynı fındıklı latte gibi, ne zaman moralim bozulsa beni rahatlatan bir şey. Kokusu tüylerimi diken diken ediyor ve kalbimin dakikada bir milyon mil hızla atmasına neden oluyor.

O benim koku eşim. Sikeyim.

Tesadüfen mükemmel eşime rastladım. Gözleriyle tanıştım. Bana paramparça olacakmışım gibi bakıyor. *Yapabilirim*. Bir yanım ona sarılıp ikimiz de nefes alamayana kadar yüzünü öpmek istiyor ve bu

Kabin kokularımızın mükemmel bir karışımı gibi kokuyor. Ama daha büyük bir parçam korkuyor. Utanç verici bir şekilde kucağından inerken o yanım kazanıyor.

Ben bir koşucuyum. Bu gurur duyduğum bir şey değil, ancak rahat olmadığım herhangi bir şey için başa çıkma meka- nizmam. Koşuyorum. Bu her neyse onunla yüzleşmekten daha kolay.

"Sadece tuvalete gideceğim."

"Charlotte," diye yalvarıyor Anders.

"Hemen döneceğim." Ben çoktan uzaklaşmıştım. İnlediğini duyuyorum ve Eli neler olduğunu soruyor. Bu kadarı da fazla. Bunun basit olması gerekiyordu, sonunda terk edilme korkusu olmadan insanları tanımama izin vermenin bir yolu.

Ne yapacağım ben?

Şimdiden o kadar şekilden şekle girdim ki, sanırım banyo odasının kapısını kaçırdım. Belki de burasıdır? Kapının kolunu çeviriyorum ve daha gözlerim önümdekini anlamlandıramadan kokusunu alıyorum.

Kamp ateşi.

Koku o kadar baskın ki ağızım sulandı. Kokunun bu kadar etkili olabilmesi için Mikael'in yakın zamanda bu yatak odasında kendine dokunmuş olması gerekiyor. Gözlerimi hızla kırıştırıyorum ve boğazımdan bir inilti kaçıyor. Cinsel dürtülerim bana bu ikisinin benim Alfalarım olduğunu ve buna göre hareket etmemiz gerektiğini söylüyor. Temel içgüdülerim bana zarar görmeden hemen kaçmamı söylüyor.

Aklımdan geçen tüm olasılıklar ve düşünceler karşısında bir an için felç oldum. Ne yapacağımı bilemiyorum. Muhtemelen hepimizin konuşması gerektiğini biliyorum, ama birinin içeri girmesine izin vermekten korkan parçam bana mümkün olduğunca uzağa kaçmamı söylüyor.

Bir kapı gıcırıyor ve Mikael beline sardığı havluyla odaya giriyor. Zeytin tonlarındaki teninden aşağı su damlacıkları süzülüyordu.

Her bir kaslı kasın arasında. Koyu renk saçları ıslak ve yüzünün etrafında hafifçe kıvrılmış. Yüzü o kadar öfkeli görünüyor ki bu beni korkutuyor.

Bana yaklaşıyor ve o zaman boyunun uzunluğunu fark ediyorum. Benden bir buçuk metre daha uzun. Çok zayıfım, gözlerinin içine bakmaya korkuyorum. Ne göreceğim?

Sıcak bir parmak çenemi kaldırıyor ve yüzümü eğiyor, böylece yukarı bakmak zorunda kalıyorum. İki derin havuz beni deliyor. Yüzü bomboş. Beni istiyor mu yoksa beni hor mu görüyor anlayamıyorum.

"Sen buraya ait değilsin," diyor. Sesi derinden geliyor ve dizlerimin bağı çözülüyor. Parfümüm etrafımızı sarıyor ve o inliyor. "Aşağıya in. Seni burada istemiyorum," diyor otoriter bir şekilde, ama Al-pha havlamasını kullanmıyor.

"Sen... sen benim koku eşimsin," diye

kekeliyorum. "Önemli değil. Aşağıya geri dön."

Önemli değil mi? Gözlerimi birkaç kez kırpıştırıp öfkeyle ona bakıyorum.

"Ne demek fark etmez? Bu çok nadir. Nasıl önemli olmaz?" Sesimin acınası çıktığına eminim. Mikael'in eli hâlâ yüzümden ayrılmadı.

"Lütfen aşağıya inin."

Bunu söylerken sesi derin ve talepkâr. Bana ters ters bakarken çok ciddi olduğu çok açık. Beni nasıl böyle tamamen reddedebilir? Sanki bu onun için hiçbir şey ifade etmiyormuş, ben sadece bir rahatsızlıkımışım gibi davranıyor. Koku eşleşmemizden bunalmış gibi değil, hayal kırıklığına uğramış gibi. Sanki onun koku eşi olmak için yeterince iyi bir Omega değilmişim gibi.

Bunalmış hissettiğimi ve kafamı toparlamaya ihtiyacım olduğunu biliyorum, ancak koku eşleşmelerime sırtımı dönmezdim. En azından ben, Mikael'in şu anda yaptığı gibi onlarla beni hak etmiyorlarmış gibi konuşmazdım. Yine de

Mikael beni geri çeviriyor, kokusu tüm gücüyle bana saldırırken başka bir şey söylüyor. Sanki kamp ateşi ruhuma işlemiş gibi ve bu onun umurunda bile değil.

Konuşmak için ağzımı açıyorum ama Mikael başparmağını iki dudağımın arasına sokup inliyor ve beni omuzlarımdan tutup kapının önüne itiyor. Kapıyı kapatmadan önce gördüğüm son şey çatık kaşları ve ereksiyonunu zorlukla gizleyen havlusunu.

Bu çok fazla. Kafamı boşaltmam gerek. Eli ya da Anders'in gözlerinin içine bakmadan koridorda geri yürüyorum.

"Eli, beni eve bırakabilir misin?" Ayaklarıma bakarken soruyorum.

"Uh." Eli'in sesi de en az benim kadar şaşkın geliyor.

"Charlotte, konuşabilir miyiz?" Anders'in nazik sesi sorar.

Boğazımı temizliyorum, hâlâ yere bakıyorum. "Bu gece eve gitsem sorun olur mu? Eli'ye telefon numaramı veririm, yarın konuşuruz."

"Tamam," diyor Anders usulca. "Ben eşyalarını alayım."

Sesindeki hayal kırıklığını duyabiliyorum ve ben de hissediyorum. Burada kalmayı, bunu keşfetmeyi ve çözmeyi ne kadar çok istesem de, nefes almak, tüm bu bilgileri özümsemek ve fındık ya da kamp ateşi kokuları beni boğmadan net bir şekilde düşünmek için biraz zamana ihtiyacım var. Eli'ye bakıyorum, kokusunu tam olarak alamamışım. Bunun iyi mi yoksa kötü bir şey mi olduğundan emin değilim.

Anders bana eşyalarımı uzatıp yüzünde endişe dolu bir gülümseme belirlediğinde başımı kaldırıp bakıyorum ve onu oraya koyduğum için kendimi suçlu hissediyorum.

Eli bana garaja kadar eşlik ediyor ve yolcu kapısını açmadan önce kapıyı açıyor. Koltuğa oturmak için gerçekten tırmanmam gerekiyor. Düşmediğimden emin olmak için nöbet tutuyor. Kamyona tamamen bindiğimde, Eli aracın ön tarafına dolanıyor ve en az Anders kadar şaşkın görünüyor. Sanırım

Hepimizin kafası karıştı. En azından Eli ve Anders bunu çözmem için beni yanlarında istiyorlar. Mikael benimle hiçbir şey yapmak istemiyor gibi görünüyor.

Eli sürücü koltuğuna oturur oturmaz direksiyonu tutuyor, bana bakıyor ve kamyonu garajdan geri geri çıkarıyor. Evim sadece birkaç blok ötede, yol kısa sürecek. Sessizlik sağır edici ve kendimi açıklamak istiyorum. Ama nasıl yapacağımı bilmiyorum. Koku eşini bulmak neredeyse bir miras, ve benim iki tane var! Bana yakın olmayan bir yerde yaşayan ve her ikisi de benden uzakta kariyer yapan iki koku eşim.

"Bir şey mi kaçırdım? Seni rahatsız edecek bir şey mi yaptık?"

İçimi çekiyorum ve Eli'ye sokağıma dönmesi için sol tarafı işaret ediyorum. "Evimin numarası 671. Hayır, o değil."

Eli ofluyor ama beni daha fazla zorlamıyor. Evin önüne geldiğimizde cebinden telefonunu çıkarıp bana uzatıyor. Telefon numaramı yazıp geri veriyorum.

"Bunun hissettiklerimle bir ilgisi var mı?" diye soruyor, sesi yumuşak.

"Nasıl hissediyorsun?"

"Sanki seninle yeni tanıştım ama sen benimsin. Sanki tek odağım seni memnun etmek ve rahat ettirmekmiş gibi. Sanki canım krep ve akçaagaç şurubu çekiyormuş gibi."

Başımı koltuk başlığına çarpıyorum ve irkiliyorum. Eli'nin eli başımın arkasına dolanıyor ve boynumla kafatasımın birleştiği yeri nazikçe ovuyor.

Derin yeşil gözlerine bakarak fısıltıyla "Kokunu daha güçlü yapabilir misin?" diye soruyorum. Bilmeye ihtiyacım var, üç koku eşleşmesi mümkün mü? Kafası karışmış gibi görünüyor ama yoğun çam kokusu taksiyi doldururken başını sallıyor. İnliyorum ve gözleri açılıyor.

"Biz... hepiniz benim koku eşleşmelerimsiniz." "Biz neyiz?" Eli kafası karışmış bir şekilde sorar.

"Koku eşleşmelerini bilmiyor musun?" Başını sallıyor ve iç çekiyor. Eli tenimden ayrılmadı ve ben sadece daha sert ovmasını istiyorum. Ellerinin her zaman üzerimde olmasını, kokusunun şu anki kadar güçlü olmasını istiyorum.

"Çok fazla Alfa ve Omega eğitimi almadım. Ailemin ikisi de Beta."

Dudaklarımı yalıyorum ve başımı sallıyorum. Bakışları içimi parçalıyor ve ona doğru kıvrılmak ama aynı zamanda mümkün olduğunca uzağa kaçmak istiyorum.

"Alfalar ve Omegalar zaten fizyolojik olarak birbirlerine çekilmek için yaratılmışlardır. Her birimizin kokusu birbirimize çekici gelir. Nadirdir ama koku eşleşmeniz temelde en iyi eşleşmenizdir. Fiziksel açıdan bundan daha iyisi olamaz. Sanki olması gerektiği gibi."

Ağzı bir karış açık, gözleri yüzümden ağzıma kadar geziniyor. "Ve bu seni korkutuyor mu?"

"Bu seni korkutmuyor mu?" Ben soruyorum. Nasıl korkutmasın ki? Başını sallıyor, ben de kaşlarımı çatıyorum. "Daha yeni tanıştık. Bunu kabullenmek çok zor."

Eli boynumdan ayrılıyor. Sızlanıyorum ve gözleri kocaman açılıyor. "Ben... Ben bir Omega söz konusu olduğunda ne yaptığımı bilmiyorum. Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle?"

"Dürüst olmak gerekirse, şu anda bilmiyorum bile. Sanırım biraz uzanmam ve rahatlamam gerekiyor. Söz veriyorum yarın hep birlikte konuşabiliriz."

"Söz mü?"

Başımı sallıyorum. Eli bana tekrar dokunmak için uzanıyor ama geri çekiyor. Neredeyse yine sızlanacaktım ama boğazımda düğümlenip kalıyor. Kafasını daha fazla karıştırmak istemiyorum.

"Bana mesaj at, numaran bende var. Sana ulaşacağıma söz veriyorum."

"Seninle kapıya kadar yürüyebilir miyim?" Başımı sallıyorum ve beni kamyonundan indirmek için hemen iniyor, kapıya doğru yürürken dirseğimden tutuyor. Acı tatlı bir duygu. İyi geceler derken Alfa'mın, yani koku eşimin benden uzaklaşacağını biliyorum. Ama diğer taraftan, düşüncelerimi toplamak için bir dakikaya ihtiyacım var.

"Yarın mı?"

"Yarın." Ön kapıyı açıp içeri girmeden önce kolunu sıkıyorum. Onlardan kaçabileceğimi sanmıştım ama kokuları kıyafetlerime sinmiş. Onlar evimin rahatlatıcı kokuları.

Hank beni odama kadar takip etti. Çırılçıplak soyunup yatağıma giriyorum, ne yapmam gerektiğini merak ediyorum ve keşke kaçmasaydım diyorum.

MIKAEL

Dokuzuncu Bölüm

***M** Lanet olası koku eşleşmesi.*

Güzel ve tatlı olmalıydı ve olabilecek en kötü anda kucağıma düşmeliydi. Şu anda dikkatimin dağılmasını göze alamam. Profesyonel olmazsam bir Omega'ya sunacak hiçbir şeyim olmayacağından bahsetmiyorum bile. Hokey benim iyi olduğum şey. Eli gibi yedek param ya da Anders gibi eve dönecek bir ailem yok. Bu kariyere, şu anda bir sürüye başlamayı düşünmekten daha çok ihtiyacım var.

Buna sadece maddi olarak ihtiyacım yok, aynı zamanda *onlar* gibi olmadığımı kendime kanıtlamam gerekiyor. Geçinmek için ne gerekiyorsa yapan, kelimeler yerine yumruklarını savuran aileler gibi değilim. Daha iyi olmalıyım ve şu anda birinin Alfa'sı olacak kadar iyi değilim. Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum. Daha önce hiç-

daha önce birinin erkek arkadaşı. Şimdi ne yapmam gerekiyor? Hayatımın geri kalanında biriyle mi çiftleşeceğim?

Ne oluyor lan?

Eğer zamanda geriye gidebilseydim, Charlotte'a pakla vuran o küçük çocuğu boğardım. Belki o zaman Charlotte yaralanmazdı ve o küçük şey de kulübemize düşmezdi.

Kokusunu alır almaz anladım. *Mon sucre d'érable.*

Utanç verici. Kimse Fransızca konuşmadığı için şükrettim ve olabildiğince çabuk oradan çıktım. Odama çıktım, meditasyon yapmaya çalıştım, kitap okudum, aklımı alt kattaki kızdan uzaklaştırmaya çalıştım.

Üç kez mastürbasyon yaptım. Düğümüm hiç onun kokusunun anısına 31 çektiğim zamanki kadar şişmemişti. Acınası bir durum.

Acınacak haldeyim. Bir Omega'nın Alfa'sı olmayı hak etmiyorum, özellikle de şu anki halimle. Önümüzdeki birkaç yıl içinde büyümem gerekiyordu. NHL'de kendimi kanıtlamam ve sonra belki bir Beta ile yuva kurmam gerekiyordu. Bu beklenmeyen ve istenmeyen bir şeydi.

Anders ve Eli'a, ona gerçekten iyi davranan iki Alfaya, hepimizin içinde onun kaderinde birlikte olmak istediği kişinin ben olduğumu nasıl söyleyeceğim? Çıldırılmış bir halde buraya geldiğinde ve nihayet kokumu aldığı anda, ona sarılmak, onu becermek, onu benim yapmak istedim. En azından ön plandaki parçamın istediği buydu, o kadar derine ittiğim parçam zihnimde sadece bir arka plan gürültüsü gibi. Tatlı kokusu, iri geyik gözleri ve yumruğumun etrafına sarmak için mükemmel olan uzun sarı saçlarıyla benden uzak durması gerekiyordu.

İlerlememi engellediği için ondan nefret ediyorum. Onun hatası olmadığını biliyorum ama neden buldozerle bu kulübeye girip her şeyi değiştirmek zorundaydı ki?

Kapıyı yüzüne kapattığımda çok kederli görünüyordu. Böyle hissetmeye devam etmeli. Charlotte onun için Alfa olmadığımı anlamalı. Koku eşleşmesi olsun ya da olmasın, böyle bir şey olmayacak. Olamaz, değil mi? Okulu bitirmeyi, bir şekilde profesyonel olmayı ve birinin Alfa'sı olmayı nasıl başarabilirim? İmkânı yok.

Öfkem alevlendi ve tek yapmak istediğim bir şeyleri yumruklamak. Giyinip eşofman altımı ve Henley'imi giydikten sonra herkesin yüzüne bakmak için aşağıya iniyorum. Charlotte'un hala burada olup olmadığını görmek için, onu görmek istediğimden değil, çocuklarla konuşmak ve neler olduğunu anlatmak için iyi bir zaman olup olmadığını görmek için. Eli onunla gerçekten ilgileniyor gibiydi ve kış zamanı sevişmesini engellediğim için kendimi kötü hissediyorum. Ama bu olmayacak. Buraya tekrar gelemez.

Çıplak ayaklarım ahşap zeminde ilerlerken Anders'in ellerini saçlarında, dirseklerini masaya dayamış ve önünde yarım yamalak oynamış bir *Catan* tahtası buluyorum.

"Hepiniz bensiz mi oynadınız?" O anı hafifletmeye çalışıyorum ve Anders bana sinirli bir bakışla bakıyor. Aramızdaki en soğukkanlı kişi o ama şu anda çileden çıkmaya hazır görünüyor.

"Varlığını pek belli etmiyordun." Ses tonu karanlık ve beklenmedik.

"Eli nerede?"

"Charlotte'u eve götürüyor."

Başımı sallıyorum, muhtemelen onu çok korkuttuğum için. *Güzel.*

"Bu konuda. Buraya geri gelemez."

Anders ayağa kalkar ve kollarını göğsünde kavuşturur. "Lanet olsun, yapamaz. Yarın dönecek."

"Buraya geri dönemez, Anders. Güven bana." Anders'i daha önce hiç böyle görmemiştim. Kendini kaybetmez. Neden böyle davrandığını anlamıyorum-

ama o bunu anlamıyor. Ona eğlenceli bir kış sikişı gibi görünebilir, ama koku eşleşmemin bu takside dolaşıp kokusunu yüzüme vurmasına izin veremem. Koku eşimin dışarıda olduğunu bilmem zaten yeterince berbat bir durum. Ona sahip olamadığımda yüzüme vurulması durumu daha da kötüleştirir.

"O benim koku eşim," diye homurdanıyor Anders ve *Catan*'ı kapıyor parçalar masadan düşüyor ve dramatik bir şekilde yere çarpıyor.

Gözlerimi dikmiş ona bakıyorum. "O *benim* koku eşim." Bu durum elli kat daha kötüleşti. Kalbim hızla çarpıyor ve elimin topuğunu göğsüme sürtüyorum.

"Ne?" Anders homurdanıyor.

"Onu kulübeye getirdiğimizde biliyordum. Odamın kapısını açtığında anladı. Ona gitmesini söyledim."

"Ona gitmesini mi söyledin?" Bana doğru yürüyüp göğsümü dürterken Anders'i hiç bu kadar sinirli görmemiştim. "Üzgün görünüyordu. Koku eşleşmesi olduğumu fark ettiği için olduğunu düşünmüştüm. Ama sen pislik gibi davrandığın ve onu korkuttuğun içinmiş."

"En iyisi bu, Anders. Şu anda dikkatimizin dağılmasını kaldıramayız."

Alay ediyor, omzumu itiyor. Bu beni kızdırıyor ve öfkemi dizginlemem gerekiyor. Anders'i seviyorum ama ona vurmayacağımı sanıyorsa yanılıyor. Bana bir daha dokunursa ya da beni daha fazla iterse, elimi zorlayacak.

"Bunun ne kadar nadir olduğunun farkında değil misin? Kendimizi ne kadar onurlu hissetmeliyiz? İş nasıl yürüttüğümüz kimin umurunda? Az önce lanet olası koku eşleşmemizi eve getirdin!"

Garajın açılıp kapanma sesi Eli'nın evde olduğunu haber veriyor ve Anders iç çekerek mutfağı arşınıyor. Eli duruşumuza şaşkın şaşkın bakıyor

ve iç çekiyor. Arabasının anahtarlarını tezgâhın üzerine atıyor ve konuşmadan önce ellerini ceplerine sokuyor.

"Yani hepimiz onun koku eşleşmeleriyiz."

"Hepimiz mi?" Anders hayretle cevap veriyor. Ona ters ters bakıyorum. Nasıl oluyor da bunu iyi bir şey olarak görebiliyorlar? Şu anda kendimi bir lanet gibi hissediyorum, daha kötü bir zamanda gelemeyecek en kötü engel. Bugün bulunduğum yere gelmek çok zor oldu ve hayat her şeyi mahvetmek için onu yüzüme fırlatıyor.

"Görünüşe göre. Charlotte bana açıklayana kadar böyle bir şey olduğunu bile bilmiyordum. Hala anlamıyorum."

"Bu, onun hayatımızın merkezinde olması gerektiği anlamına geliyor. Hokey ikinci planda kalacak. Eğer hepimiz profesyonel olmak istiyorsak bu işi yürütmemiz mümkün değil. Hepimiz ülkenin farklı yerlerinde yaşarken bir Omega'ya nasıl bakabiliriz ki?"

Eli başını ovuşturarak, "Her şey çok hızlı geliyor," diyor.

"Anlamıyorsunuz amına koyayım. İkiniz de anlamıyorsunuz. Hayatlarımızı, uğruna çalıştığımız her şeyi mahvedecek."

"Siktir git," diyor Anders. Ayakkabılarını ve ceketini alırken omzu benimkine çarpıyor. Kulübeden çıkarken kapıyı çarpıyor.

Eli kendine bir viski doldururken, "Bunların hepsi çok fazla," diyor. Ona bir bakış atıyorum ve o da bana bir bardak dolduruyor. Bardakları tokuşturuyoruz ve adadaki yerlerimizi alıyoruz. "Kader gibi görünüyor. Böyle bir şeyi nasıl atlatırsın?"

"Onu bir daha asla görmeyerek." Neden bunun bu kadar basit olabileceğini anlamıyorlar? Şimdi gitmeli, Boston'a dönmeli ve bu olayı unutmalıyız. Bu ikisi şimdiden onunla çıkmayı planlıyorlarmış gibi konuşuyorlar. Onları aksi yönde ikna etmeliyim.

"Bunu yapabileceğimi sanmıyorum. Bu konuda nasıl bu kadar rahat olabiliyorsun? Koku eşleşmelerinin bir şey olduğunu bile bilmiyordum, ama şimdiden ona bağlandığımı söyleyebilirim. Onu bir daha göremeyeceğim düşüncesi beni fiziksel olarak incitiyor."

İnliyorum ve bir viski daha doldurmak için ayağa kalkıyorum. "Hokey önce gelir."

"Mikael." Bana kaşlarını çatıyor ve sanki makul olmayan benmişim gibi davranıyor. Bu ikisi birlikte birkaç saat geçirdikleri bir kızın, uğruna çok çalıştığımız her şeyi havaya uçurmasına izin verirken.

"Bunu duymak istemiyorum Eli. Eğer sen ve Anders bir Omega için hayatınızı mahvetmek istiyorsanız, buyurun. Ama beni yanınızda götüremezsiniz."

"Bunu konuşamaz mıyız?"

"Konuşacak bir şey yok. Hokeye ihtiyacım var. Bunun işe yaramasına ihtiyacım var. Bir Omega'ya ihtiyacım yok."

Viski boğazımı yakıyor ama yalanımın acısını dindirmeye yardımcı oluyor.

"Yarın geri gelecek," diye mırıldanıyor Eli, sanki tüm cevapları içinde barındırıyormuş gibi bardağına bakarak. Sanki hayatlarımız bir metre boyundaki bir sarışın tarafından altüst edilmemiş gibi.

"O zaman ben gidiyorum."

"Mikael, böyle olmak zorunda değil. Belki de onunla biraz zaman geçirmelisin. Planladığımız gibi. Onu tanımaya çalış. İstedığimin bu olduğunu biliyorum. Belki de birbirimizin kokusunu alıyoruz ama birbirimize uygun değiliz. En azından bunu öğrenmeliyiz."

Eli'in cehaleti mutluluk olmalı. Artık koku eşleşmemizi bulduğumuzu ve kimsenin onunla kıyaslanamayacağını anlamıyor. Ona izin verirse, tüm hayatını uğruna çabaladığı şeyin değil, dünyasının merkezi haline geleceğini anlamıyor. Akçaağaç ve krep kokusu onun çöküşü olacak.

"Ortalıkta görünmemeye çalışacağım."

"Mikael," diye adımını bir kez daha inliyor ama ben gidebileceğim başka bir yer olup olmadığını düşünerek odama doğru yürümeye başladım bile.

Olmadığını biliyorum. Anders ve Eli dışında bu dünyada yalnızım. Onları da benden almaya çalışacak mı? Zaten diğer her şeyi tehdit ediyor. Beni önemseyen iki kişiyi de alabilir.

Boston'a dönmek için ne arabam ne de param var. Bu kulübede iki kör Alfayla ve rüyalarımın çıkmayan akçaağaç kokusuyla sıkışıp kaldım.

ANDERS

Onuncu Bölüm

F Kahretsin Mikael, karamsar, bencil pislik. Bir koku eşine sahip olmak bir hediyedir ve bu hediyeği geri çevirmek kabul edilemez. Buzlu kar ayaklarımın altında çıtırdıyor. Güneş bir süre önce battı ve bana evimi hatırlattı. Evde saat sabahın dördü civarında, bu yüzden evimi arayamıyorum bile.

Anne. Koku eşimi bulduğumda heyecanı inanılmaz olurdu.

Annem bir Omega. Olayların dinamiklerini anlıyorum. Bazı şeylerin nasıl içgüdüsel ve ilkel olduğunu, diğerlerinin ise gerçek duygular olduğunu. Charlotte'u tam olarak tanımadığımı, yüzeye bile çıkmadığımı biliyorum. Bildiğim tek şey, biyolojinin bana bu gezegende benim için Charlotte'tan daha iyi bir insan olmadığını söylediği ve buna izin verirsem aptal olacağım.

Evden çıkarken bir planım bile yok, sadece kızgınım ve bu yüzden Mikael ile kavga etmek istemiyorum. İnatçı biri ve onu ikna edemeyeceğimi biliyorum. Eğer bu kadar güçlü hissediyorsa

Fikrini değiştirecek olan şey o ya da muhtemelen Charlotte. Buraya gelmeyi bilinçli olarak bile düşünmeden önce tek katlı sade ev önümdeydi.

Biraz yalnız kalmak istedi, ama ben buradayım, lanet bir sürüngen gibi davranıyorum. Kulübeye geri dönmeli ve ona yarın konuşacağımıza dair verdiğim sözü tutmalıyım. Ama içimdeki en derin parça onu rahatlatmak, her şeyin yolunda olduğunu bilmesini sağlamak istiyor. şu anda yalnız olmamalı. Yalnız kalmak istemediğime adım gibi eminim.

Evin yan tarafındaki pencereye baktığım için kendimi lanet olası bir sapık gibi hissediyorum. İçimden kendimi tokatlıyorum, ama dışımdan onu kocaman bir battaniyeye sarılmış, köpeğini de yatağın üzerinde yanına sokulmuş görünce rahatlıyorum. Odasındaki pırıltılı ışıklar sıcak bir parıltı yayıyor. Burası geri dönüşü olmayan nokta: eve gitmek ya da takıntılı bir sürüngen gibi kapısını çalmak.

Parmak eklemlerim penceresinin soğuk camına hafifçe vuruyor. Kıpırdıyor ama hemen araştırmıyor. Uyumasına izin vermeliyim. Ama dönüp yüzünü gördüğümde, gözleri ve yanakları şiştiğinde, hiçbir yere gitmeyeceğimi biliyorum.

Biraz daha sert vuruyorum. Bu onu uyandırıyor ve gözlerini kırpıştırarak pencereye bakıyor, komodinin üstünden gözlüklerini alıp gözlerini kısıyor. Parmakları yatağının üzerindeki mor tüylü battaniyeyi sıkıca kavırıyor. Battaniyeyi köprücük kemiğine yaklaştırıyor. O zaman omuzlarının çıplak olduğunu fark ediyorum. *Kahretsin*. Battaniye vücuduna sıkıca sarılmış halde pencereye geliyor. Pencerenin kilidini açıp kaydırarak açarken kaşları çatılıyor.

"Anders?" Sesi yumuşak, uykulu ve gerçekten çok tatlı.

"Özür dilerim. Seni uyandırmamalıydım. İyi olduğundan emin olmak istedim."

"Yanakların kıpkırmızı. Ne zamandır dışarıdasın?"

"Dışarıda mı yoksa pencerenin dışında mı?" Sormak zorunda kaldığım için bile utanıyorum.

En azından penceresinin dışında o kadar uzun süre kalmadım. "İkisi de, sanırım."

"Birkaç saattir etrafta dolaşıyorum ve kendimi az önce evinizin önünde buldum."

Rüzgâr arkamda uğulduyor ve o soğuğa karşı titriyor. "İçeri gelmek ister misin?"

Muhtemelen yüzümün her yerinde şok ifadesi vardı.

"Gerçekten mi?" "Pencereden sığabilir misin?"

"Evet, geri çekil."

Battaniyeyi vücuduna sıkıca sarıyor. Yatağına bakıyorum ve köpek tüm bu karşılaşma boyunca yerinden bile kıpırdamamış. Ben kendimi pencereden içeri çekerken Charlotte yatağında oturuyor, önce kıcımı, sonra da bacaklarımı teker teker içeri çekiyorum. Pencereyi sessizce kapattım ve Charlotte'a döndüm. Bana bakarken gözleri kocaman açılmıştı.

"Gerçekten çok esneksin," diyor ve sırtıyor. Sürüngen olmamı çok iyi idare ediyor.

"Kalecilerin olması gerekir."

"Hmm." Yatağa vuruyor, ben de ayakkabılarımı çıkarıp pencerenin yanına bırakıyorum, sonra gelip yatağına oturuyorum. Odası belirgin bir şekilde onun gibi kokuyor, sanki koku benim için özel olarak seçilmiş gibi. Koku o kadar yoğun ki, yarı sertleşmiş durumdayım ve heyecandan etlerimin titrediğini hissedebiliyorum. Odası nefis bir şekilde kadınsı. Dokuma duvar halıları neredeyse her duvarda asılı, her biri tamamen farklı tarzlarda. Bir köşede devasa bir fasulye torbası sandalyeyle birlikte bir yığın kitap yığılı. Yatak inanılmaz derecede peluş ve yumuşak, sanki bir bulut tarafından emilmiş gibi hissediyorum. "Demek buradasın." Burnunu kırıstırır ve gözlüklerini kaydırır. Köprücük kemikleri tekrar ortaya çıkıyor ve

bakışımı yakalıyor. "Açıkçası misafir beklemiyordum," diyor utangaç bir şekilde.

Çıplak uyuyor. Hemen yanımda ve aramızdaki tek şey lanet bir battaniye. Kalın kalın yutkunuyorum. "Yarın konuşacağımızı söylemiştik, biliyorum. Buraya geldiğim için hıyarın tekiyim ama iyi olduğundan emin olmak istedim."

Charlotte yere bakıyor, elleri hâlâ battaniyeyi tutuyor ve iç geçiriyor. "Üç koku eşleşmeniz olduğunu öğrenmek çok fazla."

Boğazımı temizliyorum. "Koku eşleşmeleri bulmanın seni mutlu edeceğini düşünmüştüm." Varsaymak istemiyorum ama bu Omegalar için Kutsal Kase gibi bir şey.

Nefes nefese kaldı ve uzanıp ön koluma dokundu. "Oh, Anders. Sen olduğun için üzgün değilim. Umarım sana böyle hissettirmemişimdir."

Biraz, ama bunu söylemiyorum. "Sadece bu konuda mutlu görünmüyordun. Bu şaşırtıcı bir tepkiydi."

Eli kolumu bırakmadı ve bu rahatlatıcı. "Bu daha çok durumla ilgili. İki hafta içinde üç koku maçım var. Bu ne kadar acımasızca? Sizi tanıyıp sonra da gitmeniz fikriyle başa çıkabilir miyim bilmiyorum. Fiziksel olarak birbirimizin etrafında olmamak ve belki de sanal olarak birbirimizi tanımak daha iyi bir fikir olabilir mi diye düşünüyordum." Başını eğerek tepkimi ölçmeye çalışıyor.

"Eğer gerçekten istediğin buysa." Basit tutuyorum. Eğer bize şu anda sahip olabileceğimiz tek şeyin bu olduğunu söyleseydi, bunu kabul ederdim. Nefret ederdim ama nereden geldiğini anlayabilirim.

Başını iki yana sallıyor. "Uykuya dalmayı denediğim anda, keşke kalsaydım dedim. Etrafımda senin kokunun olmasını. Sanırım bunun için artık çok geç."

"Her şeyi çözebiliriz. Sahip olduğumuz zamanı birbirimizi daha iyi tanıyarak geçirmeyi çok isterim."

Gülümsüyor, çıplak omuzlarını silkiyor ve başını sallıyor. "Sanırım bu benim de hoşuma giderdi. Çok korkuyorum ama koku kibritlerim var." Gözleri sulanıyor ama akmayan gözyaşlarını kırıştırıyor. "Bu hissin bu kadar yoğun olacağını tahmin etmemiştim."

Başımı sallıyorum, tamamen anlıyorum. Onu mutlu etme, güvende olduğunu bilme ve ona bakma ihtiyacı çok büyük. Ona olan bu ihtiyaç her şeyi tüketiyor.

Ayağa kalkıyorum ve tüylü battaniyesinin içinde boğulmakta olan ona bakıyorum. Onu alıp kucağıma oturtmak istiyorum ama onu rahat bırakmam gerektiğini de biliyorum. "Seni sabah alabilirim."

Alt dudağını çiğniyor, başparmağımla serbest bırakmak istiyorum. "Ya da kalabilirsin."

"Kalmak mı?" Başını sallıyor ve ayağa kalkıyor.

"Gidip pijama getireyim. Rahatına bak." Ona benim yüzümden giyinmemesini söylemek istiyorum, aslında tam tersini. Mutluluk içinde çıplak kal.

Yatak odasını geçip özel banyosu gibi görünen yere gidiyor. Tüm soğuk giysilerimi çıkarıp pantolonumla birlikte botlarımın üstüne koyuyorum. Onun neyle rahat edeceğinden emin olmadığım için gömleğimi çıkarmıyorum. Yatağa oturuyorum ve uyuyan köpeğin başını okşuyorum. Hafifçe horluyor ama hareket etmiyor, sadece yatağın en ucunda yatıyor. Ona aferin diyorum çünkü bu Charlotte'un bana daha da yakın olacağı anlamına geliyor.

Charlotte, içerisi biraz daha aydınlık olsa neredeyse içini görebileceğim beyaz bir kaşkorse ve siyah bir çift pantolon giyerek odaya geri dönüyor.

Pamuklu şortu teniyle kontrast oluşturuyor. Aşağı bakıp kalçalarının açıkta kalan derisini gördüğümde ağzım sulanıyor.

"Bir şeye ihtiyacın var mı?" diye yumuşak bir sesle soruyor ve ben başımı sallıyorum. Başını sallıyor. "Ortada durabilir miyim?" Başımı sallıyorum, kelimeler ağzımdan çıkamıyor, düşünceler kafamdan geçmiyor. Tek gördüğüm Omega'm

-Neredeyse çıplak olan Omega'm. Onu sadece kışlık giysiler içinde görmüştüm ama şimdi üzerinde neredeyse hiçbir şey yok. Benim kokum tüm gücüyle yayılıyor ve o da yatağın ortasına doğru ilerliyor. Bütün battaniyeleri alıp üzerimize atıyorum ve yanına uzanıyorum. Hiçbir ten birbirine değmiyor ve ona dokunmayı çok istiyorum ama şansımı zorlamak da istemiyorum. "Bana dokunabilirsin," diyor, gözlükleri hâlâ takılı, eşsiz gözleri çekingen bir şekilde bana bakıyor.

"Nasıl?" Elimi tutup kalçasına koyuyor ve avucumun soğukluğu karşısında hafifçe irkiliyor.

"Özür dilerim."

"Sorun değil, daha yakına gelebilirsin."

Ona yaklaşıyorum, göğüslerimiz neredeyse birbirine değiyor, vücut ısısı benimkine yayılıyor, çorapla kaplı ayakları baldırlarıma değiyor. Sıcak nefesi çenemin altını sıyrıyor ve ürperiyorum. Charlotte'un kokusu hiç bu kadar güçlü olmamıştı. Neredeyse boğulacaktım. Aletim sertleşti ve tek düşüncem onun nasıl benim olduğu. Yeni tanıştığım, gece geç saatte yatak odasına zorla girdiğim bu kız kalmamı istedi. O benim, ben de onunum. Geri dönüş yok, sadece ileri gitmek var.

Eli köprücük kemiğimden başlıyor ve göğsümün çıkıntılarını tembelce keşfederken Henley'imin üzerinde kayıyor.

"Anders?"

"Evet, *Kulta*?" Ağzından kaçıyor ama uyuyor. Kendini bir ödöl gibi hissediyor ve sarı saçları altın teller gibi.

"Öp beni."

Parmaklarım bir tutam saçı kulağının arkasına sıkıştırıyor ve ardından gözlüklerini nazikçe alıp çıkarıyor. Dönüp komodinin üzerine koyuyorum ve tekrar Charlotte'a dönüyorum. Parmaklarım tekrar yüzünde, saç çizgisinden başlıyor ve kalp şeklindeki mükemmel yüzünden aşağı doğru yavaşça kayıyor. Elmacık kemiklerine ulaştığımda dudakları aralanıyor ve hafifçe çenesinden tutup yüzünü kendime doğru eğiyorum ve dudaklarımızı birleştiriyorum.

Yavaş, nazik, keşfedici öpücüklerle başlıyor. Ama dili benimkine değdiğinde, işim bitiyor. Onu koklamak bir şeydir, ama onu tatmak? O benim için çoktan katılmıştı. Koku eşimin öylece çekip gitmesine izin vermeyeceğim. Ama artık onu tattığıma göre, benim için bağlanmış sayılır.

Ağzımın içinde inliyor, ben de onunkine karşılık veriyorum. Dudakları yumuşak ve öpücükleri talepkâr. Vücudunu bana yaklaştıırken ne istediği konusunda utangaç değil, eli gömleğimin altına kayıyor ve kalçası bacaklarımın arasına itiyor. Ellerimden biri başının altında ve sırtına dokunurken diğeriyle çenesini okşuyorum. Charlotte sıcak merkezini kalçama sürüyor ve ben inleyerek saçlarını avuçluyorum.

Nefes nefese kaldığında saçlarını serbest bırakıyorum. "Bu çok mu fazla oldu?" Neredeyse nefessiz kalmış bir halde soruyorum. Charlotte cevap vermiyor, sadece elini saçımın arkasına atıyor ve benim onun saçını kavradığım kadar sert bir şekilde saçımı yumrukluyor. "Siktir." Dudaklarımız tekrar birbirinin üzerinde, dilinin her hareketinde ya da alt dudağımı dişlemesinde aciliyet artıyor.

"Lütfen," diye sızlanıyor. Aletime daha fazla kan gönderiyor ve inliyorum.

Saçlarını avuçlayıp yüzünü kendime doğru eğiyorum. "Neye ihtiyacın var *Kulta*?" "Dokun bana, lütfen, Alfa."

Neredeyse boxerımın içine boşalıyordum. Daha önce hiçbir kız bana yatakta böyle seslenmemiştii, hele ki bir Omega ya da benim kokum olan bir kız.

Maç.

Gözlerim onunkilerle buluşuyor ve gözlükleri olmadan görüşünün ne kadar iyi olduğunu merak ediyorum. Yüzümü takip edebiliyor gibi görünüyor. Ellerim göğüs kafesinden aşağıya, göğüslerinin üzerinde kaymadan önce onu bir kez daha öpüyorum. Başparmağım sert meme uçlarından birini okşuyor. "Burası sana dokunmamı istediğin yer mi?" Sert tomurcuğu iki parmağımın arasında yoğuruyorum, o da kıvranıp başını sallıyor. Kalbim o kadar hızlı atıyor ki sanki saatlerce yıldırım tatbikatı yapmışım gibi hissediyorum. İstekli ve arzulu görünüyor, uyarılmışlığının kokusunu alabiliyorum ama onun sözlerine ihtiyacım var. "İstediyinin bu olduğuna emin misin Charlotte?"

"Evet, seni istiyorum. Lütfen dokun bana. Bu acıyı dindir." Hangi erkek bunu inkâr edebilir ki? Elim aşağıya iniyor, şortuna ulaşana kadar düz karnının üzerinde dolaşıyor ve amını dışarıdan avuçluyor. Şortu sırlıslam olmuştu.

"Vay anasını." Omega kayganlığı konusunda eğitim almıştım ama şortun sırlıslam olacağını düşünmemiştim. "Bütün bunlar benim için mi?"

"Evet, beni deli ediyorsun. Şu anda çok güzel kokuyorsun. Sana dokunabilir miyim?" Bana dokunabilir mi? Başımı sallıyorum, çünkü beni yatağına kabul etmiş olması bile gerçek dışı. Tırnaklarını karın kaslarımın üzerinde gezdirirken elleri sıcacık, beni esnetiyor, sonra da boxerımın dışından sikimi tutuyor.

"Siktir." Bu beni harekete geçirdi, şortunu yana ittim ve kaygan, sıcak amına dokundum. "Tanrım, Charlotte." Keşke görebilseydim, tadabilseydim ama bana ne verirse kabulüm. Düğümümü keşfediyor ve kavriyor, beni zıplatıyor ve hırlatıyor. Bir parmağımı içine sokup başparmağımla klitorisini ovarken parfümü bana doğru yayılıyor, amcığı parmağımı lezzetli bir şekilde kavriyor. Dudaklarımı onunkilere yaklaşıtıyorum.

Öpüşmemiz dağınık ve ellerimiz çılgınca, o bana dokunurken ben de ona dokunuyorum. O kadar yakınım ki, daha tenime bile dokunmadı. "Daha fazlasını mı istiyorsun?" diye soruyorum, o da çılgınca başını sallıyor. Amacı ikinci parmağımı sokuyorum ve inlemesine neden oluyorum. Amacı parmaklarımı sıkıca kavırıyor. Alt dudağımı ısıyor ve kalçalarını bana doğru itiyor. Elini boxerımın içine soktuğunda inliyorum. Teninin sikime değmesi beynimi kızartıyor ve beni yavaşça okşuyor.

Onu boşaltmam gerek. "Alfa seni boşalttığında nasıl göründüğünü görmeliyim."

Titriyor, inerken amacı parmaklarımın etrafında kenetleniyor. Kalçaları elime doğru itilirken gözleri dalgalanıyor ve ağzı açılıyor. Sessiz ama vücudu zevkten titriyor. Sikimi bırakmıyor ve beni okşamaya devam ediyor. Kokusu bunalıcı ve "Anders" diye inlediğinde inliyorum ve karnıma ve yumruğuna boşalıyorum. Hiç bu kadar uzun süre bu kadar sert boşalmamıştım. Zihnim huzur buluyor ve serbest kaldığım süre boyunca beni okşamaya devam ettiğinde hafifçe sarsılıyorum.

İkimiz de doruk noktamızdan indiğimizde birbirimize bakıyoruz. "Lanet olsun," diye inliyorum.

"Evet. Eğer bu o kadar iyiye, diğer her şeyi hayal bile edemiyorum," diyor utangaç bir şekilde. Başımı sallıyorum. Elim onun kayganlığıyla kaplı, bu yüzden ona hemen dokunmuyorum.

"Temizlenelim mi?" Başını sallıyor ve ben de ayağa kalkıyorum, spermlerimi gömleğime ya da boxerıma bulaştırmamak için elimden geleni yapıyorum. Ayağa kalktığımda sikime acımasızca bakıyor. Gerçek Alfa memnuniyeti içimde yuvarlanıyor. "Hoşuna gitti mi?" Ortamı yumuşatmaya çalışarak şaka yapıyorum.

"Oh, sevdim." Sırıttırıyor, bana bir el bezi alıp fırlatıyor ve üstünü değiştirip yatak odasına geri dönüyor.

"Kalmamın sakıncası var mı?"

"Annem geç yatar, sorun değil."

"Tamam." Yatağın ortasına doğru sürünüyor. Bu sefer rahatça kollarıma sarılıyor. Oda bizim gibi kokuyor ve bu artık benim yeni favori kokum. "Yarın." Sanki bu kelime aynı anda milyonlarca şey ifade ediyormuş gibi söylüyor. Bu gece biraz konuştuk ama çoğunlukla cinsel drtlerimizden bahsettik. Sanırım yarın, gerçeklik kontrollerinin yapılacağı ve bu kader bağının keşfedileceği bir gün olacak.

"Yarın," diye cevap veriyorum, saçlarını öpüyorum ve uyku ikimizi de almadan önce memnuniyetle i çekiyor.

Charlotte

On Birinci Bölüm

I Anders'i sabah sekiz gibi gizlice evden çıkardı. Onu kapıdan dışarı itmeye çalışırken öpüşmeden duramadık. Çok çekici, rahat biri ve beni rahat hissettiriyor. Bir Alfa'nın yanında kendimi hiç Anders'in yanında hissettiğim kadar güvende hissetmemiştim. Belki de ben uyurken penceremi çaldığı için endişelenmeliydim ama rahatlamıştım. Her şeyi berbat ettiğimi düşünerek ağlaya ağlaya uyudum. Koku kibritlerim var; kutlama yapmalıyım, bu zamanın tadını çıkarmalıyım, endişelenmemeliyim.

nasıl yöneteceğimizi.

Onlar benim koku eşleşmelerim, bir yolunu buluruz. Dürüst olmak gerekirse, reddedilen koku eşleşmelerini hiç duymadım.

Botlarımı çekiştiriyorum ve Anders'in beni almasını bekliyorum. Bu sabah eve yürümek zorunda kaldığı için kendimi kötü hissediyorum, ama umursamadığını söyledi. Sıkı giyinmemi ve patenlerimi getirmemi söyledi. Kat kat giyinirken sırtıyorum. Hank yıldız-

bana deli bir kadınmışım gibi bakıyor. Çantama fazladan kıyafetlerimi ve gözlüklerimi koyuyorum. Muhtemelen küstahça ama umurumda değil.

Annem koridorda beni durduruyor ve yüzünde kocaman bir gülümsemeyle bana bakıyor. "Bu sabah Alfa'yı gizlice evden çıkarmanın bununla bir ilgisi var mı?" Sırıttıyor ve yanımdan geçip gitmeye devam ediyor.

"Uh, biliyor muydun?"

"Yaşlı olabilirim tatlım, ama aptal değilim."

Boğazımı temizleyip yakamı çekiştiriyorum, sır verecek birine ihtiyacım olduğunu biliyorum. "O benim koku eşim."

Topuklarının üzerinde dönüyor ve bana göz kırpmıyor. Elleri uzanıyor, aşağı kaymadan önce ön kollarımı tutuyor ve ellerimi tutuyor. "Ah, Charlotte."

"Kulübede birlikte olduğu iki adam, onlar da benim koku eşleşmelerim."

Bana bakakalıyor, elleri neredeyse ellerimi uyuşturacak kadar sıkıyor. "Üç koku kibriti mi?"

Başımı salladım. "Üç koku kibriti."

"Vay canına. Tamam. Bu inanılmaz." Gülümsemesi ışıltılı ve mutlu olmasını bekliyordum ama bu kadar mutlu olmasını değil. Neredeyse parlıyordu. Elleri benimkilerden ayrılıyor ve saçlarımı okşayıp uçlarıyla oynuyor. "Hep ben gidersem ne olur diye endişeleniyordum. Artık koku eşleşmelerinin olduğunu biliyorum. Senin Alfaların var, Charlotte." Gözlerinden yaşlar süzülüyor ve onları silkeliyor. "Sadece seni yalnız bırakmak istemedim. Kimse yalnız bırakılmamalı."

Babamı ve onun ne kadar yalnız hissettiğini düşündükçe gözlerim doluyor. Ama aynı zamanda onun hastalıklı konuşmaları en büyük korkularımla birlikte kalbimin derinliklerine işliyor. "Anne..."

"Hayır, tatlım. İç karartıcı olmak istememiştim. Bu sadece iyi bir haber. Okuldaki Alfaların hiçbirinin senin için bir şey yapmadığını biliyorum. Kim yapardı ki?"

onlarla burada, evde buluşacağınızı mı düşündünüz?"

"Boston'da okula gidiyorlar. Sezon dışında nerede yaşadıklarından emin değilim. Onlar hokey oyuncusu. Bunun gelecek için ne anlama geldiğini ben de bilmiyorum." Annem omuzlarımdan tutup gözlerimin içine bakıyor. Bazen anneme bakmak, birbirimize bu kadar benzediğimiz için geleceğime bakmak gibi oluyor. "Gelecek korkusunun seni geride tutmasına izin verme, Charlie.

Bu bir hediye.

Çok fazla zaman harcadığınız için parmaklarınızın arasından kayıp gitmesine izin vermeyin. Ne kadar muhteşem olabileceğini görme şansını yakalamadan kaçma." Başımı sallıyorum, o da öne doğru eğilip alnımdan öpüyor ve beni kucaklıyor. "Ben de diğer çocuklarla tanışmak isterim." Onlar çocuk olmaktan çok uzaklar, devasa adamlar, ama onu düzeltmiyorum.

Eli'nin sorun olmayacağını bilerek başımı sallıyorum. Mikael başka bir hikâye olabilir. Sarılmaktan vazgeçiyor ama beni başka bir sarılmanın içine çekiyor. "Bunu hak ediyorsun, Charlie. Senin adına çok mutluyum ve seninle gurur duyuyorum."

Burnumu çekiyorum ama gözyaşlarımı tutuyorum. Anneler nasıl ağlayacaklarını çok iyi biliyorlar, değil mi?

Kapı çalınıyor ve annem kendini kollarımdan çekiyor ama cevap vermek için beni takip ediyor. Kapıyı açtığımda Eli ve Anders yüzlerinde gülümsemeyle karşımdalar.

"Hanımefendi," diyor Eli, elini uzatarak.

Annem sallıyor ve gülüyor. "Bana Kathy diyebilirsin. Tanıştığımıza memnun oldum..."

"Eli."

"Anders, Eli, ve üçüncüsü kim?" Annem soruyor.

Eli eldivenli eliyle ensesini ovuşturuyor. "Mikael bu sabah meşguldü." Sakin sakin söylüyor ama annem aptal değil, bir şeyler döndüğünü anlıyor. Başını sallıyor ve çocuklara bir göz atıyor.

"Herkes için bir yemek pişirmeyi çok isterim. Belki birkaç gün içinde?"

Anders kibarca, "Bu çok hoş olur, Kathy," diyor ve annem başını sallıyor. Çantamı almaya gidiyorum ama Eli önce kapıp omzuna atıyor.

Kapıyı kapatırken annem, "Bu gece evde olmayacaksan aramayı unutma," diye sesleniyor. Eli'nin yanaklarının kızarmasını izliyorum ve gülümsemekten kendimi alamıyorum.

"Beni aldığın için teşekkürler."

Eli yolcu kapısını açarak, "Bugün takılmayı kabul ettiğin için çok mutluyum," diyor.

"Anders, sen öne oturabilirsin. Sen benden çok daha uzunsun."

Başını sallıyor ve beni neredeyse yolcu koltuğuna itiyor, sonra kapıyı kapatıyor ve arkaya biniyor.

"Peki plan nedir?"

"Biz de senin paten kaymaya hazır olduğunu umuyorduk. Formda kalmamız gerekiyor ve dün senin zamanın biraz kısıtlıydı," diyor Eli.

"Bunu çok isterim. Ama cumartesi günü öğlen. Göl tıklım tıklım olacaktır." "Serseri diskler olmadığı sürece sorun olmaz."

Başımı sallıyorum. Taksinin sıcaklığı iyi hissettiriyor, Eli ve Anders'in kokularının rahatlığı da öyle. Acaba etrafıma daha fazla feromon mu yansıtıyorlar, yoksa koku eşleşmelerinin etrafında olduklarını bilmekle mi ilgili? Sebebi yeniden müttefiklerin umurunda değil, sadece bitmesini istemiyorum. Mikael'in orada olup olmayacağını sormak istiyorum ama bunun bir anlamı var mı emin değilim.

Kulübeleri göl kenarında olduğu için Eli arabayı garaja park etti. Anders dışarı çıkıyor ve beni belimden tutup yere yatırıyor. Ayaklarımı sağlam zemine basmama yardım ederken beni vücudundan yavaşça aşağı çekişini kaçırmıyorum. Ona sırtıyorum ama o sadece eğilip beni hafifçe öpüyor-

Eli, koluna doladığı antamla garajın bizim tarafına geliyor.

Patenler dışında hepimiz paten kaymaya gitmek için giyinmiştik bile. "antanın tamamına mı yoksa sadece patenlere mi ihtiyacın var?" Eli soruyor.

"Sadece patenler." Eli hiç umursamadan çantamı açıyor, patenlerimi alıyor ve kendi patenlerinin yanına taşıyor. "Sopalarını ve ekipmanlarını getirmiyor musun?"

"Hayır, bugün sadece paten talimleri var. Umarım hazırsındır," diye sırtıyor Eli ve kürekle kazılmış kar yolundan göle doğru yürürken güvenle elimi tutuyor.

"Endişelenmeli miyim?" Omzumun üzerinden Anders'e fısıldıyorum, o da sırtarak omuzlarını silkiyor. "Bu beni daha iyi hissettirmiyor."

"Merak etme, sana karşı nazık olacağım." Eli elimi tutup beni kendine doğru çekti ve eğilip saçlarıma fısıldadı. "Bu sefer."

"şimdi kesinlikle endişeliyim."

Eli ve Anders benimle alay edercesine gülüyorlar ama bana güldüklerini hissetmiyorum. Hayır, hafif, sevimli ve flörtöz. Hepimiz göl kenarındaki eski bankta oturuyoruz. Onların arasındayken tam olarak kelimelere dökemediğim bir şey hissediyorum. Parfümüm üzerime siniyor ve yanaklarımin ısındığını hissediyorum. Kesinlikle bakır ya da deneyimsiz değilim, ama birden fazla Alfa söz konusu olduğunda, bu kesinlikle yapmadığım bir şey.

Çocuklardan hiçbiri kokumla ilgili bir şey söylemiyor ve umarım soğuk hava sürtüke, küçük düşüncelerimi gizlemeye yardımcı olur. Hepimiz botlarımızı çıkarıp patenlerimizi giyiyoruz. Bağlama şekilleri sanki ikinci doğaları gibi. Ben ilkini neredeyse bitirdiğimde ikisi de patenlerini giymiş oluyor.

Eli homurdanıyor ve yaptığım işe bakıyor, sonra başını sallıyor. "Yeterince sıkı değil bebeğim," diyor. Sanırım bir an için bayılıyorum ya da bilincimi kaybediyorum

Öne doğru eğilip bağcıklarını bağlarken ve patenimi sıkarken, patenim onun eliyle buluşuyor. İkincisini yapmamı istemiyor, sadece ayağımın üzerinden kaydırıyor ve aynı ilgiyi gösteriyor.

"Çok sıkı hissettiriyor," diyorum ve Eli sırtıyor.

"Eminim öyledir." Başını sallıyor ve gülerek ayağa kalkıyor. Anders de onu takip ediyor ve her ikisi de bana elini uzatıyor. Göl yetişkinler ve çocuklarla dolu ama düşündüğüm kadar kalabalık değil. Göl oldukça büyük ve buzun üzerinde belki iki düzine insan var. Birisi hoparlör getirmiş, çocuklar buzun kenarına kadar birkaç metre yürümeme yardım ederken Noel müziği çalıyor.

Her ikisinin de elini tutmaya devam mı edeyim, yoksa beni serbest bıraksınlar da buz üzerinde yetkin olduğumu onlara kanıtlayayım mı karar veremiyorum.

Anders bırakırken benim yerime karar veriyor. "Neyin var göster bize, *Kulta*."

"Bu ne anlama geliyor?" O geriye, ben ileriye doğru kayarken ona soruyorum. Eli hâlâ elimi tutuyor.

"Mmm, sana söylemeyi planladığımdan emin değilim."

Ona bakakaldım ve o da sırtıttı. "Seninle bir anlaşma yapalım. Beni yakalarsan, sana söylerim."

"Benden neredeyse bir karış daha uzunsun!"

"Kaymaya başlasan iyi olur, Charlotte."

Geriye doğru havalanıyor, ki hala çok hızlı.

"Yardım hakkında hiçbir şey söylemedi," diyor Eli. İkimiz de kayarken elimi sıkıca kavırıyor. Hayatımda hiç olmadığım kadar sert ve hızlı kayıyorum, Eli neredeyse beni arkasından sürüklüyor. Niyetini anlayana kadar onu yavaşlattığım için kendimi kötü hissediyorum. Önümde olmanın verdiği ivmeyi kullanarak beni buzun üzerinde savuruyor. Bacaklarım ve ciğerlerim ne kadar güçlüyse o kadar kaymaya devam ediyorum.

beni alacak. G mleğini kavradığında Anders'in g zleri a ılıyor. Ona sırtıtıyorum ve o da beni kal alarımından yakalıyor, geriye doğru kaymaya devam ederken beni tutuyor, ben dengemi koruyup sabit dururken beni s r kl yor.

Bana fısıldamak i in  ne doğru eğildi. "Altın demek. Kıymetli ve g zel sarı sa ların gibi." Geri  ekildiğinde yanaklarım ısınıyor ve ona bakıyorum.

Ne diyeceğimi bilemiyorum. Bana hi  evcil hayvan ismi verilmemi ti. Ve Fince'de kıymetli anlamına gelen bir isim, bunu nasıl kar ılayacağımdan emin değilim. Sadece g mleğini  eki tirip hafif bir  p c k i in onu a ağı indiriyorum. Eli'in burada olduğunu bir anlığına unutuyorum, ta ki yanımızda durup gelen buz par alarının sesini duyana kadar.

Bir an nasıl hissedeceği konusunda endi elendim ama bize baktığında, Anders ve benim ondan daha fazla ilerlemi  olmamızdan dolayı  zg n ya da sinirli g r nm yor. Elimi uzattım ve Eli tuttu. G l n etrafında  ok daha kontrol edilebilir bir hızda kayıyoruz.

" ocukken buz pateni dersi aldın mı?" Eli soruyor.

"Aldım, par  mlenmeden  nce."

"Yani ka  ya ına kadar, on altı mı?"

 imi  ekiyorım ve  apkamı kulağımın  zerinde daha sıkı bir  ekilde ayarlıyorum. "On iki ya ında atandım."

Paten kaymayı bıraktı ve bir s re bana baktı. "On iki mi?" Sesi  a ırmı  gibi geliyor. Belirlemek i in ger ekten de  ok ge .

"Evet, pek  ok  eyi yapmayı bırakmak zorunda kaldım. Evde eğitim g r yordum. Artık paten dersleri alamıyordum, evden dı arı  ıkamıyordum. Tahmin edebileceğiniz gibi, bir Omega olarak o kadar ge  olmak pek  ok nedenden dolayı g vensizdi. D r st olmak gerekirse hem Alfalar hem de Betalarla pek de iyi olmayan kar ıla malar ya adım. Herkesin benim tayinim ve onlar i in ne yapmamız gerektiği konusunda bir fikri var gibi g r n yor."

"Bunu yaşıdığın için üzgünüm."

"Ben de öyle. Sanırım bu yüzden üniversiteye alışmak çok zor oldu. Sadece annem ve en iyi arkadaşım Piper ile çok fazla zaman geçirdim. Sonra üniversite büyük bir şok oldu, sürekli insanlarla çevrili olmak."

"Sence sadece senin okulun mu?"

Omuz silkiyorum. "Farklı bir şey bilmiyorum, o yüzden emin değilim. Etrafta bir sürü Omega ya da kendini beğenmiş Alfa olmasının yardımcı olduğunu sanmıyorum." Homurdanıyor ve bir an için paten kaymayı bırakıp başını sallıyor. "Eli, her şey yolunda mı?"

"Ben... Ben sadece etrafta başka Alfalar varken okula dönme fikrinden pek hoşlanmadım. Özür dilerim. Aslında o kadar çok hırlamadım." Kaşlarımı çatıyorum ve başımı sallıyorum.

"Çok fazla tasarım eğitimi almadınız mı?" Tamamen meraktan soruyorum. Bir Alfa'ya göre Eli biraz bilgisiz görünüyor.

"Ailem beni yatılı okula gönderdi. Atama temelli olmaktan çok din temelliydi. Öğrencilerin çoğu Betalar olarak belirlendi. Sanırım ben üç Alfa öğrenciden biriydim. Hiç Omega yoktu. Dürüst olmak gerekirse, daha önce Omega'ların yanında pek bulunmamıştım."

Elini sıkıca kavriyorum. "Bence iyi bir iş çıkarıyorsun."

"Öyle mi?" Sesi çok umutlu geliyor. Gülümsüyorum ve başımı sallıyorum. "Peki okulda olmadığınız zamanlarda nerede yaşıyorsunuz?"

"Anders çoğu yaz eve gider, Mikael ise Connecticut'taki evimde kalır."

Sonunda bizi ayıracak olan mesafeyi düşündükçe kalbim sıkışıyor. Bunu kafamdan atıp annemin tavsiyesini dinliyorum. Şu anı yaşa. Bu anın keyfini çıkar, her şeyi içine al ve gitmesine izin verme.

Bundan kaçma, Charlotte.

Birkaç kalın pul düşüp koyu renk şapkasının üzerinde toplanırken Eli bana gülümsüyor. Buzun üzerinden yüksek ve sinirli bir ses yksselirken eğiliyor.

"Gerçekten mi? Ağırlık alışması yapıyor olmamız gerekiyordu." Eli geri çekiliyor ve Mikael'in karanlık, sinirli bakışlarını görüyorum.

MIKAEL

On İkinci Bölüm

A nders eve onun gibi kokarak geldi, onun gibi kokmaktan daha fazlası. Dün gece bir şeyler yaptıkları çok açık. Seviştiklerini sanmıyorum ama adam kesinlikle ona dokunmuş. Eğer kokusu bunu ele vermeseydi, yüzündeki kocaman kendini beğenmiş gülümseme kesinlikle ele verirdi. Bir yanımda bu kadar aptal olduğum için suratına yumruk atmak istiyordum, diğer yanımda ise o kokuyu taşımadığım için kıskanıyordum. *Bundan nefret ediyordum.*

Beni koku eşimle tanışmaya davet ettiler. Birkaç renkli kelimeyle reddettim ve odama çıktım.

Kış tatilinin böyle geçmemesi gerekiyordu. Taslak bu yaz. Muhtemelen uzun bir süre için hepimiz son kez bir arada olacağız. Pratik yapmamız, sezonun geri kalanı için hazır olmamız gerekiyordu. Görünüşü ve kokusundan başka bir şey sunmayan sarışın bir kızın peşinden koşmuyordum. Kendimi bu işe kaptırmayacağım.

Omega'nın girdabı Anders ve Eli gibi. Oldukça sevimli bir fiyonkla sarılmış tatlı -ama gülünç derecede tatlı- bir koku için cidden kendilerini tutamıyorlar.

Hayır, o *sevimli* değil. Herhangi bir kız gibi. Benim için özel biri değil, olamaz da.

Duvara bir top fırlatıyorum, biraz hayal kırıklığı yaşamaya çalışıyorum ama işe yaramıyor. Arka bahçemizde göl varken, bu hiç de akıllıca değil. Bu öfkenin bir kısmını patenle atacağım ve sonra çocuklar küçük parçalarını bıraktıklarında hep birlikte ağırlık antrenmanı yapabiliriz.

Göle varmadan önce onları gördüm. Anders yumuşak bir ifadeyle Eli ve onun paten kayışını izliyor ve Eli sanki dünya onun etrafında dönüyormuş gibi ona bakıyor.

Bizi mahvedecek.

Beynim bir pislik olmamayı düşünmeden önce ağzım açılıyor.

"Gerçekten mi? Ağırlık çalışması yapıyor olmamız gerekiyordu."

Elimde değil. Gözlerim önce Charlotte'a kayıyor, mavi ve yeşil gözleri şaşkınlıkla bana bakıyor ve pembe dudakları aralanıyor.

Eli keskin bir ses tonuyla, "Bu öğleden sonra yapacağız," diyor. Bu onun sinirli kaptan ses tonuydu. Gözlerimi deviriyorum ve birkaç tur kayıyorum. Kalp atışlarımın hızlanmasını sağlayan bu egzersiz vücudumu ısıtıyor ve yavaşça kafamı boşaltmama yardımcı oluyor. Burada havanın bu kadar soğuk olmasına bayılıyorum. Paten kaymaya devam etmek ve zihnimi boşaltmak için kendimi zorlarken ciğerlerimi acıyla dolduruyor.

Birkaç turdan sonra nihayet yavaşlıyorum. Kalbim göğsümde şiddetle çarpıyor, ayaklarım bu noktada buz üzerinde hafifçe kayıyor.

"Seni kıracak bir şey mi yaptım?" diyor yumuşak sesi ama yine de beni ürkütüyor.

"Tanrım, insanlara sinsice yaklaşıyor musun?" Ona bakıyorum. O da paten giymesine rağmen benden bir karıştan fazla kısa.

"Özür dilerim. Beni duyduğunu sanmıştım."

Başımı sallıyorum ve biraz daha hızlı kayıyorum. Şaşırtıcı bir şekilde bana ayak uyduruyor. Hava soğuk olduğu ve bana çok yakın olmadığı için mutluyum. Kokusunu alamamak onu uzaklaştırmama yardımcı oluyor.

"Beni görmezden mi geleceksin?"

"Deniyorum."

"Yanlış bir şey mi yaptım?"

Biraz suçlu hissederek yavaşlıyorum. Yüzüne bakarken kendimi geri itiyorum. Bu tuzağa düşerek kaybedebileceğim her şeyin yeniden hatırlayıcısı. Eli ve Anders'e bakın, şimdiden kendilerini kaybediyorlar ve biz onu tanımıyoruz bile.

"Evet, var." Bunu söylerken yüzünün düştüğünü izliyorum ve tam bir pislik olduğumu anlıyorum. Sözümü geri almalıyım. Bir parçam bunu istiyor ama yapmıyorum. Kayarak uzaklaşıyorum, yedek kulübesine doğru, buzı terk etmeye hazırlanıyorum.

Charlotte kayarak Eli'nın yanına gider ve Eli kolunu onun omzuna dolar.

Anders bana doğru kayarken ve gömleğimi yumruklarken kızgın görünüyor. "Onu sevmek, onunla konuşmak, onu kabul etmek zorunda değilsin. Ama ona bok gibi davranmayacaksın. Neyin var senin Martel?" Soyadımı söyledi ve ben yutkundum. Anders genelde öfkesini kontrol eder ama şu anda dün gecedен daha da sinirli görünüyor.

"Bir parça kış için geleceğini bir kenara atabilirsin, ama ben atmayacağım." Söylenecek en yanlış şey.

Vuruşunu beklemiyordum. Yumruğu yanağıma çarptığında neredeyse geriye düşüyordum. Ama yıllarca buzda kavga etmek beni bu duruma hazırlamıştı. Birbirimize vururken o benim gömleğimi yumrukluyor, ben de onunkini yumrukluyorum. Ben o kadar sert vurmuyorum.

Anders'in de öyle olduğunu sanmıyorum ama bunlar nazik yumruklar da değil. Ağzımda kanın metalik tadını alıyorum. Bu beni ona daha sert vurmaya teşvik ediyor, tam sol gözünün altına. İnliyor ve ikimiz de soğuk, sert buzun üzerine yuvarlanıyoruz.

Kadınısı bir nefes sesi geliyor ve ardından Eli bizi ayırıp küfrediyor.

"Sizin ikinizin derdi ne?"

Anders ve ben ayağa kalkıyoruz. Kanı buzun üzerine tükürdüm ve soluma baktım. Charlotte benim ve Anders'in görünüşünü görünce dehşete kapılmış görünüyor.

Sarışın Alfa'nın üzerine titriyor, yüzünü okşuyor ve ona iyi olup olmadığını soruyor. Buzun üzerine bir parça daha kan tükürüyorum ve mükemmel beyaz ve mavi rengi lekeliyorum. Ben böyle yaparım, *her şeyi mahvederim*. En azından bana hep böyle söylendi. Her zaman bir hayal kırıklığı oldum, asla yeterince iyi olamadım. Ta ki hokeyi bulana kadar.

Eli gömleğimi yumrukluyor ve beni gölün köşesine çekerken ona izin veriyorum.

"Mikael, ne oluyor lan?"

"O başlattı."

"Öyle mi?" Kaşlarını kaldırıp saçmalıklarımı yüzüme vurdu. "Dinle dostum, eğer bununla başa çıkamayacaksan, seni Boston'a geri götürebilirim."

Bakışlarına karşılık veriyorum. Hayatım boyunca çok incindim ama Eli'nın gitmemi söylemesi beni derinden yaraladı. O sahip olduğum tüm ailelerden daha iyi. Tüm bu olanları net bir şekilde göremiyor olabilir. Ama onu suçlayamam.

"Gitmeme gerek yok."

"En azından samimi olman ve sık gibi davranmayı bırakman gerekiyor."

Başımı sallıyorum, küçük Omega'sını rahat bırakması konusunda iğneleyici bir şeyler söylemek istiyorum. "Eğitimi ciddiye alacağımıza dair bana söz ver."

"Söz veriyorum. Ama şunu da anlamalısın ki Anders ve ben bu işin peşindeyiz. Bir koku eşleşmemiz var dostum. Ne yapıyorsun?" Genel olarak endişeli görünüyor ve ben başımı sallıyorum.

"Eli, çok fazla doğal yeteneğin var, bir Omega için bundan vazgeçecek misin?"

"Neden seçim yapmamız gerektiğini düşündüğünüzü anlamıyorum?"

"Çok safsın Eli." Arkama bakmadan, Anders'la aramı düzeltmeden ya da Charlotte'la konuşmadan kayarak uzaklaşıyorum.

Anders'in sakinleştiğini umarak kendimi birkaç saat odama kapattım ama kendi kendime düşündüğümde daha da sinirlendiğimi fark ettim.

Yani, anlıyorum. Çekici ve güzel kokuyor. Ama gözlerini ödülünden uzak tutmak için gereken tek şey bu mu? Uğruna çalıştığımız her şeyden?

Acıkmış olmak somurtkanlığıma galip geliyor ve mutfığa gidiyorum. Bir ızgaranın cızırtısı beni şaşırtıyor ve neredeyse geri dönüp odama gitmeyi düşünüyorum, ama çok güzel kokuyor.

Açık mutfak ve oturma odasına girdiğimde Charlotte mutfaktaydı ve Anders ile Eli onun üzerine titriyorlardı. Gözlerimi deviriyorum.

Anders, "Bizim için yemek pişirmek zorunda değilsin," diyor.

"Yemek yapmayı seviyorum ve sadece ızgara peynir ve domates çorbası var. Oturur musun?"

Anders ve Eli razı oluyor ve adaya oturuyorlar. Anders'in bakışları benimkilerle buluştuğunda bana ters ters bakıyor ama gözlerini kaçırıyor. Sol gözünün altında küçük, hoş bir morluk var. O daha iyi bilmeli. Bir tane istiyorum.

ızgara peynir, ama ondan bana bir tane yapmasını istemeyeceğimden eminim. Bu yüzden buzdolabının kapağını açıp içeri bakıyorum, alabileceğim kolay bir şeyler olduğunu umuyorum.

"Bir tane ister misin?" Sesi sakın, bana karşı kötü niyet ya da öfke yok. İlk tepkim başımı hayır anlamında sallamak oluyor. Cevap vermeme izin vermiyor ve bana içinde bir kase çorba ve hayatımda gördüğüm en gurme görünümlü ızgara peynir olan bir tabak uzatıyor.

Ona göz kırpiyorum ve tabağı elimde tutuyorum. "Söylenecek en kibar şey teşekkür etmektir." Teşekkürün sonuna biraz şımarıklık ekliyor ve bunu sevdiğimi söylemekten nefret ediyorum.

"Teşekkür ederim." Topuklarımin üzerinde döndüm ve uzaklaştım. Eli ve Anders'in arkamdan hançer gibi baktıklarını hissedebiliyorum. Aynı hissi Charlotte'tan alamıyorum ve bu midemi bulandırıyor. Neden bu kadar iyi davranıyor ki? Bana ters ters bakması gereken biri varsa, o da odur.

Odama dönüp sandviçi ısırdığımda inledim. Gerçekten çok güzeldi ve buraya geldiğimizden beri dışarıdan almadığımız en iyi şeydi. Ekmeğin bir fırından alındığı belli ve içine hangi peynirleri koyduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama tertemiz. Çorbaya batırıyorum, bu sandviçin ne kadar iyi olduğundan ve bana uzatırken ne kadar kibar davrandığından nefret ediyorum.

Telefonum çalışıyor ve çocuklardan biri *yine* bana pislik gibi davranmayı bırakmamı söylüyor diye endişelenerek inliyorum.

Jenkins: Pazartesi Shipleys Rink'te hokey maçı var. Var mısın?

Jenkins'in bu mesajlaşma tarzıyla üniversiteye nasıl girdiğini gerçekten anlamıyorum. Yazısının daha iyi olduğunu sanmıyorum. İhtiyacım olan şey bir hokey maçı. Oynayanların çoğu bizim seviyemizde olmasa bile.

Biz varız.

Jenkins: Harley orada olacak.

Gözlerimi deviriyorum ve ona cevap yazmıyorum. Harley aynı okula gittiğimiz bir Beta ve birkaç kez takılmış olabiliriz de olmayabiliriz de. Ama bundan daha fazlası değildi ve hiçbir zaman da olmayacak. Çocuklara planı bildiren bir mesaj gönderdim.

Jenkins bizi Pazartesi günü Shipleys'de maça davet etti.

Girdik.

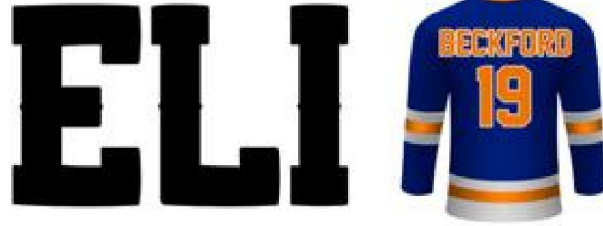
Ben: Bu sandviç güzel.

Anders: Kızarmış peyniri hak etmiyorsun.

Ben: Gözün nasıl?

Anders: Charlotte onu öptü ve daha iyi yaptı.

İnliyorum ve telefonu fırlatıyorum, bunun beni neden bu kadar sinirlendirdiğini merak ediyorum. Anders'in aptallık ettiğini düşündüğüm için mi, yoksa başka bir şey mi?

On Üçüncü Bölüm

I Geç oluyor ve Charlotte'un gece kalması konusunu nasıl açacağımı bilemiyorum. Bir şey olması gerektiğinden değil ama bugünün bitmesini istemiyorum. Anders ve Mikael'in kavgası bir yana, bugün Mükemmel.

Mikael'e ağırlık çalışacağımıza dair söz verdik, ayrıca dışarısı da kararıyor. Hem onu burada tutup hem de Mikael'e verdiğim sözü nasıl tutacağımdan emin değilim. Bu konuda neden bu kadar kafasının karışık olduğundan emin değilim ama onun da bizim tarafımızdan terk edilmiş hissetmesini istemiyorum.

Seksiyonel koltukta oturuyoruz, Charlotte ikimizin arasında, evdeki en yumuşak battaniyeye sarınmış durumda.

"Mikael ile biraz ağırlık kaldırmamız gerekiyor."

"Öyle mi?" Anders hala kızgın bir şekilde söylüyor. Her şeyin düşüşünü izledim. Önce o vurdu ama eminim Mikael onu kışkırtmıştır.

"Söz vermiştik."

Charlotte alt dudaklarını ısırıyor ve keşke benim dişlerim olsaydı diyorum. "İzleyebilirim," diye ciyaklıyor. "Ya da eve gidebilirim ya da burada bekleyebilirim. Her neyse."

"İzleyebilirsin."

"Ağırlık odası nerede?"

"Müstakil garaj, battaniyeni almak isteyebilirsin." Başını sallıyor, ayakkabılarını giyip dışarı çıkarken battaniyeyi kendi etrafına sarıyor. Anders onun önünde, ben de arkasındayım, buzda kıcını kırmadığından emin oluyorum.

Mikael çoktan kalkmış, yüksek sesli müzik mekanda gümür gümür çalıyor. Mikael bize ve Charlotte'a bakıyor, neyse ki dilini tutuyor. Charlotte battaniyesine sarınmış bir şekilde minderde oturuyor ve sessizce bizi izliyor. Anders'le hâlâ konuşmadıklarını görünce Mikael'i fark ediyorum. Onun formunu takdir ediyor ve ona kaşlarını çatamadığı zamanlarda onu izlemek için zaman ayırıyor.

Mikael'in takıntılarını anlıyorum. Hepimizden daha çok kaybedecek şeyi var. Beni yanlış anlamayın, hokey oynamak benim hayat amacım. Ama sakatlanırsam ya da bu iş yürümezse, maddi olarak iyi olurum. Anders'in eve dönmesi gereken bir ailesi var. Mikael'in hiçbir şeyi yok. Yumurtaları tek bir sepette, o da NHL. Mikael de hokeyde iyi olmak için hepimizden daha çok çalışmak zorunda. Bunu söylerken egoistlik yapmıyorum, kendisi de bunu kabul edecektir. Olağanüstü bir doğal yetenekle doğmadı. Her gün çok çalışıyor. Charlotte'un, uğruna çalıştığı her şeyi kaybetmesini simgelediğinden emin değilim. Ama olumsuzluğunun ve genel bir pislik olmasının Charlotte'la ve bizimle olan şansını mahvedeceğinden endişeleniyorum. Bu kadar dik kafalı olduğuna inanamıyorum. Şimdi her şey daha mantıklı geliyor. Neden en başından beri iyi anlaştığımızı. Hepimiz aynı kokuyu paylaşıyoruz; sürü olmamız gerekiyor. Hokeyin onun hayali olduğunu anlıyorum ama bir sürü arkadaşının bocalamasına izin vereceğimizi mi sanıyor?

Eminim gurur ve kendini kanıtlama kaygısından kaynaklanıyordur, ama bu lanet olası bir noying. Üzerindeki ağırlığı kaldırıp tekrar askıya koyarken ona kaşlarımı çatıyor olmalıyım.

"Sakin ol Becky," diyor ve ben gözlerimi deviriyorum. Lakabım, soyadım olan Beckford'dan sonsuza dek nefret etmeme ve bunca yıldır bana yapışıp kalmasına neden oluyor.

Charlotte'un tepkisini görmeye gidiyorum, ama o minderde yatıyor, sarmalanmış ve bayılmış.

Anders, "Onu içeri taşıyıp annesine mesaj atacağım," diyor. Başımı sallıyorum ve Mikael'e dönüp bakıyorum.

"Sakin ol."

"Deniyorum işte. İki gün sonraki maça hazır mıyız?" Gözlerimi deviriyorum ama başımı sallıyorum. "Evet, iyiyiz."

"Gerçekten deneyeceğim," diyor usulca ve kapıdan çıkıp müziğini kapatıyor. İçimi çekiyorum ve bunu bir kazanç olarak kabul ediyorum. Charlotte'a kaba davranmadığı sürece önemli olan tek şey bu.

Duş aldım ve Charlotte'u aramaya başladım. Anders Charlotte'u odasına götürdü ve ben kendimi dışlanmış hissetmekten alıkoyamıyorum. Kapısını açtım ve sesi alçaktı. "Sağ tarafı alabilirsin." Karanlıkta gülümsememi göremiyor ama onun yanına uzanıyorum, dokunmuyorum ama vücudunun sıcaklığını hissedecek kadar yakıным. Bu paylaşım meselesini hiç düşünmemiştim ama şu ana kadar hiç rahatsız olmadım. Sanki içten içe Anders'in bir tehdit olmadığını biliyorum. O benim Omega'mın koku eşleşmesi, tıpkı benim gibi. Biz bir takımız, her zamanki gibi.

İtiraf etmek istediğimden daha rahat uyuyorum.

"Oh, çok kar yağıyor. Dışarı çıkmalıyız," diyor Charlotte botlarını giyerken.

"Kardan bıkmadın mı?"

Anders ve Charlotte aynı anda alay ediyor ve ben de teslim olmak için kollarımı havaya kaldırıyorum.

Ceketini giydi ve çıkmamız için kapıyı açmak üzereydi ki ona baktım. "Bir şey mi unuttun?"

Vücudunun etrafını sıvazlıyor. Yün örgü şapkasını çekiştiriyorum ve o gülümsüyor. Beni kapıdan dışarı çekerken kokusu beni rahatlatıyor.

"Daha sonra gelecek misin?" diye soruyor Anders'e. O da gülümseyip başını sallıyor. Bize biraz yalnız zaman ayırdığı için ona minnettarım.

Kollarını iki yana açıyor, avuç içleri yukarı bakıyor ve dönerek geriye doğru karın içine düşüyor. Bir saniye içinde yanımdayım ve o gülüyor.

"Siktir, ayağın takıldı sandım."

"Düşündüğünün aksine, o kadar da beceriksiz değilim."

"Bildiğim iyi oldu."

"Aşağı gelin, hava güzel." "Tam olarak ne yapıyoruz?" "Kar melekleri."

"Kar melekleri mi?" Kaşlarımı çatıyorum ve botu bacağıma vuruyor. "Güzel." Soğuk karda onun yanına uzanıyorum ve gri bulutlu gökyüzünden düşen beyaz, tombul taneleri izliyorum. Aslında bir bakıma oldukça güzel ve huzurlu.

"Hiç kar meleği yapmadın mı? Sen Connecticut'lı değil misin?"

Boğazımı temizliyorum ve ona bakıyorum. Yanakları pembe, gözleri parlak ve sarı saçları pul pul dökülmüş. "Annemle babam oyun oynayan tipler değillerdi."

"Hiç arkadaşın yok muydu?"

"Çok fazla değil ve çoğu zaman evin içindeydi. Ailem sürekli dışarıda oynayan çocukların kaba ya da vahşi olduğunu düşünüyordu. Benim çok özel bir şekilde olmamı istediler."

"Bu da ne demek oluyor?"

Omuz silkiyorum, ailemin en iyisi olmadığını biliyorum, ama hiçbir şey istemiyorum.

Belki kabullenme, belki bir tutam sevgi dışında.

"Bilmiyorum. Kendimi beğenmiş gibiyim."

"Hayır, daha fazla eğlenmeye ihtiyacın var gibi görünüyor."

"Eğleniyorum," diyorum ve bir yumruk dolusu kar yüzüme çarpıp yanağımdan aşağı erirken kaşlarımı çatıyorum. Eldivenli elimle karı siliyorum ve yanımdaki küçük Omega'ya göz kırpmıyorum. "Az önce bana kar mı attın?"

Daha tam olarak ayağa kalkmadan dizlerinin üzerine çökmüş ve gülerek koşmaya başlamıştı bile. "Kaçsan iyi edersin!" Bir yumruk dolusu kar alıyorum, onu paketleyip fırlatıyorum, kanatlarının altına isabet ettirdiğimden emin oluyorum. Sırtına isabet ettiğinde ciyaklıyor ve kendi kartopunu yapmak için eğiliyor. Onu fırlatıyor ama kısa düşüyor ve ben tekrar koşuyorum, kabarık karda hızlı adımlarla ilerliyorum. Kartopu için mükemmel, çok buzlu değil ama güzelce yapışıyor.

Bir top daha attığını görmüyorum ama bu sefer top göğsüme çarpıyor. "Oh, bunun içindesin!"

Koşmaya çalışırken histerik bir şekilde gülüyor. Sonunda ona ulaştığımda, belinden tutup kaldırdığımda ve onu tuttuğumda bir ayak yarışında hiç şansı yok.

göğsüme yakın. "Boyun eğiyor
musun?" "Asla!"

"Nasıl istersen öyle olsun." O üstümdeyken yere düşüyorum, sonra dönüp onu tekrar yere bırakıyorum. Bana gülümsüyor, güzel gözleri parlıyor. Soğuk havada nefeslerimizi görebiliyorum. Eldivenli elimi tutuyorum ve dişlerimle bir parmağını çekiştirerek eldiveni çıkarıyorum. Gözleri hareketi takip ediyor ve dudaklarını yalıyor. Soğuk elim yanağını kavıyor ve çenesini kendime doğru eğiyorum. "Evet?" diye soruyorum. Alt dudağını ısıyor ve tek düşünebildiğim bunun benim dişlerim olmasını istediğim. Gözlerini kırıştırıp başını sallıyor ve ihtiyacım olan tek onay bu.

Ben öne doğru eğilirken elleri göğsümde ve dudaklarımız buluşuyor. İlk başta soğuk bir öpücüktü, ikimizin de dudakları dışarıda olmaktan donmuştu. Kar taneleri sırtıma çarpıp etrafımıza düşüyor ve ben yanağını tutup dilimi ağzına daldırıyorum. Onaylarcasına mırıldanıyor ve vücudu benimkinin altında kayıyor. Dillerimiz birbirini keşfederken öpücük artık soğuk değil. Tek kolu boynuma dolanıyor ve beni ona yaklaştırıyor.

Tadı daha önce deneyimlediğim hiçbir şeye benzemiyor, sanki doyamıyorum ya da asla doyamayacağım. Bu öpücük tek başına geleceğimi değiştiriyor ve ben bunu kabul ediyorum. Koku eşleşmeleri şaka değil. Daha fazlasını istiyorum, daha fazlasına ihtiyacım var. Onun küçük bedeni benimkine karşı. Elleri beni kavıyor, daha fazlası için yalvarıyor.

Ona sürtünürken kendimi tutamıyorum, kalın kış katmanlarımız ya da dışarının ne kadar soğuk olduğu umurumda değil. Soğuk kış karında uzanırken, etrafımızı saran sessiz rüzgar ve üzerimize yağan kar, tek düşünebildiğim bunun asla bitmesini istemediğim.

Tam o sırada kalın ve ağır bir kar kütlesi sırtıma çarpıyor. Öpüşmemizi kestim ve Charlotte bana özel biriymişim gibi baktı.

benim için olduğu gibi onun için de çok önemliydi. Öne eğildim ve onu tekrar öptüm. Sırtımda bir kartopu daha parçalandı.

"Oh, ne oluyor lan?"

"Bir odaya girin!" diye bağırarak bir grup genç, buz gibi kar yağmuru altında kalıyorum. En azından Charlotte'a kalkan oldum.

"Ne yapıyorsun sen? Bunu öylece kabul edemeyiz," diyerek kendi şakasına gülüyor ve ben de gülümsüyorum.

"Plan nedir?"

"Korunmaya ihtiyacımız var ve sonra da küçük piçleri karla boğuyoruz. Anders nerede?"

Charlotte kalkan yapmak için karları iterken ona takviyeye ihtiyacımız olduğunu yazıyorum. Bu sırada ikimiz de kartopu yağmuruna tutuluyorduk. Kartopu atma ve kartopu yapma işini bana verdi.

Anders elinde garip görünümlü bir maşa aletiyle kulübeden fırlayarak çıkarken ekibimiz için durum korkunç görünüyor. Onu karları paketlemek için kullandığını ve bir eline alıp çocuklara acımasızca fırlattığını fark ediyorum. Bizim 'kaleye' varmak için acele etmiyor.

"Bu ne tür bir kalkan?" diye soruyor, ikimizin de çerçeveleri açıkta.

Charlotte ona ters ters bakarak, "Kalkanı ben yaptım," dedi.

"Bu mükemmel. Sadece biraz küçük." Kendini kurtarıyor, bunu yapsaydım bana bok atacağını çok iyi biliyor.

O anda, Anders yüzünü bir kar yığınının kaplamasıyla hazırlıksız yakalanıyor. O yüzünü temizlerken Charlotte ve ben kontrolsüzce gülüyoruz.

"O küçük piçler bunun bedelini ödeyecek." Maşasıyla karları topluyor ve kar bariyerimizin üzerine fırlatıyor. Çocuklardan gelen dehşet çığlıkları Anders'in her seferinde hedefine ulaştığını bize bildiriyor.

"Bu adam deli! Hadi buradan gidelim," diyor çocuklardan biri.

"Korkaklar!" Anders, Charlotte'un kar kalkanının arkasından bağıyor.

Charlotte kıkırdama krizine girdi ve onu gıdıklamayı çok istiyorum ama bu konuda nasıl hissedeceğini bilmiyorum ve üzerinde çok fazla katman var.

"Zafer kazandığımıza göre biraz ısınalım," diyor Charlotte. Başımı sallıyorum ve eğilip onu öpüyorum. Mırıldanıyor ve bana gülümsüyor. Hemen ardından Anders eğilip ona bir öpücük konduruyor. Akçaagaç ve krep kokusu bu soğuk havada bile yoğun. Kıpırdanıyor, kendini ayarlıyor, yanakları daha önce olduğundan daha da pembe.

"Hadi gidelim." Anders ayağa kalkıyor ve ben de aynısını yapıyorum. Omega'yı kucağıma alıp omzuma atarken kendime engel olamıyorum. Ben karda adımlarımı atıp kulübeye doğru yürürken hiç itiraz etmiyor. Eve geri dönerken Mikael'in odasındaki panjurları çekiştirerek kapatmasını kaçırmıyorum. Ne kadarını gördüğünü merak ediyorum.

Öğleden sonranın geri kalanını oyunlar oynayarak, sürekli birbirimize dokunarak geçiriyoruz ve Charlotte en harika tavuk parmağı çorbasını yapıyor. Geç oluyor ve artık ondan kalmasını isteyeceğim zaman geldi.

"Annem ve Hank ile biraz vakit geçirmem gerekiyor" diyor. Sesi hayal kırıklığına uğramış ama pragmatik geliyor. Anders'in de aynı şekilde hayal kırıklığına uğradığını söyleyebilirim ama o da aynı fikirde. İşler basitken onunla geçirdiğimiz zamanların hiçbirini kaçırmak istemiyorum. Bu zamanın bir balon olduğunu, mesafe ya da program söz konusu olduğunda endişelenecek bir şey olmadığını biliyorum. O yüzden baloncuğun içinde kalıyorum. Gerçekle yüzleşmek zaten korkunç geliyor.

"Yarın bir tür hazırlık maçı oynayacağız. Gelmek ister misin?"

Işıldıyor. "Bunu çok isterim."

"Seni bırakayım, saat on gibi alırız?"

"Mükemmel," diye sırtıyor ve öne doğru eğilip beni öpüyor. An- ders'in dudak büküşünü yakalıyor ve sonra onu öpüyor. Hiç kıskançlık hissetmediğim için şok oluyorum. Sadece çok doğru hissettiriyor.

Charlotte

Bölüm On Dört

Piper dün gece bana mesaj attı ve birkaç gün içinde buluşma planımız var. Görüştüğü adam burada ve onlarla tanıştığım için kendimi olumsuz hissetmiyorum. En iyi arkadaşıma üç tane koku eşim olduğunu söylememiş olmam dışında. *Ama bu başka bir günün sorunu.*

Bir rüyadaymışım gibi hissediyorum, bu gerçekten benim hayatım değil. Okuldan nefret ederken ve hayattan memnun değilken nasıl oldu da beni tanımak için can atan iki Alfaya sahip oldum? Ayrıca bana o kadar özenli ve nazik davranıyorlar ki kendimi özel ve değerli hissetmekten başka bir şey yapamıyorum.

Sanırım insanlar buna balayı evresi diyor, ama kokunuzla eşleştikleri zaman bu gerçekten bir evre mi? Emin değilim. Daha fazla araştırma yapmak istiyordum ama bir türlü vakit bulamadım. Sanırım mutluluğa kapıldım. Kendime sürekli olarak bu mutlu, küçük balonun içinde kalmamın sorun olmadığını hatırlatmam gerekiyor.

Makyajımı ve kıyafetimi diğer takıldığımız günlere kıyasla biraz daha sert yapıyorum belki ama kendimi güzel hissetmek istiyorum. Koku eşleşmelerimle ilk kez insan içine çıkacağım ve elimde olmadan onların onayını almak istiyorum. Bu bir yalan. Onların onayından daha fazlasını istiyorum. Belki de hayranlık ve tam bağlılık bunun için daha iyi terimlerdir. Ama bunu düşününce kendimi deli gibi hissediyorum.

Onların o olduğunu, koku eşleşmelerimi bulduğumu bilmenin verdiği bu inanç, bu ilişkilerin gittiği hız konusunda kendimi iyi hissetmemi sağlıyor. En azından Anders ve Eli ile. Tanıştıktan sonra bir Alfa'yı sikmediğimden değil. En azından ben henüz yapmadım. Ama kalbim, evet, o ikisiyle birlikte tehlikede. Mikael pisliğin teki ama onun kırılmışlığıyla ilgili bir şey beni çağırıyor. Daha iyisini yapmama izin vermesini istiyorum.

Ceketimi giyip çantamı aldıktan sonra Hank'i başından öpüyorum ve çocukların gelip beni almasını bekliyorum. Annem koltukta oturmuş çayını yudumluyor.

"Çok güzel görünüyorsun, tatlım."

"Teşekkürler anne." Gergin bir şekilde kalçama vuruyorum ve o da bunu fark ediyor. "Gergin olmanı gerektirecek bir şey yok."

"Biliyorum. Sadece, bilirsin, dışarı çıkıp insanların arasında olmak." Daha iyi oldum, sosyal açıdan daha az beceriksizim ama büyük kalabalıklar zor olabiliyor. Özellikle de çocuklar hokey oynarken ben tek başıma olacağım için.

"Şey, bunu buldum. Belki çantana koyabilirsin. Kitap okuyorsan insanlar genellikle seni rahat bırakır." Annem ayağa kalkıyor ve küçük kitabı bana uzatıyor. Muhtemelen beşe beş santim boyutlarında ve belki elli sayfa kalınlığında. Başlıkta "*Kader Bulundu*" yazıyor. Kitabın arkasına bir göz attım ve yeterince emin oldum.

Koku eşini bulan bir Alfa tarafından yazılmış bir kitap. Bu onun biyografik hikayesi ve kişisel deneyimleridir.

"Teşekkürler anne." Başını sallıyor ve beni sıcak bir şekilde kucaklıyor. Onu sıkıca kavriyorum ve küçük kitabı çantama atıyorum. "Okudun mu?"

"Buldum ve biraz araştırma yapıyordum."

"Ve?"

"Endişelenecek bir şey yok tatlım," diyor perdeyi geri çekerken. "Görünüşe göre buradalar. Eve geleceksen lütfen bana haber ver." Yüzüm kızarıyor ama başımı sallıyorum ve iyi çocuk Hank'in başını bir kez daha okşuyorum. Gittiğimi gördüğü için çok üzgün görünüyor.

"Merak etme dostum. Yarın seni oynaman için dışarı çıkaracağım." Öne eğilip kocaman kafasını öpüyorum, sonra Anders daha kapıyı çalamadan kapıyı açıyorum.

Gülümsemesi ışıldıyor ve elini uzatmadan önce bana takdirle bakıyor. "Çok güzel görünüyorsun."

"Teşekkürler," diyorum utangaçça ve elini elime alıyorum. Kamyonetin arka kapısını açıp binmeme yardım etmeden önce beni nazikçe sıkıyor. Yolcu koltuğunun arkasına kadar kayıyorum, böylece Anders benden sonra tırmanabiliyor.

Emniyet kemerimi bağlayıp koltuk başlığına ve gevşek siyah saçlarına bakarken Mikael'in kokusu neredeyse beni ele geçiriyor. Hiçbir şey söylemiyor, sanırım bir pislik gibi davranmasından daha iyi. Eli ise arkama uzanıyor ve kalçamı sıkıyor.

"Geldiğiniz için teşekkürler."

"Elbette, sizi oynarken göreceğim için heyecanlıyım." Kamyonun önünden sert bir ses geliyor ama duymazdan geliyorum. "Peki siz kiminle oynuyorsunuz?"

"Kolejde oynayan ya da seyahat takımlarında oynamış ama kolej seviyesinde olmayan çeşitli çocuklar var. Yani bir çeşit karışım."

"Aynı takımda mı oynayacaksınız?" Bu Mikael'i güldürüyor.

"Hayır, muhtemelen değil," diyor Anders. Kaşlarını çatıyorum. Eli uzanıyor ve kalçamı sıkıyor. "Adil olmaz."

"Siz o kadar iyi misiniz?"

"Beni yaraladın Char," diye şaka yapıyor Eli ön koltuktan.

"Özür dilerim. Hokeyin temellerini, oyun kurallarının çoğunu ve bunun gibi şeyleri biliyorum ama en iyi olmak için ne gerektiğini bilmiyorum."

Mikael ön koltuktan bir şeyler homurdanıyor ve hepimiz onu duymazdan geliyoruz.

Yol beklediğimden daha uzun sürdü ama Anders'in dokunuşlarından ve Eli'nin şarkı listesindeki bazı şarkıları söylemeye çalışmalarını dinlemekten keyif alıyorum. Mikael olumsuz bir şey söylemeden onların kokularıyla çevrili olmak da güzel. Yine de bir yanımdan konuşmasını, en azından benimle sohbet etmeyi denemesini istiyor. Beni tanımaya çalışmadan silmiş gibi hissediyorum.

Eli küçük bir dükkânın önüne yanaşır ve Mikael arabadan atlar.

"Sana ne tür bir denizaltı alacağımızı tahmin ettik," diyor Eli mahcup bir ifadeyle. "Hemen hemen her şeyi seviyorum."

"Güzel. Burası en iyisi."

Boğazımı temizliyorum. "Mikael benim de peşime takılmamı sorun etmiyor mu?"

Eli basitçe, "O iyi, onu görmezden gel," diyor. Vücudumdaki her içgüdü onun bana ait olduğunu söylerken birini nasıl görmezden gelebilirim? Başımı sallıyorum, Anders'in başparmağı uyluğumda rahatlatıcı daireler çiziyor.

Mikael tek kelime etmeden elinde iki çantayla arabaya geri döndü. Eli dizeleri tekrarlıyor ve stadyuma doğru sürüyoruz. "Pistte yeriz. Eli insanların arabasında yemek yemesi konusunda biraz garip," diyor Anders.

"Birincisi, bu bir kamyon. İkincisi, bu kadar küçük ve dar bir alanda siz sikiklerin yemek yemesini dinlemek benim kişisel kabusum."

"Açlıktan ölüyorum," diye homurdanıyor Mikael. Yolculuk boyunca ilk kez konuştuğu için hepimizin ona baktığını hissediyorum. Yüzünü pencereden dışarı çeviriyor ve yolun geri kalanında sessiz kalıyor.

Öğle yemeği çok lezzetliydi. Bana avokadolu hindi BLT sipariş ettiler ve harikaydı. Tribünde oturmadan önce bir kola ve bir paket M&M aldım. Ben burada oturup maçın başlamasını beklerken çocuklar tüm kıyafetlerini giymeye gittiler.

Eli bana çok sert bir bakış attı ve "Eğer biri sana bir şey yaparsa, hemen beni bul, tamam mı?" dedi. Başımı salladım ve bu öğleden sonra koku engelleyici külot giymeyi akıl ettiğim için çok minnettarım.

Annemden kitabı alıyorum ve oyunun başlamasını beklerken okumaya başlıyorum. Kitap Pearson adında bir Alfa'nın, kendisi yirmi beş, Ebony ise yirmi üç yaşındayken koku eşiyile tanışmasını anlatıyor. Ebony o sırada zaten başka iki Alfa'ya bağlanmıştı. Tanıştıklarında, bu daha önce yaşadığı hiçbir şeye benzemiyordu. Bunu anında aşık olmak, onu koklamak ve onun kendi geleceği olduğunu, hiçbir şeyin onunla kıyaslanamayacağını bilmek olarak tanımlıyor. Ebony'yi kendine eş yapmazsa hayatında bir gün bile huzur bulamayacağını biliyordu.

Ebony'nin hikâyede alıntılandığını fark ettiğimde yüzümü kocaman bir gülümseme kaplıyor. Başka hiçbir şeye benzemeyen koku eşini bulduğunu anlatıyor. Zaten bağlı olduğu Alfaları seviyordu ve kendi parçasını karşılaştırmak istemiyordu-

ners. Ama Pearson'la arasındaki bağ dehşet vericidir, sanki evren onları bir araya getirmiştir. Neredeyse onunla tanışır tanışmaz onun ısırığını istemiştir.

Bir kapı çarparak açıldığında ve bir grup hokey oyuncusu buza çıktığında daha fazlasını okumak için sabırsızlanıyorum. İki takım var, siyah ve beyaz. Gözlerimi kısıp benimkini bulmaya çalışıyorum - lanet olsun, *çok mu sahiplenici?* Önce Anders'i görüyorum, çünkü kalenin yanında. Buzun üzerine uzanıyor ve buzı kamburlaştırıyormuş gibi görünen hareketler yapıyor. Neredeyse kendimi affettirmem gerekecekti. Neden hokeyin bu bölümünü televizyonda yayınlamıyorlar? Yemin ederim kadın taraftar sayısı astronomik bir şekilde artardı. Kalın pedlerle kaplı ve bacaklarını o kadar açıyor ki çenem düşüyor. Erkeklerin, kızların yatak odasında esnek olmasını istedikleri konusunda şaka yaptıklarını biliyorum. Anders'in esnekliği hakkında çok edepsiz şeyler düşünürken bir erkekten daha iyi olmadığını fark ediyorum.

Eli'ı fark ediyorum çünkü bana el sallıyor. Ben de sırtarak ona el sallıyorum ve pistin etrafında kaymasını izliyorum. O ve Anders'in ikisi de siyah formalı, bu yüzden beyaz formalı Mikael'i aramam gerektiğini biliyorum. Siyah jer- seyli birine kaşlarını çatmış bakıyor ve Eli onların arasında kayıyor. Keşke konuşmalarını duyabilseydim. En azından kaşlarını sadece benim için çatmadığını bilerek biraz teselli bulabilirim.

İki hakem buza çıkıp düdüğü çalmadan ve oyunu başlatmadan önce bir sürü esneme, paten kayma ve konuşma oluyor. Kitabı çantama geri koyuyorum, periyot bittiğinde tekrar almak için heyecanlıyım, ama hepsini oynarken izlemek beni daha da heyecanlandırıyor. Eli buzda çok hızlı; onun boyunda birinin bu kadar hızlı kayabileceğini düşünemezsiniz. Pozisyonundan emin değilim ama skor üreten biri gibi görünüyor. Mikael buz üzerinde ölümcül ve bu beni olması gerekenden daha fazla etkiliyor. Siyah formalı bir adamı panolara doğru ittiğinde, kendimi bundan hoşlanmış buluyorum. Mikael Anders'in etrafında görünmüyor, bu yüzden sanırım onun pozisyonu daha defansif.

Anders pakı sopasıyla durduruyor ve defans oyuncularına pas veriyor, onlar da Eli'ye pas veriyor. O da hızlı bir sopa hareketiyle beyaz takımın savunmasını geçip pakı kalenin köşesine gönderiyor. Ben daha düşünmeden ayağa kalkıp alkışlıyor ve tezahürat yapıyorum. Eli'nin takım arkadaşları ona sarılıyor ve omzunu alkışlıyor. Ama onun buzun üzerindeki ısıtılı sırtışını kesinlikle kaçırmıyorum. Kalbim ne kadar hafiflese de, Mikael'in çatık kaşlı yüzünü gördüğümde hızla sıkışıyor. Rahatsız tribünlere tekrar oturuyorum ve ellerimi kalçalarımın altına sıkıştırıyorum. Eli'nin Mikael'i itişini izliyorum ama Mikael kayarak uzaklaşıyor.

İlk periyotta çok fazla ileri geri oldu. Eli, Mikael ve Anders'in bu oyunda ellerinden geleni yapmadıkları izlenimine kapılıyorum ve bunu onlara sormak için bir not alıyorum. Hakem düdüğü çalıyor ve iki takım da kendi sıralarına doğru kaymaya başlıyor. Bu zamanı çok ihtiyacım olan çiş molasını vermek için kullanıyorum. Ceketimi bırakıyorum ama çantamı yanıma alıyorum. Tuvaletler tribünlerin hemen arkasında, bu yüzden kendimi iyi hissediyorum.

Tam kadınlara doğru yürürken bir kol uzanıyor, büyük avuç içi tuğla duvara dayanıyor. Paçuli gibi kokuyor ve bu kokudan nefret ediyorum. Neden bütün bu boktan Alfalar paçuli gibi kokuyor? Kafamı kaldırıyorum ve Mikael'in daha önce kaşlarını çatarak baktığı adam olduğunu fark ediyorum.

"Affedersiniz," diyorum kibarca.

"Acelen ne küçük Omega?" Kaşlarımı çatıyorum, bu terimi ondan duymak hiç hoşuma gitmiyor. Sadece koku eşleşmelerimden doğru geliyor.

"Tuvalete gitmem gerekiyor, çekilebilir misiniz?" "Oh, hadi ama. Yapma böyle."

Kolunun altından eğilip geçecekken kolumu tutuyor. Sıkı tutuyor ama iz bırakacak kadar değil. Sadece başka bir müdahaleci Alfa

istediğini alabileceğini sanıyor. Gerçekten sikine tekme atmayı düşünüyorum ama hokey kıyafetlerini giymiş.

"Betalara alışkınım. Zoru oynamana gerek yok, tatlım. Buraya bir düğüm için geldin, değil mi?"

"Dokunma bana!"

"Belki bu kavga etme olayı eğlenceli olabilir." Önüme eğilip saçlarımı kokluyor, ben de göğsüne bastırıyorum. Benim alanıma girdiği anda aniden sırtını duvara dayadı, yüzünde sert bir Mikael vardı.

"Ne yaptığını sanıyorsun, Felix?" "Sana ne Martel?"

"Sana ona dokunmamamı söyledi."

"Biliyorsun bu disk tavşanları oyun oynamayı sever."

"O bir puck tavşanı değil ve öyle olsa bile, hayır hayır demektir, seni sikik."

Felix kendini duvardan itmeye çalışır, ancak Mikael onu sert yüzeye doğru geri iter.

"Senin derdin ne? O senin değil." Mikael onu tekrar duvara doğru iter ve Felix gülerek sırtır. "Martel amcık kırbaçladı. Bu günü göreceğimi hiç düşünmemiştim." Felix bana bakıyor. Bakışları yırtıcı ve rahatsız hissediyorum ve kollarımı kendime doluyorum. "Sanırım bu sefer itiraz edebilirim. Çok güzel kokuyor. Paylaşır mısın?"

Mikael gömleğini yumrukluyor ve onu duvara o kadar sert itiyor ki yemin ederim Felix'in kemiklerinin takırdadığını duyabiliyorum. *"Tu la touches encore et je te casse les doigts, asshole."* Mikael onu bir kez daha itiyor, sonra gelip kolunu omzuma doluyor ve beni banyoya götürüyor. Yan yana durduğumuzda Mikael kocaman oluyor. Ben spor ayakkabılıyken o paten giyiyor,

Yani aslında bir dev. "İyi misin?" diye soruyor usulca banyo kapısının yanına geldiğimizde.

"Kendisinin Omegalara Tanrı'nın bir armağanı olduğunu ya da kendisine ait olmayanı alabileceğini düşünen ilk Alfa o değil."

"Sen kimseye ait değilsin." Bu sözleri söylerken sanki biri göğsüme yumruk atmış gibi hissediyorum. Başımı sallıyorum ve banyo kapısına dönüyorum. İri eliyle kapıyı kapatıyor ve irkiliyorum. Bir iç çekiyorum ve dönüp ona bakıyorum. Bana bakıyor, kahverengi gözleri nasıl hissettiğine dair hiçbir ipucu vermiyor. "İşin bitene kadar burada bekleyeceğim."

Başımı salladım ve banyoya girdim. O kadar sinirliyim ki çılgılık atabilirim. Belki geri alır diye ummam acınası bir durum mu? Felix'e Fransızca ne dedi bilmiyorum. Tek anladığım pislikti. Ama sanırım Eli ve Anders için iyi bir arkadaş oluyor. Kitaba geri döndüğümde bu beni daha da çok etkiliyor. Nasıl oluyor da ben Mikael'e karşı bu kadar güçlü bir çekim hissederken o buna kolayca karşı koyabiliyor? Belki ben onun koku eşi değilim ama o benim. Tüm olumsuz düşünceleri kafamdan silkeliyorum, Mikael'in orada durup beni daha fazla beklemesini istemiyorum.

Banyodan çıktığımda, takımla birlikte piste dönmeden önce tribündeki yerime oturmamı izliyor. Anders ve Eli'nin bana baktıklarını hissedebiliyorum. Oyun önceki kadar heyecanlı değil, ama kalbim kırılıyormuş gibi hissetmeme rağmen du- yuyla izliyorum. Bunu gerçekten deneyen iki Alfam var. Dikkatimi vermem gerekenler onlar.

Koyu kahverengi saçlı, BU sweatshirt giyen güzel bir Beta yanıma oturuyor. "Mikael Martel, gerçekten mi?" diye soruyor.

"Pardon?"

"Zararın neresinden dönersen kardır, tatlım. Mikael senin düzüşeceğin türden bir adam. Yuva kurmak istemiyor. Eminim ilgilenecek bir sürü başka Alfa vardır."

Yüzümün nasıl görüldüğü hakkında hiçbir fikrim olmadan onu bir aşağı bir yukarı süzüyorum. Hissettiğim kızgınlığı kontrol edemediğimden oldukça eminim. "Peki sen kimsin?"

"Harley, ya sen?"

"Mikael'in koku eşleşmesi, izninizle." Bir süre bana baktı ve geçmeme izin vermedi.

"Kendini başarısızlığa hazırlıyorsun. Böyle bir adam profesyonel olduktan sonra inançlı kalmaz." Onu görmezden geliyorum ve montumu alıp buza doğru ilerliyorum. Bakışlarım Mikael'inkilerle buluşuyor ve Harley'e öyle bir bakıyor ki, diğer tarafında olmadığımı seviniyorum.

Telefonum çalıyor ve Piper'ın adı çıkıyor. İç çekiyorum ve alnımı ovuyorum. Bugün çok şey oldu. Hemen bir kahve randevusuna ihtiyacımız olduğunu anladım. Bu sorunla ilgili bana yardım edebilecek biri varsa o da Piper olacak.

Charlotte

On Beşinci Bölüm

I dün geceyi erkeklerin kulübesinde geçirmedim. Mikael ile olan etkileşimimde bir şeyler beni rahatsız ediyor. Feminist yanım Evet, ben kimseye ait değilim diye bağırıyor. Omega kısmı ise benim onlara ait olduğumu ve neden beni kendilerininmiş gibi sahiplenmediklerini haykırıyor.

Zaten antrenman ve hokey işleri için zamana ihtiyaçları varmış gibi görünüyordu. Annem beni kafeye bıraktı; VFW'de bingo oynayacaktı ve yolu üzerindeydi. Piper benimle buluşacak ve haberi nasıl karşılayacağı konusunda çıldırmak üzereyim. Önceden ikimizin de kahvesini aldım ve pencere kenarındaki favori masamıza yerleştim.

Bir tanrıça gibi görünerek kapıdan içeri girdiğinde ona gülümsüyorum ve gelip yanıma otururken eşarbını açıyor.

"Neler oluyor Charles?" Kaşını kaldırıyor ve yakalandığımı anlıyorum. Genellikle tatilden eve döndüğümde, Piper ve ben uyandığımız her anı birlikte geçiririz.

"Al, sana kahve getirdim."

"Hmm, bana yağ çekiyorsun, değil mi?"

Kahvemden bir yudum alıyorum ve iç çekiyorum. "Belki de sana söylemediğim küçük bir şey vardır?"

"Ne?" Keskin bir soru sordu ve ben de boğazımı temizledim.

"Eğer eşleşmelerimi bulduysam ve onlardan üç tane varsa," içimden kocaman bir kelime gibi dökülüyor.

"Yine mi geldin Charles?"

"Koku eşleşmelerimi buldum. Üç alfa."

Bana göz kırpmıyor ve ağzı bir karış açık. "Bir şey söyle."

"Düşünüyorum da, kahretsin. Bu işlenmesi gereken çok fazla bilgi. Bu ne kadar zaman önceydi?"

"Sadece birkaç gün. Hızlı olduğunu biliyorum. Gerçekten hızlı. Ama bizi bir araya getiren bir iplik gibi, Piper. Onlar aslında yabancılar ama her zerrem onların benim olduğunu biliyor."

Bana tekrar göz kırpmıyor ve kahvesinden bir yudum alıyor. Parmak ucunu kahvenin kenarında gezdiriyor ve iç geçirmeden önce konuşmak için ağzını birkaç kez açıyor. "Bu konuda ne hissediyorsun?"

Yüzümü buruşturuyorum. "Bir yanım heyecanlı, diğer yanım dehşet içinde."

Piper başını sallıyor, muhtemelen benim terk edilme korkumu herkesten daha iyi biliyor.

"Hâlâ okuldalar mı? Plan nedir?" Omuz

silkiyorum ve yüzümü buruşturuyorum.

"Plan falan yok."

"Ne demek istiyorsun? Koku eşleşmelerini buldun ve kış tatili bittiğinde ne yapacağına dair bir planın yok mu?"

"BÜ'ye gidiyorlar." Tüm hikayeyi anlatmam gerektiğini bildiğim için kısa tutuyorum ama utanıyorum. Belki de her şey kaçınılmaz olarak boka saracakken bu balonun içinde yaşamaya karar verdiğim için aptalca.

"Ve..." Piper bana keskin bir kara kaşını kaldırıyor.

"Onlar hokey oyuncusu."

"Yani?"

"Gerçekten iyi hokey oyuncuları gibi. Mezun olmadan önce askere alınmak gibi."

Bana öylece bakıyor, yanaklarımın ısındığını hissediyorum. "Oh, Charles."

Ağlamak istiyorum ama kendimi tutuyorum. Barda ağlamayacağımdan eminim. Ağlamak, duşta tek başıma olduğum ve kimsenin beni göremediği zamanlar için ayrılmıştır. "Biliyorum."

"Ama hepsi seninle birlikte olmak istiyor?"

Turtle yakamı çekiştiriyorum. "Kahretsin, burası sıcak mı?" "Charles?"

"Eli ve Anders yüzde yüz varlar. Mikael o kadar değil." "Onun olayı ne?"

"Şey, muhtemelen bana toplam otuz kelime söylemiştir, bu yüzden t a m olarak emin değilim. Ama anladığım kadarıyla beni dikkat dağıtıcı bir unsur olarak görüyor."

Piper omzunu silkiyor ve ben de ona bakakalıyorum. "Ne? Sen çok güzel bir dikkat dağıtıcısın."

"Piper!"

"Ne? Sadece söylüyorum. Eğer koku eşleşmemi Omega'da bulsaydım, tıp fakültesine gideceğimden emin değilim."

Ona göz kırpma sırası bende. "Ne?"

"Sen benim değilsin ve ben seni çok önemsiyorum Charlotte." Kahvesinden bir yudum alır. "Eğer aradığım kişiyi bulursam, tüm o saatleri onlardan uzakta geçirirken kendimi rahat hissedeceğimden emin değilim. İşte bu yüzden, dengemi bulana kadar bir Omega bulmamayı umuyorum. Ama bir koku eşleşmesi bulmak nadirdir. Bu Alfalar bunun peşini bırakırlarsa aptallık etmiş olurlar."

"Ama onlar geleceklerini çoktan planladılar."

"Eğer bu işi yapmaya istekli değillerse, o zaman size layık değillerdir. Hokeyden vazgeçmeleri gerektiğini söylemiyorum. Ama bir şeyler alıp vermeleri gerekiyor."

Başımı ovuşturuyorum, bir baş ağrısı hissi geliyor. Belki de lenslerimi çıkarıp gözlüğe geçmem gerekiyor. "Ne yapacağımı bilmiyorum, Piper."

"Ne istiyorsun?"

"Onlar, ama bu nasıl çalışacak?"

İç geçiriyor ve elimi tutmak için uzanıyor. "Buna bir cevabım yok. Ama bildiğim tek şey, senin için savaşmaya değer olduğun. Yani eğer seni önemsiyorlarsa, bunu başaracaklardır. Ayrıca bence onlar buradayken onlarla geçirdiğin zamanın tadını çıkarmaya çalışmalısın. Noel'den sonra ne olacağını fazla düşünme. Bu konuda konuşmalısınız ama onları gerçekten tanımalısınız. Buna degeceklerinden emin olun." Başımı salladım ve elini sıktım. "Nick ve ben bu gece Stowe'a gitmeyi planlıyorduk, belki sen ve Alfaların da gelebilirsiniz."

Fazla telaffuz ettiği "Alfalar" kelimesine gözlerimi deviriyorum ama yine de başımı sallıyorum. "Mesaj atıp gelmek isteyip istemediklerini soracağım. Kış sporları yapabileceklerini sanmıyorum."

"Hortum ve teleferik var." "Sana haber veririm."

"Eve bırakmamı ister misin?"

"Sadece Hank'i görmek istiyorsun."

Sırıttıyor, kahvesinin kalanını içiyor. "Suçluyum."

Piper'la konuştuktan sonra daha hafif hissediyorum. Onlar benim koku eşleşmelerim ve bu işi yapmanın bir yolunu bulacağız.

Şaşırtıcı bir şekilde, üç adam da Stowe'a geldi ve ben çok sevindim. Hep birlikte yola çıktık ve Piper ile Nick'in gelmesini beklerken dağın eteklerindeydik.

"Yani Piper senin en iyi arkadaşın mı?" Eli soruyor.

"Evet, küçüklüğümüzden beri. Oh, ve o bir Alfa." Gözleri büyüyor ve Piper ile Nick ortaya çıkınca soru sormak için ağzını açıyor. Eldivenli elimi ona doğru salladım ve gülümsedim. Nick beklediğim gibi biri değildi. Piper'la hemen hemen aynı boyda, 1.80'in biraz altında ve koyu siyah saçlarını erkek topuzu yapmış. Yüz hatları çarpıcı ama sade. Gülümsüyor ve elini uzatıyor. Elini sıkıttığımda arkamda Anders'in devasa gövdesini ve belime dolanan kolunu hissedebiliyorum.

Nick'in elini kısaca sıkıyorum. "Ben Charlotte, bunlar da Anders, Eli ve Mikael."

Nick Alfalara el sallıyor ve başını sallıyor. "Nick, tanıştığımıza memnun oldum." Çekici Beta'ya karşı nazik davranıyorum ama uzun sürmeyeceğini bildiğimi itiraf etmekten nefret ediyorum. Piper her ne kadar erkek Alfaların ona göre olmadığını düşünse de ben öyle olduklarını biliyorum. Piper her ne kadar sorumlu olmayı ve bakım vermeyi sevse de, bakım alan tarafta olmayı da arzuladığını biliyorum. Bir gün o da

aynı sonuç. O zamana kadar Nick'e iyi davranacağım ve Piper'ın zavallı küçük kalbini söktüğü zaman için taziyelerimi ileteceğim.

"Ve bu da Piper." Piper'a bir kol uzatıyorum ve o da Alfalarımın her birine bakıp başını sallıyor.

"Sizinle tanıştığım memnun oldum çocuklar. Ne yapmak istersiniz?" "Kayak ya da snowboard yapamayız," diyor Mikael sert bir şekilde. "Tubing? Asansörler?"

"Güneş batmadan önce asansörleri yapalım. Zaten hava karardığında tubing daha eğlenceli oluyor." Piper öyle diyor.

Eli ve Anders birbirlerine komplocu bir bakış atıyor, ben de onlara ters ters bakıyorum, ikisi de bir şey belli etmiyor. Piper ve Eli her iki etkinlik için de bilet almaya gidiyorlar ve biz de garip bir şekilde öylece duruyoruz. Neyse ki Anders sessizliği bozuyor. "Peki hangi okula gidiyorsun?"

"Piper ile UMass. Siz çocuklar?"

"BU," diyor Mikael ve Nick başını sallıyor.

"Oraya gitmeyi düşündüm ama Mass'a gitmek için daha fazla hibe aldım." "Mantıklı," diyor Anders.

Konuşma kolay akıyor ve boğazımı temizliyorum. "Yani sen ve Piper?"

"Evet," diye sırtıyor. "Eğlenceli ve hoş biri ve birbirimize çok yakıştık."

"O özel biri." Anders bana sorgulayan bir bakış atıyor ve ben de gözlerimi deviriyorum.

"Öyle," diyor Nick. Bu zavallı talihsiz ruhun hiç şansı yok. Ona dostça olduğunu ve ona acıdığımı haykırmadığını umduğum bir gülümseme veriyorum. Umarım Piper onun zavallı küçük kalbini kırıldığında bunu yumuşak bir şekilde yapar.

Eli ve Piper ellerinde bilekliklerle çıtırdayarak karda geri geliyorlar. Piper Nick'e kendi bilekliğini uzatıyor, Eli da benimkini bileğime takıp yan tarafını öpüyor.

başımı okşuyor. Şapkamın kumaşından dudaklarını hissedemiyor olabilirim ama sadece bu jest bile beni rahatlatıyor.

Eli elimi tutuyor ve hep birlikte telesiyecilere doğru yürüyoruz. Telesiyeciler iki kişi için ayarlanmış. Piper ve Nick zarif bir şekilde önce teleferiğe biniyor, ikisi de tökezlemiyor ya da aptal gibi görünmüyor. Eli elimi bırakıyor ve kulağıma fısıldamak için eğiliyor. "Üzgünüm, bebeğim."

"Ne?"

Anders ve Eli bir sonraki asansöre birlikte bindiklerinde neler olup bittiğini anlamak için ancak bir anım oluyor. Anders, Mikael'e pislüğün teki olma diye bağırırçasına bakarken, Eli bana üzgün olduğunu belirten bir bakış atıyor.

Mikael yanımda, "Görünüşe göre bana mahkûm oldun," diye homurdanıyor. Bekleme alanına doğru yürüyoruz ve bir sonraki sandalye dönüyor. Oturmakta biraz yavaş kalıyorum ve Mikael kolumu sabitliyor, üst rayı bırakmadan önce dengede olduğumdan emin oluyor. "İyi misin?"

Başımı sallıyorum ve yerin ayaklarımdan gittikçe uzaklaşmasını izliyorum. Yüksekliğin en sevdiğim şey olmadığını hatırlamak için iyi bir an değil. Mikael'e biraz daha yaklaşıyorum.

"Her yıl kaç kişinin bu şeylerden düşerek öldüğünü merak ediyorum."

Mikael, "Bu çok boktan," diyor.

Omuz silkip manzarayı seyrediyorum. Bölgeyi kalın bir beyaz örtü çevreliyor. Devasa çamlar yoğun karla ağırlaşıyor ve kayakçılar dağdan aşağı süzülüyor. Ama burası ne kadar güzel olsa da, Mikael'e bakmaktan kendimi alamıyorum. Manzarayı izleyeceğinden emindim ama hayır, gözlerini dikmiş bana bakıyor. Koyu kahverengi bakışları beni analiz ediyor ve ben onu hiç okuyamıyorum.

"Neden benden nefret ediyorsun?" O kadar sessiz söylüyorum ki duyduğundan bile emin değilim. "Senden nefret etmiyorum."

"Öyle hissediyorsun." İşte o zaman bakışları ayrılıyor ve bir eli yüzüne gidiyor.

"Senden nefret etmiyorum, Charlotte."

Bana adımı söyleyerek hiç kaba davranmayan Alfa'dan ıslanmalı mıyım? Muhtemelen hayır. Ama işte buradayız. Özel külot giymiştim ama inlediğinde beni kokladığını söyleyebilirim.

"Yanlış bir şey mi yaptım?"

"Hayır."

"Kadınlardan hoşlanmıyor musun?"

Bana bakıyor ve kaşlarını çatıyor. "Ben kadınlardan hoşlanırım." "Beni çekici bulmuyor musun?"

"Tanrı aşkına. Güzel olduğunu biliyorsun Charlotte." "O zaman ne?"

"Ya sen ya da hokey."

Sözlerini deşifre etmeye çalışarak ona göz kırpıyorum ve Piper'ın daha önce söylediklerini hatırlıyorum - eğer koku eşini bulursa tıp fakültesine devam etmeyebileceğini söylemişti.

"Senden seçmeni istemiyorum."

İnliyor ve benden uzağa bakıyor.

"Profesyonel sporlarda kaç tane paket olduğunu biliyor musun?"

"Hayır."

"Hiç. Anders ve Eli kendilerini sana o kadar kaptırmışlar ki mantıklı düşünemiyorlar. Üçümüz de farklı takımlara seçilince bu işi nasıl yürüteceğiz? Ha? Gezgini Omega kardeşliği gibi seni elden ele mi dolaştıracacağız? Bu kimse için adil değil."

Sert bakışları benimkilerle buluştuğunda ona göz kırpıyorum. "Hokey sahip olduğum tek şey. Bana ait olan, iyi olduğum tek şey. Nasıl yapılacağını bildiğim tek şey."

Yap. Anders gibi zeki ya da Eli gibi varlıklı değilim. Sahip olduğum tek şey bu. Hokeyde başarılı olamazsam size sunacak hiçbir şeyim yok."

Uzanıp koluna dokunuyorum. "Mikael."

"Yapma. Hiçbir şeye başlamamamız daha iyi. Belki birkaç yıl sonra. Belki daha iyi olduğumda." Asansörün tepenin dibine geri döndüğünü fark etmiyorum bile, Mikael'e bakmaktan ve tüm korkularını anlamaktan yolculuğun çoğunu kaçırıyorum. Bunların çoğu tamamen yanlış değil. Yani, onlar tarafından terk edilme korkusu bende de var, Mikael'de de var gibi görünüyor.

O uzaklaşırken, öfkem alevlendi ve düşünmedim. Bir tomar kar alıp sırtına fırlattım.

"Ne oluyor lan?" diyor arkasını dönüp bana ters ters bakarken.

"Evet, ne oluyor lan? Belki birkaç yıl sonra?" Sesimde kızgınlıkla ona söylüyorum. Ne yapmam gerekiyor? Ellerimin üzerine oturup hokey oynamayı bıraktıktan sonra bana gelmesini mi bekleyeyim?

"Ben de öyle dedim."

"Benim birkaç yılım, ne? Kızgınlığım sırasında diğer Alfalar tarafından becerilmem mi?" Homurdanıyor ve bana doğru yürüyor.

"Bu kadar yeter." Göğsümü işaret ediyor ve ben de ona kaşlarımı çatarak karşılık veriyorum.

"Oh, ne? Başka Alfalarla sikişmem fikri hoşuna gitmiyor mu?" "Charlotte, beni zorlama." Adımı haykırıyor ve bu çok ateşli. Ben de istiyorum. Bu seksi götü karın içine atıp her yerini öpüp yalayacağım.

"Hayır, *beni* zorlama. Benimle konuşmuyorsun bile. Bana ters ters bakıyor, homurdanıyor ve bunu şu anda istemediğini söylüyorsun. Ama ikisini birden yapamazsın, Mikael. Ya bunu istiyorsundur ya da istemiyorsundur. Bir yolunu bul, çünkü Anders ve Eli'ı tanıyacağım. Eğer birbirimizi tanırsak-

Bu size kalmış. Eğer koku eşleşmenizden kaçmak sizin için sorun değilse, sorun değil. Ama ben benimkinden kaçmayacağım."

Mükemmel başının üzerinde daha fazla kar ezmek istiyorum ama yetişemiyorum. Ve ona ne kadar kızgın olsam da, o mükemmel yüze kar atmaya cesaret edemem.

Eli ve Anders beni bekliyorlar. Bölmedikleri için memnunum.

"Tüp mü?" Eli soruyor.

"Evet, hadi gidelim."

"Her şey yolunda mı?" Anders soruyor. Ceketini çekiştiriyorum ve onu bir öpücük için aşağı indiriyorum. Mikael'e dönüp baktığımda somurttuğunu görebilirim. Ama gerçekten umurumda değil. Fırsatımız varken bunu keşfetmek istemiyorsa, öyle olsun. İşe koyulmaya istekli iki koku eşim var ve şu anda isteyebileceğim tek şey bu.

Öpüşmeyi keserken "Öyle olacak," diyorum ve o da bana gülümsüyor.

Charlotte

On Altıncı Bölüm

T özellikle Eli'nin kucağına oturduğumda çok eğleneliydi ve tüm yolculuk boyunca çok sertti. Bir Alfa üzerinde böyle bir güce sahip olmak

hiç anlamadığım bir şey. Alfalarla seks yaptım ama bu flört ve yakınlık daha önce gerçekten deneyimlediğim bir şey değildi ve buna bayılıyorum.

Mikael'le konuşmamın gecenin geri kalanında moralimi bozmasına izin vermediğim için kendimle gurur duyuyorum. Bu gece Anders ve Eli'ı daha fazla tanımamla ilgili. Ve daha fazla derken, dokunulmak istiyorum ve kesinlikle onlara dokunmak istiyorum. Anders window'uma tırmanalı günler oldu ve bu sadece hafif bir okşamaydı. Daha fazlasına ihtiyacım var ve istiyorum. İkisi de mükemmel beyefendilerdi ama bu gece sınırlarını test etmeye tamamen hazırım.

Annem beni evde beklememesi gerektiğini zaten biliyordu ve erkeklerin kulübesine dönmeden önce kulübede yemek yedik. Dışarıda olduğum için hâlâ üşüyorum.

Bütün öğleden sonra kar yağıyor ve oturma odasında takıldığımızda titriyoruz. "Üşüdün mü *Kulta*?"

"Evet, biraz."

"Sıcak küvet?" Eli öneriyor. Evet, sıcak küvet. Mayom yok. Hadi hepimiz soyunalım!

"Sauna değil ama iş görür. Hazır mısın Charlotte?"

"Kulağa harika geliyor."

"Ben havlu getireyim," diyor Eli.

"Odamda olacağım," diyor Mikael. Bunu bekliyordum ama yine de daha az hayal kırıklığı yaratmadı.

Anders arka güvertenin ışığını yakar ve tamamen çıplak ayaklarla jakuziyi açıp örtüsünü kaldırır, sonra da kabine geri döner.

"İçki?" diyor kaşlarını kaldırarak, ben de başımı sallıyorum. Şapkasından dökülen koyu sarı saçları ve vücuduna yapışan beyaz tişörtüyle çok iyi görünüyor. Anders üç içki dolduruyor ve onları dışarı çıkarıp jakuzinin kenarına koyuyor. Kapıyı her açtığında soğuk bir ürperti içeri doluyor. "Giyecek bir şey ister misin?"

Başımı hayır anlamında sallıyorum ve ceketimin fermuarını açarken Anders'le göz temasını sürdürüyorum. Gözleri yüzüme bakmakla ellerimin hareketlerini takip etmek arasında gidip geliyor. Ceketini yere bıraktıktan sonra iki gömleğimi de çıkarıyorum. Sadece soluk pembe sütyenim görünüyor. Dantelli ve transparan ve Anders'in gördüklerinden hoşlandığı çok açık. Anders dudaklarını yalıyor ve ikimizin de kokusu odada daha yoğun hissediliyor. Pantolonumun düğmelerini yavaşça açıp kalçalarımın altına aşağıya yuvarlıyorum ve ayak bileklerime geldiğinde tekmeleyerek çıkarıyorum. Külotum da sütyenim kadar şeffaf ve suya girdiğimde her şeyi görebileceklerini biliyorum.

Anders pantolonunun içinde kendini kaydırıyor ve ben nefes nefese kalıyorum, bana vermek istediği her şeyi istiyor ve ihtiyaç duyuyorum.

"Siktir." Bu beni ürkütüyor ve arkamı döndüğümde Eli'nin vücudumu incelerken göğsüne havlu tuttuğunu görüyorum. "Görünüyorsun... siktir."

Ona sırtıyıyorum ve baştan çıkarıcı bir şekilde arka kapıdan çıkıyorum. "Orospu çocuğu," diye yemin ediyorum ayaklarım karla kaplı güvertede yürürken, tenime batıyor. Mümkün olduğunca hızlı bir şekilde sıcak küvete koşuyorum, merdivenleri tırmanıyorum ve sıcak suya batıyorum. Saçlarımı köprücük kemiğimin etrafında hissettiğimde tekrar küfrediyorum ve bileğimdeki saç bağına tutup saçlarımı dağınık bir topuz yapıyorum. Soğuk ve sıcaklığın zıtlığı beynimi karıştırırken tıslıyorum ama suya daha da batıyorum.

Anders ve Eli kapıdan bana göz kırpmıyorlar.

Onlara bir parmak salladım. "Beni burada tek başıma mı bırakacaksınız?" İkisi de başlarını hayır anlamında sallıyor ve komik bir şekilde hızla soyunuyorlar. İkisi de dar, mikrofiber boxer külotlar giyiyor. Eli havluları almak için kısa bir süreliğine arkasını dönüyor ve ben de hayatımda gördüğüm en lezzetli kıcı görüyorum.

Önce Anders biner, ardından titreyen Eli gelir. Anders ona başını sallar ve hafifçe su sıçratır. "Kuzey Kutbu'nda büyümediğim için üzgünüm."

Anders kolunu omuzlarıma sararken, başparmağı utanmazca sütyen askımla oynarken, "Ne kadar da küçük bir bebek," diye cevap veriyor. "Yeterince sıcak mısın Charlotte?" Eli ona ters ters bakıyor ve ben gülümsüyorum.

"Öyleyim."

Heyecanlı ama gergin hissediyorum. Elbette, Anders ve ben oynadık ama Eli ve ben sadece öpüştük. Ayrıca beni aynı anda isteyen iki Alfaya sahip olmak gibi bir durumla hiç karşılaşmamıştım. Ama ben azgın bir Omega'yım ve

Bu Alfalar ne vermek istiyorsa onu istiyorum. Bir ay daha beklemeyi siktir et. Onlara şimdi ihtiyacım var, ilk hamleyi benim yapmam gerekse bile.

"Neye ihtiyacın var?" Anders soruyor, her zaman benimle çok uyumlu. Ona gülümsüyorum ve düşünüyorum. Oyun oynamak üçümüzün arasında bir tür şey haline geldi.

"Doğruluk mu Cesaret mi?"

"Oh, Char bebeğim, buna hazır olup olmadığını bilmiyorum." Eli'nin ses tonu şakacı ve beni zorlamaya çalıştığını biliyorum, o yüzden ben de geri itiyorum.

"Gergin misin, Eli?"

"Hayır, sen devam et ve bizi başlat," diyor kendinden emin bir şekilde.

"Eli, doğruluk mu cesaret mi?" Cesareti seçeceğini şimdiden bildiğim için bir kaşımı kaldırıyorum.

"Cesaret."

"Dişlerinle sütyenimi çıkarman için sana meydan okuyorum." Bana bakakaldı ve gözlerini kırıştırdı. Bakışları Anders ve benim aramda gidip geliyor. Dudaklarını yalıyor ve göğsünün yarısını sıcak, köpüklü suyun içinde tutarak ilerliyor.

"Anders'in kucağına otur," diyor bana sırtarak. İki kere söylememe gerek kalmadan kucağına oturuyorum. Sert aletin kıcıma bastırdığını hissedebiliyorum ve kolları belime dolanıyor. Eli göğsüme bakarken dudakları aralanıyor, şeffaf pembe dantelin arasından meme uçlarım görünüyor. Kalın bir şekilde yutkunuyorum, bana dokunmasını bekliyorum. "Bunu çıkarmak ister misin bebeğim?" Parmakları omuz askısının üzerinde geziniyor.

"Dişlerle dedim." Eli ve Anders otoriter ses tonuma gülüyorlar.

"Yaptın," diyor Eli. Dudakları kulağımın arkasından başlayıp boynuma doğru iniyor. Öpüşleri çok narin, yumuşak ve sıcak. Ellerim destek için Anders'in kalçalarına tutunuyor ve o da boynumun diğer tarafını öperek bana katılıyor. Beynim kısa devre yapıyormuş gibi hissediyorum. Aynı anda bu kadar ilginin üzerimde olması

heyecan verici ve gerçeküstü. Tenim hassas ve sıcak hissediyor ve daha fazlasını istemekten kendimi alamıyorum. Bana verecekleri her şeyi birlikte istiyorum. Anders'in elleri yaramazca dolaşıyor. Biri kalçamın üstündeyken diğeri belimi tutuyor. Eli'nın ellerinden biri topuzuma dolanmış, diğeri ise onu sabit tutmak için küvetin kenarına tutunmuş.

Eli'nın dişlerinin köprücük kemiğime değdiği ilk anda neredeyse boşalıyordum. Dudaklarımdan dökülen muhtaç sızlanmaya engel olamıyorum ve iki Alfanın da inlemesine neden oluyorum. Bu benim yeni favori sesim, diye karar veriyorum. Anders'in belimdeki tutuşu sıkılaşıyor ve ben de hevesle onun kasıklarına sürtünüyorum. Kulak mememe bir ısırık atarak karşılık veriyor. Başım Anders'in omzuna doğru hafifçe geriye düşüyor ve Eli köprücük kemiğimden dantelle kaplı meme ucuma doğru bir iz yalıyor. Bu his sırtımı kamburlaştırıyor ve inlememe neden oluyor. Ellerimi kontrol edemiyorum, biri sudan çıkıp Eli'nin ensesini kavırıyor ve ağzını olduğu yerde tutuyor.

Dili yuvarlanıyor ve meme ucumu okşuyor. Dişlerini dolgun etimin üzerinde gezdirmeden ve sütyenin kabına takılmadan önce bana dikkatini vermek için zaman ayırıyor, aşağı çekerek beni tamamen ona maruz bırakıyor.

İnliyor ve meme ucunu ağzına alıyor, o kadar sert emiyor ki klitorisim zonkluyor. Ağzı beni terk ettiğinde soğuk hava tenime çarpıyor ve sıcaklık farkından dolayı nefes nefese kalıyorum. Eli öpücüğünü omzuma kadar götürüyor ve kayışı dişleriyle kavrayıp kolumdan aşağıya doğru çekiyor. Yaptığı işe bakmak için hafifçe geri çekiliyor ve sağ göğsüme gösterdiği ilgiyi sol göğsüme de göstermeden önce sırtıyor. Sütyenim göğüs kafesime ulaştığında neredeyse titriyordum.

"Anders, bana yardım et."

Birdenbire arkamdaki becerikli parmaklar malzemeyi çözüyor ve pembe sütyenim baloncukların üzerinde yüzüyor. Göğsüm büyük olmayabilir ama söylemeliyim ki,

Sıcak suyun üzerinde mükemmel görünüyorlar ve jetler kapandığında manzara daha da netleşiyor.

Eli utanmadan göğsüme bakıyor ve ben de ona izin veriyorum, kendimi ona bu şekilde sunmaktan hoşlanıyorum. Eli sırtıtarak bana doğru eğilirken Anders hâlâ sert ve beni sıkıca kavırıyor.

"Doğruluk mu cesaret mi, Char?" Adımın kısaltılmış halini hiç sevmedim ama Eli için, evet, sevdim.

"Dare." Lütfen müstehcen bir şey olsun. Gülümser ve başını sallar.

"O şirin, küçük kıcını küvetin kenarına oturt ve tadına bakmama izin ver."

Anders beni daha sıkı sıkıyor ve sikiinin altımda seğirdiğini hissediyorum. Bu sıcak küvetten çıktığım an hava çok soğuk olacak ama buna değecek. Eli'ye sırtıtarıyorum ve kaslı elleri kalçalarımı kavrayıp beni yan tarafa oturturken ayağa kalkıyorum.

"Düşmediğinden emin ol," diyor Eli Anders'a. Anders kolunu kalçama doluyor ve yan taraftaki eti sıkıyor. Eli beni tadarken bize çok yakın olacak. Görüntü erotik, kirli ve her şeyi tüketiyor. Ama görseller bile beni gerçeğe hazırlayamıyor. Anders'in yüzü belimde, diğer eli bacağıma açarken Eli da diğer elini açıyor. Eli'n başparmağı tenime yapışan ıslak tangamın üzerinde geziniyor.

"Ne kadar güzel bir amcık," diye fısıldıyor öne eğilmeden önce. Tangayı yana iterek, dili klitorisimin üzerinden geçip girişime kadar iniyor.

Refleks olarak geriye doğru eğildim ve Anders'in güçlü kolu beni sabit tuttu. Eli'n düşünçeliliği için minnettarım. Eli benim tadıma varmak için zaman harcıyor. Dili klitorisimde geziniyor, yuvarlanıyor ve fiskeler vuruyor. Yüksek sesle inliyorum, gecenin geç vakti olduğu ve güvertenin bu tarafının gezinen gözlere kapalı olduğu için şükrediyorum.

Hafif kar taneleri tenime çarpıyor ve titriyorum. Bacaklarımın sadece alt kısımları suyun içinde h  l   sıcak. Eli'nin ye il g  zleri iki parmağını içime sokmadan   nce bana bakıyor. Bu sefer iki parmağını kıvrıp klitorisimi sertçe emerken hiç oyalanmıyor. Titriyorum ve Anders kalçamı takım arkada ı-arkada ı, her ne haltsa- için açık tutuyor. Anders'e baktığımda bakışları Eli'ın beni yediğı yere kilitleniyor ve kendimi kaybediyorum. Sırtım dikle iyor ve Anders bacaklarım titrerken ve orgazmım vururken beni sabit tutuyor. Bir elimle k  vetin kenarını tutarken, diğ er elimi Eli'ın başının arkasına dolayarak onu merkezimde tutuyorum. Amcığıma kar ı inliyor, kalçalarım titriyor ve serbest bırakılmaktan inliyorum.

Tamamen tatmin olmu  ve doymu  hissetmeliyim, ama tek istediğim daha fazlası. Doymak istiyorum. Ben de   pmek ve tatmak istiyorum. Anders beni tekrar ılık suyun içine sokuyor ve serin tenime değ en yakıcı sıcaklıktan irkiliyorum.

Eli dudaklarını yalıyor ve kayganlığımın tadını çıkardığını bilmek beni neredeyse vah ile tiriyor. "Hadi içeri girelim."

Eli inanamayarak, "Anders doğ ruluk mu cesaret mi oyunu oynamadı," diyor. D  n p Anders'in g  zel g  zlerine bakıyorum. "Doğ ruluk mu cesaret mi?" "Cesaret." Hepimiz tahmin edilebiliriz.

"Beni yatak odana g  t  r  p beynimi sikmen için sana meydan okuyorum."

Anders bana hızla g  z kırptıyor ve Eli boğ azını temizliyor. "Duydun *bizim* Omega."

Bu kesinlikle kulağ a ho  geliyor. "  nce k  vetten ık ki seni d    rmeyeyim," diyor Anders ve ben g  l  ms  yorum. Ayağ a kalkıp s  tyenimi kaptığım gibi k  vetten ıkıyorum. İkinci kattan gelen bir ışık hareketi g  z  me çarpıyor. Mikael'in odasındaki panjurların kapanışını izliyorum. Kendi kendime sırtıtıyorum. *Ne de olsa o kadar da etkilenmemiş.*

Onu bir sürpriz bekliyor, çünkü bu Alfalar beni yataklarına götürdüğünde de sessiz kalmayı planlamıyorum.

ANDERS

On Yedinci Bölüm

I Jakuzinin basamaklarından inerken Charlotte'un elini tutuyorum, ayakları soğuk kara değdikçe yüzünü buruşturuyor. Havlularımızı almakta gecikmedim, birini belime doladım ve onu kollarıma almadan önce ikincisiyle sarmaladım. Kıkırdıyor. Tüm vücudu kızarmıştı ve ben Kesinlikle sıcak küvet ya da soğuk hava yüzünden olduğunu düşünmüyorum.

Daha önce hiç paylaşmamıştım ama çok hoşuma gitmişti. Birinin kadınıma dokunmasını izlemekten zevk alacağımı hiç düşünmezdim ama Eli ona dokunurken yüz ifadesini izlemek muhteşemdi. Ama şimdi kendi dokunuşumu yapmak istiyorum. Charlotte cinselliği konusunda utangaç görünmüyor ve bu beni mutlu ediyor. Bu Omega'ya yapmak istediğim şeyler müstehcenlik sınırında.

"Soğuk cidden seni hiç rahatsız etmiyor mu?" Ben kulübeye doğru yürümeye devam ederken Charlotte düşüncelerimi bölüyor. Eli arkamızda, jakuziyi kapatıp emniyete alıyor.

"Hayır, buna alışırın." İç çekiyor ve iki parmağıyla çenemi sıkarak ona bakmamı sağlıyor. "Öp beni, Anders." Hemen itaat ediyorum, cam sürgülü kapıya ulaşana kadar bu tatlı Omega'yı öpüyorum. Öpüşmemize ara verdiğimde bana göz kırpmıyor, dudaklarını yalıyor ve iç çekiyor. Eli neredeyse arkamızdan koşarak geliyor, sanki kar sıcak lavmış gibi davranıyor, ta ki hepimiz evin sıcaklığına girene kadar. Charlotte kollarımdan kıpırdamıyor bile, bir sonraki hamlemizi düşünürken göğsüme sarılmaktan memnun.

"Benim odam. Yatak daha büyük," diyor Eli ve ben de onun stratejisine katılarak başımı sallıyorum. Charlotte kalçalarını birbirine sürtüyor. Koridorda Eli'nin odasına doğru yürürken hafif bir klor kokusu var ama daha çok akçaağaç gibi kokuyor.

Ev sessiz ve ben Mikael'in ne yaptığını merak ediyorum. Eminim ki, o lanet şeyi kaçırıyor. Charlotte'u yere bıraktığımda ve o havluyu bıraktığında, vücuduna bakmaktan kendimi alamıyorum. Bu kadar ileri ve kendinden emin olmasına bayılıyorum. Ama alt dudağını ısırp bir kolunu beline doladığında, belki de şu anda düşündüğüm kadar kendine güvenmediğini fark ediyorum.

"İyi misin? Bir şey yapmamıza gerek yok," diye onu temin ediyorum.

"Ondan değil. Ben sadece hiç, bilirsin işte," diyor ikimizi işaret ederek.

"Biz de öyle. Biz, uh..." Boğazımı temizliyorum ve Eli iç çekiyor.

"Biz hiç bir Omega ile birlikte olmadık." Eli bu konuyu açıklığa kavuşturur ve Charlotte'un yanakları kızarır.

"Ben, şey, başka Alfalarla birlikte oldum. Birkaç hafta önce doktorda test yaptırdım ve her şeyim temiz çıktı." Bunu utanarak söylüyor, sanki bizden önce biriyle birlikte olduğu için onu suçlayacakmışız gibi. Sadece nadir görülen bir özelliği var ve neye ilgi duyuyorsa ona ilgi duyuyor. Neyse ki bizim için, kokusu eşleştiğine göre, şu andan itibaren biz olmalıyız.

"Hokey için her zaman test ediliyoruz. İyiyiz."

"RİA'm var."

Eli ve ben ona bakakalıyoruz. Kafamda işle ilgili hiçbir düşünce dönmüyor. Sadece ikimizi de istediği gerçeği ve *bu* şekilde. "Ben, şey... Daha önce hep prezervatif kullandım, yani bu bir ilk olacak."

"O zaman hepimiz için ilkler," diyor Eli, ona doğru yürüyüp arkasında durarak. Birbirimize bu kadar yakinken Charlotte'la aramızdaki boy farkı şaşırtıcı.

"Bize ne istediğini söyle, *Kulta*."

Gergin görünüyor ve acaba onu bu şekilde sıkıştırmamız çok mu fazla? Oldukça sade olan odanın etrafına bakıyor. Üzerinde kapitone bir battaniye ve standart ahşap mobilya parçaları olan basit bir kral boy kütük çerçeveli yatak. Kulübe kişisel dokunuşlardan yoksun ama sanırım Eli'nin ailesi özetle böyle.

"İkinizi de iyi hissettirmek istiyorum," diyor nefes nefese bir sesle.

"Şey, bu kolay olacak. Git yatağa uzan Charlotte." Emirlerime uyuyor, ama yatağa sürünüp başını yastığa koymadan önce üzerindeki nemli tangayı çıkararak daha da ileri gidiyor. Sarı saçları hâlâ dağınık bir topuz halinde ve yumruğumun saçlarına dolanması için sabırsızlanıyorum. Ben yatağın sağ tarafına geçiyorum, Eli da sol tarafına geçiyor ve ikimiz de pelüş yatağa uzanmadan önce tamamen soyunuyoruz. Birbirimizin yanında çıplak olmak bir şey değil, ama bu dinamiğin nasıl işleyeceğinden emin değilim, ama onun için iyi olmasını sağlamaya hevesliyim.

"Şimdi ne olacak?" diye fısıldıyor.

Eli önce ona cevap verir. "Anders'i öp bebeğim."

Dönüyor ve dudakları benimkilerle buluşurken Eli çıplak kıcını onun sert aletine doğru itiyor. Ellerimden biri çenesini kavrarken diğeri saçlarına dolanıyor.

Eli ona dokunduğunda ağzıma karşı nefes nefese kalıyor. Ağzımın içinde inliyor ve Eli'nin amını ovduğunu görmek için öpüşmeyi kesiyorum.

"Çok ıslak," diye homurdanıyor.

Charlotte saçlarımı sertçe kavırıyor ve yüzümü kendine doğru çekiyor. Dili benimkine karşı çılgınca, beni hiç bilmediğim bir tutkuyla öpüyor. Odayı öncelikle onun kokusu sarıyor ve Eli ile ben odayı dolduran uyarılma bulutunun içinde dolanıyoruz. Charlotte öpüşmemizden uzaklaştığında öpüşmelerimiz, hafif inlemelerimiz ve Eli'nin ıslak amını parmaklarken çıkardığı ses kulaklarımda çınlıyor. Elleri hâlâ saçlarımda ve yüzü yarı kapalı bir arzuyla örtülü.

"Bir düğüme ihtiyacım var."

Genellikle tanıdığım en kendinden emin Alfa olan Eli'a bakıyorum. Ama o kalın kalın yutkunurken ben başımı sallıyorum. Genelde yetki Eli'dadır. O bizim kaptanımız. Kahretsin, Mikael kafasını kışından çıkarırsa ve bu işi nasıl yürüteceğimizi çözersek, onu bu sürünün Alfa'sı olarak bile görebilirim. Onu düğümlediğim anda geri dönüşü olmayacağını bilerek bunu söylüyorum. Birbirimize kilitlendikten sonra sonsuza dek benim olacak.

"Sana ihtiyacın olanı vereceğim *Kulta*. Eli'nin tadına bakmak ister misin?"

"Evet," diyor coşkuyla. Eli rahatlıyor ve sırtüstü yatıyor, bacaklarını iki yana açıyor, Charlotte da onun üzerine tırmanıp açlıkla öpüyor. Dudaklarımı yalıyorum, tadının ikimizinki gibi olması hoşuma gidiyor ve arkasında diz çöküyorum. Kıcı mükemmel ve ona hafif bir şaplak atarken kendimi tutamıyorum. İnliyor ve bana şimdiye kadar sunulan en tatlı teklif gibi kıcını daha da yukarı itiyor.

"Benim için mi sunuyorsun, Omega?" Derin bir sesle soruyorum ve o da inliyor. Yatağa geri dönüyor, geriye doğru hareket ederken Eli'nin göğsünü öpüyor, kıcı her saniye sikime daha da yaklaşıyor.

Göğsü yatağa yakınken kıcını bana doğru sallıyor. Eli'nin sikini öperken ön kolları onu destekliyor.

Amcığı damlıyor, kalçalarının kenarlarında bir parlaklık var. Uzunluğumun ucu kaygan amına doğru kayarken göğsüm mırıldanıyor. "Siktir," diye inliyorum kıcının yanaklarından birini sıkıp onu seyir zevkim için ayırırken. Düğümümü tutarak sıcak merkezine doğru kayıyorum.

Hissettiğim hiçbir şeye benzemiyor. Kuku harika, beni yanlış anlama. Ama onun kokusu, beni saran amı... Bu nirvana.

"Siktir. Siktir." Charlotte kıcını sikime yaslıyor, kendimi toparlamam için bana bir an bile fırsat vermiyor. Eli'nin sikini yalayıp emdiğini duyabiliyorum, Eli siki nazıkçe kavrarken bakışları tamamen onun yüzüne sabitlenmiş. Yüksek bir höpürdetme sesi duyuyorum ve ona doğru itiyorum, Eli'nin uzunluğunun etrafında bir inilti çıkarmasını sağlıyorum.

"Çok iyisin bebeğim. İkimizi de alarak çok iyi gidiyorsun. Sikim ağzındayken çok güzel görünüyorsun," diye övüyor Eli onu. Alfa içgüdüğü gerçekten bir şeydir. Daha önce hiç Omega'larla birlikte olmamış bir adam için harika gidiyor.

Daha önce yaptığım gibi kıcına şaplak atıyorum ve inliyor. "Görünüşe göre tatlı Omega'mız kıcına şaplak atılmasından hoşlanıyor."

Eli bir inilti arasında, "İyi kız şaplak atar," diyor.

"Aynen öyle. Sikimi kavrayışını izlemek beni deli ediyor. Düğümüm için hazır mısın, *Kulta*?"

"Lütfen, Anders." Eli'yi sadece yalvarmak için ağzından çıkarıyor ve bu beni çılgına çeviriyor. Beta'larla birlikte oldum, düğümüm hakkında hiç endişelenmedim. Sadece çok büyük ve dışarıda kalıyor. Düğüm eğitimi almayı düşünecek kadar uzun süre kimseyle çıkmamıştım. Başımı kaldırdığımda ya da mastürbasyon yaptığımda

Sıkıldığında güzel oluyor. Ama bunların hiçbirini beni düğümü Charlotte'un amına soktuğumda içimi dolduran baskı ve zevke hazırlamıyor.

Sızlanıyor, kalçaları titriyor ve Eli kontrolü ele geçirmiş, ben onun içine girerken yüzünü beceriyor. Düğümüm şişiyor ve paniklemeye başlıyorum. Etrafına uzanıyorum, klitorisile oynarken önümü sırtına bastırıyorum. Kıvranıyor, inleyip titrerken Eli'yi ağzında zor tutuyor. Amcığı beni sağlıyor, düğümümü bir mengene gibi sıkıyor. Sırtını öpüp yalıyorum, dişlerim lezzetli tenine sürtünüyor.

Eli inliyor ve titriyor, bitirdiğinde uyarılmışlığının kokusu yoğun. Ağzından çıkar çıkmaz Charlotte, "Evet, evet, durma!" diye bağıyor. Klitorisini daha fazla baskıyla ovuyorum ve amcığı etrafımda kasılıyor.

"Siktir, çok iyi hissediyorsun."

Düşerken onu uçurumun kenarına gönderir, yüzü Eli'nin kalçasına dayanır, titrer ve pantolonunu indirir. İnlemeleri odada yankılanıyor. Beni o kadar sıkı kavlıyor ki, onu döllerimle doldururken bir saniye daha kendimi tutamıyorum. Bu his beni bir anlığına bayıltıyor. Aramızda hiçbir engel olmadığını bilerek, düğümümün onun içinde bu kadar derin olması ne kadar iyi hissettiriyor.

Omzunu öperken ikimiz de nefes nefese kaldık. Ne kadar süre birlikte kilitli kalacağımızı bilmiyorum. Ama bunun bitmesini istemiyorum.

Eli onun saçlarını okşuyor, göğsü onun için mırıldanıyor. "İyi misin, bebeğim?" Başını sallıyor, dağınıklığı umursamadan Eli'nin tenine daha da yaklaşıyor. Yüzüme yayılan sırtışı engel olamıyorum. Açıkçası bir sürüde büyüdüğüm için, bunun ne kadar harika olabileceğini biliyordum. Ama gerçekten bir sürünün parçası olmak, bu özel Omega'yı sevmek... Bu her şey demek ve bunun peşini bırakırsak lanetleneceğim.

İkimiz de yan yatacak şekilde manevra yaptım. Zordu ama vücut ağırlığımı onun sırtında tutmaktan kollarım titremeye başlamıştı.

Eli kalkmak üzeredir ama Charlotte kolundan tutup onu yatağa çeker. "Gitme," diye yalvarır.

"Seni temizlemek için bir şeyler getireceğim," diyor usulca.

Kadın başını sallıyor. "Hayır. Buraya gel."

Otoriter Omega'nın talimatlarına uyuyor ve tekrar yatıyor. Sırıtişımı Charlotte'un saçlarına saklıyorum. Eli takım kaptanı, buzdaki patron olabilir ama bu durumda patronun kim olduğu çok açık.

"Buradayım," diye mırıldanıyor ona, yüzünü kavıyor ve dudaklarını öpüyor, şüphesiz onun üzerinde kendini tadıyor.

"Yarını birlikte tembellik ederek geçirelim," diyor Charlotte.

"Bu yataktan ayrılmak zorunda değiliz."

"Güzel. Çünkü benim de senin düğümüne ihtiyacım var."

Eli yutkunur ve başını sallar. Yarın ona hayatının nasıl değişeceğini anlatacağım ve korkacak hiçbir şeyi yok.

"Bir şeye ihtiyacın var mı?" diye sordum.

"Sadece bu," diyor, ikimize de sarılıyor ve komik bir şekilde son derece hızlı bir şekilde uykuya dalıyor.

Eli iç geçiriyor, bir elini yüzünde gezdiriyor ve bana bakıyor. "Anders, bu işi yürütmeliyiz."

Başımı salladım ve uyuyan Omega'ya baktım. "Hâlâ bir yıl daha okulu var."

"İnternette yapabilir."

"Nereye ama? Hepimizin nerede askere alınacağını kim bilebilir?"

"Sırayla yapabiliriz. Yazın buraya gelin ve hep birlikte olalım."

Bunun kalıcı bir çözüm olmadığını bilerek iç çekiyorum. O benim koku eşim. Kalecilik kariyerim Mikael ya da Eli kadar uzun değil. Ama vazgeçebilir miyim-

Tamamen mi? Bunu düşünmek istemediğim için inliyorum. Hepimiz çok çalıştık ve hokey bizim tutkumuz. Ama bu kısa süre içinde Charlotte'a duyduğum tutku da en az onun kadar güçlü.

"Bir yolunu bulacağız," diye beni temin ediyor Eli. Ve şimdilik bu kadarı yeterli. Bir yıl sonra ne yapacağımız konusunda endişelenmek yerine kollarımda uyuyan Omega'nın tadını çıkarmayı tercih ederim.

"Evet, bir yolunu buluruz." Kendimi kandırarak uyumaya gidiyorum.

Charlotte

On Sekizinci Bölüm

G Burası çok sıcak. Solumdan hafif bir horlama sesi geliyor ve o anda iki hokey oyuncusunun vücudu arasında sıkıştığımı yeniden fark ediyorum. Gülümsüyorum.

daha önce yaptıklarımızı düşündüğümde.

Vay anasını.

Seksi seviyorum. Ben de seksi sevdiğimi sanırdım. Ama dün gece tüm duyularım için canlı bir tel gibiydi. İki Alfanın tüm dikkatinin üzerimde olması kesinlikle alışabileceğim bir şey. Birden fazla kişiyle birlikte olmak konusunda daha gergin ya da çekingen olacağımı düşünmüştüm ama Anders ve Eli ile birlikte olmak ikinci doğam gibi.

Kokuları beni sarıp sarmalıyor, övgüleri beni coşturuyordu. Sanki başka bir insanın dokunuşunun ne kadar saygılı ya da önemli olabileceğini hiç fark etmemiş gibiydim. Temel düzeyde, onları diğer insanlardan daha çok arzulayacağımı biliyordum çünkü onlar benim koku eşleşmelerimdi. Ama dün gece... kim olduğumu değiştirdi.

Daha önce sürü hayatı benim için geri plandaydı. Her zaman baskılayıcı kullanacağımı ya da Heat Haven gibi bir ısı tesisine gidip ısılarımın bakımını yaptıracığımı düşünürdüm. Kavramsal olarak, benim için, bir paketi geleceğim içinde görmüyordum. Ama şimdi... şimdi tek istediğim bu.

Midem gurulduyor ve kendimi Anders'in kalçamdaki elinden ve Eli'nin bacaklarımın arasındaki uyluğundan yavaşça kurtarıyorum. İkisi de kayıyor ve inliyorlar ama uyanmıyorlar. Onların lezzetli vücut sıcaklığından kurtulur kurtulmaz titriyorum ve üzerimde hiç kıyafet olmadığını fark ediyorum. Eli'nin odasına giderken çamaşır odasının önünden geçtik. Kapı kolunu sessizce çevirip parmak uçlarımda çamaşır odasına giriyorum ve bulduğum ilk şeyi alıyorum. Yıpranmış siyah bir kapüşonlu sweatshirt ve başıma geçiriyorum. Mikael'in yoğun kamp ateşi kokusu içimi ısıtıyor. Kokuları tenimde birleşince bana bir şeyler yapıyor. Sanki bir şalter atıyor. Omurgamdan aşağı bir karıncalanma iniyor ve titreyip kendime geliyorum. Kapüşonlu sweatshirt uyluğumun ortasına kadar geliyor ve kollarını yumruklarımın tutarak ellerimi sıcak tutuyorum. Ayaklarım donuyor ama mutfağa doğru ilerlerken bir şeyler atıştırmayı planlıyorum.

Kileri ağzına kadar dolu. Acaba tüm bu yiyecekleri çocuklar gidip mi aldı, yoksa başka biri onlar için alışveriş mi yaptı? Omuz silkiyorum, bir paket patlamış mısır alıyorum ve mikrodalgaya atıyorum, patlamış mısır düğmesine bastığımda yüzüm buruşuyor. Bok gibi gürültülü. Her şeye rağmen uyuyabileceklerini umuyorum. Bir sapık gibi mikrodalganın yanında durup iki saniyeye ulaşmasını bekliyorum ve müstehcen bir ses çıkarmaması için açıyorum.

Ayaklarım buz küpü gibi, bu yüzden patlamış mısır paketimi alıp tezgahın üzerine tünüyorum. Tereyağlı lezzeti içime çekerken bacaklarım sallanıyor. Mutfak karanlık ama ayın dışarıdaki kar yığınları üzerindeki yansıması kulübeye biraz ışık getiriyor. Bir yumruk dolusu patlamış mısırı ağzıma götürürken alçak bir ses ödümü koparıyor.

"Neden ayaktasın?" Zıplıyorum, neredeyse patlamış mısır poşetini düşürüyordum. Refleks olarak poşeti yakalıyor ve elime geri koyuyor. Mikael'in görünüşüne bakarken ağzım sulanıyor. Gömleksiz ve dar lacivert boxer külot giymiş. Size yalan söylemeyeceğim. Çıkıntısına bakıyorum ve... şimdi mutfakta parfüm sıkıyorum.

"Bir şeyler atıştırmak istedim,"
diyorum sessizce. "O benim
kapüşonlum."

"Geri istiyor musun?" Elbette bu tezgâhta onun önünde çırlıçıplak otursam, beni reddedemezdi. Beni sürekli olarak uzaklaştırabilir. Ama kokusuyla uyumlu Omega'sı çıplak, ıslak ve istekli bir şekilde önünde dururken? Hiç şansı olmayacağını biliyorum. O kadar ileri gitmesini istemiyorum. Mikael'i bir insan olarak kazanmak istiyorum, bu benim için önemli.

Boğazını temizliyor ve dolabın kenarında asılı duran çıplak bacaklarıma bakıyor. "Biraz alabilir miyim?" Çantayı ona uzatıyorum ve o da kocaman elini içine sokup bir yumruk dolusu patlamış mısır alıp ağzına atıyor.

"Seni gördüm."

"Ne?"

"Jakuzide bizi izlediğini gördüm."

Boğazını temizleyip buzdolabına doğru ilerliyor, sonra bir bira alıp fişini patlatıyor ve bir yudum alıyor. "Çıkardığın sesleri duymamak çok zordu."

"Gördüklerin hoşuna gitti mi?" Patlamış mısırı bırakıp avuçlarımı serin mutfak tezgahının üzerine koyuyorum. Mikael'in yüzü bana bakarken soğukkanlı. Birasını eline alıp birkaç büyük yudum alıyor, her yudumda adem elması sallanıyor.

"Fark eder mi?"

"Evet, önemli."

Mikael bana yaklaşıyor ve vücudumun her yerinde tüylerim diken diken oluyor. Kokusunun kapüşonunda yoğun olduğunu sanıyordum, ama şimdi, lanet olsun. Onu bu kadar yoğun kokladığım tek an yatak odasındaki o gündü.

Avuçlarını benimkilerin dışına yerleştiriyor, o kadar yakın ki başparmağımı uzatsam elinin etine dokunabilirim. Eğiliyor, yüzü benimkinden sadece bir adım ötede. Mikael o kadar uzun ki, ayakta dururken ve eğilirken bile benden yüksekte duruyor.

"Evet, gördüklerim hoşuma
gitti." "Sen de katılabilirdin."

İç çekiyor, nefesi boynumda karıncalanıyor.

"Charlotte." Adımı söyleme şekli beni ısılatıyor. Ağırılığımı tezgâha vererek kalçalarımı birbirine bastırıyorum.

"Mikael, bununla savaşmak zorunda değilsin."

İnliyor ve daha yakına eğiliyor, burnu kapüşonunun kravatından boynuma kadar uzanıyor. "Hepimiz gibi kokuyorsun," diye fısıldıyor. Buna ne diyeceğimi bilemiyorum, ama sonra daha da yaklaşıyor ve dizime bastırıldığı sert boyunu hissedip nefes alıyorum. "İstemiyorum."

"Ne yapmak istemiyorsun?" Onun yakınlığından neredeyse nefes nefese kalıyorum. İçimdeki en büyük parça bu Alfa'yı ele geçirip onu bir rutine sokmak için bağılıyor, böylece beni işaretleyecek ve asla gitmeme izin vermeyecek. Kafamı sallıyorum, bu sahiplenici düşünciyi zihnimden temizliyorum.

"Bununla savaş."

"Öyleyse yapma," diye soluyorum. Cesaretimi toplayarak elimi göğsüne koyuyorum ve gözlerinin içine bakıyorum. Onu okumak hâlâ çok zor. Ama gözleri benimkileri tararken iç çekiyor ve ellerinden biri çenemi kavırıyor.

"Seni henüz hak
etmiyorum." "Ne?"

"Sana sunacak hiçbir şeyim yok Charlotte."

"Senden bir şey istemiyorum. Senden bana bir şans vermeni istiyorum, Mikael."

İnliyor ve vücudu benimkine o kadar yakın ki vücut sıcaklığı neredeyse ondan yayılıyor. Ellerinden biri kalçamı kavırıyor ve ben inleyerek vücudumu mümkün olduğunca ona yaklaştırıyorum.

"Bizi mahvetmeyeceğine söz ver," diyor uzaklaşarak. Derin kahverengi gözleri beni değerlendiriyor.

"Ne?"

"Hokeyi bırakmamızı istemeyeceğine söz ver. Ya hepimiz ya da hiçbirimiz olacağımıza söz ver."

Her şeyden çok isteği karşısında şok olmuş bir halde oyalanıyorum. Yapmak istediğim son şey sözümü tutmamak ve sessizliğim yüzünden sanki zehirliymişim gibi ellerini üzerimden çekmesi.

"İyi geceler, Charlotte." Ayağa kalkıp kolundan tutarak arkasına geçtiğimde sırtı bana dönüktü bile.

"Düşünmeden sana körü körüne bir söz vermemi mi istiyorsun?" Ayağımı yere vurup öfke nöbeti geçiriyormuşum gibi hissediyorum. Bana ters ters bakıyor.

"Hayır, ama cevabınızı öğrenmeden de bu konuda harekete geçemem."

"Sevdiğin şeyden vazgeçmeni istemiyorum, Mikael. Ama sen benim koku eşimsin, kısacası kaderimdeki ruh eşimsin. Bana hokeyin bundan önce geldiğini mi söylüyorsun?" Cevap vermesini beklemiyorum. Dürüst olmak gerekirse, hayatlarının çoğunu bu hedef için çalışarak geçirdiklerini anlıyorum ve bundan vazgeçmelerini istemiyorum. Zamanlama yine benim tarafımda değil ama bir sürüye bağlanıp sonra da kokumu bulmalarından iyidir.

Kibritler. Kader bizi bir sebepten ötürü bir araya getirdi ve onun bu hediyeyle alay etmesi beni sinirlendiriyor.

"Charlotte," diye yalvarıyor.

Dönüp ona işaret ediyorum. "Anders ve Eli ile yatağa geri dönüyorum. İkisi de bana bir yükmüşüm, umutlarının ve hayallerinin yıkıntısıymışım gibi davranmıyor. Senin koku eşin olmayı ben seçmedim, Mikael. Ama seni tanımayı ve bunun nereye gidebileceğini görmeyi seçiyorum. O yüzden odana dön ve kara kara düşün. Sadece sahip olduğumuz bu değerli zamanı kaçırdığını bil. Umarım pişman olmazsın."

Bu son not üzerine koridordan geri dönüp Eli'nin yatak odasına doğru yürüyorum. Saldırgan kapüşonluyu koridorda çıkarıp ona ters ters bakıyorum. Hangisinin beni daha çok kızdırdığından emin değilim, aramızdaki gerilimi o kadar yoğunlaştırıyor ki sahip olamayacağım şeyi istiyorum. Ya da kendimi o kadar reddedilmiş hissediyorum ki ağlamak istiyorum.

Kendi tenimde kaşınıyor ve rahatsız hissediyorum. Yumuşak bir şeyler isteyerek koridordaki dolabı açıyorum ve şimdiye kadar hissettiğim en yumuşak alpaka battaniyesini alıyorum. Yarın evden bir şeyler almak için kendime not alıyorum. Kulübe biraz boğucu geliyor ve rahat hissetmek için kendime ait bazı dokunuşlara ihtiyacım var.

Battaniyeyi üzerime sararak Eli'nin kapısını açıyorum ve yatağa geri sürünüyorum.

"İyi misin, bebeğim?" Eli halsiz bir şekilde koluyla kalçamı kavradığını söylüyor. "Eli, hepimiz okula döndüğümüzde bu iş nasıl yürüyecek?"

İç geçiriyor, kalçamı sıkıca kavırıyor ve saçlarımı kokluyor. "Bilmiyorum. Ama bir yolunu bulacağız."

Boğazımı yırtıp çıkmak isteyen bir sızlanma var, ama onu kilitliyorum. Zihnimde bile var olmayan insanların

dünyanın merkezi. Belki Mikael'in korkusu haklı, ama kaçınılmaz olanla savaşmanın bir anlamı yok.

"Zaten muhtemelen son yılımda sanal ortama geçmem gerekecek."

Başını sallıyor. "Keşke daha kolay olsaydı Char, gerçekten. Sadece yüzde yüz bu işin içinde olduğumu bil. Bu neye benzerse benzesin, ben varım."

"Söz veriyor musun?"

"Söz veriyorum. Bunun çılgınca olduğunu biliyorum. Birkaç gün öncesine kadar koku eşleşmelerinden haberim bile yoktu. Ama sanki seni buzdan çıkardığım anda kollarımda değerli bir şey olduğunu anladım. Gitmene izin vermeyeceğiz."

Başımı sallıyorum, burnumu göğsüne bastırıyorum, çam kokusu beni sakinleştiriyor. Onlar olmadan aynı anda aynı yerde nasıl hissedeceğime dair tüm korkularımı bastırmaya çalışıyorum. Belki de şimdi sanal ortama geçip Boston'a taşınmalıyım. Deli gibi konuşuyorum.

Güçlü kollar sırtımı sarıyor ve iç çekiyorum. "Ben de söz veriyorum," diyor Anders arkamdan.

Her ikisinin de verdiği sözlerin beni daha güvende hissettirmesini isterdim ama bu işin daha başlamadan bitmiş olduğu hissi mideme ağır bir şekilde oturuyor. Terk edilmeden önce gitmem gerektiğine dair içimde bir his var.

MIKAEL

On Dokuzuncu Bölüm

I Her şeyi berbat ediyorum ve en kötüsü de ne kadar berbat ettiğimi biliyorum ama kendime engel olamıyorum. O özlem dolu mavi gözleriyle bana baktığında ve ellerimi onun üzerinde tuttuğumda, ona her şeyi vermek istedim. Sanırım sorun da bu; her şeyi bir kenara atmamı sağlayabilecek bir yeteneği var. Ve eğer bunu yaparsam, o benim her şeyim olsa bile ona kızacağımı biliyorum. Bir ilişkiye böyle başlanmaz. Anders ve Eli o kadar derin bir ilişki içindeler ki, eğer ona katılmazsam, bu ilişkiyi mahvedecek olanın ben olacağımı biliyorum.

her şeyi, onu değil.

Ona o anda bu soruyu sormak ve cevap alamayınca çekip gitmek haksızlıktı. Ama bir çıkışa ihtiyacım vardı. Eğer o anda çekip gitmeseydim, onu tezgahın üzerinde becerecek, ona düğümümü verecektim ve sonsuza kadar mecazi ve gerçek anlamda birlikte düğümlenmiş olacaktık.

Mesele Şu ki, biz koku eşleşmeleriyiz. Hiçbir Şeyin kıyaslanamayacağını biliyorum. Okula geri dőnőp başka birini istemek yok. Ama sorun ne kadar bağlandığım. Hazır olana kadar onu bir kol boyu uzakta tutabilseydim. Geleceğimiz gővence altına alınana kadar. Şu anda hayatımızdaki hiçbir Şey kesin değil ve muhtemelen beni en çok sarsan da bu. Hayatımı belirsizlik içinde geçirdim. Hayatımın anlam kazandığı, bir Şeylerin, herhangi bir Şeyin net olduğu tek bir an istiyorum.

Charlotte'la Şu anda birlikte olmamamız bir gőn olmayacağımız anlamına gelmiyor. Bu unvan bana uysa bile, sőrő siki olarak etiketlenmek istemiyorum. Bu yőzden Şu anda Charlotte'un yemek masasında otururken haki pantolon ve kazak giyiyorum. İstediğim son Şey, annesinin ne kadar aŐaėılık bir herif olduğumu bilmesi. Gerçekten gelmek istemiyordum; evde kalıp somurtmak istiyordum. Ama Charlotte annesinin yemek hazırladığını ve bizim de davetli olduğumuzu söyleyince kaçamayacağımı anladım.

Annesinin fırında ziti yapmasının bir zararı yok.

"Vay canına, Kathy, bu çok lezzetli," diyor yalaka Eli, Charlotte'un annesine.

"TeŐekkőr ederim Eli. İki tane yaptım çünkü ne kadar yiyebileceğinizi bilmiyordum."

"Bizi ağırladığınız için teŐekkőr ederiz," diyor iki numaralı yalaka Anders.

"Tabii ki. Mikael, nerelisin?" Kathy soruyor.

"Quebec'te büyüdüm."

"Oh, ne kadar güzel." Hayır... pek sayılmaz. Sorun Quebec değildi, daha çok etrafımdaki insanlardı. İnsanların bir yeri bu kadar lekeleyebilmesi inanılmaz.

"Tüm hayatın boyunca burada mı yaşadın?" Kathy'ye sordum. Charlotte bana sanki dőnyadaki açlığı çözmüşüm gibi bakıyor, oysa ben sadece annesine bir soru sormuştum.

Soru. Kahretsin, çıtam çok düşük.

"Evet. Savaştan sonra ailem tanışıp buraya yerleşmiş. Babam hayatının büyük bir bölümünde kereste deposunda çalıştı. Vermont benim için her zaman evim olacak." İkinci Dünya Savaşı'ndan bahsettiğini anlıyorum ve biraz şaşırıp başımı sallıyorum.

"Burası çok güzel. Kulübeyi pek kullanmadık ve şimdi buna pişmanım," diyor Eli, Charlotte'a bakarak. Sanki başka bir evrende olsa onu daha önce bulacaktı gibi. Eli'nin bu işi nasıl yürüteceğimizi bulacağımızdan, her şeye sahip olabileceğinden bu kadar emin olmasını kıskanıyorum. Nasıl bu kadar kendinden emin olabiliyor? Bir yanımda beni sinirlendirirken, diğer yanımda bu saf güveni özlüyor.

"Her şeyin bir nedeni vardır," diyor Kathy.

Bu sözden nefret ediyorum ama başımı sallıyorum. Babamın küfürbaz bir pislik olmasının bir sebebi var mıydı? Ağabeyim eline geçen ilk fırsatta beni onlarla birlikte evde bırakıp gitti ve bir daha geri dönmedi mi? Size bir şeyler öğretmek için başınıza korkunç şeyler geldiği fikri, Kathy'nin öyle demek istemediğini bilsem de ağızda kötü bir tat bırakıyor.

Bir zayıflık anında, yemeğine kaşlarını çatarak bakan Charlotte'a bakıyorum. Kızarmış görünüyor ve aklından neler geçtiğini merak ediyorum. Onun düşüncelerini öğrenmeye hakkım olduğundan değil. Korkak olduğumu düşündüğünü açıkça belli etti - belki de öyleyim.

Kathy bir fotoğraf albümü çıkarır ve An- ders ile Eli onun ne kadar sevimli olduğunu anlatırken Charlotte utanmış görünür.

"Affedersiniz," diyorum tuvaleti bulmak için. Kendimi çok dışlanmış, kafam çok karışık ve bunalmış hissediyorum. Kendimi Charlotte ile tüketmek istiyorum, ama aynı zamanda olabildiğince uzağa koşmak istiyorum.

Yine de kendimi banyoda bulmuyorum; Charlotte'un odasında buluyorum. Kokusu yoğun, küçük odaya o kadar sinmiş ki aletimi sertleştiriyor. Kendimi zihinsel olarak azarlıyorum ama yatağına oturuyorum. Bir günlük açık ve bakmamam gerektiğini, bunun onun mahremiyetine bir saldırı olduğunu biliyorum ama yine de bakıyorum.

Bir süredir sana yazmadığım için özür dilerim, baba. Seni her zaman düşünmediğimden değil, gerçekten düşünüyorum. Sadece son zamanlarda iyi haber alamadım ve iyi haber, kötü haber oyunumuzu ne kadar sevdiğini biliyorum. İyi haber şu ki, koku kibritlerimi buldum. Kötü haber ise, içlerinden biri benimle hiçbir şey yapmak istemiyor.

Anlıyorum baba, gerçekten anlıyorum. Korkuyorum, beni de senin gibi terk edeceklerinden korkuyorum. Gitmeyi sen seçmedin biliyorum ama hayatımın her gününde yokluğunun etkisini hissetmekten kendimi alamıyorum. Ya onları içeri alırsam ve onlar da giderse? Hiçbir günün garantisi olmadığını ve hepimizin bir gün öleceğini biliyorum. Ama birini kaybetmenin acısı şimdiye kadar yaşadığım en zor şey.

Yine de üzerinde çalışıyorum. Böyle konuştuğumu duysan çok kızardın, biliyorum. Kalbimi ortaya koymamak için seni bahane olarak kullandığım için. Özellikle de bu kadar nadir bir şey bulmuşken. Koku eşleşmeleri, lanet koku eşleşmelerim var!

Tabii ki annem çok heyecanlandı. Benim için çok endişeleniyor, muhtemelen benim onun için endişelendiğim kadar. Onları seviyor ve bence sen de seversin. Bu çok komik. Bence Mikael senin favorin olurdu, benimle hiçbir şey yapmak istemeyen o olmasına rağmen. Ciddi, mantıklı, yakışıklı ve hokeyi seviyor.

Hepsinin hokey oyuncusu olduğunu söylemeyi unuttum. Sırf bu yüzden hepsini çok seversin. Eminim profesyonel olarak oynadıkları anda bedava bilet almak için çalışacaksın.

Bütün bunları nasıl yürüteceğimi bilmiyorum. Ama mutlu olmamı isteyeceğini biliyorum ve sanırım beni hiç olmadığım kadar mutlu edebilirler. Bu yüzden tavsiyene uyacağım ve değişiklik olsun diye aklımla değil kalbimle hareket edeceğim.

Seni seviyorum baba ve keşke burada olsaydın. Kendi tarzında burada olduğunu biliyorum ve sanırım benimle gurur duyardın.

Sevgiler, Charlotte.

Günlüğü yere bıraktım ve ellerimi saçlarımda gezdirdim.
Sikeyim.

Sanki yeterince sevimli değilmiş gibi, bir de kalbini ortaya koyuyor. O çabalıyor ve ben saklanıyorum. Hokeyin arkasına saklanıp kendimi kurtarmak için somurtuyorum.

Onu hokeyin önüne koyabilir miyim? Feromonlar ve bu kaderli eşleşme fikri beni kr m ediyor? Yoksa inatçı bir pislik olup vücudumun bana söylediklerini dinlemiyor muyum? Tek bildiğim bu i çatışmayla savaşmaktan bıktığım.

Bir boğaz temizleme sesi duyuyorum ve başımı kaldırdığımda Anders'in kalçasını kapının pervazına dayamış bana baktığını görüyorum. Barışmıştık, bir süre önceki kavgamızı atlatmıştık ama yine de olayları ele alış biimime katılmıyordu.

"İyi misin, dostum?"

"Hayır," diye iç geçiriyorum, dirseklerim dizlerimde ve başım ne eğik.

Aşağı iniyor ve yanımdaki yatağa oturuyor. Omzunu benimkinin yanına çarparak i geçirdi ve şöyle dedi: "Zamanlama berbat. Sana hak veriyorum. Hiçbirimiz nereye gideceğimizi bilmiyoruz. Bitirmemiz gereken bir dönem var ve birbirimize yakın oturmuyoruz. Dürüst olmak gerekirse, bu tam bir karmaşa. Ama bana dürüstçe ona bakıp geleceğimizi görmediğini söyleyebilir misin?"

"Bilmiyorum."

"Bu saçmalık Mikael ve sen de bunu biliyorsun. Sen, ben ve Eli'nin neden bu kadar çabuk birbirimize bağlandığımız şimdi daha iyi anlaşılıyor. Neden takım arkadaşından daha fazlası gibi hissettiğimizi." Ona ters ters baktım. "Bana ters ters bakma, gt herif. Bunu hissettiğini biliyorum, Charlotte'la ne için savaştığını da biliyorum ve bir dereceye kadar anlıyorum. Harika bir ailen olmadığını biliyorum; sürü hayatı görmedin. Ama sana söylüyorum, eğer şu anda onunla geçirdiğimiz azıcık zamanı da harcamazsan, pişman olacaksın. Yalan söyleyip bunun zor olmayacağını söylemeyeceğim. Dürüst olmak gerekirse, önümüzdeki iki yılın çok zor geçeceğini düşünüyorum.

Geriye dönüp baktığımda başıma gelen en iyi şeyi berbat ettiğimi fark etmektense bunun için savaşmayı, bir yolunu bulmayı tercih ederim."

"Gerçekten mi, en iyi şey mi?"

"Evet, gerçekten. Kardeşin bir Omega, onu sürüsüyle birlikte görmedin mi?" İçimi çektim ve başımı salladım. Timothee genç yaşına bastığı anda gitti ve bir daha arkasına bakmadı. "Bu mantıklı. Annemin bir Omega olduğunu biliyorsun. Ben sürü hayatından geldim. Bu bir hediye. Kaç alfanın koku eşini bulduğunu biliyor musun?" Başımı tekrar sallıyorum. "Yüzde dörtten az."

"Siktir."

"Evet, lanet olsun. Elimizdeki nadir bir şey, Mikael. Kafana takma, zor olacak. Ama o buna değer. Bunu bir paket olarak çözeceğiz." Başımı salladım, tüm söylediklerini anladım. Yüzde dört. Alfaların yüzde dördü koku eşini bulur. Hayatım boyunca kendimi hiç özel hissetmedim. Ne ailem tarafından ne de hokeyde. İyiyim, ama iyi olmak için çok çalışmam gerekiyor. öyle olsun. Omzumu cırpıttı ve odadan çıktı.

"Charlotte kulübeye dönmeden önce birkaç şey almak istiyor." Başımı salladım ve mutfağa geri döndüm. Charlotte ve Eli yanımdan geçiyorlar. Charlotte bana kaşlarını çatıyor ama ben annesine yemek için teşekkür etmek için yürümeye devam ediyorum ki buradan çıkabilelim. Düşünmem gereken çok şey var.

"Yemek için teşekkürler, Kathy."

Gülümsüyor. Kızına olan benzerliğini görebiliyorum. Boyu, saç rengi ve gözleri.

"Geldiğiniz için teşekkür ederim. Sizden bir şey isteyebilir miyim?" Başımı salladım ve yaşlı kadına baktım. "Lütfen ona iyi davranın. Çok şey yaşadı, dünyayı gerçekten deneyimleme şansı olmadı. Ama hayatında çok fazla kalp kırıklığı yaşadı. Benim Charlie'm özeldir ve kaderin ona koku kibritlerini vermesinin bir nedeni olduğunu biliyorum. Bu yüzden ona ve kendinize iyi davranın."

Başımı sallıyorum ve ne diyeceğimi bilemiyorum. "Yemek için tekrar teşekkür ederim."

"Ne zaman istersen, tatlım." Kulübeye geri götürmemiz için artıkları paketlemeye giderken kolumu okşuyor. Tüm bu nezaket ve anlayışı hak etmediğimi düşünmekten kendimi alamıyorum.

Ortadan kaybolmak istiyorum.

Charlotte

Yirminci Bölüm

"W Ne istiyorsun?" Eli, ben beş büyük T.J. Maxx bez çantasını alırken soruyor. Bana deliymişim gibi bakmıyorlar, yine de kendimi biraz Şu anki gibi.

"Kesinlikle yorganım, iki mavi yastık ve pullu olan." Ben eşyaları işaret ederken Anders de Eli ile birlikte eşyalarımı topluyor. Onlara makramelerimden bazılarını duvardan indirip paketlemelerini söylediğimde tuhaf davrandığımı biliyorum. Pek de çaktırmadan, çantaya birkaç sevimli sütyen ve külotun yanı sıra tüylü çoraplar, birkaç kıyafet değişikliği ve en sevdiğim hijyen ürünlerimi atıyorum. Günlüğümü komodine koyuyorum ve iç çekiyorum.

"Bebeğim, hemen sokağın aşağısında yaşadığını biliyor musun?" Eli'ye kaşlarımı çatıyorum ve Anders göğsüne vuruyor.

"Sorun değil, Charlotte. Getirmek istediğin başka bir şey var mı?"

"Bence bu iyi olur. Her zaman geri gelebiliriz." Eli, kamarasına geri getirmelerini istediğim şeylerin miktarına merakla bakıyor. Endişeli görünüyor ve eminim Anders onun kurnaz olduğunu düşünüyor ama fısıldadığını duyuyorum.

"Sonra açıklarım, dostum."

En azından benim ihtiyacım yok. Anders Omegalar hakkında Eli'dan çok daha fazla şey biliyor ve bu pek çok şekilde kendini gösteriyor. Ama Eli'nin bu kadar bilgisiz olması ve benim onun tecrübe edeceği tek Omega olmam hoşuma gidiyor. Anders'in yattığı ilk Omega olduğumu biliyorum ve bunun farkına varınca ben de seviniyorum.

Mikael, hiçbir fikrim yok. Keşke benimle konuşsa. Bu akşam yemekte farklı görünüyordu. Mutfak olayından beri hiç konuşmadık. Aslında bu gece gelmesine bile çok şaşırdım. Bu benim için çok şey ifade ediyor. Bu onun zeytin dalı versiyonu mu emin değilim ama kabul ediyorum.

"Pekâlâ, hadi seni kulübede sıcak ve rahat bir yere götürelim," diyor Eli ve ben de ona gülümsüyorum. Kulağa mükemmel geliyor.

Çocuklar anneme veda edip dışarıya, arabaya doğru yürüyorlar. Hank'in burnu bacağımı dürtüyor ve içimi bir suçluluk duygusu kaplıyor. Benimle kulübeye geliyor.

"Anne, Hank'in eşyalarını toplamama yardım eder misin?"

"Tatlım, iyi misin?" Yüzüme dokunuyor ve gözlerini kısarak bana bakıyor.

"Ben iyiyim. Sadece bana köpek yavrusu gibi bakıyor ve onu özlüyorum. onunla daha fazla zaman geçirmek istiyorum."

"Emin misin?"

"Eminim. Onları akşam yemeğine davet ettiğiniz için teşekkürler."

"Lütfen." Yemeğini paketlerken omuz silkiyor. "Sanki koku eşleşmelerinizle tanışma fırsatını değerlendirmedim gibi. Keşke baban da burada olsaydı."

"Ben de." İçimi çektim, hokey konuşmasının akşam yemeğini ele geçireceğini biliyordum, ama bunun için dünyadaki her şeyi verirdim.

Bana Hank'in tasmaını ve eşyalarını uzatıyor ve başımın yanını öpüyor.
"Kontrol ettiğinden emin ol, tamam mı?"

"Yapacağım."

Hank'in başını okşuyor. "İyi bir çocuk ol."

Hank'i dışarı çıkarıyorum ve Anders kapıyı açıyor, Hank'i getirmem konusunda beni sorgulamıyor bile.

"Köpek de mi?" Eli'nin ön taraftan söylediğini duyuyorum, ama bana doğrudan sormuyor, ben de onu duymazdan geliyorum.

Kulübeye geri dönerken Hank, Anders ve benim aramda ortada oturuyor.
Mikael tek kelime etmedi, ben de zorlamadım. Top onun sahasında.

Basitçe söylemek gerekirse, Eli'nin odası artık benim odam. Bana ne olduğunu tam olarak bilmiyorum, ama şimdi kulübede doğru hissettiriyor. Eli'nin yatağı benim yastık ve battaniyelerimle örtüldüğüne göre, sanki bu odayı kendim olarak işaretlemiş gibiyim. İçimde böyle bir sahiplenme duygusu olduğunu bilmiyordum ama işte buradayız.

Sıcak kollar belimi sarıyor. "Şimdi her şey daha iyi mi?" Anders soruyor.

"Çok daha iyi."

"Burada kendinizi rahat hissetmeniz için başka bir şeye ihtiyacınız olursa bize haber verin."

Parmaklarımı onunkilerle belimde birleştiriyorum ve mırıldanıyorum.
"Biliyor musun, biraz karartma perdesi iyi olurdu. Böylece sabahları burası çok aydınlık olmaz."

"Eli'ye sipariş vermesini söyleyeceğim." Yüzümün yan tarafını öpüyor.

"Bir süreliğine asansöre bineceğiz. Sen de gelmek ister misin?" "Hayır, sanırım Hank'i yürüyüşe çıkaracağım."

"Eve yakın durun."

Başımı salladım ve kollarında yuvarlandım. Eğiliyor ve dudaklarıma bir öpücük konduruyor. Anders'i öpmek, etrafımı saran sıcak bir battaniyeye sahip olmak gibi. Onun yanında kendimi güvende hissediyorum. Ayrıldığımızda inliyorum, daha ileri gitmesini istiyorum ama Hank bacağımı dürtüyor.

"Kızımızı güvende tut," diyor Hank'e. Ben de sırtıyorum.

Tüm soğuk hava giysilerimi giyip botlarımı giyiyorum ve Hank'i dışarı çıkarıyorum. Çoğunlukla iyi bir çocuk ve kaçmayacağını biliyorum. Onunla ilgili en büyük endişem yememesi gereken şeyleri yemesi.

"Hadi oğlum, dışarıda oynamak ister misin?" Kuyruğunu sallıyor, ben de arka kapıyı kaydırarak açıyorum ve göle doğru yürüyoruz. Bugün kar yağmıyor ama son birkaç gündür her yer hâlâ beyaz örtüyle kaplı. Gölle yaklaştığımızda birinin kafasının arkasını görüyorum. Yün şapkasından görünen koyu renkli saç tutamları onun Mikael olduğunu anlamamı sağlıyor.

Hank ona doğru koşar ve Mikael onun kulaklarını ve kocaman kafasını okşar.

"Ağırlık çalışmıyor musun?" O istemedikçe bankta oturmayarak soruyorum. Başını sallıyor ve elindeki termosu yudumluyor.

Yanıma yanaşıyor ve ben de bunu yeterince iyi bir davet olarak kabul ediyorum. Bank soğuk ama şikayet etmemek için elimden geleni yapıyorum.

"Hayır, kafamı boşaltmam lazım." Bir yudum daha içiyor ve termosu bana uzatıyor. Dudaklarımı onunkilerin olduğu yere koymaktan heyecan duymam aptalca ama elime alıp yudumluyorum. Sıcak çikolata ve Baileys. Çikolatalı güzellik boğazımdan aşağı kayarken mırıldanıyorum.

"Düşünceleriniz için bir kuruş?"

İnliyor ve öne doğru eğiliyor. Kendini toparlamak için bir an beklerken dirseklerini dizlerine dayıyor. "Artık bununla savaşmak istemiyorum ama seni içeri alabilir miyim bilmiyorum," diyor usulca ve ben onun kırılganlığını takdir ediyorum.

"Benimle konuşabilirsin."

"İlişkilerin nasıl yürütüleceğini bilmiyorum. Hiç iyi bir ilişki görmedim. Bunun uzun mesafeli olması fikri kulağa berbat geliyor. Ama içten içe biliyorum ki sen benimsin, bizimsin. Artık bununla savaşmak istemiyorum."

"O zaman yapma."

Bana bakıyor. Savunmasız görünüyor ve neredeyse açıldığı gerçeğinden rahatsız olmuş gibi.

"Beni sadece koku eşleşmen olduğum için istediğini ya da buna zorlandığımızı hissediyorum. Sen de benimle birlikte olmak zorundaymışsın gibi hissetmeni istemiyorum. Eli ve Anders sana iyi davranıyor."

"Sen de bana aynı şekilde davranabilirsin, biliyor musun?" "Nasıl yapacağımı bilmiyorum."

"Sence ben ne yaptığımı biliyor muyum?" Kaşlarımı ona doğru kaldırarak soruyorum.

"Yani Eli ve Anders'i bu kadar çabuk yendiğine göre, evet, bence ne yaptığını biliyorsun."

Başımı sallıyorum ve ona küçük bir gülümseme veriyorum. "Bu benim de yaşadığım ilk ilişki. Ben de ne yaptığımı bilmiyorum. Sadece daha fazlasını hiç istemediğimi biliyorum. Koku uyuşmazlığımız olabilir. Ama bu dünyadaki en kötü şey mi? Evrenin bizi böyle bir araya getirmesi?"

Başını sallıyor ve gözlerini benden kaçırıyor. "Sen bizden saatler uzaktayken nasıl hokey oynayacağız?" Yüzünün yan tarafını ovuşturuyor ve

bana bakıyor. "Ben... Sen bu kadar uzaktayken ve odaklanmaya çalışırken nasıl yapacağımı bilmiyorum. Hokey her zaman istediğim tek şeydi ve şimdi..."

"Şimdi ne olacak?" Ben soruyorum.

"En az onun kadar istediğim başka bir şey daha var ve elimde değil ama ya biri ya diğeri olmalı diye düşünüyorum. Hokey her zaman kendimi ölçme biçimim oldu, çok çalıştığım ve iyi olduğumu bildiğim tek şey. Bununla, birinin Alfa'sı olmakla mı? Hiçbir fikrim yok."

"Ama denemek istiyorsun?" Yumuşakça soruyorum. Yüzünde biraz içsel bir mücadele görüyorum. Aynı anda hem aklını hem de kalbini dinlemeye çalışıyor. Belki de benim Omega doğamdan kaynaklanıyor ama kalbinin kazanmasını istiyorum. Sonunda tamamen teslim olmasını ve bunu istediğini, beni istediğini kabul etmesini. Ben buna değerim. Belki de Mikael ve ben böyle düşünüyoruz. Bunu neden dile getirdiğimden emin değilim ama getiriyorum. "Bence buna değersin."

Karanlık bakışları benimkilerle buluşuyor, kalın kaşları bana bakarken çatılıyor. "Ne?"

"Bence buna değersiniz. Üçünüz de. Arada mesafe ve zaman olması ve her şeyin o kadar karmaşık olması umurumda değil ki bazen geleceği düşündüğümde nefes alamıyorum. Buna degeceğini biliyorum. Sen buna değersin, Mikael."

Yüzü şaşkınlıktan yumuşaklığa dönüyor, daha önce yüzünü hiç görmediğim kadar nazık, daha yakına eğiliyor. O kadar yakın ki nefesinden çıkan hava yüzüme değiyor. "Sen de buna değersin," diyor usulca ve itirafı karşısında nefesim kesiliyor. Şu anda Mikael ne kadar teslim oluyorsa, ben de o kadar teslim oluyorum. Beni yutmak ve bana sözler vermek ister gibi bana bakıyor, ben de onun için aynısını yapmaya hazırım. Yine de beni öpmek için hareket etmiyor ve ben şaşkınlıkla başımı eğiyorum.

"Mikael?" Eline dokunuyorum ve inliyor, bacaklarının arasında oturan Hank'e bakıyor ve sonra bana bakıyor.

"Beni kırma," diyor usulca, eğilip eldivenli parmaklarıyla çenemi tutmadan önce. Eğilip beni öpmeden önce bakışları gözlerim ve dudaklarım arasında gidip geliyor. İffetli ve narin bir öpücük, açıkçası bugüne kadar aramızda yaşananların tam tersi ve ben bu yumuşaklığın tadını çıkarıyorum. Öpücüğü yoğunlaştıkça eli enseme kayıyor ve vücudumu neredeyse gerçek anlamda ateşe veriyor. Dışarısı buz gibi ama ben sanki bir fırının yanında oturuyormuşum gibi hissediyorum.

Mikael geri çekiliyor ve ben de bu soğuk bankta ona sarılmak için nefes nefese kalıyorum. Bana bakarken kaşları çatılmıştı. "Charlotte?" Adımı söylediğinde inliyorum ve ceketinin yakasını kavrayıp onu agresif bir şekilde dudaklarıma doğru çekiyorum. Ona verdiğimi alıyor, dili benimkiyle eşleşiyor, dudakları yumuşak ve soğuk. Tadı sıcak çikolata gibi ve ben doyamıyorum. Bana daha fazla dokunmasını istiyorum. Bana tekrar onun olduğumu söylesin. Buna karşı çıktığı için ne kadar aptal olduğunu söyle. Birbirimize dokunduğumuzda kanıtlar netleşiyor. Kader olabilir, aptal biyoloji olabilir, ama kanıtı bu öpücükte. Birbirimiz için yaratılmışız.

"Lütfen," diye inliyorum tekrar benden ayrılırken. "Charlotte, iyi misin?"

"Lütfen Alfa, sana ihtiyacım var." O kadar kötü ki, beni almasına, düğümlemesine, ısırmasına, bana onun olduğumu kanıtlamasına ihtiyacım var. Bana bu kadarını borçlu. Onun sahiplenmesine her şeyden daha çok ihtiyacım var.

Eldivenini çıkarıyor ve yüzüme dokunuyor. "Siktir. Hadi, Hank," diyor beni kaldırıp omzunun üzerinden atmadan önce. Mağara adamı muamelesi beni daha da heyecanlandırıyor, parfümüm soğuk havada bile yoğun.

"Lanet olsun," diye bir dizi küfür mırıldanıyor Mikael ama bana planlarını anlatmıyor. Sonunda ya sırtüstü ya da dizlerimin üstüne çökeceğim sürece mutlu bir Omega olacağım.

Mikael, yerde ıslak pati izleri bırakan Hank'i içeri alıyor ve beni Eli'nin odasına götürmeden önce küfrediyor. Tanrım, burası çok güzel kokuyor, özellikle de şimdi Mikael'in dumanlı kokusu da karışmışken. Beni inletiyor.

Beni yavaşça yatağa yatırıyor ve dizlerinin üzerine çöküyor. Üzerime mi yatacak? Çünkü bu kesinlikle onaylanmış bir eylem olurdu. Ama yapmıyor, sadece botlarımın bağcıklarını çözüyor ve şapkamı çıkarmak için geri gelmeden önce köşeye oturtuyor. Sarı saçlarımı okşuyor ve bana nazıkçe bakıyor.

"Her şey yoluna girecek. Anders ve Eli'ı almaya gidiyorum." Bileğini tutup kendime doğru çektim.

"Hayır."

"Charlotte."

"Hayır," diyorum ona, ceketinin fermuarını açarak. Ceketini yere atma işinin geri kalanını o yapıyor. Botlarını ayaklarıyla çıkarıyor, ben de tüm gücümü kullanarak onu yatağa, üstüme doğru sürüklüyorum. Kafa karıştırıcı Alfa tekrar uzaklaşmaya çalışıyor ve ben başımı sallıyorum. "Hayır."

"Charlotte, *mon sucre d'érable*." Ne anlama geldiğini bilmediğim ama söyleyiş tarzından çok iyi olduğunu anladığım Fransızcasını kullanırken inliyorum. "Kızışıyorsun. Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok. Daha yeni öpüştük. Anders ve Eli'ı almam lazım."

"Hayır." Bir yumruğum yumuşak, siyah saçlarında, diğeri de Henley'sinin yakasında, onu aşağı çekiyorum. "Sana ihtiyacım var, Alfa." Her şeyden çok. Bunu o başlattı, sonunda teslim oldu, bunu biliyorum. Şimdi tüm koku eşleşmelerim bana teslim olduğuna göre, bu benim ateşimi başlattı. Hayatımda zamanlama hiç doğru olmamıştı ama şu anda o kadar doğru geliyor ki.

"Ne istiyorsun, *mon doux*? Siktir, çok güzel kokuyorsun."

"Tadım daha iyi."

İnliyor, ellerini üzerimden çekip daha sıcak olmaları için üflüyor, sonra dizlerinin üzerine oturup tozluklarımı indiriyor. Ayaklarımı kaldırıp çıkarmasına yardım ettiğimde yardımsever bir Omega oluyorum. Uzun kollu tişörtümü boynuma kadar sıyırıp sütyenimin kaplarını aşağı kaydırarak göğüslerimin ortaya çıkmasını sağladığımda daha da yardımcı oluyorum.

"Siktir," diye tıslıyor Mikael, öne doğru eğilip bir meme ucumu emerken diğer göğsümü avuçluyor. Serin teni hoşuma gidiyor ve başını göğsüme yaslıyorum. Kokusunu içime çekiyorum ve onun bölünmemiş ilgisi altında parlıyorum.

Meme ucumu yalamaya ve emmeye devam ediyor, eli gövdemden aşağı kayarken ve amımı avuçlarken beni çıldırtıyor. Beni sahiplenici bir şekilde sıkıyor, sanki amımın ona ait olduğunu bilmemi istiyor. İnliyorum ve o da göğsüme doğru gülüyor.

"Hoşuna gitti mi? Bana ait olduğunu göstermem hoşuna gitti mi?" Birkaç gün önceki sözleriyle çok çelişkili ama inliyorum. Kalçalarım avucuna doğru esnediğinde kendimi tutamıyorum, daha fazlasına ihtiyacım var. Külotumu indirip klitorisimin üstündeki çıplak teni öpmeden önce karnımı öpüyor. "Bu amcık artık bana ait, *mon sucre d'érable*. Sana kendini çok iyi hissettireceğim. İyi bir Omega olacaksın ve sana verdiklerimi alacaksın."

Sızlanıyorum ve başımı sallıyorum, benim için belirlediği her şartı yerine getirmeye hazırım. Dilinin ilk darbesiyle sırtım yataktan kalkıyor ve bir elim saçlarına dolanırken diğeri göğsümü yoğuruyor. "Evet, Alfa. Çok iyi," diye onu övüyorum ve o da amımın etrafında mırıldanıyor.

Beni tekrar yalayıp emmeden önce kaygan amımın etrafında "Çok tatlı," diyor. İki parmağını içime soktuğunda ve göbeğimden ne kadar kaygan damladığını hissettiğimde inliyorum. "Siktir, Charlotte, bütün bunlar benim için mi?"

Başımı sallıyorum ve mırıldanıyorum, saçlarını çekiştiriyorum ve ağzını tekrar amıma koyuyorum. Gülüyor ama beni parmaklarken klitorisime tam bir bağlılık göstermeye devam ediyor. Dudakları klitorisimi emerken uzun parmakları mükemmel noktaya dokunuyor. Çözülürken titriyorum ve kalçalarımı yüzüne doğru çekiyorum. Bir anı bile kaçırmak istemeyerek, onun beni boşaltmasını izliyorum. Kalçalarım titrerken dudaklarımdan bir inleme sesi çıkıyor ve başım hafifliyor. Beni izlerken yalamaya ve parmaklamaya devam ediyor.

Ancak ben zirveye ulaşır ulaşmaz durdu. Doğrulup vücuduma tırmanmadan ve çeneme dokunmadan önce yüzünü kalçamın iç kısmına silerken dudakları ve çenesi salgımla kaplanıyor. "Benim için çok iyisin. Ne kadar tatlı olduğunun tadına bak," diyor dudakları dudaklarımla buluştuğunda. Tatlıyım ama daha fazlasına ihtiyacım var, doymak istiyorum. Dudaklarına karşı sızlanıyorum ve o da geriye yaslanıyor. "Neye ihtiyacın var?"

"Düğümün."

Gözleri kocaman ama başını sallıyor ve bir eliyle pantolonunu çıkarıyor. Gömleğinin eteklerini çekiştiriyorum, o da çıkarmama yardım ediyor. Tanrım, çıplak çok güzel görünüyor. Köprücük kemiğini yalamaktan ve emmekten kendimi alıkoyamıyorum. İnliyor, onu benim olarak işaretlediğimde ve benim için ne kadar iyi olduğunu gösterdiğimde kalçamı sıkıca kavriyor.

"Yanlış bir şey yapıyorsam söyle," diyor ve ben onun asla yanlış bir şey yapamayacağını bilerek başımı sallıyorum. O benim koku eşim, o benim. Mikael'in başparmağı klitorisime yumuşak bir şekilde sürtünüyor, o kadar sinirleniyorum ki aramıza uzanıp sikini kavriyorum ve düğümünü hissediyorum. Güzel bir düğüm. Mikael tepkimi beğenmiş olmalı çünkü onu amıma doğru hizaladığımda bana yakışıklı bir sırıtış atıyor ve ileri doğru itiyor.

İçime tamamen girdiğinde ikimiz de inliyoruz. Ağırlığı üzerime baskı yapıyor ve saçlarımla oynarken ön kolları yüzümü destekliyor.

"Çok iyi hissediyorsun, *mon doux*."

"Düğümle beni, buna ihtiyacım var."

Başını sallıyor, içime girerken saçları terli ve yüzüne yapışıyor. Nazik değil ve ben buna bayılıyorum. Kalçalarının her pompalayışını yiyor ve inliyorum. Tekrar boşalmaya çok yakınım ve sertçe itip düğümünü içimin derinliklerine ittiğinde, neredeyse Alfa kelimesini haykırıyorum. Boğazıma karşı inliyor, dili ve dudakları boynumu emiyor.

Vücudum titriyor, dişlerinin bekleyen boğazımı ısırmasını istiyorum. Ama o kadar lezzetli bir şekilde doymuş hissediyorum ki, bunun ötesini düşünebiliyorum. İçime sokabildiği kadar sokmaya devam ederken boğazıma doğru pantolonunu çekiyor.

"İşte bu, Omega. Düğümümü çok iyi al. Bu sik için yaratılmışsın. Aferin kızıma." Onun övgü dolu sözleri, altında titrerken orgazmımı genişletiyor. Boynuma doğru inlerken başım hafif ve bulanık hissediyor ve dölünün içime dolduğunu hissediyorum. Ancak o zaman, beni mümkün olan en ilkel şekilde işaretlediğini bildiğim için biraz daha az muhtaç hissediyorum. Onu göğsüme doğru sıkıca tutuyorum. Ağırlığını üzerime vermemek için çok uğraşıyor ama ben istiyorum.

"Alfa," diye inliyorum birbirimize
kilitlenmişken. "Neye ihtiyacın var?"

"Sen."

Bölüm Yirmi Bir

"S "Odamı ele geçirdi sayılır," diyorum Anders'a. "Bu bir Omega olayı."

"Ne demek istiyorsun?"

"Tanrım, ailen seni gerçekten hiç kursa göndermedi, değil mi?" Başımı hayır anlamında salladım. Şimdi terapiye gittiğimde listeme ekleyeceğim bir şey daha var. "Omegalar rahat yaratıklardır. Bir şeylerin nasıl hissettirdiği, kokusu ve tadı konusunda çok titizdirler. Charlotte belli ki daha önce burada uyurken kendini rahat hissetmemiş. Bu yüzden kendi eşyalarını, kokulu eşyalarını getirip bizimkilerle karıştırmak yardımcı oluyor. Ayrıca köpeğin de onu çok rahatlattığını düşünüyorum."

"Yani ona ne isterse verecek misin?"

"Temel olarak, evet." O gülüyor, ben de gülüyorum. Bu benim yapabileceğim bir şey.

Mikael bodrum merdivenlerinden koşarak indiğinde setimizi bitiriyorduk. Kendisinden çok Charlotte gibi kokuyor ve beline sadece bir havlu sarmış. Anders gülüyor. "Tam zamanında."

Mikael, "Bu konuda, kızgınlık döneminde," diyor.

"Ne?" Panik dalgalar halinde içimden akarak soruyorum. Bir Omega'ya bakmanın lanet olası temellerini öğreniyorum ve şimdi bir tanesini kızıştırmam gerekecek.

"Pekâlâ. Herkes sakın olsun," diyor Anders. "Annesini arayıp haber vereceğim, böylece endişelenmez ve Hank'i alır. Eli, önce gidip bol miktarda yiyeceğimiz olduğundan emin ol. Eğer yoksa, eve biraz yiyecek getir. Mikael, evi dolaş ve elimizdeki tüm battaniyeleri topla, yuvaya da biraz su ve Gatorade getir."

Mikael ve ben ona göz kırpyoruz ve o inliyor. "Um... şimdi."

Hepimiz işimizi yaparken sersemliğimizden kurtulduk. Charlotte'u yalnız bırakmaktan endişe ediyorum ama her şeyi düzene sokmamız gerekiyor. Sorumluluğun bende olmasına çok alışkınım ama şu anda ne yapmamız gerektiğine dair en ufak bir fikri olan tek kişi Anders. Kilerin envanterini çıkarıp neye ihtiyacımız olacağının bir listesini yapıyorum. Sonra her şeyi Instacart'tan sipariş ediyorum ve siparişi gönderiyorum, kapıyı çalmayacağımı ve sadece geldiğinde bir bildirim göndereceğimi belirtiyorum. Siparişin üzerine büyük bir ipucu koyuyorum ki hızlı bir şekilde tamamlansın.

Kapı çalınıyor ve inleyerek hemen cevap veriyorum. Yatak odasına çıkmalı ve Charlotte'la birlikte olmalıyım. Kapıyı açtığımda Charlotte'un annesi Kathy bana gülümsüyor.

"Merhaba canım."

"Merhaba Kathy," diyorum paniklemiş bir ses tonuyla. Kolumu tutuyor. "İyi misin, Eli?"

"Charlotte'un annesi olarak bunu sana söylemek muhtemelen çok saçma ama ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok. Her şeyi berbat edeceğim." Güldü ve ben irkildim. "Kullandığım dil için özür dilerim hanımefendi."

"Sorun yok. Sadece içgüdülerinizi takip edin. Charlotte'a iyi bakacağınız konusunda üçünüze de güveniyorum. Bir şeye ihtiyacınız olursa beni arayabilirsiniz, tamam mı? Yukarı çıkıp onu görmek isterdim ama şu anda yuvada sadece Alfalarını isteyeceğini biliyorum."

Başımı sallıyorum ve ona göz kırpıyorum. Bana özellikle moral konuşması yapmak için mi gelmişti? "Hank'i almaya geldim."

"Pekâlâ," diyorum devasa canavar koridordan gürültüyle inip Kathy'nin yanında dururken.

Kathy yine, "Onu rahat ettirin ve ona zaten davrandığınız gibi davranın," diyor. Öne doğru eğiliyor ve bana sarılıyor. "Sen iyi bir adamsın Eli. O sana güveniyor, ben de öyle."

Bu kadın annemin sağ tırnağından daha anaç ve moral konuşmasını takdir ediyorum.

"Teşekkürler, Kathy. Ona göz kulak olacağımıza söz veriyorum." "Bakacağınızı biliyorum. Hadi, Hank."

Köpek, Charlotte'un burada bir yerlerde olduğunu biliyormuş gibi evin içine bakıyor ama yine de Kathy'yi takip ediyor. Birkaç derin nefes alıyorum; bunu yapabilirim.

Yatak odamın ışıkları kapalı ama güneş panjurların arasından sızıyor ve ben odaya bakıyorum. Mikael yatağın üzerinde oturmuş, kızgın görünüyor ve Anders banyonun kapısını çalıyor.

"Charlotte, tatlım, bize sadece neye ihtiyacın olduğunu söyle."

"Çok parlak," diyor kapıdan. Sesi ağlıyormuş gibi geliyor. İnliyorum ve Mikael'in odasından siyah, kalın yorganla birlikte garajdan zimba tabancasını almak için odadan çıkıyorum.

Geri döndüğümde her iki takım arkadaşım da aynı pozisyondaydı. "Bana yardım et," diyorum Mikael'e. O ayağa kalkıyor, ben de onun bir tarafını, benim de diğer tarafını tutmamı sağlıyorum. Pencerenin üstünü zımbalayarak mümkün olan en kırık perdeyi yapıyorum ama tüm ışığı engelliyor. Oda zifiri karanlık. Mikael'e "Git ön kapıdan şeffaf Noel ışıklarını getir," diyorum. Başını sallıyor ve sadece iç çamaşırıyla onları indirmeye gidiyor. Birkaç dakikasını alıyor. Ama geri döndüğünde zimba tabancasını kullanarak ışıkları duvara kalp şeklinde diziyoruz. Duvarlara bu kadar zarar verdiğim için ailem beni öldürecek.

"*Kulta*, Eli güneşi engelledi ve sana güzel ışıklar verdi. Dışarı çıkacak mısın?" Anders, Charlotte için özel olarak sakladığı ses tonuyla ona yumuşak bir şekilde sorar.

Kapıyı kırıyor ve dışarı bakıyor, tamamen çıplak, sarı saçları hafif dağınık. Dünyada hiçbir şey umurunda değil ya da örtünme ihtiyacı duymuyor. Kalın kalın yutkunuyorum. Gergin olduğum ya da ne yaptığımı bilmediğim gerçeğinden utanmıyorum. Sadece elimden geleni yapacağım ve bunun yeterli olmasını umacağım. Mikael yatakta rahatlıyor ve odaya girdiğinde duruşu o kadar sert değil. Son birkaç saat içinde aralarında ne değişti merak ediyorum. Her ne ise, bundan dolayı mutluyum.

Bakışları duvardaki zımbalı, berbat kalbi takip ediyor ve gülümsüyor. Bana yaklaşıyor ve yüzümü avuçluyor.

"Yatağın üzerinde." Ona birkaç kez göz kırpıyorum. "Şimdi," diyor.

"Charlotte, aç mısın?" Mikael soruyor, o da kaşlarını çatarak göğsümü itiyor. Hareket etmiyorum, o da tekrar itiyor ve sonunda ona

Ne istediğini. Sırtım yatağımın üzerine yığıldığı battaniye bulutuna çarpıyor ve üzerime tırmanıyor. O üstüme tırmanırken kalp atışlarım dakikada bir milyon kez atıyor. Öne doğru eğilip meme ucumdan çeneme kadar beni yalarken damlayan amı karın kaslarımın üzerine oturuyor.

"Yüce Tanrım." Ellerim kalçalarında sımsıkı. Çok sıkıldığımdan endişeleniyorum ama şakacı bir şekilde boynumu ısırıyor.

"Sana ihtiyacım var."

"Neye ihtiyacın var, Char, bebeğim?"

"Lütfen Alfa," diye inliyor ve bu doğrudan sikime gidiyor. Yalvarmanın bana göre bir şey olduğunu bilmiyordum. Ama lanet olsun, dolgun, pembe dudaklarından çıkan ses kulağa hoş geliyor. Kıçını tekrar sıkıyorum ve aşağıya bakıyorum, karnım kayganlıkla kaplı ve inliyorum. Kokusu odaya o kadar sinmiş ki kendimi sersemlemiş gibi hissediyorum.

"Önce beni mahvetmeni istiyorum bebeğim. O amcığı benim için güzelce ıslat." Amını karnımın çıkıntıları boyunca sallıyorum, elleri göğsümde sıkıca dikilmiş ve vücudumu zevki için kullanırken göz bebeklerinin genişlemesini izliyorum. "Beni o tatlı kokunla işaretliyorsun, değil mi? Bana bir tat ver."

Sanırım ağzıma biraz kayganlık koymak için parmağını kullanmasını bekliyordum, ama yapmadı. Tüm vücudunu benimkinin üzerinde kaydırıyor ve amını ağzımın tam üstüne yerleştiriyor. Bu kadın tam bir kraliçe ve ben de ona hak ettiği muameleyi yapacağım. Yüzüme sürerken ellerini duvara dayadı. İstedğini alıyor. İzin verdiğinde klitorisini emmek dışında pek bir şey yapmıyorum bile. İnlerken ağırlığının daha fazlası yüzüme baskı yapıyor ve kayganlığının dudaklarımın kenarlarından aşağı damladığını hissediyorum. İnliyorum ve bir elimle sikimi yumrukluyorum, serbest bırakmama izin verirken kendimi okşuyorum.

Belki de Mikael ve Anders'in bu olanları izlediğini bildiğim için biraz utanç duymalıyım, ama hiç hissetmiyorum. O sadece benim değil ve bunu anlıyorum. İkisinin de onunla geçirecekleri anlar olacak ama şu anda Charlotte ve ben kendi şehvet balonumuzun içindeymişiz gibi hissediyorum. Onun kokusu, sıcak teni, narin dokunuşları ve kışkırtıcı inlemeleriyle çevriliyim. Bu anı şişeleyip sonsuza dek saklamak istiyorum. Sanki hayattaki amacımı hiç bilmiyormuşum da bu kadına kapılınca bulmuşum gibi geliyor.

Göğsümden aşağı kayıyor, beni çılgınca öpüyor. Onun kayganlığıyla kaplanmış olmam umurunda bile değil. "Lütfen," diye yalvarıyor.

Yutkundum ve başımı salladım. Sikimi yumruklayarak ucunu onun damlayan amcığıyla ıslatıyorum. Boyumdan aşağı kayarken ellerini tekrar göğsüme bastırıyor, yol boyunca inliyor. Kıcı kalçalarımaya yaslanmadan ve düğümüm tamamen içine girmeden önce hepsini almam için bana bir saniye bile vermiyor. Tam boyutunda değil, ama yine de ona doğru eğildim.

Sanki vücudumdaki her sinir ateşi bana onu sahiplenmemi söylüyor. O benim ve bunu bana tattırarak ve düğümümü içine sokmama izin vererek kanıtladı.

Homurdanıyorum ve bizi üstte olacak şekilde çeviriyorum, elim çenesini sıkıca kavırıyor. "Evet," diye inliyor, başını sallıyor.

"Sik benimkini," diye homurdanıyorum ve o yine başını sallıyor. Onu sertçe beceriyorum, düğümümü girişine sokup çıkarıyorum. İçine ittiğimde her seferinde neredeyse çığlık atıyor. Bundan daha zevkli bir şey hissettiğimi sanmıyorum. Her çekişimde amının etrafımda kenetlenmesi. Onu sikerken sikimin daha önce olduğundan daha ıslak çıkmasını büyülenmiş bir şekilde izliyorum.

Kokularımız o kadar iç içe ki. Onun nerede bittiğini ve benim nerede başladığımı bilmiyorum.

"Düğümle beni," diye yalvarıyor ve ben ona o kadar sert sokuyorum ki çığlık atıyor ve tırnakları sırtımı kazıyor. Onun içine girerken kendimi serbest bırakılmış bir canavar gibi hissediyorum, onu dölleriyle doldurmak ve onu mümkün olan her şekilde benim olarak işaretlemek istiyorum.

Ben onu becerirken nefes nefese kalıyor ve titriyor, onaylarcasına başını sallarken gözyaşları yüzünü boyuyor. "İşaretle beni."

"Evet," diye homurdanıyorum, ellerimi omuzlarına doluyorum ve orgazmım bana ulaşırken ağzımı açıyorum. Boynunu dişlerimin arasına almak için öne doğru eğildim.

İki çift el beni geri çekiyor ve homurdanıyorum, beni Omega'mdan uzaklaştırdıklarında içimden öfke yayılıyor. Beni geride tutan tek şey düğümlenmiş sikim ve altımda korumam gereken değerli şey.

"BIRAK BENİ!" Homurdanıyorum.

"Hayır, dostum. Onu bu şekilde işaretleyemezsin. Bir rutine girmişsin," diyor içlerinden biri.

Omega altımda yağlı gözyaşları döküyor, daha önceki güzel gözyaşları değil. Yanımdaki diğer iki Alfayı görmezden geliyorum ve bir elimi çekip yüzünü okşuyorum.

"Lütfen," diye yalvarıyor. Tekrar homurdanıyorum, kendimi serbest bırakmaya ve ona istediğini, istediğimi vermeye çalışıyorum. Dölleriyle dolu ama ısırtıklarına ihtiyacı var. Bana ihtiyacı var.

"Bırak!"

"*Kulta*, Charlotte, bana bakın," diye rica ediyor Alfalardan küçük olanı Omega'mdan. "Her şey yoluna girecek. Sen çok iyisin. Çok iyi iş çıkardın. Kendine bir bak, mükemmelsin." Kadın başını sallıyor ve adam devam ediyor. O kadar da kötü olmadığına karar veriyorum. "Bir gün seni işaretleyeceğiz ama bu şekilde değil, tamam mı?"

Sızlanıyor, bu da sikimin seğirmesine neden oluyor ve inliyor. Charlotte'un yattığı yere göz kırparken içimdeki sükûnet ve gerçeklik duygusu tekrar kayboluyor.

ve ben bağılıyız.

"Özür dilerim Charlotte," diye fısıldıyorum ve Mikael bana sarılmasını bırakıp iç çekiyor. "Bunun olacağını bilmiyordum."

"Beni istemiyor musun?" diyor yumuşak bir sesle. Anders onun saçlarını okşuyor ve kendime döndüğüm için rahatlamış görünüyor. İç çekiyorum, onun üzerine uzanıyorum ve kollarımı sırtına doluyorum.

Anders bana "Boynunu em," dedi. Başımı sallıyorum ve dediğini yapıyorum. Memnun bir şekilde iç geçiriyor ve içinde düğümlenmiş sikimle kıpırdandıkça inliyorum.

Anders ona "Çok iyi bir Omega," diyor ve ben de başımı sallıyorum.

"Bir şey alabilir miyim?" Mikael'in de en az benim kadar boyundan büyük işlere kalkıştığı belli.

Anders nazikçe, "Bir bez, biraz atıştırmalık ve su," diyor. Kapının tıklandığını duyuyorum ve Charlotte tekrar ağlamaya başlıyor.

Anders saçlarını okşamaya devam ederek, "Hemen dönecek," diye onu temin ediyor. Sonunda altımda gevşiyor, amcığı beni ve düğümümü serbest bırakıyor. Ayağa kalktığımda ortaya çıkan karmaşa hem erotik hem de etkileyiciydi. Anders'i bileğinden yakalıyor ve ikisini de yastık ve battaniyelerden oluşan bir yığının içine sokuyor, öyle ki sadece saç tellerini görebiliyorum.

Köşedeki şezlonga oturup nefesimi tutuyorum ve davranışlarımı dengelemeye çalışıyorum. Mikael elinde malzemelerle odaya geri dönüyor ve iç çekiyor.

"İyi misin?" diye soruyor ve ben başımı sallıyorum. "Ben de ne yaptığımı bilmiyorum ama bence iyi iş çıkardın," diye beni temin ediyor. Yemeği bırakırken ona zoraki bir yarım gülümseme veriyorum. Ben burada oturup bir dahaki sefere beni istediğinde nasıl davranacağımı düşünürken sessizce yemeğimizi yiyoruz.

ANDERS

Yirmi İkinci Bölüm

I Çok yorgunum. Çok yorgunum ve Charlotte nihayet dışarı çıktığı ve biraz uyumama izin verdiği için minnettarım. Ateşi iki gündür devam ediyor, ve yakın zamanda da dinecek gibi görünmüyor. O uyanırken uyuyamıyormuşum gibi hissediyorum. Eli ve Mikael'e karşı tetikte olmalıyım ki hiçbirinin tekdüzeliğe düşmediğinden emin olayım. Eli tam anlamıyla vahşi Alfa'ya dönüştüğünde dehşete kapıldım. Böyle olabileceğini bilmiyordum ve en azından hepimiz birbirimizi kontrol altında tutmak için burada olduğumuz için minnettarım.

En hafif tabiriyle duygusal bir hız treni oldu. Sadece konuşmadan önce kimsenin bağlanmadığından emin olmak değil, bu deneyimin beni nasıl etkilediği. Sanki varlığımın özü değişmiş gibi. İçimde varlığından haberdar olmadığım, Charlotte büyüklüğünde küçük bir yapboz parçası eksikti. Onun benim koku eşim olduğunu fark ettiğimde, parça bulundu ve şimdi

tamamen yerine oturdu. O benim, bizim. Artık bunu inkar etmek yok, biz onunuz.

Onu bu halde görmek beni alçalttı ve Alfa unvanımı her yönden garantiledi. Onun iyi olduğunu bilmem gerekiyor. Acı çekmediğini. Beslendiğini, su içtiğini ve mutlu olduğunu. Onun acı çekmesi ya da rahatsız olması fikri beni huzursuz ediyor. En kötü an Eli'yi çektiğimizde ağladığı andı. O anda ikisinin de bunu istediği açıktı, ama biliyorum ki hepimiz pişmanlıklarla baş başa kalacaktık. Bağlanma sadece hepimiz emin olduğumuzda gerçekleşmeli, aşırı sıcakların ortasında değil.

Annemi Charlotte'la görüştürmek için aklıma bir not alıyorum ve bunu daha önce düşünmediğim için kafama vuruyorum. Hissettiklerinin ve yaşadıklarının normal olduğunu anlamasına yardımcı olmak için konuşabileceği en iyi kişi o olurdu. Charlotte'u biraz daha kendime, yani bize saklamak istedim. Bir gün bu kızı Finlandiya'ya getireceğim, böylece büyüüyü görebilecek, nereden geldiğini görebilecek ve ailemle tanışabilecek.

Sevgi dolu ebeveynler ve kardeşlerle büyüdüğüm için şanslıyım. Büyürken sahip olduklarıma hepimizin sahip olmasını çok istiyorum. Ancak bu ilişkiyle ilgili hiçbir şey normal olmayacak gibi görünüyor ve yeni bir gerçeklik fikriyle boğuşmam gerekiyor. Geleceğim için başlangıçta hayal ettiğim şeyin bu olmaması onu yanlış yapmaz. Sadece yeni ve farklı.

Charlotte'un şefkatli ve sevgi dolu bir annesi olması içimi rahatlattı. Ayrıldığımızda buna sahip olduğu için mutluyum. Kathy'yi düşünürken, Charlotte'un iyi olduğunu bildirmek için ona bir mesaj gönderiyorum. Şu anda kızını bize emanet etmiş olması her şey demek ve onun için iyi Alfalar olabileceğimizi kanıtlamak niyetindeyim.

Charlotte iyi gidiyor. Sanırım bir ya da iki gün daha.

Haber verdiğin için teşekkürler tatlım. Yiyecek bir şeye ihtiyacınız olursa bana haber verin.

Ben: Yapacağım, teşekkür ederim, Kathy.

Kızım ile ilgilendiğin için teşekkürler.

Kendi kendime gülümsüyorum ve Kathy'nin anneme ne kadar benzediğini görüyorum. Belki de bu yüzden ondan hemen hoşlandım. İkisi de çok sevgi dolu ve sıcaklar ve sevgi dilleri olarak sizi beslemeyi seviyorlar. Kendimi hüzünlü hissediyorum ve muhtemelen biraz daha uyumaya çalışmam gerektiğini fark ediyorum.

Yanımda bir kıpırtı oluyor ve inliyorum, Charlotte'un kokusu odaya yayılıyor ve uyandığını anlıyorum. Hepimiz yatakta çıplak yatıyoruz. Ben sol taraftayım, Mikael altta ve Eli de Charlotte'un diğer tarafında. Bir dahaki sefere daha büyük bir yatağa ihtiyacımız olacak.

Bir dahaki sefere... Bu kavram beni felç ediyor ve başımı sallıyorum. Şu anda var olmam gerekiyor.

"Charlotte?"

İnliyor, beni belimden sıkıyor ve boynumun dibindeki kokumu içine çekiyor.

"Alfa. Sana ihtiyacım var." Ne olduğunu bilmiyorum. Tasarım işleriyle hiç ilgilenmedim ama bana Alfa dediğinde anında sertleşiyorum. Gözlerini kısarak bana bakıyor ve şu anda görme yetisinin nasıl olduğunu merak ediyorum. Onu çıkardım

Birkaç gece önce onun için temas kurdum. Eğer bu bağıllık değilse, ne olduğunu bilmiyorum.

"Bırak seninle ben ilgileneyim, *Kulta*. Kızımın neye ihtiyacı var?"

"Sadece sen," diye iç geçiriyor ve eğer kalbim göğsümden fırlayıp bu ıslak ve terli yatakta onun için kanamazsa. Çamaşır yıkama durumunu kontrol altına almaya çalıştım ama bana hırlıyor ve battaniyeleri köşeye fırlatıyordu. Sanırım hepimiz gibi koktukları için. Etrafıma bakıyorum, Eli ve Mikael'in ikisi de baygın. Benim kadar yorgunlarsa uyumalarına izin vermem gerektiğini biliyorum.

"Hadi tuvalete gidelim."

Sızlanıyor ve eminim istediğini elde edeceğini sanıyor ama bu sefer değil. Yataktan kalkıp onu ve tuttuğu battaniyeyi alıyorum. Sonra onu göğsüme yaslayıp banyo tezgahının üzerine koyuyorum. Güzel gözleri şehvetten buğulanıyor ve göğsüme bakarken dudaklarını yalıyor. "Bir erkeğin özgüveni için çok iyisin, Charlotte."

"Omega," diye düzeltiyor beni. Sırıtiyorum. Şu anda tasarımını gerçekten seviyor gibi görünüyor. Olması gerektiği gibi, bu haliyle mükemmel.

"İyi miydin, Omega?" Ellerimle tezgahı kavrayarak kalçalarını destekleyerek ona soruyorum. Başını sallıyor ve tırnaklarını göğsümde gezdirerek beni ürpertiyor. "Beni ne kadar sertleştirdiğini görüyor musun?" Damlayan, sertleşmiş sikime bakıyor ve dudaklarını yalıyor. "Seni becerirken beni izlemek ister misin?" Tekrar başını sallıyor, parfümü bu küçük banyoda beni neredeyse boğuyor. "Arkanı dön ve o güzel kıcını benim için dışarı çıkar."

Hemen itaat ediyor, arkasını dönüyor, tezgâhın üzerine eğiliyor ve kıcını ve damlayan amını bana sunuyor. Geçen sefer ona şaplak atmamdan ne kadar hoşlandığını bildiğimden, elim sol yanağına vururken kendime engel olamıyorum. Sızlanıyor ve kıcını daha da itiyor.

"Benim güzel, küçük Omega'm güçlü elleri seviyor, değil mi?" "Lütfen, Alfa."

"Ne kadar da terbiyeli." *Şaplak*. Kıçına tekrar vurdum ve inledi. Onu hemen sikmeyi planlıyordum, ama kayganlığının kalçalarından aşağı damlamasını izlerken, dizlerimin üzerine çöktüm ve amını düzgünce yiyebilmem için bana yer açmak için kıçını açtım.

Elleri başımın arkasına doğru uzanıyor, saçlarımı kavırıyor ve beni daha sert bir şekilde kalbine doğru itiyor. Her şeyi, kokusunu, ıslaklığını ve benim için olan istekliliğini içime çekiyorum. Onu yalayıp tadına bakarken inliyor, ama yavaş gidiyorum, boşalmasına izin vermiyorum. Yüzümü amına ve kıçına doğru daha sert iterek sızlanıyor ve arkasında durmadan önce gülüyorum.

Aynada bana kaşlarını çatıyor, ben de çenemi silip ona sırtıtıyorum. "Seni sikimin üzerine fışkırtırken yüzünü görmeyi özleyeceğimi mi sanıyorsun Omega?" Tekrar gülüyorum ve onu hafifçe tezgâha doğru itiyorum. Elleri aynayı itiyor ve bakışları kendi vücudu ile benimkiler arasında gidip geliyor.

"Alfa'nın seni nasıl siktiğini izlemeni istiyorum." Dudaklarını yalıyor ve gözleri aynada benimkilerle buluşuyor.

"Düğüm, şimdi."

Hiçbir uyarıda bulunmadan içine giriyorum, kalçaları tezgâha doğru bastırıyor ve beni arzuluyor. Göğüsleri aynadaki yansımada zıplıyor, ben onu istediği gibi sikerken dudakları mutlulukla aralanıyor. Odadaki fındık ve akçağaç kokusu beni inletiyor ve onun da benim gibi kokmasını ve kokusunu gittiğim her yere taşımalarını istiyorum. Kıçına şaplak atıyorum ve etinin çatlaması ikimizi de inletiyor.

"Tanrım, sen mükemmelsin *Kulta*. Benim için yaratılmışsın." Belini sıkıca kavradığımda kıçına tekrar şaplak atıyorum ve o da inliyor.

Kapı gıcırdayarak açılıyor ve uykulu yüzlü Mikael kapıyı açınca ikimiz de irkiliyoruz. "Oh, lanet olsun. Özür dilerim," diyor. Charlotte ona bakıp sızlanıyor, elini onunkine uzatıyor. Sıcak boyunca sessiz kaldı, Charlotte'a her zaman ihtiyacı olanı verdi ama birbirimizle konuşacak bir anımız bile olmadı. Çoğunlukla Char- lotte'la ikimiz sırayla ilgileniyorduk. Ama şimdi ona bakışına bakılırsa, bu değişecek gibi görünüyor.

"Lütfen," diye yalvarıyor ona. Başını sallıyor ve banyo kapısını arkasından kapatıyor. "İhtiyacım var..." Kafası karışmış gibi başını sallıyor ve hafifçe aynaya vuruyor.

"Alfa'nın düğümümü atarken seni izlemesini mi istiyorsun?" İnliyor ve ben de taktik değiştirip ondan çekiliyorum, bu da kaşlarını çatmasına neden oluyor. Tezgâha oturuyorum, sırtım aynaya dönük ve onu kucağıma alıp kaldırıyorum. Onu genişçe açarken sırtı göğsüme bastırılıyor. Mikael Omega'mıza bakarken gözlerini kocaman açıyor ve dudaklarını yalıyor. "Sana nasıl baktığını görüyor musun?" Ona soruyorum ve o inliyor.

Sikimi yumrukluyorum ve kıcını içine girebileceğim kadar yukarı kaldırıyorum. Yemyeşil kalçaları parmak uçlarımin altında sihir gibi hissediyor. Kendimi sıcak amının derinliklerine iterken nefesi kesiliyor ve bu sesi hafızama kaydediyorum. Dudaklarım boynunda, tatlı tenini okşuyor ve eli klitorisile oynamak için benimkini çekiştiriyor. Bu pozisyonda hareket etmek için çok fazla seçeneğimiz yok, bu yüzden çoğunlukla birbirimize karşı sallanıyoruz. Düğümüme yaklaştığında kendime engel olamıyorum. Boğazının kenarındaki hassas eti kemiriyorum ve o da etrafımda kenetleniyor.

Charlotte'a o kadar odaklanmışım ki Mikael'in bize bakıp mastürbasyon yaptığını neredeyse unutuyorum. Charlotte elini klitorisinden çeker ve Mikael'e bir el hareketi yapar. Ona kolayca geliyor, artık yeniden

daha önce yaptığı gibi. İçten içe pes edeceğini biliyordum. En azından kafasını kışından kaldırıp bu an için burada olduğu için mutluyum.

Ben boğazını öpmeye ve amına girmeye devam ederken dudaklarını onunkilere çarpıyor. Kalçalarını sıkıca kavrayarak onu aşağı doğru itiyorum ve düğümümü almasını sağlıyorum. Mikael'in ağzına karşı inliyor ve o da bu sesi yutuyor.

"İşte bu kadar. Siktir, iyi hissediyorsun Omega." Düğümümün onun sıcak amının içinde şiştiğini hissediyorum ve sırtım kavisleniyor, başımın arkası aynaya çarpıyor. Amcığı beni sonsuzluk gibi hissettiren bir süre boyunca sağlıyor. Tezgâhta oturmaktan, onu kucağıma almaktan ve bu dünyayı sarsan orgazmdan kalçalarım uyuşuyor. Uyluklarımdan aşağı hafif bir ben ve o karışımı damlıyor ve üstümde titriyor.

Ben onun kollarını okşuyorum, o da Mikael'in saçlarını okşuyor. "Daha fazla," diye yalvarıyor ona.

"Neye ihtiyacınız var? Hmm? Bu amcığın hâlâ ilgiye ihtiyacı var mı?" Charlotte cevap olarak başını sallar. Mikael dizlerinin üzerine eğilip Charlotte'un bacaklarını ayırırken göğsünden sessiz bir gümbürtü geliyor. Bir takım oyuncusu olarak, Mikael için onu ayırmaya yardım ediyorum. Beni onun içinde kilitli görmesi umurumda bile değil. "Ne kadar güzel, açgözlü bir amcık, değil mi?"

Charlotte nefes nefese kalıyor ve Mikael klitorisini yalayıp emerken başı omzuma yaslanıyor. Titriyor, amcığı sikimin etrafında kenetleniyor ve Mikael onu gittikçe kenara yaklaştırırken düğümleniyor. Mikael için onu açık tutarken parmak eklemlerim kalçalarında neredeyse bembeyaz oluyor.

"Evet. Siktir," diye mırıldanıyor Charlotte.

"Alfalarınız için çok iyi," diyorum ona, boğazını tutabilmeyi dileyerek, ama ellerim o devam ederken onu açık tutmakla meşgul

Taşaklarımdan ve kalçalarımdan aşağı kaygan bir sıvı damlıyor. Boynunu öpüyorum ve her kıpırdadığında ya da beni zevkle kavradığında inlemekten kendimi alamıyorum. Mikael sessiz, sadece amını yiyor ve onu ikinci orgazmına yaklaştırıyor. Zorla açık tutmak zorunda kaldığım kalçalarını kapatmaya çalıştığında ve Mikael'in saçlarını tutuşu ölümcül hale geldiğinde ona vurduğunu biliyorum.

Kucağımda titriyor ve ikinci orgazmını yaşarken inliyor. Mikael uzun boyuyla ayağa kalkıyor ve kızın kayganlığını ön koluna siliyor. Bizim Omega'ya bakarken aleti hâlâ sertleşmişti.

Sırıttıyor. Gerçek bir sırıttı. Neredeyse korkutucu, çünkü bunu pek sık görmüyorum. Sonra öne eğilip Charlotte'u öpüyor.

"Çok tatlısın."

Düğümüm aşağı inip bizi serbest bıraktığında kollarımda titriyor. Midem gurulduyor ve rahatsızlıkla inliyorum. En son ne zaman yemek yediğimi düşünmeye çalışıyorum ama Mikael'in Charlotte'un inmesine yardım etmesi için kolunu uzatmasını izlerken onları yalnız bırakabileceğimi fark ediyorum.

"Ben yemek yiyeceğim. Bir şey ister misiniz?" Onlara sordum. Charlotte başını sallıyor ve Mikael'e yaslanıyor.

"Bir sandviç harika olur," diyor Mikael ve ben de başımı sallayıp Charlotte'un keçeleşmiş saçlarının yanından öpüyorum ve aşağı iniyorum.

Rahatladığımı hissediyorum ama Charlotte kendine geldiğinde ne hissedeceğini merak ediyorum. Yaptığımız her şeyden pişmanlık duyacak mı? Kendini rahatsız hissedecek mi? Bundan şüpheliyim. Cinselliği konusunda kendinden oldukça emin görünüyor. Sıcaktan sonra Omega davranışlarını araştırmak için aklıma bir not alıyorum ama bunu yemek yedikten ve çok ihtiyacım olan uykuyu aldıktan sonra yapacağım.

Yirmi Üçüncü Bölüm

"**L** Anders gider gitmez Charlotte'a "Hadi duş alalım," diyorum. Bana kaşlarını çatıyor ve eğer ona karşı Alfa havlamamı kullanmam gerekirse, kullanacağım. "

Mon doux, bütün sıcakta duş almamışsın." Dağınık saçları ve kollarını göğsünde kavuşturmuş haliyle hâlâ kızgın görünüyor. Ne kadar sevimli görüldüğünü düşünmeden edemiyorum.

Harika. Şimdi lanet bir aptalım. Bunun olacağını biliyordum. Teslim olacağımı ve onun küçük, narin parmağına dolanacağımı. Duş spreyini açıyorum ve o bana gözlerini kısarak bakarken iç çekiyorum. Şu anda çok bulanık görüldüğüme şüphe yok ama gözlükle duş alamıyor ve hiçbirimiz ona yeni lens takacak kadar cesur değiliz. Anders neredeyse lenslerini çıkarmaktan vazgeçecekti ama Google'da lensleri takılı bırakırsak neler olabileceğini araştırdığımızda ısrar etti. Anders sağ olsun. Kaptım

ve onu duşa yönlendiriyorum. Ilık su vücudunda gezinirken i geçiriyor ve bana yaslanıyor.

İçgüdüsel olarak kollarımı ona doluyor ve sıkıca sarılıyorum. Hepimizin karışımı ve doğal kokusu gibi kokuyor. Sanırım parfümünün etkisi azalıyor. Bu yüzden ateşinin ne zaman biteceğini merak ediyorum. mzn buraya kadar gelebilmiş olması gerçekten büyük bir başarı. Anders olmasaydı, buradan en az bir bağ iziyle ayrılırdı.

Onu spreyin altına götürüyorum ve duştaki tüm ürünlere bakıyorum, bu karışıklıkların bir kısmını çıkaracağını umduğum sa kremi alıyorum. Suyun akışından çıkarken gözleri kapalı ve ben saçlarını kprtyorum. Ellerime mırıldanarak kafa derisini ovuşturuyor ve ben de saçlarını ekiştirmemek için elimden geleni yapıyorum.

"Kahretsin, çok fazla düğüm var."

Homurdanıyor, bu da beni güldürüyor.

"Orada mısın, Charlotte? Düğümler hakkında şakalar yapıyorum." Tek aldığım cevap "Mmm," oldu.

İçimi çekiyorum ve saçlarını karıştıyorum. "Neden beni ve çocukları ayıracağını düşündüm bilmiyorum. Bizi hiç hayal etmediğim şekilde yakınlaştırdın."

Yine homurdanıyor ve ben gülüyorum, bacaklarım Jle gibi hissediyor ve ağırlığının çoğunu bana yaslıyor. "Hadi bankta oturalım." Beni takip etmesini bekliyorum ama etmiyor. Suyun altında duruyor, saındaki tüm kremi temizliyor. Bankta oturuyorum ve ellerimi ona doğru uzatıyorum. Bana ulaşırken gözlerini kısıyor ama koordinasyonunu kaybetmiyor. Kucağıma oturmasını bekliyorum ama dizlerini yavaşça fayans zemine koyuyor.

Yarı kapalı gözlerle bana bakarken elleri kalçalarımın üzerinde kayıyor.

"Charlotte, şu anda bunu yapmak zorunda değilsin."

"İstiyorum. Benim," diyor bir eliyle sikimi yumruklamadan ve dilini ağlayan yarığın üzerinde gezdirmeden önce. Ben inliyorum ve o da inliyor, beni yalayıp keşfederken yumuşak nefesi uzunluğuma değiyor. Tekrar yukarı bakıyor. "Benim," diyor sahiplenerek, sanki beni ikna etmek zorundaymış gibi. Sanırım ben de buna hizmet ediyorum.

"Senin."

Öne doğru eğilip sikimi neredeyse tamamen yutmadan önce bana memnun bir gülümseme veriyor, dudakları düğümüne değiyor ve uzunluğum tamamen boğazına iniyor. Hafifçe kayarak beni daha derine almasını sağladığımda kendime engel olamıyorum. Öğürmüyor, sadece etrafımda mırıldanıyor. Bir eliyle taşaklarımı okşarken, dudaklarını uzunluğumda aşağı yukarı kaydırıyor, dili aletimin alt tarafındaki görüntüye özel bir özen gösteriyor.

"Siktir, *mon sucre d'érable*. Spermimi mi istiyorsun? Hm? Dilinin üzerinde görmek istiyorum, *mon doux*."

Charlotte inliyor ve hızlanıyor. Sanki ağzına boşalmam bir ödölmüş gibi. Bu beni daha da çabuk boşaltıyor. Boğazından ve dilinden aşağı dökölürken inliyorum ve ıslak saçlarını avuçluyorum. Önümde diz çökerken bana sanki çok özel biriymişim gibi bakmaktan vazgeçmiyor.

Şu anda ne kadar değersiz olduğumun farkındayım. Ama acı tatlı çünkü haklı olduğumu biliyorum. Üzerimde hiçbir şeye ya da kimseye benzemeyen bir gücü var. Dizlerinin üzerinde bile olsa, Charlotte burada tüm gücü elinde tutuyor. Bir koku maçı inkar edilemez bir bağdır. Kaderden kaçabileceğimi düşünecek kadar aptalmışım.

Bana gururla bakıyor ve ağzını açarak dilinin üzerindeki dölleri gösteriyor. Çenesini kavradım ve ona gülümsedim. "Aferin kızıma. Alfa için yut." Yutkunuyor ve sanki ona lanet bir hediye vermişim gibi parlak bir şekilde bana gülümsüyor. Onu kucağıma alıyorum ve çılgınca öpüyorum.

Umarım kızgınlığı geçtiğinde beni şu an olduğu kadar çok ister ve ne kadar büyük bir pislik olduğumu bana karşı kullanmaz. Onu suçlayamam ama zaten çok zaman kaçırdım. Noel'den sonraki gün okula dönmek zorundayız. Zaman hızla azalıyor.

Musluğu kapatıp ikimizi de havlulara sarmadan önce ikimizi de hızlıca yıkamak için elimden geleni yapıyorum. "Biraz uyuma vaktin geldi," diyorum ona.

Yine kaşlarını çatıyor, aynı anda hem esniyor hem de gözlerini deviriyor. Yatağa yatırırken onu giydirmeye zahmetine girmiyorum. Anders yerde baygın yatıyor, Eli da yatağın diğer tarafında. Onu ortaya koyuyorum ve yanına sürünüyorum. Bana hazırladığı sandviçi görüyorum ama şu anda yemek yiyemeyecek kadar yorgunum.

Islak saçlarım yastığa değer değmez dışarı çıkıyorum.

Göğsüme sert bir şaplak indi, kesinlikle Charlotte büyüklüğünde bir el değildi. "Ne?" Homurdanıyorum.

"Kalk dostum," diyor Eli.

Gözlerimi kırpıştırarak açıp kapatıyorum, sonra soluma bakıyorum - Charlotte artık orada değil. Aslına bakarsanız, battaniye ve yastıkların çoğu da yok.

"Charlotte nerede?" Sersemlemiş bir şekilde sordum.

Eli dağınık battaniyeleri ve yastıkları attığımız köşeyi işaret ediyor. Charlotte yataktan ve yerden bulabildiğı her yastığı ve battaniyeyi toplamıştı. Battaniye ve yastıklardan oluşan bir dağın içindeydi. Sadece birkaç tutam sarı saçının dışarı çıktığını görebiliyorum.

"O ne yapıyor?"

Eli omuzlarını silkiyor ve onu uyandırmak için ayağıyla Anders'in yan tarafına bastırıyor.

"Ne oluyor lan?" Anders inliyor.

Eli, "Charlotte'la ilgili bir sorun var," diye cevap verince Anders hemen ayağa fırlar.

"Ne?"

"Battaniye ve yastıkların olduğu köşede."

Anders'in kaşları çatılıyor ve ayağa kalkarken uykusunu silkeliyor ve hepimiz Charlotte'un köşede olduğu yere yaklaşıyoruz. Hepsi de çıplak olan üç koca kışlı adam, vahşi bir hayvana yaklaşıyormuşuz gibi dehşetle bakıyor.

"Charlotte," diyor Anders yumuşak bir sesle.

"Git buradan," diyor Charlotte gün gibi açık bir şekilde. Hepimiz birbirimize bakıyoruz ve yüzümüz soluyor. Eğer kızgınlığı geçtiyse, mutlu ve memnun olması gerekmez mi?

"Char, bebeğim, bir sorun mu var?"

Bir hırıltı duyuluyor ve mırıltılar odada yankılanıyor. Çok acıklı ve utanç verici bir durum ve muhtemelen en gürültölüsünün benimki olduğunu asla kabul etmeyeceğim.

Bir burun çekme daha. "Her şey yanlış," diyor.

"Charlotte, içeri girebilir miyiz, yoksa dışarı çıkıp bizimle konuşabilir misin?" Ben soruyorum. "Ne hakkında konuşacağız? Şimdi nasıl okula geri dönemem? Nasıl gittiğimi mi?

ve şimdi ayrılacağımızı mı? Ya da en iyisinin bu olduğunu bilmeme rağmen kendimi nasıl reddedilmiş hissettiğimi.

Bağ kurmamak için mi? Belki de en kötü şey hakkında konuşabiliriz, Mikael'i benimle birlikte olmaya nasıl zorladığımı hakkında." diye ağlıyor ve ben de elimde olmadan battaniyeyi geri çekip sulu gözlerine ve yaşlarla dolmuş yanaklarına bakıyorum. Gözlüklerini takmıştı ve gözlerinin altını silmek için gözlüklerini çıkarmak zorunda kalıyordu.

"Beni hiçbir şeye zorlamadın Charlotte. Bunu ben istedim. Sadece mücadele etmekten bıkmıştım."

"Emin misin?"

"Eminim." Başını sallıyor ama kollarını kendi etrafında sarıyor. "Geri kalan şeylere gelince, bir yolunu buluruz."

"Bir yolunu bulacağımızı söyleyip duramazsın. Ben bir Omega'yım. Sükûnete ihtiyacım var. Rutinlerde, kokularda ve aşinalıkta rahatlık buluyorum. Hayatım alt üst olmuş gibi hissediyorum ve hiçbir şeyi kontrol edemiyorum. Ağlamaktan ne kadar nefret ettiğimi biliyor musun? Yine de burada, hepinizin önünde berbat bir haldeyim."

"Charlotte, az önce çok şey yaşadın. Elbette sonrasında güçlü duygulara sahip olacaksın. Bu senin ilk kızgınlığındı," diyerek Anders ona hak veriyor.

"Senden izin bile istemedim." Charlotte tekrar ağlamaya başlar ve Eli altına sıçmak üzereymiş gibi görünüyor ve Anders iç çekiyor.

"*Kulta*, hiçbirimizin bunu istemediğini düşünüyorsan aklını kaçırmışsın demektir. Hayatımın en güzel zamanıydı."

Gözlerini siler. "Bu geri alamayacağım bir zaman. Birlikte geçirmemiz gereken zaman," diye fısıldıyor Anders'a.

Eli onun saçlarını okşar. "Bir yolunu buluruz. Kampüse geri dönemeyecek olman belki işleri kolaylaştırır?" Bunu söylediğinde, programımızı ve taslaktan önce yapmamız gereken tüm çalışmaları düşünerek içten içe irkiliyorum.

Charlotte birkaç derin nefes alır. "Yarın Noel."

O zaman hepimiz yüzümüzü buruşturuyoruz. "Bir şey alacak vaktimiz olmadı," diyor Eli, ensesini ovuşturarak ne kadar rahatsız olduğunu gösteriyor.

Charlotte gülümser. "Sanırım daha önce birlikte birkaç fotoğrafımızı çekmek istiyorum... bilirsin işte."

Eli başını sallar ve gülümser. "Bunu yapabiliriz."

"Ayrıca, annem her zaman Noel yemeği yapar. Orada yiyebilir ve siz Pazartesi sabahı ayrılmadan önce buraya dönebiliriz." İç geçiriyor. Daha fazla ağlamak istemediği için kendini tutmaya çalıştığını söyleyebilirim.

"Bence anneni görmeden önce temizlenip biraz dinlenmeliyiz," diyorum ve kızarıyor.

"Sanırım öyle."

"Bu devasa döl battaniyesinden çıkmak için yardıma ihtiyacın var mı?" Ben soruyorum, Charlotte gülüyor ve yüzünü kapatıyor. Anders ve Eli da gülmeye başlıyor. Bu konuşmadan sonra havada biraz mutluluk olması güzel, ama aklımın bir köşesinde belirsizlik var.

Ne bok yiyeceğiz?

Charlotte

Yirmi Dördüncü Bölüm

C ılbaşı güzeldi ama hepimizin yarını düşündüğü çok açıktı. Annemin yemekleri harikaydı ve bir şekilde hepsinin çok güzel örgü şapkaları vardı. Grup fotoğrafı çektiirmek için şapkaları takmayı kabul ettiler. Otomatik olarak ekran koruyucum olarak kaydettim.

Yarın sonumuz olacakmış gibi hissediyorum. Gerçekte öyle olmadığını biliyorum ama birbirimizle yaşadığımız bu basit hayatın sonu. Gelecek çok bilinmez ve bende yarattığı tek şey dizginlenemez bir endişe. Her zaman kaçmaya meyilli olan savaş ya da kaç içgüdülerimi azaltmaya devam ediyorum.

Eli Hank'in kulaklarını okşuyor, Mikael ve Anders de Noel'de onları ağırladığı için anneme teşekkür ediyor. Annem onlara bir şey söylemedi ama ailelerine Noel'i onlarla geçirecek kadar yakın olmadıkları için kalbinin onlar için kırıldığını biliyorum. Anders'in durumunda bu bir mesafe meselesi, ancak Eli ve Mikael için bundan daha derin olduğu açık.

"Yabancı olmayın," diyor annem ve çocuklar gülümsüyor.

"Artık bizden kurtulma şansımız yok," diyor Eli ve annem onun yanağını sıkıyor.

"Güzel." Yanağı utançtan ve annemin sıkmasından pembeleşmiş ama annemin onayını aldığı için mutlu görünüyor. Annem kollarını bana doluyor ve beni sıkıca sarıyor. "Yarın görüşürüz tatlım." Başımı sallıyorum ve o da kulaklarımın arkasındaki birkaç serseri saçını itiyor. Eli'nin kamyonetine doğru yola çıkmadan önce Hank'in başını birkaç kez okşuyorum.

Hafif kar yağıyor ve havada iyi bir esinti var, bu da havayı içimde hissettiklerime benzetiyor. Çalkantılı, dengesiz ve iç karartıcı.

Kulübeye giderken yol sessizdi, hepimiz yarın ne olacağına dair kendi kafamızda düşünüyorduk. Onlar okula dönüyor, bana ne olacağını kim bilebilir? Mercy'ye ateşim hakkında bilgi vermeliyim. Durumumu gizlememin yankıları önceki burslarımı geçersiz kılabilir.

Çok acımasızca ama keşke başka bir meslek seçselerdi. Neden muhasebeci, mühendis ya da beden eğitimi öğretmeni olmak istemesinler ki? Bunu basitleştirecek, hepimizi bir yerde tutacak herhangi bir şey. Göğsüm sıkışıyor ve tek düşünebildiğim nasıl terk edildiğim. Geride bırakılan benim. Yoğun tutkusu olmayan benim ama bu ayrılıktan en çok acı çeken de ben olacağım.

Anders'in eli avucumda ve sıkıca sıkıyor. "Bu konuda çok fazla düşünme."

"Nasıl yapamam? Bu gecemiz var ve sonra seni bir daha ne zaman göreceğim?" "Bunu düşünüyordum. Evde maçlar için biraz zamanımız var, Bence eve gelmen için en uygun zaman bu. Kampüs dışındayız ve sadece üçümüz varız," diyor Eli.

Neden tam zamanlı olarak orada kalmamı istemediklerini merak ederek başımı sallıyorum. Sanırım bu oldukça büyük bir adım olurdu, ama benim için başka bir şey yok gibi.

Mikael sessizce, "Askere alınmak için odaklanmalıyız," diyor ve ben ağlamak isteyerek tekrar başımı sallıyorum. Kendimi ikinci en iyi gibi hissediyorum. Ön koltuktan bana doğru bakıyor. "Bunu istiyorum Charlotte," diye garanti veriyor.

"Biliyorum." Sesim çatlıyor ama duygularımı içimde tutuyorum. Hayatımın geri kalanında hokeye karşı yarışıp yarışmayacağımı ve bununla yaşamayı öğrenip öğrenemeyeceğimi merak ediyorum. Onlar benim koku maçlarım. Onlarla birlikte olmak için ne yapmam gerekiyorsa yapacağım.

Eli garaja girip arabadan indi ve kapımı açtı. Beni belimden tutup kendine çekiyor ve kulağıma sadece benim duyabileceğim şekilde fısıldıyor. "Bunu sürümüz için çözeceğim. Sadece bize karşı sabırlı ol, tamam mı?" Başımı sallıyorum ve ona sıkıca sarılıyorum, bunu tam olarak nasıl halledeceğini merak ediyorum.

Kulübedeki kokularımız yoğun ve çok tatmin edici. Kokuyu derin derin içime çekiyorum ve hafızamın derinliklerine öyle bir kaydediyorum ki, bu kokuyu sadece hayatımın en mutlu anlarıyla ilişkilendireceğim. Oturma odasına doğru yürüyorum ve kanepenin ortasına oturuyorum. Mikael bir yanımda, Anders diğer yanımda, Eli ise tekli koltukta oturuyor.

Hepimiz birbirimize bakıyoruz, lojistik hakkında konuşmak istemiyoruz. Yüzümüz morarana kadar konuşabiliriz ama günün sonunda hepsi profesyonel olarak oynamak istiyor. Bunun gerçekleşip gerçekleşmeyeceği ve nerede gerçekleşeceği konusunda bir fikrimiz olana kadar planlama yapamayız.

Ayrıca, hayatımızın en büyük seks festivalini yaşadığımız gerçeği, bizi çok yordu. Sadece onlarla birlikte olmak, ateşim yüzünden kaybolan bu anları yaşamak istiyorum.

"Film mi?" Mikael soruyor, ben de gülümseyip hafifçe omzuna yaslanıyorum. Benim için mırıldanıyor ve bu gerçekten de endişemi yatıştırmaya yardımcı oluyor. Bir Leonardo DiCaprio filmi koyuyor ama tek yapabildiğim sırayla her birine bakmak.

Hâlâ Mikael'e yaslanmış, iç çekiyorum. "Benden hâlâ emin misin?"

"Evet. Yine de ne yaptığımı bilmiyorum." Kalçamı sıkıyor ve bu özgüvenin neden onda olmadığını merak ediyorum. Mikael her zaman yeterince iyi olmadığını düşünüyor gibi görünüyor ve tek istediğimin dürüstlük ve çaba olduğunu nasıl daha açık bir şekilde ifade edebilirim bilmiyorum.

"Senden hokeyi bırakmanı istemeyeceğim," diyorum ona, bir hafta önce bana sorduğu soruyu tekrarlayarak.

"Teşekkür ederim," diyor ve eğilip saçlarımı öpüyor. "Bu işi başaracağız, Charlotte."

Ünlü son sözler gibi hissediyorum.

Alarmları çaldığında hepimiz koltukta uyuyorduk. Üçünün de suratı asık ve eminim ben de kendimi kaybetmenin eşiğindeyim. Ben adada oturup beni son kez eve bırakmalarını beklerken onların bavullarını toplayıp kamyonu yüklemelerini izlemek çok garip.

"Beni de paketleyemeyeceğine emin misin?" Anders'e şakacı bir şekilde soruyorum. Kalçalarımı kavırıyor ve tabureyi ona bakacak şekilde döndürüyor. Yüz hatlarımı tararken yüzü ciddileşiyor.

"Yapardım, *Kulta*. Hiçbir fikrin yok. Ama Mikael haklıydı. Odaklanmak zorundayız. Sadece seçilmek için değil, takımımız için de. Ayrıca

okul ve hokey, evde çok fazla zamanımız yok. Evde annenle olmanı tercih ederim."

Başımı sallıyorum ve alnımı göğsünün ortasına yerleştiriyorum. "Her gece konuşmalıyız."

"Seninle konuşmadan bir gün geçirebileceğimi mi sanıyorsun? Sen delisin."

Başımı sallıyorum ve sonra tekrar ona bakıyorum. "Ve sömestr boyunca birkaç kez Boston'da olmamı planlayacak mısın?" Başını sallıyor ve ben de iç çekiyorum. "Alabildiğimi alacağım."

Rahatsız görünüyor ve elini kirli sarı saçlarında gezdiriyor. "Her şeye sahip olmanı istiyorum."

"Genciz, maç kokusu alıyoruz. Bunu atlatacağız." Muhtemelen bunu Anders'ten çok kendim için söylüyorum çünkü bunu nasıl atlatacağıma dair hiçbir fikrim yok.

Yüzümü kavırıyor ve eğilip beni çok tatlı bir şekilde öpüyor. Dudakları yumuşak ve narin, bana özenle yaklaşıyor ve öpücüğün ardına o kadar büyük bir bağlılık koyuyor ki, dokunuşunun altında erimekten kendimi alamıyorum. Beni ne kadar özleyeceğini bana gösterirken kokusu etrafımda yoğun ve sıcak.

"Kız arkadaşımızı kullanmayı bırak," diyor Eli. Bu terim karşısında sırtıtmaktan kendimi alamıyorum. Koku eşleşmeleri yaptığımızı düşünürsek biraz aptalca. Kız arkadaş kulağa neredeyse önemsiz geliyor ama her türlü unvanı kabul ediyorum.

"BÜ'deki tüm kızların sende bunlardan bir tane olduğunu bildiğinden emin ol," diyorum hepsini işaret ederek. Hepsi, bir şey söylemek zorunda kaldığım için aptalmışım gibi başlarını sallıyorlar.

Eli beni kollarının arasına alıyor, kolları ağırlığımı taşıırken bacaklarım havada sallanıyor ve beni doyumsuzca öpüyor. Anders'in öpücüğü tatlıydı, bu seferki iddia ediyor, benim onun olduğumu ve onun da benim olduğunu bana bildiriyor. Dili ağzıma muhtaç bir şekilde girdiğinde inlemekten kendimi alamıyorum. O

Beni yavaşça yere bırakıyor, önüm onunkine sürtünerek aşağı iniyor. Gitmeden önce beni heyecanlandırmaya çalıştığından oldukça eminim. Eli iç geçiriyor ve geri çekilip Mikael'e yer açmadan önce yanağımı bir kez daha öpüyor.

Mikael, Eli gibi üzerime atlamıyor ya da Anders gibi bana şefkatle yaklaşmıyor. "Bu senin için," diyor bana büyük bir bez çanta uzatarak. "Eve gidince açarsın." Başımı sallıyorum ve o da öne doğru eğilip parmaklarıyla yüzümü kendine doğru çeviriyor. Öpüşüyoruz ama geri çekilip gözlerinin içine baktığımda, daha fazlasını yaparsak beni bırakıp gidemeyeceğini anlıyorum.

Yapmak isteyeceğim son şey Mikael'in hayallerinden vazgeçmesine neden olmaktır. O kişi olmayı reddediyorum. Bu işi yürüteceğiz. Bir süre için normal bir sürü dinamiği olmayabilir ama bir gün olacak ve ben de buna tutunacağım. Yakında hepimiz yine böyle bir arada olacağız.

Evime dönerken kasvetli bir yolculuk oldu ama hepsi vedalaşmak için arabadan indi. Ağlamayacağım... Ağlamayacağım amına koyayım. Sonra üçü birden bana sarılıyorlar ve ben de kendimi kaybediyorum ve gözyaşlarım serbestçe akıyor. Soğuk hava ağlamayı normalde olduğundan daha da kötü hale getiriyor, yüzümden aşağı akan korkunç duygusal müdahaleleri kristalize ediyor. Üçü de bana dokunuyor, bunun olmasına sevindiklerini ve bir yolunu bulacağımızı söylüyorlar. Beni ağlak bir bebeğe dönüştürmelerinden nefret ediyorum. Onların yanındayken duygularımı dengeleyemiyorum. Onların yanındayken her şeyi hissetmeme izin verebiliyorum. Bu bir şekilde rahatlatıcı ve aynı zamanda korkutucu.

Ama şu anda umutsuz hissediyorum ve eğer yakında gitmezlerse, onlardan asla istemeyeceğime söz verdiğim şeyler için bana söz vermelerini sağlayacağım. Her birini bir kez daha öpüyorum.

"Eve gidince beni arar mısın?"

"Tabii ki. İyi değilsen bizi ara?" Anders öyle diyor. *Yani iyi olmadığım için sizi hemen aramaya başlayacağımı mı söylüyorsunuz?* Başımı sallıyorum ve arabaya gitmeden önce kollarını bir kez daha bana doluyor. Eli da aynısını yapıyor, başımın üstünü öpüyor ve beni sıkıca sarıyor.

"Seni şimdiden özledim," diyor ve ben hâlâ ağladığım için sinirlenerek göğsünü itiyorum. Başımı bir kez daha öpüyor ve Mikael devralıyor ve kollarını bana doluyor.

"Sen güçlüsün, Charlotte. Benim sert kızım ol, tamam mı?" Başımı salladım ve kokladım. Beni sıkıca kavrayarak, daha önce aldığım çantamı bana uzatıyor. Soğuk yanağımı öpüyor ve kamyonu biniyor. Gitmeden önce hepsi el sallıyor ve ben burada, soğuk karda tek başıma duruyorum. Hayal kırıklığı içinde gözlerimi siliyorum ve eve doğru ilerliyorum.

Annem kollarını uzatmış bir şekilde çoktan oradaydı ve ben de ona doğru çöktüm. Daha ne olduğunu anlamadan kanepede birbirimize sarılmıştık. Sadece saçlarımı okşuyor ve ağlamama izin veriyor. Bana söz veremeyeceği sözler söylemiyor; bana her şeyin yoluna gireceğini söylemiyor; beni susturmuyor. Annem sadece bastırdığım tüm duygularımı boşaltmama izin veriyor ve bunun için minnettarım. Hank'in koca kafası kucağымda, ihtiyacım olan ek duygusal destek oluyor. Sonunda sakinleşmem yaklaşık yarım saat sürüyor.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin, tatlım?"

Başımı sallıyorum. Kendimi ham ve yorgun hissediyorum ve sadece yatağıma girip uyumak istiyorum.

"Tamam, sen geldiğinde ben de buradayım." Onu sıkıca kucaklıyorum, çamurluktan çantayı alıyorum ve yatak odama gidiyorum. Çantayı sandalyenin üzerine koydum ve şimdi mi yoksa sonra mı açsam diye düşünerek ona baktım. İçimi çekiyorum ve şimdi açmaya karar veriyorum, merakım beni yeniyor.

Üstünde bir mektup var, ama onun altında üç kapüşonlu ve sıcaktan kullandığımız bir battaniye var. Bu düşünceli piçler. Başparmağımla zarfı açarken burnumu çekiyorum.

Charlotte,

Bu durum berbat. Açıkçası bunu anlatacak başka bir kelime bulamıyorum. Fark etmediyseniz, kelimelerle aram pek iyi değildir. Ama sanırım mektuplar yardımcı olabilir. Boston'daki adresim aşağıda. Birbirimize yazabileceğimizi umuyordum. Telefonlarımız var biliyorum ama seninle özel bir şeyler yapmak istedim.

Bunun zor olacağını biliyorum. Muhtemelen hepimizin hayatında yaptığı en zor şey. Keşke sana hokeyden vazgeçebileceğimi söyleyebilseydim, hepimizin vazgeçebileceğini. Başka her şeyden vazgeçerdim Charlotte, sana söz veriyorum. Lütfen bana karşı sabırlı ol.

Çantaya her birimizden birer kapüşonlu sweatshirt ve sıcakınızda hepimiz gibi kokan bir battaniye koydum. Kokularımıza ihtiyacınız olursa bana söyleyin, size bir şeyler gönderelim.

Daha hafif bir not olarak, hiç kemiğimi kırmadığımı biliyor muydunuz? Oldukça çılgınca, değil mi? Birkaç diş kaybettim ama umarım bu sezon daha fazla kaybetmem. En çekici Alfa'nız olmaya devam edeceksem bir ön diş daha kaybetmeyi göze alamam.

-Seni düşünüyorum, Mikael.

Son satırda hem güldüm hem ağladım. Durumu hafifletme şekli, sahip olduklarımıza daha fazla güven duymamı sağlıyor. Mektup fikrini sevdim; bir şeyler yazmak bazen kendini ifade etmeyi kolaylaştırabilir. Kırmızı kapüşonluyu alıyorum, onun Elis olduğunu hemen anlıyorum. Onun çam kokusunu etrafıma sarıyorum ve geri kalan eşyaları mühürlüyorum, ihtiyacım olduğunda kokularını muhafaza etmeyi umuyorum.

Hank yatağa atlıyor ve ben de kollarımı ona doluyorum. "Kış tatilinin böyle geçeceğini kesinlikle hayal etmemiştim," diyorum ona. Yüksek sesle nefes alıyor ve anladığını biliyorum. Gecenin geri kalanında ağlamıyorum ve Hank de yanımdan ayrılmıyor.

Charlotte

Yirmi Beşinci Bölüm

2 Ay Sonra

T Hayatımın en zor iki ayı oldu ama idare ettik. Zaten sezonları bir ay içinde bitiyor.

en azından umarım.

Gülünç miktarda mesaj, mektup, müstehcen FaceTime aramaları ve çok sayıda koordinasyon oldu. Ama Noel'den bu yana onları ilk kez göreceğim. Araba kullanmayı pek sevmem ama hava açık görünüyor ve onları görmeye çok ihtiyacım var.

Hepsi de iletişimde kalmak ve bu işin yürümesini ne kadar çok istediklerini bana bildirmek konusunda çok iyi bir iş çıkardılar. Açıkçası en çok Mikael'den etkilendim. Belki bana bir ya da iki mektup gönderir ve hepsi bu kadar olur diye düşünmüştüm. Ama neredeyse her gün telefonda konuşmamıza rağmen her hafta mektuplaşıyoruz.

Son birkaç haftadır daha da derine indim, her birine duyduğum şehvet gözümü kör etmedi. Onları gerçekten tanıyabildim ve gördüklerime bayıldım. Anders çok nazik, verici ve benim ihtiyaçlarımla temas halinde. Eli çok komik ve Alfalarım arasında en çok ilgiye ihtiyaç duyan kişi gibi görünüyor, ama bunu ona vermekten çekinmiyorum. Mikael hâlâ en sessiz olanı. En çok mektuplarında açılıyor, hep birlikte telefonda konuştuğumuzda değil.

Bu ayrılıkla ilgili en iyi şeylerden birinin bana gönderdikleri resimler olduğunu söyleyebilirim. Şaplak bankam doldu taşı. Hatta bazen fotoğraf çekerken birbirlerine yardım ediyorlar. Mikael'in formasıyla yüzünü sildiği ve nefis karın kaslarını gösterdiği bir fotoğrafı var. O şahesere bakarken vibratörlerimi öldürmüş olabilirim de olmayabilirim de.

Elimizden gelenin en iyisini yaptık ama zor oldu. Özellikle de Mercy Üniversitesi'nden ayrılmak zorunda kaldığımdan beri. Bana birkaç mezunla çıkmayı kabul edersem, online ücretlerimden feragat edebileceklerini söylediler. Bir avuç sınıfçı şerefsizler. Geri dönmediğim için mutluyum ama başka bir okula online kayıt yaptırmak için çok kısa bir süre vardı. Belki gelecek yıl kaydolabilirim diye düşünüyorum. Çocuklar çalışırken yapacak bir şeyim olur.

Ayrı kaldığımız süre uzadıkça, yıl boyunca her biriyle ayrı ayrı yaşama ve sezon dışında hep birlikte yaşama fikrine daha da sıcak bakıyorum. Bu işi başarabileceğimizi biliyorum. Kolay olmayacak ama hiç olmamasındansa her seferinde bir tanesine sahip olmayı tercih ederim. Onların hayallerine, benim de onlara sahip olabilmem için yapmam gereken fedakârlık buysa, bunu yapabilirim. "Tatlım, o kadar yolu sürmenin sorun olmayacağına emin misin?"

Annem ben toparlanırken soruyor.

son eşyalarımı - kokularını tazelemek için tüm kapüşonlularını, kıyafetlerimi, giysilerimi ve tüm banyo ürünlerimi.

"Evet, sadece birkaç saat. İyi olacağım."

"Sadece o kadar uzağa gitmenden hoşlanmıyorum."

"Çok dikkatli olacağıma söz veriyorum. Onları görmeye çok ihtiyacım var."

"Özlediğini biliyorum, tatlım. Onlar da seni çok özleyiyor. Onlarla haftalık mesajlaşmalarımı yaptığımı biliyorsun." Sırıtiyorum ve başımı sallıyorum, annemin Alfalarını ne kadar çok sevdiğini ve onların da onu ne kadar çok sevdiğini görüyorum. Kollarını bana doluyor. Annemle geçirdiğim bu zamanın paha biçilmez olduğunu söyleyebilirim. Yemek yaptık, bingo oynadık, çömlek kursuna gittik ve hatta kapalı bir çikolata festivaline katıldık. İnsanlar her zaman her şeyin bir nedeni olduğunu söyler ve ben de acaba annemle bu zamanı geçirebilmek için ihtiyacım olduğunda erkek arkadaşlarımla tanıştım ve onlar buradayken ateşim çıktı mı diye merak ediyorum. Özellikle de gelecek yıl taşınacaksam. Annemle bu konuyu konuştuk. Benim adıma mutlu. Hank'i anneme mi bıraksam yoksa yanıma mı alsam karar vermeye çalışıyorum. Annemin yalnız kalması fikri hoşuma gitmiyor ama o da çok iş yapıyor.

Şeytandan bahsetmişken. Yatağıma atlayıp kapüşonluları kokluyor. Görünüşe göre Alfalarım koca adam üzerinde de bir etki bırakmış.

"Merak etme dostum, yakında onları göreceksin."

"Düşünüyordum da," diyor annem.

"Öyle mi?"

"Neden senin ve Alfalarının sezon dışında geçirmeye karar verdiğiniz yere taşınmıyorum? Böylece her zaman yakın olurum."

Ona göz kırpıyorum ve gülümsüyorum. "Bunu çok isterim." Gülümsüyor ve başımın üstünü öpüyor.

"O çocuklara selamımı söyle ve hepsi için eşleşen eşarplar üzerinde çalıştığımı söyle." Güldüm ve başımı salladım.

"Yapacağım." Hank'i başından öpüyorum ve çantamı omzuma atıp annemin minibüsünü çalıştırıyorum, Boston'a doğru yola çıkarken gülümsüyorum.

GPS'im beni güzel bir evin önünde gösteriyor. Tek sorun paralel park etmek.

Baş aşağı sik beni.

Hemen Eli'ı aradım. Neden onun park etme konusunda en iyisi olacağını düşündüğümü bilmiyorum ama bu sadece benim en iyi tahminim.

"Hey, bebeğim. Neredeyse geldin mi?"

"Ön taraftayım. Minibüsümü park edebilir misin? İnsanlar bana korna çalıyor." "Hemen geliyorum."

"Çekil lan yoldan!" diye bağıyor arkamdan bir pislik. Ben de ona camdan parmağımı uzatıp acil durum flaşörlerimi açtım.

"Sakin ol, göt herif!" Eli sürücü tarafına gelirken bağıyor. Kapıyı açıp bana bakarken kocaman sırtıyor. "Hey, Char bebeğim."

"Selam." Neden birdenbire bu kadar utangaç hissettiğimi bilmiyorum.

"Kenara kay." Profesyonel bir şoför gibi minibüsü dar bir alana sokarken dediğini yapıyorum. Arkamızdaki adam korna çalıp yanımızdan geçerken bize parmak sallıyor. "Buraya gel," diyor ve hemen ellerim boynunda kucağına oturuyorum. Elleri kışımı kavırıyor ve sanki gerçek olduğumdan emin olmak istercesine etimi yoğuruyor. Ağzını kendi ağzıma götürmeden önce yüzündeki her çili öpüyorum.

"Seni özledim." Sesim titriyor ve tek yapmak istediğim onu bu arabanın içinde sert ve hızlı bir şekilde becermek.

"Bebeğim, saat öğleden sonra üç. Hadi bunu içeri götürelim, olur mu?"

"Beni şu anda istemediğine emin misin?" Ona takılıyorum, tırnaklarımla ensesini kaşıyorum ve titremesine neden oluyorum.

"Vay be. Seni özledim, bebeğim." Beni kendine çekiyor ve dudakları yine tam istediğim yerde, benimkilerin üzerinde.

İnliyorum ve onu öpmeye devam ediyorum. Çam kokusu, bazen içinde uyuduğum kapüşonunda kokusunun ne kadar seyrelmiş olduğunu fark etmemi sağlıyor.

Aman *Tanrım*. "Çok güzel kokuyorsun."

"Sen de öyle," diye inliyor, kıcımlı tekrar yoğuruyor, bana sürtünüyor. Son zamanlarda boşalmak için odamdaki pek çok nesneye asıldım ama hiçbiri bunun yanına yaklaşmadı. İkimiz de bu şekilde bitirebiliriz, tamamen giyinik ve birbirimize sürtünerek. Eli pencereden dışarı bakıp kaldırımda iki sınıf arkadaşının bizi süzdüğünü gördüğünde nefes nefese kalmıştı. "Hadi içeri girelim, böylece seni ne kadar özlediğimi gösterebilirim."

"İyi. Eşyalarımı alayım mı?" Onlara bir gösteri sunabiliriz. Tanıdıkları herkese Eli Beckford'u -BU süperstarını- ön koltukta Omega/kız arkadaşı/cent eşleşmesiyle gördüklerini söyleme fikrini çok sevdim. Belki de herkesin ne olduğunu anlaması için boynuna bir morluk bırakmalıyım. Eli minibüsten inmeden önce beni bir kez daha öperken gülümsüyorum. Evet, bu gece onun üzerinde izler bırakacağım.

"Tabii ki."

Bagajı açıyorum ve Eli gülerek tüm çantalarımı topluyor. Sanki üç günlüğüne gelmişim gibi değil de taşınıyormuşum gibi görünüyor. Neyse ki artık eşyalarımı toplarken beni nelerin beklediğini biliyor. Topladığım eşyaların çokluğuyla alay bile etmiyor, hepsini tek seferde alıyor. Bagajı arkasından kapattım.

"Yarın oyun günü mü?"

"Evet!"

"Sizleri gerçek bir oyun oynarken göreceğim için heyecanlıyım."

"Ben de." Öne doğru eğilip dudaklarıma bir öpücük konduruyor, bir yandan da tüm eşyalarımı tutmaya çalışıyor. Birden iki kol beni sarıyor ve bir omzun üzerinden atılırken ciyaklıyorum. Kıçını gördüğümde Anders olduğunu anladım.

"Seni özledim, *Kulta*." İyi bir önlem için kıçımı tokatlıyor ve benden kaçan kahkahaya engel olamıyorum. Kahretsin, onları çok özledim. Anders'in şaplaklarını da hayal bile edemeyeceğim kadar özledim. Evde şaplak atmayı taklit etmek için yapabileceğin pek bir şey yok. Gerçekten, hiçbir şey onların ellerinin üzerimde olmasından daha iyi olamaz. FaceTime yapabilir, mesaj atabilir, istediğiniz kadar konuşabilirsiniz ama fiziksel olarak biriyle birlikte olmanın üstüne çıkamazsınız.

"Ben de seni özledim ama beni yere bırak," diyorum kıçını çimdikleyerek.

Gülüyor ve yüzümü kavrayıp beni neredeyse yıldızları göreceğim kadar sert bir şekilde öpmeden önce beni dikkatlice vücudundan aşağı kaydırıyor. "Çok güzel görünüyorsun."

Sırıtiyorum, gömleğini çekiştiriyorum ve onu tekrar öpüyorum. "Bana yerinizi gösterecek misiniz?"

"Odamı görebilirsin Charlotte," diyor derin bir ses kapı çerçevesinden ve ben kendimi onun devasa bedenine bırakıyorum. Beni yakalıyor, kamp ateşi kokusu o kadar rahatlatıcı ki mırıldanıyorum. "Hey," diye fısıldıyor saçlarıma ve kollarımı boynuna dolayıp ona sıkıca sarılırken gülümsüyorum. Hâlâ çok havalı olmaya çalışıyor, mektuplarında benimle ilgili özlediği her şeyi anlatmıyor değil. Son derece ayrıntılı bir şekilde, ekleyebilirim.

"Hey. Bana etrafı mı gezdireceksin yoksa beni odana mı götüreceksin?" Boynunu sertçe emiyorum ve o da inliyor.

"Benim odam." Ben boynunu öpmeye devam ederken beni kollarında taşıyor, artık evlerinin neye benzediği umurumda bile değil.

Anders ve Eli takip ediyor. Geçtiğimiz haftalarda telefonda birbirimize yaptığımız müstehcen şeylerden sonra, burada utanılacak bir şey olduğunu sanmıyorum. Sabırlı bir kızdım ve tüm Alfalarımın

aynı anda. Bana istediğiniz kadar açgözlü deyin, ama ben cidden biraz düğüm yoksunuyum.

Bir kapı gürültüyle kapanıyor ve başımı kaldırıp Mikael'e baktığımda beni sersemletiyor. "Ne istiyorsun Charlotte?" Sesi derin ve çok yaramaz şeyler vaat ediyor.

"Hepiniz aynı anda." Daha önce yapmadığımız bir şey ama ben hazırım. Daha önce bazı popo şeyleri yaptım, ama şimdi onlardan birinin bana bunu yapması için birden fazla şekilde hazırım.

"Sanırım bunu yapabiliriz." Ceketim üzerimden sökülüyor ve kazağım başımdan çekiliyor, eller belime dolanıp kot pantolonumun düğmelerini arkadan açarken saçlarım sırtıma çarpıyor. Mikael sütyenimin kapağını aşağı çekerek göğüslerimi ortaya çıkardı. "Muhtaç küçük Omega'mıza onu ne kadar özlediğimizi göstermemiz gerekiyor." İnliyorum ve başım Anders'in göğsüne çarparak geriye düşüyor. Başımın üstünü öpüyor ve Eli'nin dışarıda kalmasına üzülüyorum.

Ben de onu pantolonundan çekiştirerek kendime yaklaştırdım ve sertleşmiş sikini sıktım. "Siktir."

Anders amımı avuçlarken pantolonum baldırlarımda, bizi ayıran tek şey iç çamaşırım. "Alfaların için şimdiden çok ıslaksın, değil mi?"

"Mmm."

"Bunu nasıl yapmak istiyorsun?" Mikael soruyor. Kiminle konuştuğunu bilmiyorum. Sadece yakında birinin beni becerse iyi olacağını biliyorum.

"Hadi onu güzelce hazırlayalım," diyor Eli, ben sikini sabit tutarken inleyerek. Bu plan hoşuma gidiyor ve Mikael'i yatağa itiyorum, pantolonunun düğmelerini açıyorum ve o da usulca pantolonunu bacaklarından aşağı indirmeme yardım ediyor.

"Gömleğini çıkar." Son zamanlarda kendime dokundurduğum o karın kaslarını daha fazla görmem gerekiyor. Tişörtünü çıkardığında, inlemekten kendimi alamıyorum. Adam mükemmel. Aletinin üstündeki V'den sol meme ucuna kadar yalıyorum.

"Kahretsin, *mon sucre d'érable*." Bana taktığı lakabı severek mızızlanıyorum. Onun akçağaç şekeri. Çok doğru.

"Bu doğru, senin. Şimdi sik beni."

Boxerını bir anda indiriyor ve sikinin başını zaten kaygan olan girişime doğru itiyor. Beni doldururken inliyorum, bunu çok özlemiştim. Kokularımızın nasıl iç içe geçtiğini ve etinin benimkine karşı nasıl hissettirdiğini. "Hepimizi mi istiyorsun?" Çılgınca başımı sallıyorum ve beni bir öpücük için aşağı çekmeden önce sırtıyor. Aleti yavaşça içime girip çıkıyor, kalın düğümü her itişte beni kızdırıyor ama içeri girmiyor.

Anders çıplak ve dizlerinin üzerinde yatağa uzanacak şekilde hareket ediyor. Dudaklarımı yalıyorum ve öne doğru eğilip onu ağızıma almadan önce sikini avuçluyorum. Etkileyici uzunluğunun etrafında mırıldanıyorum ve Mikael'in izlediğini görünce kendimi tutamıyorum. Beni becermenin ve en iyi arkadaşına kafa atmamı izlemenin verdiği hisle inlerken ağızını açıyor.

Birden Eli'nin elleri kalçalarımnda, kıcıımı ayırıyor. "Emin misin, bebeğim?" Başımı sallıyorum ve Anders'in sikinin etrafında mırıldanıyorum. Eli kalçalarımın arasındaki kayganlığı topluyor ve onu kayganlaştırıcı olarak kullanarak göt deliğimi kızdırıyor. Her şey o kadar yavaş oluyor ki, sanki her bir sinirim daha fazlası için yalvarıyor. Mikael beni yavaşça beceriyor, Eli benimle oynuyor ve ben Anders'i sanki dünyadaki tüm zamanlara sahipmişim gibi emiyorum.

Mikael altımda inliyor. "Değişmeliyiz, yoksa boşalacağım."

Anders omzunu dürtüyor ve Eli beni göğsümden tutup kendine doğru çekiyor. "Seni mahvedeceğim Omega," diye fısıldıyor kulağıma ve ben ürperiyorum.

"Söz mü?"

Boynumu ısıyor ve ben neredeyse boşalıyorum. Bağlanma işaretini gerçekten oraya koyduğuna dair görüntüler artık yeni bir fantezi. Anders uzanıyor ve ben

Üzerine çıkıp sikini içime soktu. Eli önce bir, sonra iki parmağıyla beni yavaşça becererek anti'yi yükseltiyor, kayganlığım her iki Alfamı da yağlıyor.

Mikael şimdi Anders'in dizlerinin üzerinde olduğu yerdeydi, sikinden daha önceki kayganlığım damlıyordu. "Ne kadar tatlı olduğunun tadına *bak, mon doux.*" Onu açgözlülükle ağzıma alıyorum ve uzunluğundaki yapışkan akçaağaç aromamı tadıyorum. "Çok iyisin." Şu anda Alfalarım için neredeyse vahşi hissediyorum. Eğer ateşimi daha önce yaşamamış olsaydım, bunun tekrar gerçekleştiğini düşünürdüm. Onlara duyduğum her şeyi tüketen ihtiyaç dehşet verici ve onlara dokunmayı asla bırakmak istemiyorum.

"Kahretsin," diye inliyor Anders altımda. Mikael'i emerken ve Anders'e binerken nefes nefese, ter içinde, ıslak bir karmaşa içindeyim. Eli neredeyse bana işkence ediyor, içimde kaç parmak olduğunu bilmiyorum ama gerginlik harika hissettiriyor.

"İşte bu kadar. Beni istiyor musun, Char?" Başımı sallıyorum ve bir kapak sesi duyuyorum. Eli kıcımın çatlağına ve sikine kayganlaştırıcı damlatıyor. İnliyorum ve Eli içime girerken Mikael'in sikini emmeyi bir anlığına bırakıyorum.

"Siktir," diye inliyorum, tırnaklarım Anders'in göğsüne batıyor. Tıslıyor ama bana hissettiğim ahlaksız kadın yerine lanet bir tanrıçaymışım gibi bakıyor.

"Lanet olsun, bebeğim. Hepimizi alırken çok iyi görünüyorsun," diye övüyor Eli arkamdan. Elleri kalçalarımda sımsıkı duruyor. Anders göğüs kafesimi tutuyor ve Mikael saçlarımı yumruğuna dolamış.

Anders hareket etmezken Eli yavaşça itiyor. O kadar lezzetli ve yoğun ki, onlar beni becerirken ağzımdan hangi seslerin çıktığından bile emin değilim. Mikael'in sikini tembelce okşarken, onu ağzıma alacak kadar kendimi toparlıyorum. Tüm kokularımız birbirine karışıyor ve

Eli beni domaltdı, klitorisim Anders'in kasık kıllarına sürtünüyor, çok yaklaştı.

Anders alttan içime girerken fark etmiş olmalı ki klitorisime sürtünme ve ezici dolgunluk beni vurdukça bağırmama ve paramparça olmama neden oluyor. Kukumun hem Eli hem de Anders'in etrafında kasıldığını hissedebiliyorum ve elim bu noktada sadece Mikael'i çekiştiriyor.  alfa da inliyor ama ben onlara ne olduğunu bile fark edemeyecek kadar zevkimin içinde kaybolmuş durumdayım. Vücudum titriyor ve boşalırken her yerimin spazm geçirdiğini hissediyorum. Görüşüm netleştikten ve vücudumu tekrar hissedebildikten sonra, Mikael'e bakıyorum ve onu boğazımın derinliklerine götürmeden önce horozunun ucunu yalıyorum.

Eli arkamdan inliyor ve yanağımı sıkmadan önce kıımı tokatlıyor. "Boşalacağım," diye mırıldanıyor. Hızı artıyor ve ihtiyaı olanı alırken Mikael'in sikinin etrafında inliyorum. İnleyip kekeleyerek içimde işini bitirirken beni acımasızca kavırıyor. ekiliyor ve Mikael beni saçlarımdan çekip dudaklarımdan öperken irkiliyorum, yataktan kalkıp Eli'nin yerine geçmeden önce kendi tadına bakıyor.

Beklerken hayatım buna bağlıymış gibi Anders'e biniyorum. Çenemi kavırıyor ve beni hiç umursamadan öpüyor. "ok iyi," diyor bana. "Bizim mkemmek küçük Omega'mız." İnliyorum ve Mikael, Eli'nin olduğu yerden içime girerken bir kapak tıkırtısı daha geliyor. Bu sefer Mikael ve Anders aralıklarla içime giriyorlar, böylece hiç boş kalmıyorum. Anders'in boynuna doğru soluyorum, bana verdikleri her şeyi alıyorum, bedenimdeki ellerini ve birlikte kokularımızı seviyorum. Hepsinin içime, üzerime boşalmasını, beni ısırmasını ve beni kendilerinin olarak sahiplenmesini istiyorum.

"Lütfen," diye mırıldanıyorum Anders'in boğazına karşı.

"Siktir," diye homurdanıyor Mikael arkamdan. Bitirdiğinde beni dllerleriyle doldurduğunu hissediyorum ve  e k i l i y o r . Dişleri kıımın yanağında

Parmaklarının kıcıma bastırıldığını hissetmeden önce bana hafif bir ısırık veriyor, kendisinin ve Eli'nin içimde kaldığından emin oluyor. Bu his karşısında inliyorum. O anda bana sahip olma seviyesi beni neredeyse tekrar boşalmaya hazır hale getiriyor.

"Sana her zaman ihtiyacın olanı vereceğim *Kulta*," diyor Anders, şişmiş düğümünü amımın içine iterek çığlık atmamı ve sikinin etrafında fişkırmamı sağlıyor. Zevk o kadar yoğun ki, yemin ederim yüzüm uyuşuyor ve duyma yetim kayboluyor.

İçime girerken kollarını sırtıma ve omuzlarıma doluyor ve kulağıma en tatlı övgü sözlerini fısıldıyor. "Bu tatlı amcık bize ait. Sen bizimsin, benim güzel ve mükemmel kızım."

Kulağına doğru yüksek sesle inlediğime eminim ama orgazmım boyunca beni sikip döleriyle doldururken umursamıyor. Kendimi tükenmiş, iyice sikilmiş ve Alfalarım tarafından kokuyla işaretlenmiş hissediyorum.

Kafam güzelleşirken inliyorum ve Anders'in yüzüne bakıyorum, yanaklarını öptüğümde gülümsemesi ışıltıyor.

"Acıktım," diye homurdanıyorum ve üçü de etrafımda gülüyor.

Anders, "Düğümüm çözülür çözülmez size bir şeyler getireceğiz," diye söz veriyor.

"Tanrım, bunu kaçırmışım," diyorum. Tabii ki düğümünü kaçırdım, hem de çok. Ben ve Anders'in düğümü çok yakın. Ama hepsine bu anlamda yakın olmayı özledim. Her gün konuşmak güzel ama hissedebilmek, dokunabilmek ve koklayabilmek. Bu her şey demek.

"Biz de," diyor Anders, başımın yanını öpüyor ve düğümün çözülmesini beklerken sırtımı okşuyor.

Charlotte

Yirmi Altıncı Bölüm

A Ömrümün sonuna kadar sikildikten sonra, adamlar beni doyurdu. Çok ilginç bir yemek hazırlama diyetindeler, bu yüzden bana lezzetli bir sandviç ve tavuklu şehriye çorbası yapmalarına sevindim. Oyun öncesi antrenmanları için erken kalkmaları gerekiyor, bu yüzden çok geç saatlere kadar ayakta kalmayacağız - yarın umarım başka bir hikaye olur. Umarım oyundan çok fazla yorulmamışlardır.

Mikael ve Eli kendi banyolarında duş alırken ben oturma odasında Anders'in kucağına oturuyorum. Sarı saçlarını geriye itiyorum ve alnından öpüyorum.

"Yarın için iyi hissediyor musun?"

"Evet, Providence bu yıl berbat gidiyor," diyor ve ben de gülümsüyorum. "Ne yani, sezonun bitmesine sadece bir ay mı kaldı?"

"Evet, sonra bir menajer tutarız ve hepimiz hâlâ yirmi yaşında olduğumuz için seçmelere katılırız." Bunu daha önce konuştuğumuzu bildiğim için başımı sallıyorum,

ama yine de kafa
karıştırıcı. "Ve
sonra?"

"O zaman Temmuz'da hepimiz nereye gideceğimizi biliriz ve plan yapabiliriz. En iyi senaryo hepimizin en azından aynı kıyıda olması olur." Başımı sallayarak onaylıyorum. En büyük korkum hepsinin dağılmış olması. "Eli muhtemelen birinci ya da ikinci sıradan seçilecek. Ben beşinci ya da altıncı olursam şanslıyım. Şu anda kaleciye ihtiyacı olan takımlar en iyileri değil." Omuz silkiyor ama devam ediyor. "Mikael joker oyuncu. Seçilmeyebilir, ama seçilmezse kesinlikle bir besleme takım tarafından alınacaktır." Başımı sallıyorum ve iç çekiyorum. Her şey çok kafa karıştırıcı ve önümüzdeki aylarda hayatımızın nasıl olacağına dair bir fikir edinmek istiyorum. Ama sabırlı olmam gerekiyor. Tutkularını anlayacağıma, benim yüzümden hedeflerini değiştirmelerini asla istemeyeceğime söz verdim ve bu sözüme sadık kalmayı planlıyorum.

"Gergin misin?"

Belimi sıkıyor. "Sadece tüm bunları yönetmek konusunda biraz stresliyim. Hepimizin sonunun nereye varacağını bilmemek bir yana, taslak bile başlı başına dehşet verici."

"Ama bir planımız var." Saçımın kenarını öpüyor.

"Gevşek bir plan olabilir ama bir planımız var."

"Hiçbirinizin olmamasındansa birinizin olmasını tercih ederim."

"Aynı. Oh, bu bana bir şey hatırlattı. Annem sana bir şey gönderdi." Ona bakakaldım.

"Annen bana Finlandiya'dan bir şey mi gönderdi?" Başını sallayıp gülümsüyor ve orta boy bir nakliye kutusu çıkarıyor.

"Daha sonra bakabilirsin ama seninle tanışacağı için çok heyecanlı. Düşünüyordum da belki ilk sezonumuzdan sonra hepimiz oraya gider ve onlarla tanışırız."

"Ülkeyi hiç terk etmedim bile. Bunu çok isterim." Sırıttıyor ve bana bir öpücük veriyor.

"Annen bana çok nazik davrandı, benim annem de bu iyiliğe karşılık vermek istiyor." Kaşlarımı çatıyorum ve onun mükemmel yakışıklı yüzüne bakıyorum. "Kathy'yle konuşuruz, zaman zaman bize unlu mamuller postalayabilir." Gülümsüyorum, annemin bana bunlardan hiç bahsetmediğini düşünüyorum ama koku eşleşmelerimi beğenmiş gibi görünmesi hoşuma gidiyor.

Eli ve Mikael için üzüldüğümü hissederek şefkatle, "Annelerimiz konusunda oldukça şanslıydık," diyorum.

"Eli ve Mikael ile paylaşmamız gerekecek." "Bu fikri sevdim." Gülümsüyorum ve şakağından öpüyorum.

"Hâlâ Kathy'nin favorisi olduğum sürece." Gülüyorum ve omzunu itiyorum. Esnememe engel olamıyorum. "Hadi yatağa gidelim. Yarın büyük gün." Beni Mikael'in odasına taşıyor ve ben zevkle gümbürdüyorum. Tüm kokularımızın olduğu yerde uyumak isteyeceğimi bilmesine bayılıyorum. Her iki yanımda bir Alfa ve karnımda Mikael'in başıyla uykuya dalmadan önce yüzünü milyonlarca kez öpüyorum. İşte hayat bu.

Çocuklar maç öncesi işleri için erken ayrıldılar ve ben de stadyuma gidip biletimi aldım. Stadyum soğuktu ama atmosfer heyecanla canlıydı ve taraftarların maç için heyecanlı olduğunu söyleyebilirim. Koltuğum cam kenarında ve kendimi biraz özel hissetmekten kendimi alamıyorum. Sağımda bir grup kız var ve solumdaki iki koltuk şimdilik boş.

Sabırla şenliklerin başlamasını bekliyorum ve yanımdaki kızlara kulak misafiri olmaktan kendimi alamıyorum. "Güya bir Omega'ları varmış. Hiçbir şekilde işe yaramayacak," diye alay ediyor kızlardan biri.

"Hepiniz farklı takımlar için seyahat ederken nasıl bir Omega'nız olabilir ki? Zarar etmeyi bırakıp beni becermeliler." Kızlar gülüyor ve ben kalın bir şekilde yutkunuyorum, benim adamlarımdan bahsettiklerini biliyorum. Başka birinden bahsediyor olmalarına imkân yok.

"Mikael Martel'i becermek benim iki yıllık planımdı. Vazgeçmeyi de düşünmüyorum."

"Bu konuda iyi şanslar. Eli daha kolay bir hedef olurdu."

Yeterince içtim. Boğazımı saçma bir şekilde temizliyorum ve kızların hepsi bana bakıyor. "İyi misin tatlım?" diye soruyor Perşembe günü saat 14:00 için biraz fazla sarhoş görünen kız.

"Alfalarımın hokey oynayışını izliyorum," diyorum yüzümde bir sırıtışla, üst perdeden konuşmaya çalışarak. Alay ediyorlar ama seslerini alçaltıp kendi aralarında konuşuyorlar. Dönüyorum ve son derece gergin bir çiftin yanımdaki koltuklarına otururken bana ters ters baktığını görüyorum.

Kadın özel dikim bir bezelye ceket giyiyor ve kızıl saçlarının yarısı toplanmış, geri kalanı gevşek bukleler halinde. "Sen Charlotte olmalısın?" diyor sahte bir dost sesiyle. Yutkunuyorum ve başımı sallıyorum. Erkeklerin hiçbiri beni tanıyan birinin yanına oturmayı tercih etmemi söylememiştii.

"Öyleyim."

"Biz Eli'nin ailesiyiz."

"Oh, tanıştığımıza memnun oldum." Elimi uzattım. Annesi elime bakıyor ve sonra tekrar yukarı bakıyor. Babası çok sade bir adam. Beni görmezden gelip otururken zengin ama mülayim görünüyor.

"Jean ve Edward Beckford. Memnun oldum," diyor Jean, otururken. "Yani bir oyun yapabildiniz mi?" Sesi çok alaycı ve kaba. Ama o Eli'nin annesi, bu yüzden aşırı arkadaş canlısı olmak için elimden geleni yapıyorum.

"Evet, Vermont'ta yaşıyorum, bu yüzden tüm maçlara yetişmek kolay değil. Ayrıca, odaklanmak için zamana ihtiyaçları vardı."

"Profesyonel olarak oynarken evde senin için endişeleniyorlarsa odaklanmalarına nasıl izin vermeyi planlıyorsun?" Edward bana bile bakmadan önümüzde duran buza bakarak araya girdi.

"Bu işi başaracağız."

"Çok saf, tıpkı Eli gibi. Hiçbir şeyi enine boyuna düşünmez. O çocuk çok duygusal." Gerçekten Eli'nin annesinin memesine yumruk atmak istiyorum.

"Biz koku eşleşmeleriyiz."

"Ve?" Annesi bana ters ters bakıyor.

"Bir Beta olabilir ve ilgisini anlamayabilirsiniz, ancak bu bir ruh eşine sahip olmakla eşdeğerdir."

Jean alay eder ve mükemmel manikürlü tırnaklarına bakar. "Kulağa ne kadar da uygun geliyor. Vermont'un hiçbir yerinden gelen zavallı bir Omega, NHL'ye doğru giden üç Alfa buluyor ve bedava bir yolculuk yapıyor."

İnanılmaz derecede kaba ve saldırgan kadına bakakaldım. "Hokey oyuncularından başka bir şey olmalarını çok isterdim."

"Eminim. Eli'nin başarılı olduğu tek şey hokey. Bunu anlamasak da, onun başarı potansiyelini anlıyoruz. Belki bir anlaşmaya varabiliriz?"

"Anlaşma mı?" Şaşkınlıkla sordum.

"Eli'dan ayrılmanın sana maliyeti ne olur? Diğerleri gerçekten umurumda değil."

Ona göz kırpyorum ve ağzımı zorlukla kapatabiliyorum.

"Hiçbir şey, Eli'yi terk etmem için bana verebileceğin hiçbir şey yok."

Jean bana dikdörtgen şeklinde katlanmış bir kâğıt uzatıyor, ben de açıyorum. Yüz elli bin dolarlık bir çek. "Belki bu rakam fikrinizi değiştirebilir?"

"Öyle değil. Siz ikiniz yer değiştirecek misiniz, yoksa benim mi değiştirmem gerekiyor?" "Pekâlâ. Sen mantıklı düşünmezsen, belki Eli düşünür."

"Belki," diyorum ve çeki ikiye bölüp ona uzatıyorum. Tam o sırada zil çalıyor ve takımlar buza çıkıyor. Gözlerim hemen Eli'inkilere takılıyor; anne ve babasının yerlerinden kalkarken bana baktıklarını görünce öfkeli görünüyor. Onun, kızgın görünen Anders ve Mikael'in yanına doğru kaymasını izliyorum. Sinirlerini yatıştırmak için onlara sulu bir gülümseme ve bir başparmak işareti yapıyorum. Eli hayal kırıklığı içinde başını sallıyor ama onlar ısınma hareketlerini yaparken kayarak uzaklaşıyor.

Kollarımı kendime doluyorum ve Anders'in yaptığı ateşli kaleci esneme hareketlerine odaklanıyorum. Onun buzun üzerinde yaptığı sıçramaları ve ateşli kamburlaşma hareketlerini izlemeyi özlemişim. Umarım bu gece biraz daha oyalanmak için çok yorgun değillerdir.

Spiker başlangıç dizilişini bağırarak söylüyor, ki hepsi benim adamlarım. Her biri için olabildiğince yüksek sesle tezahürat yaparken yanımdaki sürtüklerle ve Eli'nin arkadaşlarıyla karşılaşmaktan kurtulmak için elimden geleni yapıyorum.

Oyun çok yoğun. Birkaç ay önce izlediğimden çok daha şiddetli ve hızlı. Eli'nin buza nasıl hükmettiğini izliyorum. Neden kaptan olduğu çok açık. Ön hattaki herkesin atış yapmak için aradığı kişi o ve gösteriyi o çalıyor. Mikael birçok kişiyi kış üstü yere düşürüyor ve muhtemelen bunu izlemekten bu kadar hoşlanmamalıyım, ama bu biraz ateşli.

Anders her golü durdurduğunda çok heyecanlanıyorum ve sesim buzun üzerine taşındığında bana gülümsemesine bayılıyorum. İlk devre bittiğinde durum hâlâ 0-0'dı. Umarım bir galibiyet görebilirim. Büyük bir mağlubiyetten sonra onlarla birlikte eve gitmek zorunda kalmak berbat olurdu.

İkinci periyot için sahaya çıktıklarında, koçları sanki kışlarının altında büyük bir ateş yakmış gibi görünür. Herkes daha hızlı kayıyor, vuruşlar daha sert oluyor ve iletişim geliyor. Rakip takım buz yapıyor ve Mikael ile bir adam karşı karşıya geliyorlar; Mikael kazanıyor. Diğer oyuncu sopasıyla ona vuruyor ve Mikael onu cama doğru itiyor. Ona vurmuyor, sadece biraz hırpalıyor. Kurallar hakkında az çok bilgim var ama neden ikisinin de kötü çocuk kutusuna gönderildiklerinden emin değilim. Mikael, koçu ve diğer takım üyeleri karara sinirlenmiş görünüyor. Ağzına su fışkırtıp tükürüyor.

Bu... bu yasadışı olmalı ve içimde bir şeyleri uyandırıyor gibi hissediyorum.

İki takımda da bir oyuncu eksik ve Eli bu fırsatı değerlendiriyor. Defans oyuncusuna geri pas veriyor, o da Eli'nin sağ kanadına, o da kendisine pas veriyor. Eli hızlı bir tren gibi geri dönüyor ve pakı yerden yere vuruyor, ardından sirenler gol diye çalıyor. Daha düşünmeden zıplamaya ve çığlık atmaya başlıyorum. Tüm takım arkadaşları ona sarılıyor, sopalarla kışını tokatlıyor ve maskesini kapıyor. Yedek kulübesine doğru kaymadan önce bana doğru sırtışını kesinlikle kaçırmıyorum.

"Şanslı sürtüğ," diye tıslıyor yanımdaki kız.

Evet, o benim.

Çocuklar maçlarını kazandılar ama çok farkla değil. Başa baş bir maçı ve dikkatlerini dağıttığımı düşünmeden edemiyorum. Eli, Mikael ve Anders sürekli bana bakıp duruyorlardı. Eli'nin ailesi orada olduğu için mi yoksa sadece benim için mi endişeleniyorlardı emin değilim.

Evlerine geri dönerken fazla düşünmemeye çalışıyorum. İki yer bir araya gelince rahatlıyorum ve minibüsü kendim park edebiliyorum. Sadece iki kez geri gitmem gerekti. Muhtemelen ön kapılarının kilidini açıp içeri girmekten daha garip hissettirmesi gerekirdi, ama öyle değil. Ama şimdi onların eve gelmesini beklemek zorundayım ve ne yapacağımı bilemiyorum. Anders'in annesinden gelen kutu köşede duruyordu, ben de onu açmak için biraz zaman harcamaya karar verdim.

Mutfaktan aldığım bir bıçakla kutuyu açtım. Pembe bir kâğıt mendil ve üzerinde el yazısıyla isminin yazılı olduğu altın bir zarf var. Mektubu açmak için başparmağımı kullanıyorum ve bugün bunu açmaya karar verdiğim için çok şükrediyorum. Özellikle de Eli'nin ailesiyle yaşadığım o korkunç karşılaşmadan sonra.

Charlotte,

Oğlumuzun koku eşini bulduğunu bilmek bizim için bir zevk. Bizi her gün gururlandırıyor ve ailesinden bu kadar uzakta olduğu için endişeleniyoruz. Size sahip olduğunu bilmek en içten lütuf. Kutuda bazı Fin ikramları ve eşyaları ile Anders'in çocukluk fotoğrafları var. Umarız yakında sizinle tanışabiliriz.

Anders'in hayatına bu kadar aydınlık getirdiğiniz için teşekkür ederim.

Sevgilerimle,

Eevi, Kal, Askseli ve Eino

Notu birkaç kez daha okudum ve Eli ile Anders'in ebeveynleri arasındaki şaşırtıcı farklılıkları fark ettim. Gülümseyerek notu tekrar katlıyorum ve kutunun geri kalanını karıştırırken zarfın içine koyuyorum. Hayatımda gördüğüm en rahat görünümlü çoraplardan birkaç çiftin yanı sıra renkli bir örgü şapka da var. Siyah-beyaz kareli bir kutunun içinde Salmiakki diye bir şey var. Açıyorum ve siyah karelerden birini çıkarıyorum. Çiğner çiğnemez, anında pişmanlık duyuyorum.

"Bu da ne böyle?" Elime tükürüp çöpe atıyorum. Atıştırmalıkların geri kalanına şüpheyile bakıyorum. Üzerinde 'Geyşa' yazan pembe bir paket var ve şansımı deniyorum, paketi açıp bir ısırık alıyorum. Çikolata az önce yediğim her ne haltsa onun tadını silerken mırıldanıyorum.

Son olarak, altta küçük bir kutu var ve onu açıp bebek Anders'in fotoğraflarını karıştırıyorum. Babası, annesi ve kardeşleriyle birlikte çekilmiş birçok fotoğrafı var. Anders'in beni neden bu kadar çabuk kabul ettiğini ve istediğini şimdi çok daha iyi anlıyorum. Ailesiyle yaşadığı bu hayat onun kendisi için istediği şey. Anne ve babası birbirinin kokusunu almıyor ama aralarındaki bağın özel bir şey olduğu açık.

En sevdiğim fotoğrafı, iki babasıyla birlikte kızağa bindiği ve bir tepeden aşağı inerken gülümsediği fotoğraftır. Geleceğimi hiç düşünmedim, açıkçası gelecek hakkında endişelenmekten çok korktum. Ben her zaman şimdiki zamanı düşünen biri oldum. Çünkü yarının ne getireceği konusunda çok fazla endişelenirsem

eğlenebileceğimi düşündüm. Ama mutlu bir sürüyü ve aileyi gösteren bu fotoğraflara baktıkça, bunun istediğim bir şey olduğunu fark ediyorum. Anders, Eli ve Mikael hakkında kararımı çoktan verdim. Belki de evren bu kararı benim için verdi. Ama onlar benim ve çok ileriye düşünmemeye çalışsam da, şu anda çok fazla şey isteyip istemediğimi merak ediyorum.

Neyse ki, çocuklar neredeyse aceleyle eve girerken düşüncelerimle çok uzun süre baş başa kalmıyorum. Saçları maç sonrası aldıkları duştan dolayı hâlâ ıslaktı.

"İyi misin? Sana ne söylediler?" Eli hâlâ burada olduğuma şaşırmış gibi bana bakıyor.

Omuzlarımı silkiyorum ve çikolatadan bir ısırık daha alıyorum. "Seni yalnız bırakmamı istediler."

"Ne yaptılar lan?" Eli diyor ki.

"Gerçekten şaşırdın mı?" Mikael yanıma gelip yere oturuyor. Ona şüpheyile baktığı iğrenç şekeri uzatıyorum.

"Bana bir çek verdiler. Yırtıp attım." Anders sırtıyor ve Eli hayalet görmüş gibi bakıyor.

"Çok üzgünüm Charlotte. Geldiklerinden haberim yoktu. Maçlarıma hiç gelmezler."

Mikael siyah karelerden birini ağzına atarak, "Dünkü yazını görmüş olmalı," diyor. Isırır ısırılmaz tükürüyor ve eline tükürüyor. "Bu da ne böyle?"

"Anders'in annesinden," diye cevap veriyorum ve Anders gülümseyerek elini uzatıyor. Kutuyu ona uzatıyorum ve üçünü birden ağzına atıp mırıldanmasını izliyorum.

"Mmm, Salmiakki'yi özledim."

"Bunu nasıl yediğini bilmiyorum."

"Bu sonradan edinilmiş bir tat. Çocukken hep yedik," diye yanıtlıyor Anders. Mikael ve ben ona deliymiş gibi bakıyoruz. Eli'ye baktığımda, ailesiyle tanışmam ve onların bu kadar pislik olmasıyla ilgili bir an yaşadığı belli oluyor.

Onu kolundan tutup aşağı çekiyorum ve o da benimle birlikte yere oturuyor. "Ailenin ne istediği umurunda mı?" Ona usulca soruyorum.

"Hayır," diyor Eli ama ona inanmıyorum. Onu biraz rahatlatmak için sırtını hafifçe ovuyorum.

"Biz dört kişilik bir sürüyüz. Elbette hepimizin normal ebeveynleri olamaz."

Mikael yanımda alay ediyor ve kutumdaki çikolatayı alıp bir ısırık atıyor.

"Beni terk etmen için sana rüşvet vermeye çalıştıklarına inanamıyorum. Neden?"

"Sanırım dikkatlerini dağıtacağımdan endişeleniyorlar." Söylemediğim şey, nereden geldiklerini anlayabildiğim. Ben de baş belası olmaktan endişeleniyorum. Her şeye sahip olmalarını istiyorum ama Alfalarım muhtemelen onların hokeye ihtiyacı olduğu kadar ihtiyacım var, hatta daha fazla.

"Değilsin," diyor Eli yumuşak bir sesle. "Sen olmasaydın üçümüz de darmadağın olurduk. Sen dikkat dağıtıcı değilsin. Bunu asla düşünme."

Öne doğru eğilip kutumu karıştırırken bana bir öpücük veriyor. "Hey, kendi Fin şekerini al ya da Anders'in elindekileri ye."

Anders, "Paylaşmıyorum," diye cevap veriyor ve Mikael sözde ikramın tadını hatırlayarak ürperiyor.

Mikael, "Güzel, lütfen bu vahşeti kendine sakla," diye yanıtlar.

"Peki bu geceki oyun planın nedir?" Yüzümde bir sırıtışla soruyorum. Eli'nin ailesinin onlarla geçirdiğim kısa zamanı mahvetmesine izin vermeye niyetim yok. Eve gitmeden önce kaç kez düğümlenebileceğime dair kendimle iddiaya girdim. Ve diyelim ki zar zor bir çentik attık.

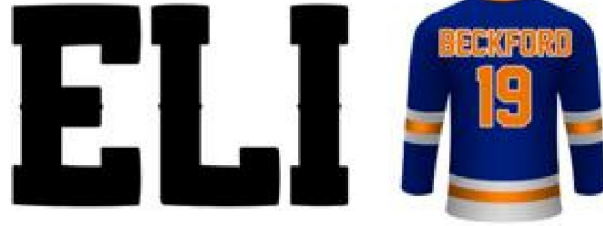
"Doğruluk mu cesaret mi *kulağa* nasıl geliyor, *Kulta*?"

Ateşli kalecim Alfa'ya sırtıyorum ve bir iki raunttan fazla dayanamayacağımızı bildiğim için tişörtümü çıkarıyorum.

"Mikael, doğruluk mu cesaret mi?" Ben soruyorum.

"Cesaret."

Sırtıyorum, akşamın kurtulduğunu ve adamlarımla hala bugün ve yarına kadar zamanım olduğunu biliyorum.

Yirmi Yedinci Bölüm

3 *Aylar sonra*

"Gitmemizin senin için sorun olmayacağına emin misin?" Geri yürürken ona soruyorum.

Bakkaldan eve.

"Evet! Git, eğlenmene bak. Bu büyük bir olay," diyor Charlotte FaceTime'da, her zamankinden daha da güzel görünüyor. Ailemin izinsiz girdiği maçtan bu yana onu dört kez daha şahsen gördük. Ailemle ciddi ciddi konuştum ama yanlış bir şey yapmamışlar gibi davrandılar. En azından Charlotte'un bizi yüzüstü bırakmayacağını biliyorum. Yapacağını düşündüğümünden değil. Biz koku eşleşmeleriyiz. Birbirimize bağlı olmayabiliriz ama nereye gideceğimizi bildiğimiz ve bir planımız olduğu anda bunu hemen değiştireceğim. O kızın üzerindeki izime nefes almak kadar ihtiyacım var.

"Sadece kötü hissediyorum. Senin de orada olman gerektiğini hissediyorum." Bizimle kutlama yapmasını istiyorum ama menajerimiz bunun sıkıcı olduğunu ve başka kimsenin

Kız arkadaş.

"Menajeriniz gitmeniz için para ödüyor. Sadece birkaç günlüğüne. Siz döner dönmez kendi kutlamamızı planlayabiliriz."

"Jake, hiçbirimiz yasal olarak içki içemiyor olsak da gitmemizin büyük bir olay olduğunu söyledi." Gözlerini devirdi, ben de güldüm. Son tarihe yetiştiğimiz için hepimiz çok şanslıyız. Önümüzdeki aylarda hepimiz yirmi bir yaşına gireceğiz.

"Eğlenceli olacak. Hepiniz için çok heyecanlıyım. Hiç umudunuz var mı?"

"Bir Bruin olmak istemediğimi söylersem yalan söylemiş olurum. Ama oynayabildiğim ve kız arkadaşıma sahip olduğum sürece tek istediğim bu."

"Tam bir ahmak," diye şaka yapıyor. "Piper zaten Yale'e geçmeden önce yaz için evde. Biraz kız kıza vakit geçireceğiz."

"Hâlâ o tüpçü çocukla mı birlikte?"

Charlotte öksürür ve gülümser. "Hayır. Piper, benim küçük kalp kırıcım. Raleigh'de bir işi var ve Piper uzun mesafe yapmıyor." Yüzünü buruşturdu, ben de silkindim.

"Koku eşleşmesi olsaydı durum farklı olurdu."

Telefona gülümsüyor ve başını sallıyor. "Bu doğru. Bu arada, biraz daha kokuya ihtiyacım olacak."

"Bütün gün terledikten sonra hokey kıyafetlerimizi mi istiyorsun?"

"Beni kışkırtma," diye şaka yapıyor.

"Pekâlâ, havaalanına gitmem gerekiyor. Kendine iyi bak."

"Ben mi iyi olacağım? Vegas'a gidecek olan sensin. Sen iyi ol."

"Her zaman, Char bebeğim." Sırıttırıyor ve telefonda öpüşme sesleri çıkarıyor ve telefonu kapatıyor.

Ben eve döner dönmez adamlar toparlandı ve araba gitmeye hazırды.

"Gitmeye hazır mısınız, sikikler?"

"Gitmemiz gerektiğinden emin miyiz?" Anders soruyor.

"Jake bunun büyük bir olay olduğunu söyledi." Hepimiz aynı menajerle anlaştık, bunun birbirimize yakın olma hedeflerimize yardımcı olacağını ve Charlotte'un ihtiyacı olan Alfaları nasıl olacağımızı çözeceğimizi umuyorduk.

Mikael ve Anders arabaya binip Logan'a doğru yola çıkarken başlarını sallıyorlar, içimden bir ses Charlotte'un bizimle gelmesi için daha fazla bastırmam gerektiğini söylüyor. Ama eminim ki bu sadece taslakla ilgili sinirlerimden kaynaklanıyor, başka bir şey değil.

"Çocuklar!" Menajerimiz Jake Lawson bizi havaalanında karşılarırken sırtıyor ve kollarını iki yana açarak her birimizin omzundan tutuyor. "İşler iyi görünüyor. Gerçekten iyi." Beni kendi başıma çekiştiriyor. Mikael ve Anders arkamızdan yürüyor. "Lightning'ler seni çok istiyor gibi görünüyor. İmtiyaz potansiyeli var gibi. Kuzey Doğu'yu istediğini biliyorum. Ama bir franchise'ın önemli bir parçası olmak her şeydir."

"Haklısın. Peki ya Anders ve Mikael?"

"Henüz emin değilim. Kartların nereye düşeceğini görmemiz gerekecek." "Teşekkürler, Jake."

"Beni bu yüzden işe aldınız. Ben sadece size en iyisini sunmak için çalışacağım." Bizi havaalanından çıkarıp otelimize götürecek lüks bir cipe götürürken başımı sallıyorum.

Vegas daha önce bulunduğum hiçbir yere benzemiyor ve hepimiz etrafımızdaki ışıkları, insanları ve kaosu görüyoruz. Kaldığımız otel her şeyin merkezinde ve süitimize çıkmadan önce kumarhane katını ve restoranları keşfetmek için zaman ayırıyoruz.

Süit çok büyük ve hepimizin kendi yatağı var, paylaşmaktan rahatsız olacağımızdan değil. Ama zengin ve şeridin gülünç bir manzarası var.

"Bu delilik," diyor Mikael odayı karıştırırken. "Otel mi, yoksa seçmelerin bu gece olması mı?" Anders diyor ki. "İkisi de."

"Bu çok korkunç," diyorum.

"Birinci ya da ikinci turda olacaksın. Neden korkuyorsun?"

Mikael'e ters ters bakıyorum, o da omuz silkiyor. Sanki hepimiz bu konuyu yüzümüz mosmor olana kadar konuşmamışız gibi.

"Hadi hazırlanalım."

"Gitmeden önce Charlotte'a FaceTime atacağım," diyor Mikael ve ben sırtıyım, ona otel odasını göstermek istiyorum. Cevap veriyor ve arka planda gülümseyip el sallayan Piper'la birlikte en sevdiği kahve mekanında gibi görünüyor.

Mikael ona odayı gezdiriyor ve Charlotte, Mikael odanın içinde gezinirken her şeye "ooh" ve "ah" diyor. "Fancy," diye ıslık çalıyor.

Mikael, "Seni de yanımızda getirmeliydik," diyor ve ben de başımı sallayarak onaylıyorum.

"Sorun değil, gerçekten. Bu sizin için büyük bir olay. Bunu kutlamalısınız." Mikael kaşlarını çatıyor ve Charlotte ona bakıyor. "Kes şunu. NHL'de oynayacaksın, Mikael. İçimde iyi bir his var."

Mikael kameraya gülümsüyor. Onda gördüğüm değişim inanılmazdı. Hâlâ pisliğin teki ama Charlotte'u sonunda kabul etmesi onu yumuşattı. Benim için Charlotte'un ilgisi uyuşturucu gibi ve sanırım Mikael de öyle. Kırıntı gibi ilgi görmeye alıştığınızda, Charlotte gibi biriyle tanıştığınızda, piyangoyu kazanmak ve ilk kez samimiyeti deneyimlemek gibi.

"Biliyorum. Her halükarda kutlayacağımıza söz veriyorum."

"İçimde hâlâ iyi bir his var. Yarın beni mutlaka kontrol et. Her şeyi duymak istiyorum."

Anders telefonu çalıyor ve telefon bana verilmeden önce ona ne kadar güzel olduğunu ve onu ne kadar özlediğimizi söylüyor.

"Sana Vegas'la ilgili tüm kanlı detayları anlatacağız," diye söz veriyorum ve o da gülümseyerek buzlu kahvesini yudumluyor. Lanet olsun, sürekli onunla yaşamak için sabırsızlanıyorum. İçimden inliyorum. Her zaman olmayacak ama bu sürünün yürümesi için hepimiz fedakârlık yapıyoruz, en çok da Charlotte. Bu durumda onu mutlu etmek için ne yapabilirsek, hiç şikâyet etmeden yapacağım.

"Güzel. İyi eğlenceler, ama çok fazla değil. Yarın her şeyi duymak için sabırsızlanıyorum."

"Evet, yarın." Ben gülümsüyorum, o da gülümsüyor ve telefonu kapatıyoruz. "Cidden, neredeyse ona ilk kez onu sevdiğini söyleyecektin. telefon," diyor Anders, yüzüme bir yastık fırlatarak.

"Kapa çeneni. İkinizin de söylediği gibi değil."

Mikael kapıyı Jake'e açıyor, o da bize gülümseyerek bakıyor ve elimizdeki telefonları alıyor.

"Hadi ama çocuklar, burası Vegas. Seçmeler var. Bunlara ihtiyacınız olmayacak." Hepimizin telefonlarını alıp dolaptaki kasaya koydu. "Şimdi bu gösteriyi yola koyalım."

Mikael, Anders ve ben bugünün hayatımızın geri kalanını şekillendireceğini bilerek birbirimize bakıyoruz.

Kalbim göğsümden fırlayacak gibi atıyor. Saatlerdir draft devam ediyor ve benim adım uzun zaman önce söylenmişti ama yedinci turdayız ve Mikael Martel Montreal Canadiens için çağrılıyor.

Siktir. Siktir.

Ben Tampa Bay Lightning'e, Anders San Jose Sharks'a ve Mikael de Montreal Canadiens'a gidiyorum. Coğrafya açısından en kötü senaryo bu.

Anders bana bakıyor, Mikael de öyle. "Gerçekten mi, Kanada?" Mikael alay ediyor.

"Charlotte'un pasaportu var mı?" Anders sorar.

"Bilmiyorum," diye mırıldanıyorum. Bunun hayatımın en güzel gecesi olması gerekiyordu. Tampa Bay'in ilk tur seçmelerindeydim. En çılgın hayallerimi gerçekleştiriyorum, ama kendimi lekelenmiş hissediyorum. "Lanet olsun." Su şişemi odanın diğer ucuna fırlatıyorum.

"Neden suratlar asık?" Jake odaya girerken soruyor. "Hepiniz lanet olası NHL'ye girmeyi başardınız. Kutlama zamanı."

Mikael başını sallar. "O haklı Eli. Bunun için çok çalıştık. Her şeyi daha sonra çözebiliriz."

Omuzlarımı silkiyorum, Charlotte'u arayıp onunla konuşmak istiyorum ama Jake bu gece çıkmadan önce telefonlarımızı aldı. "Hadi çocuklar, hayatınızın en büyük haberini aldınız. Gerçek bir sporcu gibi eğlenmeyi öğrenmenin zamanı geldi."

Yüzümü buruşturuyorum ama kafamı boşaltmak ve gelecekle ilgili paniğe kapılmamak için bu geceyi gerçekten kullanabilirdim. Jake bizi kimlik bile kontrol etmedikleri bir kulübe götürüyor. Kırmızı kadife bir ipin arkasında, yuvarlak bir kanepede otururken bir garson içkileri dağıtmaya başlıyor. Likör kan dolaşımımı ısıtıyor ve ben içtikçe gelecek daha az kaotik geliyor. Görünüşe göre Anders ve Mikael

kokteyllerimizi yudumlarken ve NHL'ye girmeyi kutlamaya çalışırken aynı coşkuyu yaşıyoruz.

Gece ve ertesi gün bulanık gibi geliyor ama Jake her zaman elimde bir içki olduğundan emin olduğu için minnettarım.

2 gün sonra.

"Lanet olsun. Perdeleri kapat," diye homurdanıyorum.

"Uçağımız iki saat sonra," diyor Anders. Bok gibi görünüyor. Hepimiz bok gibi görünüyoruz.

"Ne demek iki saat içinde? Uçağımız yarın mı?"

Kasayı açmaya çalışıyor ve küfrediyor. "Lanet olası kod ne?" Bu şey biptemeye devam ediyor, bu korkunç ses, başımı bir yastıkla örtüyorum, sesin kesilmesini ve güneşin beni kör etmemesini istiyorum. Hayatımda hiç bu kadar uzun süre bu kadar çok içmemiştim. Ölüm gibi hissediyorum ve ölüm gibi kokuyorum.

Kapı çalınıyor ve Anders kapıyı gereğinden fazla sert bir şekilde açıyor, Jake içeri giriyor ve her birimize birer paket Tylenol ve Gatorade veriyor. "Parti konusunda biraz daha çalışmanız gerekecek. Her neyse, hadi bakalım. Havaalanına gitmemiz gerekiyor."

"Lanet telefonlarımıza ihtiyacımız var!" Anders yakınıyor ve Jake gülüyor, kalçalarının üzerine çöküyor ve kodu giriyor. Kasa dönüp açılıyor ve Anders ikimize de telefonlarımızı fırlatıyor.

"Ne oluyor lan?" Homurdanıyorum. Bilinmeyen bir numara ile Charlotte'un numarası arasında en az on beş cevapsız arama var. "Bütün bu cevapsız

arar mı?" Telefonumu kaldırarak soruyorum. Anders ve Mikael başlarını sallıyorlar. "Önce onu geri aramayı deneyeceğim."

Numarayı arıyorum ve sesli mesaja geçmeden önce bir kez çalıyor. "Sen ara onu," diye hem Anders'e hem de Mikael'e yöneltiyorum. Önce Mikael arıyor ve neredeyse telefonunu yatağın üzerine fırlatıyor. "Bir kere çaldı ve telesekretere düştü, telesekreteri de dolu."

Anders arıyor ve aynı şeyi duyuyor. "Ne oluyor lan?"

"Kız sorunları mı?" Jake öyle diyor.

"Jake, suratına yumruk yemek istemiyorsan gitmeni öneririm," diye homurdanıyorum. Ellerini sahte bir teslimiyetle havaya kaldırıyor ve gidiyor.

"Bizden haber alamadığı için endişelendiğini mi düşünüyorsun?" Anders yüzünü ovuşturarak soruyor.

"Berbat ettik. Fena sıçtık." "O kadar da kötü olamaz," diyor Mikael.

Alay ediyorum ve beni defalarca arayan bilinmeyen numarayı aramaya çalışıyorum. "Alo," diyor karşı taraftaki ses ve sesi belli belirsiz Tanıdık.

"Ben Eli. Charlotte orada mı?"

"Şimdi de geri mi arıyorsun? Siktir git." Kapattı ve ben telefona baktım. "Ne oluyor lan?" Kükrüyorum ve numarayı tekrar çeviriyorum. Şaşırtıcı bir şekilde,
ve neyse ki telefona cevap veriyor.

"Dinle beni, seni bencil pislik, Vegas'ta hayallerini yaşıdığını anlıyorum. Ama Charlotte'un sana ihtiyacı vardı."

"Bana mı ihtiyacın vardı?"

"Evet, ihtiyacı var, yani artık yok. Fikrini değiştirip değiştirmeyeceğinden emin değilim. Ama sen onu hak etmiyorsun. Ve o sana ulaşana kadar

onu rahat bırakıp iyileşmesine izin vermelisin. Onun hak ettiği Alfalar olana kadar uzak durun." Hat kesiliyor ve sonsuza dek sürecekmış gibi gelen bir süre

boyunca telefona bakıyorum. Mikael ve Anders yanımda ciddi görünüyorlar.

Anders, "Annesini aramayı deneyeyim," der ve Kathy'yi arar. Elini sallıyor. Telefon çalmaya devam ederken başını salladı. "Cevap yok."

"Vermont'a gitmeliyiz." Başka ne seçenek var ki? Charlotte bu kadar dramatik değildir. Bir şey olmuş olmalı. Bizden bu şekilde vazgeçmezdi.

İkisi de başını sallıyor ve uçağa yetişmeye çalışırken eşyalarımızı toplayıp gelişigüzel çantalara atıyoruz. İndikten sonra onun evine gideceğiz, kendimizi ve neden günlerdir görüşmediğimizi açıklayacağız.

Mikael, "Bizden birkaç gün haber alamamak biraz dramatik görünüyor," diyor ve ben başımı sallıyorum. Korku mideme ağır bir yük bindiriyor ve olası tüm kötü senaryoları düşünüyorum. Charlotte'u bu kadar üzen şey neydi ki telefonlarımızı atlattı ve en yakın arkadaşı bize siktir olup gitmemizi söyledi?

Arabamızın bizi almasını beklerken hepimiz aynı anda aynı bildirimi alıyoruz. E-postayı okuduğumda midem tamamen bulanıyor.

Sikeyim.

Charlotte

Yirmi Sekizinci Bölüm

3 gün önce

A Piper'la randevumdan eve döndükten sonra kendimi çok daha hafif hissediyorum.

Kahve içtik, alışverişe çıktık ve sinemaya gittik. En iyi arkadaşım ile vakit geçirmeye ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim. Gerçekten bunu yapabileceğimi, sürümü yürütebileceğimi düşünüyorum. Bu uzun mesafe işi zor olacak, ama sanırım her seferinde biriyle birlikte olmak bunu kolaylaştıracak.

Ayrıca, Piper eğer uzun süreli oyunlar olursa her zaman gelip onunla kalabileceğimi söyledi. Görünüşe göre çok fazla uçuyor olacağım. Bu fikir biraz korkutucu, tüm bunlar hala gerçekten korkutucu. Ama kendim ve çocuklar için olumlu bir tutum sergilemeye çalışıyorum. Bu büyük başarının tadını çıkarmalarını ve gelecek hakkında endişelenmemelerini istiyorum. Bunu hak ediyorlar. Yalnız gitmelerini istememin bir başka nedeni de bu. Böylece gerçekten

Bunun ne kadar büyük bir olay olduğunu ben orada lojistik konusunda çıldırmadan kutlayın.

Anahtarımı kapıya soktuğumda, Hank'in diğer taraftan havladığını duyuyorum. Eşikten geçerken kaşlarım çatıldı. İçeri girdiğimde annemi yerde, yumruğunu göğsüne bastırmış, Hank havlamalar arasında yüzünü yalarken buluyorum.

"Anne!" Bir saniye içinde onun yanında dizlerimin üzerine çöküyorum, yüzünü hissediyorum ve ne kadar terli ve sıcak olduğunu fark ediyorum.

"Hastane," diye mırıldanıyor.

"Hadi, seni arabaya bindirelim."

Onu ayağa kaldırıp kolunu omzuma dolayabiliyorum. Ağırdı ama adrenalın bana güç veriyordu. Hank havlıyor ve Piper'ı arayıp Hank'i dışarı çıkarmasını söylemek için bir not alıyorum. Annem nefes nefese kalmış durumda ve onu yolcu kapısına bindirirken gözlerimden yaşlar akıyor. "Her şey yoluna girecek, anne."

Nefes alıp verirken yumruğunu göğsüne bastırıyor ve ben de emniyet kemerimi takıp hastaneye doğru yola çıkıyorum. Arabayı sürerken 911'i aradım, çıldırmıştım ve ağlıyordum.

"911, acil durumunuz nedir?"

"Annem... annem kalp krizi geçiriyor sanırım. Hastaneye gidiyoruz."

"Ne kadar uzaktasın?" Kırmızı ışık yanıyor ve arabayı durdurup hayal kırıklığı içinde elimi direksiyona vuruyorum.

"Belki on dakika." Annem yanımda soluk soluğa kalıyor ve ben telefonda daha da çok ağlıyorum.

"Tamam, arabayı siz mi kullanıyorsunuz hanımefendi?" "Evet."

"Yola dikkat etmeni istiyorum. Nerede olduğunu biliyor musun, böylece sana hastaneye kadar eşlik edebilirim?" Işık yeşile dönüyor ve ben de etrafta bir sokak tabelası ararken ışığa basıyorum.

"Ben... Ben-"

Metalin metale çarpması şiddetli, sağ kolumdaki baskı gergin ve yüzümdeki darbe şaşırtıcı. Motor yağı, metal ve toz gibi kokuyor. Etrafıma bakınıp göz kırparken nefes nefese kalıyorum ve az önce benim tarafımdan bir arabanın bize çarptığını fark ediyorum. Sağıma baktığımda annemin hava yastığının da devreye girdiğini görüyorum. Kolunu dürtüyorum.

"Anne." Sağ kolunu sertçe sallıyorum ama hareket etmiyor. "Anne," dikkatini çekmeye çalışırken sesim çatallaşıyor. Emniyet kemerini göğsümden çıkarırken irkiliyorum ve nabzını kontrol etmek için konsolun üzerine eğiliyorum.

Hiçbir şey.

"Anne," diye soluk soluğa bağıryorum, darbeden morarmış solgun yüzüne bakıyorum. "Hayır." Göğsüne yaslanıp ağlıyorum. Kolum ve yüzüm acıyor ama hiçbirini bununla kıyaslanamaz. Yaz mevsimindeyiz ama teni soğuk. Birinin kompresyon yapması gerekiyor. Bir şey yapmalı.

Emniyet kemerini çözdüm ve omzumdaki acıyla irkildim. "Seni dışarı çıkarmalıyız. Yardım çağırın. Yardım edin!" Onu çıkarılmaya hazır hale getirmeye çalışırken bağıryorum. Yardım edebileceklerdir. Sadece kalp masajına ihtiyacı var. "Yardım edin!"

"İyi misin?" diye soruyor yanımdan bir ses. Annemin gömleğine sarılıp ağlarken cevap verecek enerjim yok. Ona sımsıkı sarılıyorum, sanki onu kendime yeterince yakın tutarsam uyanacakmış gibi. "Oh, lanet olsun. EMS ve polisi buraya getirin!" diye bağıryor ses.

Yine de onu bırakmadım. Böyle olmaması gerekiyordu. Daha fazla zamanımız olmalıydı. O benim annem. Yüzüne bakıyorum.

Benimkine çok benziyor, lenslerim ve gözyaşlarım yüzünden zar zor görebiliyorum. "Anne, ben ne yapacağım?"

Sarsıcı bir metal sesi duydum ve kulaklarımı kapattım. "Bayan, sizi araçtan çıkarmamız gerekiyor."

Başımı salladım. "Onu bırakamam. Bana ihtiyacı var. Şefkate ya da başka bir şeye ihtiyacı var."

"Araba sıvı sızdırıyor. Araçta kalmanız güvenli değil ve sağ kolunuz çıkmış görünüyor."

"Ama o benim annem."

"Biliyorum. Onunla ilgileneceğiz. Sadece bana güvenmeni istiyorum, tamam mı?" İtfaiyeci yolcu tarafındaki kapıdan elini uzattı. Annemin üzerine tırmanmak zorundayım. İtfaiyeci beni kollarına alıp ambulansın arkasına koymadan önce son bir kez yanağından öpüyorum.

Arabaya dönüp baktığımda anneme defibrilatör ya da standart bir sedye getirmediğini fark ediyorum. Bir ceset torbası getiriyorlar. Bunu gördüğümde düşüncelerimi toparlayamıyorum. En başından bir ambulans çağırmalıydım. Araba kullanırken daha dikkatli olmalıydım. Bu benim hatamış gibi geliyor.

"Ağrın için ve sakinleşmene yardımcı olması için sana biraz Dilaudid vereceğiz. Seni tutuyoruz."

Ben son derece aydınlık tavana bakarken bana serum takıyorlar ve hayati değerlerimi ölçüyorlar. Hastaneye nasıl geldiğimi ya da sonraki saatleri hatırlamıyorum. Uyuşmuş hissediyorum. İlaçlardan mı, beynimin bu travmayı atlatmama yardım etmesinden mi, yoksa kendimden mi bilmiyorum.

Şu anda keşke uyuyabilsem diyorum. Uyumak ve uyandığımda tüm bunların korkunç bir rüya olmasını istiyorum.

"Tatlım, senin için arayabileceğimiz biri var mı?"

"Alfalarım," diyorum hıçkırarak.

Başlarını salladılar ve sağlık görevlisi onlara çantamı verdi. Onlara isimleri veriyorum ve aramalar telesekretere düşüyor. Yaralıyım ama askerde olduklarını biliyorum. Büyük ihtimalle telefonları yanlarında değildir. "En iyi arkadaşım Piper'ı arayabilir misin?"

Piper ilk zilde telefonu açıyor ve ben kontrolsüzce hıçkırıyorum. EMT'lerden biri durumu açıklıyor ve Piper bizimle hastanede buluşmayı kabul ediyor.

Gözlerim kapanmaya başladığında Piper'ın odada olduğunu anlıyorum. "Onu sakinleştirmek için bir şey verdik. Yüzüne dikiş attık ve omzunun yerini değiştirdik. Dirseği burkulmuş. Bunu atlatmasına yardımcı olacak iyi bir çevresi var mı?"

"Beni yakaladı," diyor Piper.

"Terapi ve yüksek dereceli baskılayıcılara geçmesini öneririm. Kan tahlillerine göre, bir sonraki kızgınlığına sadece bir ya da iki ay kaldığından şüpheleniyorum. Yüksek dereceli baskılayıcıların bazı olumsuz etkileri olabilir, ancak kızgınlığını erteleyecektir."

"Etkileri nelerdir?"

"Depresyon, libido kaybı, kilo alımı ve baş ağrısı olabilir."

İnliyorum ve iyi tarafıma yatmak için dönüyorum. Bana ne verdikleri umurunda değil, sadece artık böyle hissetmek istemiyorum.

"Evet, onu baskılayıcı ilaçlara başlatalım."

"Artık bir yakını olmadığı için Bayan Hodges'tan onay almam gerekiyor." Piper alay ediyor ve ben inliyorum.

"O ne derse o."

"Pekâlâ. Hemşireyi birazdan çağıracağım."

"Teşekkür ederim," diyor Piper hastane yatağında arkama gelip beni kucaklamadan önce.

"Henüz geri aramadılar mı?" Ben sordum.

"Biraz dinlen Charles," diyor saçlarımı ve sırtımı okşarken. Tıpkı annemin eskiden yaptığı gibi. Acı içinde ve gözyaşlarıyla dolu bir yüzle uykuya dalıyorum.

Piper beni hastaneden çıkardı ve evimdeyiz. Hank mızmızlanıyor, kocaman kafası kucağımda. Oturma odasına bakarken kendimi çok kopuk hissediyorum, bir daha asla benimle kanepede oturmayacağını ya da mutfağında bir daha yemek pişirmeyeceğini biliyorum.

"Henüz geri aramadılar mı?" Piper'a sordum.

İki gün oldu. Geri aramadıkları gerçeği kalbimde bir batma hissi yaratıyor. Ya onların da başına kötü bir şey geldiyse?

"Telefonumu alabilir miyim?" Piper isteksizce bana uzattı. Sosyal medyalarına baktım ve hiçbir şey paylaşılmamıştı. Ben de menajerleri Jake Lawson'a tıklıyorum. İlk fotoğrafında kendisi ve çocuklar seçildikleri takımları tutuyor. İç geçirdim ve hikâyelerine tıkladım.

Beni bitiren de bu.

Tıklıyorum ve Jake ile Alfalarımın parti yaparken çekilmiş videolarını, kliplerini ve fotoğraflarını görüyorum. Ben annemin ölümünü izlerken onlar parti yapıyorlardı. Sadece bu da değil, her fotoğrafta etraflarında tonlarca güzel kadın var. Ben hastanede yatarken onlar iki gün alem yapmışlar.

Belki bir gün cevap vermemelerini anlayabilirim ama onlarca aramadan sonra hiçbir şey yok mu? Betaların memeleri resmen yüzlerindeydi ve onlar

en düşük seviyedeyken beni cesaretlendirdi. Bir yanım anlayışlı olmaya çalışıyor ama her bir hikâyeye tıkladıkça öfkem ve kızgınlığım artıyor. Eli'nin bir masanın üzerinde dans ettiği, Anders'in karaoke yaptığı, bir kızın dirseğini Mikael'in omzuna attığı resimler. Telefonu Piper'a geri fırlatıyorum ve başımı dizlerimin arasına koyuyorum.

Tekrar terk edilmeden önce gitme vakti geldi. Bu işe yaramayacak. Hep böyle olacak, ben yalnız ve incinmiş, onlar ise hokey süperstarları olarak en iyi hayatlarını yaşayacaklar. Çok aptaldık. Ben çok aptaldım. Herkes beni terk ediyor ve daha da kötüye gitmeden buna bir son vermem en iyisi.

Piper'a "Numaralarını engelle" dedim.

"Charlotte, şoktasın. Bu çok fazla. Emin misin?" "Evet.

Duş alacağım."

Dizlerim bükülmüş ve kollarım bacaklarıma dolanmış halde yere yığılırken ılık sprey tenime çarpıyor. Ağlamıyorum, içimde ağlayacak bir şey kaldığını sanmıyorum. Annem gitmişti.

O öldü ve bu benim hatam. Ambulans çağırmış olsaydım, belki de bunlar olmazdı. Onunla ilgilenebilseydim, uzmanlara daha sık görünmesini sağlayabilseydim... Bana güveniyordu ve ben onu hayal kırıklığına uğrattım.

Neden onu ben götürdüm? Neden bunun onu hastaneye daha çabuk götüreceğini düşündüm? Aklım başımda değildi ve dikkatimi vermiyordum. Bastıricılardan önce suçluluk duygusu beni tüketiyordu ama şimdi beni serbest bıraktığını hissedebiliyorum.

Neredeyse hiçbir şey hissetmiyorum, sanki kendimi gerçekliğimden koparmışım gibi. Böylesi daha iyi, hiçbir şey hissetmemek. Çünkü eğer gerçekten onun gitmesinin sebebinin ben olduğumu içime sindirirsem, kendimle nasıl yaşayabileceğimden emin değilim.

Muhtemelen bu yüzden telefonlarıma cevap vermediler. Ben buna değmem ve asla da değmeyeceğim. Asla hokeyden daha önemli olamayacağım. Ve olmamalıyım da. Bana en çok ihtiyaç duyduğu anda anneme yardım edemediysem, bir grup profesyonel sporcu için yeterince güçlü bir Omega olabilmemin imkânı yok.

Bu acıyı hak ediyorum. En berbat şekilde kozmik adalet gibi hissettiriyor ve kefareтини ödemek bana düşüyor. Ben annemin yanında değildim, onlar da benim yanımda değildi. Birbirimizin kokusunu almış olabiliriz ama şu an hiçbir şey olmadığımız gün gibi ortada.

Ilık su tenime vurmaya devam ediyor ama hiçbir şey hissetmiyorum. Tek hissettiğim bir insanın derin boşluğu gibi.

Hiçbir şeyim kalmadı. Bir dereceye kadar kendime bakmaya devam etmem gerekecek. Ama kendim için değil, Hank ve Piper için, gerçekten yanımda olan ve hala burada bana ihtiyacı olan tek insanlar için. Bunu yapabilirim, asla eskisi gibi olmasam bile, bana hâlâ ihtiyaçları var. Ve bu yeterli olmalı.

Ne yapmam gerektiğini anladığımda kaybettiğim her şeyi kabullenme duygusu içime akıyor. Bir şekilde kendimi yıkamayı başarıyorum, berbat kolumla bile. Kurulanıp giyiniyorum, sonra yatağıma oturup duvara bakıyorum. Asla geri koymadığım makrome yerde yatıyor ve pembe duvar boş. Metaforik gibi geliyor ama parçaları birleştiremeyecek kadar berbat durumdayım.

"Benimle New Haven'a gel," diyor Piper, yatağımda otururken.

"Tamam," diye karşılık veriyorum. "Hank gelebildiği sürece." Seçim belli, başka ne yapabilirim? Burada oturup solup gitmek mi? Beni bulamayacakları, bulmak istemeyecekleri bir yere gitmek en mantıklısı.

"Kiracımın evcil hayvan politikasını öğrenmem gerekecek, ama bunu halledeceğiz."

"Ne zaman?"

"Ne zaman gitmek istiyorsun?" diye soruyor. Odamın etrafına bakıyorum. Annemin ben beş yaşındayken boyadığı pembe duvarlara, koridordaki boy tablosuna ve babamın Home Depot'tan seçmeme izin verdiği avizeye.

"Bu gece."

"Pekâlâ, eşyalarınızı toplayın ve gidelim."

Yatağıma oturdum ve en iyi olanı yaptım. Bir mektup, daha doğrusu bir e-posta yazdım. Beni geri arayacak zamanları ya da ihtiyaçları yoktu, bu yüzden e-postanın açık sözlü ve acımasız doğası nedeniyle kendimi suçlu hissetmiyorum.

Anders, Eli ve Mikael,

Bitti artık. Numaralarınızı engelledim. Artık bunu yapamam. Zamanlama hiçbir zaman benim tarafımda olmadı. Belki farklı bir zamanda tanışsaydık ya da koşullar farklı olsaydı, işe yarayabilirdi. Kendi başıma kalmaya ihtiyacım var ve bunu her birinizle eyalet eyalet dolaşarak yapamam. Yanımda olabilecek biriyle birlikte olmaya ihtiyacım var, ben de öyle yapıyorum. Lütfen bana ulaşmaya çalışmayın, şu anda bu çok acı verici olur.

Benimle ilgileniliyor ve ben de bunu istiyorum.

Seçmeler için tebrikler.

-Charlotte.

E-postayı gönderiyorum ve duygularımın geri kalanını paketliyorum. Gözyaşı dökmüyorum, kalbim acımıyor. Acımıyorum, sadece öyleyim. Tüm bunlar başıma geldiğinde kaçınılmaz acıyı hissetmek zorunda kalmadığım sürece, bu şekilde hayatın içinde süzûlmekte sorun yok.

Koşmak en iyi yaptığım şey ve artık geriye dönüp bakmak yok.

MIKAEL

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

4 aylar sonra.

"İyi oynadı Martel," diyor Johansson omzumu alkışlarken, elimi kaydırıyor. Birkaç damla viski bardağın üzerinden parmaklarıma dökülüyor.

"Sen de." O uzaklaştı ve ben yine bu barda tek başıyım.

NHL'deyim, en iyilerin en iyileriyle oynuyorum ve burada büyük bir galibiyetten sonra somurtuyorum. Takımımı, takımdaki insanları seviyorum. Kahretsin, lobiyi bile seviyorum. Ama bu yerde bir şeyler eksik.

Elbette o şeyin bir metre boyunda, hiç düşünmeden çekip giden bir sarışın olduğunu biliyorum. Anders ve Eli onu geri kazanmak için her şeyi yapıyorlar ve ben de onların bu girişimine ve benim için yaptıklarına minnettarım. Şahsen, bence kayıplarımızı kesip yolumuza devam etmeliyiz. Ondan yapmamasını istediğim tek şey beni kırmaktı ve o bunu yaptı. Yaptı.

Hem de kusursuz bir şekilde. Sadece ona aşık olmamı, kokusuna ve tadına bağımlı hale gelmemi sağlamakla kalmadı, aynı zamanda onu sevmemi de sağladı. Elbette ona hiç söylemedim ve şimdi bunun için minnettarım. Bunu hak etmemiştir.

Numaralarımızı ve tüm sosyal medya hesaplarımızı engelledi. Eli ve Anders arkadaşı Piper'dan bazı bilgiler alıyorlar ama o ağzını sıkı tutuyor. Kathy'ye ulaşmaya çalıştık ama başarılı olamadık. Anders ve Eli hikayenin tamamını bilmediğimizden eminler ve sadece kendi anlarını beklemekte bir sakınca görmüyorlar. Yine de o anın tam olarak ne olduğunu defalarca sordum.

İşte tam da bu yüzden beklemek ve kış tatilinde hiçbir şey yapmamak istedim. Riskler çok yüksekti. Şükürler olsun ki hepimiz en azından yüksek seviyede oynamaya ve odaklanmaya devam edebiliyoruz. Sonunda sanırım istediğimi aldım, NHL'de olmak ve daha iyi bir hokey oyuncusu olmak. Nedense hâlâ yeterli gelmiyor.

Sarışın bir Beta kadın yanımdaki bar taburesinde oturuyor. Üzerinde bizim takımın forması var. Arkama yaslanıyorum ve temsil ettiği takım arkadaşı beni şaşırtmıyor. Başımı sallıyorum ve barın üzerine yaslanıyorum. Viski bardağına bakarken ön kollarım temiz bar tezgahına dayanıyor, bu boşluk hissinin ne zaman geçeceğini ve bu viskinin neden yardımcı olmuyor gibi görüldüğünü merak ediyorum.

"Aman Tanrım. Sen Sin Bin Martel'sin," diyor ve ben sadece birkaç ay içinde bana takılan bu lakaptan nefret ederek yüzümü buruşturuyorum.

"O benim," diyorum boktan bir ses tonuyla, arkama yaslanıp viskimden bir yudum daha alıyorum.

"Bu gece harika bir maçtı. Petrov'la olan mücadelemiz bambaşkaydı."

Öyleydi, değil mi? O adamdan nefret ediyorum, umarım yakın gelecekte o güzel suratını cama yapıştırabilirim. Bu hevesli adama cevap vermiyorum.

kadın, ama o devam ediyor.

"Sana bir içki getireyim mi?" Ona bakıyorum ve sadece bir kadın gibi görünüyor. Artık kimseyi çekici bulmuyorum. Bir yanım mümkün olduğunca çok Beta bulup, onların canına okumak istiyor. Ama yapamıyorum. Onları istemiyorum.

Krep ve akçaağaç şurubu istiyorum. Küstahlık ve beni bağımlısı yaptığı o sıkı Omega amcığı istiyorum. İç çekiyorum ve viskimin kalanını geri atıyorum, burada oturmanın bir boka yaramayacağını biliyorum. Ayrıca, yakında eve gitmezsem, beni aramak için buraya geleceklerini biliyorum.

"Hayır, teşekkürler."

"Sana başka bir şey getireyim mi?" diyor, manikürlü elini ön kolumun üzerine koyarak. Tek yaptığı, Charlotte'un tırnaklarının onu becerirken ve anlamsızca düğümlerken sırtımda gezinmesini özlememe neden olmak. Düğüm atmayı ne kadar özlediğimi anlatmaya başlamayayım bile. Omega jöleli mastürbatör bile aldım. Gerçeğine hiç benzemediğini ve büyük hayal kırıklığına uğrayacağınızı söylemekten mutluluk duyuyorum.

"Hayır, teşekkür ederim. İyi geceler."

Alay ediyor ama arkasını dönüp odayı tarıyor, muhtemelen bir sonraki hedefini arıyor. Ona şans diliyorum. Bir yıl önce, onu en yakın tuvalet kabinine sokar ve istediğimi alırdım. Ama istediğim tek şey elimden alınan tek şey. İronik, değil mi? Tanıştığımızda tek istediğim hokey kariyerimdi, ama şimdi ona sahibim, tek istediğim Charlotte gibi görünüyor. Ya da Charlotte fikri. Gittiği için ona kızgınlım ve gerçekten karşımda olsaydı ne yapardım bilmiyorum.

Telefonumu çıkarıp aracımın gelmesini beklerken tahmin edilebilir olmaktan başka bir şey yapmıyorum. Hepimizi sosyal medya hesaplarından engellemiş ve

ber. Ama yine de onun bilgilerine ulaşmaya çalışıyorum - şüphelendiğim gibi, hiçbir şey yok.

Telefonum çalıyor ve arayan Anders. Aramayı hemen erteledim. Öyle olmadığımı bildiğim halde, bana derinlere inecekmişim gibi davranıyorlarmış gibi hissediyorum. Buz benim çıkış noktam oldu. Kızgın mı hissediyorsun? Eldivenlerim olmadan birine yumruk atıyorum, böylece ikimizin de canı yanıyor. Üzgün mü hissediyorsun? Tek başına bir viski iç ve neler olabileceğini düşün. Bence olayları olgunlukla karşılıyorum ve onlar da siktirip gidebilirler.

Etrafımdaki işlek caddeye bakarken Ekim havası tenimde serin bir his uyandırıyor.

Herkes çok mutlu görünüyor.

Siktir et onları.

Aracım geldi ve ben arka koltuğa geçtim. O kadar viski içmediğim için kendimle gurur duyuyorum. Yarınki antrenman berbat olacak. *Onu düşünmeyi bırak ve üç gün sonraki maça odaklan.*

Bu gece kendimi okşarken onu becerdiğim anları düşüneceğimi çok iyi bildiğim için onu aklımdan çıkarmaya çalışıyorum.

Böyle hissetmekten nefret ediyorum ve bana böyle hissettirdiği için Charlotte'tan daha da nefret ediyorum. *Koku maçlarını sikeyim.*

"Bu sen misin, dostum?" diyor şoför ve beni kendimden nefret etmekten kurtarıyor.

"Evet, teşekkürler." Arabadan inip eve bakıyorum, bu da nefret ettiğim bir şey. Takım arkadaşlarımı uyandırmak ya da milyonlarca soru sorulmasını istemediğim için neredeyse imkânsız bir ustalıkla ön kapıdan geçip yatak odama gidiyorum. Komodinimin üzerindeki mor günlük bana bakıyor ve ben de her gün yaptığım gibi onu elime alıp içine bir şeyler yazıyorum.

El yazım berbat ama uyumadan önce söylemem gerekenleri yazıyorum ve kısır döngüye yeniden başlıyorum.

Charlotte

Otuzuncu Bölüm

I Aslında bugün giyinmek için bir nedenim var, bu da bir şeydir. Aynada kendime bakıyorum, yüzümün daha dolgun olduğunu ve gözlerimin eskisi kadar çökmüş hissetmiyorum. Yeniden nispeten sağlıklı görünsem de, kendimi hala eskiden olduğum kişinin kabuğu gibi hissediyorum. Hiçbir şeyden eskisi gibi zevk almıyorum, pek bir şey yaptığım da söylenemez. Kaçınma, her şeyle başa çıkmanın en iyi yolu gibi görünüyor. Eğer düşünmezsem, bana zarar vermez. Ama sonuçta, artık eski ben değilim.

Piper benimle o kadar çok ilgilendi ki kendimi yük gibi hissediyorum. Burada, Connecticut'ta onunla birlikte yaşıyorum. Kampüsün hemen dışındayız, yani neyse ki her şey yürünebilir. Kirayı ödüyor, yemeğin çoğunu alıyor, ara sıra güneşi görmemi sağlıyor. Ama onu bu şekilde kullanmaya devam edemem. Eğer burada kalacaksam, benim de katkıda bulunmam gerek. Annemin evini satmayı düşündüm ama henüz bunu yapmaya cesaret edemiyorum.

Yakında iş bulamazsam, mecbur kalacağım. Hâlâ evin emlak vergisini ödemem gerekiyor. Şimdilik her şeyi kapattım ama komşuya haftada bir gelip evi kontrol etmesi için para ödüyorum. Görünüşe göre annem hayat sigortasını ödemeyi bırakmış. Zaman damgasına baktığımda, *onlarla* tanıştığım Aralık ayına ait olduğunu gördüm.

Başımı sallıyorum ve aynada kendime bakıyorum. Sabit bir elle biraz rimel sürüyorum ve oraya gitmeme izin vermeyerek iç çekiyorum. *Onları* düşünmek için. Piper'ın onların bilgilerini arama çubuklarımdan ve sosyal medyadan engellemesini sağlayacak kadar ileri gittim. Herhangi bir hatırlatma çok acı verici olurdu, kaybettiklerimi, kaçıktıklarımı hatırlatırdı.

Muhtemel yeni patronum John'la tanışmadan önce terapiye gitmem gerekiyor. Alay ediyorum ama ceketimi giyip çantamı omzuma atıyorum. Hank'in tasmaının şingirtisi uyandığını haber veriyor. Bana şaşkınlıkla bakan köpeğim tarafından biraz yargılandığımı hissediyorum.

"Evet, Hank. Evden çıkıyorum."

Eğilip başını öpüyorum. Hank ve Piper güvenebileceğim tek iki kişi ve Hank bir insan bile değil. Terapistimin ofisine giden sekiz bloklu yol yürürken kulaklarının arkasını kaşıyorum.

Janet'ten nefret ediyorum. Seanslarımızda mendil kutusunu bana her yaklaştırdığında, elini tokatlayarak uzaklaştırmak istiyorum. Beni yargıladığını ve sağlıklı bir şekilde yas tutmadığımı hissettiriyor - onun sözleri, benim değil. Ama bastırıcı ilaçlarıma devam etmek istiyorsam - ki kesinlikle istiyorum - o zaman her hafta Janet ile görüşmem gerekiyor. Bastırıcılar beni uyuşmuş ve uyuşturulmuş hissettiriyor ama bu hissi seviyorum. Alternatifinden daha iyi olduğu kesin.

Annemin evinde Piper'la geçirdiğim o son günden beri ağlamadım. Kazayı, annemi ya da *onları* düşünmemek için elimden geleni yaptım.

Janet dissosiyasyon yaşıdığını ve baskılayıcı ilaçların de- presyonumu daha da kötüleştirdiğini düşünüyor.

Peki Janet, annenin öldüğü ve aynı hafta içinde koku maçlarını bıraktığın kişi sen olsaydın sen de depresyona girmez miydin? Janet bir Beta ve bunu ona karşı kullanmanın adil olmadığını biliyorum ama gerçekten anlamıyor. Yemin ederim, beni bir daha *bu* konuda konuşturmaya çalışırsa, çekip gideceğim. Eminim sigortam yeni bir terapisti karşılayacaktır.

Şifalı Eller'e girdiğimde kapının zili çalıyor - ne kadar aptalca bir isim. Gabi resepsiyon görevlisi ve aramızda konuşulmamış bir anlaşma var; ben içeri girip oturuyorum, o da beni içeri alıyor. Bana günümü ya da hava durumunu sormuyor; sadece işini yapıyor ve ben de yapmam gerektiği gibi lobiye oturuyorum.

Arka kapı açılıyor ve Janet her zamanki gibi geniş geniş gülümsemiyor. Bu versiyonu daha çok mu yoksa daha az mı sevdiğimden emin değilim. Janet'tan hoşlanmamamın bir nedeni de ne kadar mutlu-şanslı olduğu. Ama sırtının dümdüz olması ve gülümsemesinin zorlama gibi görünmesi bana bir şeyler hissettiriyor.

"Charlotte, bugün nasılsın?" diye soruyor.

"İyiyim." İyi olmayan insanların standart cevabı.

"Otursana." Kolunu taba rengi koltuğa uzatıyor ve o karşımdaki ofis koltuğuna otururken ben de oturuyorum. Bacaklarını kıvrıyor ve önündeki pano ve kâğıda bir kalemle dokunuyor.

"Ne oldu Janet?" Konuşmak istediği her neyse ağzından kaçırmasını beklemekten bıkmış bir halde soruyorum.

"Mevcut dozajınız artık yeni sigortanız tarafından karşılanmıyor."

Annemin sigortası bitti ve ben de iki hafta önce devlet sigortasına geçmek zorunda kaldım. "Ne demek kapsam dışı?"

"Zaten çok uzun süredir Klidya'daydın. Bence bunu kılık değiştirmiş bir nimet olarak görebiliriz."

Alay ettim ve ona ters ters baktım. "Onlara ihtiyacım var. Cebimden ne kadar çıkacak?"

Başını sallıyor ve mendil kutusunu bana yaklaştırıyor. "Zaten hem benim hem de doktorunuzun tavsiyesi sizi ilaçtan kesmek olacaktı. Bu kadar yüksek bir dozda olmak sağlıklı değil, hele ki şu anda kullandığın SSRI ile birlikte. Bence bu yeni doza geçtiğinizde kendinizi çok daha iyi hissetmeye başlayacaksınız."

Yanındaki kâğıda bir şeyler karalıyor ve bana uzatıyor. "Bugün duymak istediğin şeyin bu olmadığını biliyorum Charlotte. Ama eninde sonunda bunun olacağını biliyordun. Nasıl hissettiğin hakkında konuşmak ya da bunun gelecek için ne anlama geldiğini tartışmak ister misin?"

"Bu kızgınlık dönemine gireceğim anlamına mı geliyor?"

"Sana verdiğimiz bu yeni reçete ateşini düşürmeye yardımcı olacak ama hormonların senden daha fazlasını isteyecek. Parfümünüz tam gücüne geri dönecek. Dozaj ve markadan dolayı bazı ruh hali değişimleri bekliyorum. Baskının azalmasına yardımcı olması için Zoloft almaya devam edeceksiniz. Ama eninde sonunda amacımız baskılayıcı kullanmamak."

Bu gerçeği gerçekten zihnimin çok gerilerine ittim. Onun bunu söylediğini duymak ürpermeme ve parmaklarımla kalçalarımı sık mama neden oluyor.

Janet, "Bence koku eşleşmelerin hakkında konuşmalıyız," diyor. Bastırcıları bırakma korkum, onlar hakkında konuşma düşüncesiyle durdu.

"İstemiyorum."

"Neden? Çünkü onlar hakkında konuşmak sana ne hissettiriyor?" Janet zorluyor.

Pişmanlık, nefret, öfke, sevgi, kayıp, korku... Aynı anda çok fazla şey hissettirdiğini nasıl söyleyebilirim? En büyük duygunun ne olduğundan bile emin değilim.

"Onlar hakkında konuşmanın bir anlamı yok. Dışarıda beni beklemiyorlar Janet. Beklememeliler de. Onları istemiyorum."

Janet kalemini yine o lanet panoya vuruyor. "Sana inanmıyorum. Bence onları hâlâ istiyorsun ama hak ettiğini düşünmüyorsun."

"Çünkü her şeyi biliyorsun?" Janet'ın bugünkü saçmalıklarından bıkmış bir şekilde karşılık veriyorum.

"Çünkü senden onlar hakkında konuşmanı her istediğimde, yüzünde yazılı olan acıyı görüyorum Charlotte. Sen bir Omega'sın ve ihtiyaçların var. Başına gelenler travmatikti ama hayatını kendini suçlayarak ve iyi şeylere izin vermeyerek yaşamaya devam edersen, elinde hiçbir şey kalmayacak." "Kaçtım çünkü bana ihtiyacım olanı veremeyeceklerini biliyordum. Çünkü ben hep ikinci planda kalacaktım. Orada değillerdi ve ben çok kızmıştım. Bunun içinde O an bir karar verdim ve bu karara sadık kalmalıyım."

"Fikrinizi değiştirmeniz ve af dilemeniz sorun değil."

"şu anda hepsi farklı eyaletlerde ve onları tüm platformlarda engelledim."

"Belki de engelleri kaldırıp ne olacağını görmeliyiz?"

Yaptıklarımın sonuçlarıyla yüzleşmek istemediğim için ona başımı sallıyorum. "Bunu düşüneneğim," diye yalan söylüyorum, Janet'ın beni yalnız bırakmasını istiyorum.

"İşte yeni reçeteniz. Herhangi bir sorun yaşarsanız portal üzerinden bana ulaşın."

Başımı sallıyorum ve yeni reçeteyi alıyorum, sabah evden çıktığımdan daha kötü hissediyorum. Bugünlük bu kadar yeter deyip yatmayı ve yarın tekrar denemeyi düşünüyordum ki çantamdaki telefonum çaldı. Çıkıyorum ve CT Promo'nun sahibi John'dan bir mesaj görüyorum.

Görüşmeler. Otuz dakika içinde ofisinde buluşmamız gerekiyordu ama görünüşe göre planlarda bir değişiklik olmuş.

Foxes bu akşamki maç için bana harika koltuklar verdi. Onun yerine orada buluşabilir miyiz? Biletini çağrı merkezine bırakacağım. Maç altıda başlıyor.

Bir hokey stadyumuna adım atmak istemediğim için inliyorum. Maça bakıyorum ama aramam hemen engelleniyor. Piper gerçekten de çocuklar ve hokeyle ilgili her şeyi engelledi. İç çekiyorum ve John'a cevap veriyorum, kendime bu lanet işe ne kadar ihtiyacım olduğunu hatırlatıyorum.

Kulağa harika geliyor. Seninle orada buluşuruz. Bu fırsat için teşekkür ederim.

John: Sizinle tanışmak için sabırsızlanıyorum.

Potansiyel bir patronun onunla bir hokey maçında buluşmamı istemesini tuhaf buluyorum ama sanırım Foxes onun en büyük müşterilerinden biri. CT Promotions, satın alma siparişlerinin verilmesine yardımcı olacak ve müşterilere yapılan sevkiyatları takip edecek evden çalışabilecek çalışanlar arıyor. Bu kesinlikle hayalimdeki iş değil, ancak üniversiteyi bitirmedim ve kesinlikle sayım konusunda uygulamalı deneyimim yok. Bu bir başlangıç pozisyonu ve evden çalışmama izin verebilecek ve unvanıma uygun bulabildiğim birkaç pozisyondan biri.

Eve dönüyorum, eczaneye uğrayıp yeni reçetemi alıyorum. En azından maçtan önce biraz kestirebildiğim için şükrediyorum. Eve yürürken Janet'ın söylediği her şeyi düşündüm. Eğer engellerini kaldırırsam, bana ulaşırlar mı? Yoksa profesyonel sporcular olarak en iyi hayatlarını mı yaşıyorlar? Dışarıda başka kızları becerdiklerini düşünmek midemi bulandırıyor ama her şeyi bitiren benim. Zaten onları geri isteyecek değilim. Hokey önce gelir, onların Omega'sı değil. Eminim bir gün beni önceleyen Alfalar bulacağım ama onlar benim koku eşleşmelerim olmayacak.

Başım ağrıyor ve baskılayıcıları değiştirmenin baş ağrısına iyi gelip gelmeyeceğini merak ediyorum. En azından bu olumlu bir şey olacak. Ön kapının tokmağını çevirir çevirmez Hank soğuk burnuyla beni karşılıyor. Çitlerle çevrili ön bahçede dolaşmasına izin veriyorum ve içeri girmeden önce işini hallediyor. Ona baktığımda kendimi suçlu hissediyorum. Eskiden onu sürekli dışarı çıkarırdım ama son zamanlarda evden çıkacak enerjim bile olmuyor. "Senin için daha iyi olmaya çalışacağım Hank," diye söz veriyorum ona, beni yatak odasına kadar takip ederken başını o k ş u y o r u m . Yeni bastırıcımı alıyorum ve iç çamaşırım hariç tüm kıyafetlerimi çıkarıp yatağa giriyorum. Hank de beni takip ediyor. İlk kez bastırılmış duygularımın bir kısmını serbest bırakmak istiyorum. İç çekiyorum ve her şeyi tekrar içime atıyorum. Şimdi düşmenin zamanı değil

ayrı.

Kapım hafifçe çalınıyor ve irkilerek uyanıyorum, Hank'in kürküne sıkıca tutunuyorum.

"Charlotte," diyor Piper'ın yumuşak sesi koridordan.

"Öyle mi?"

"İş görüşmen nasıl geçti?"

"Oh, lanet olsun." Telefonumu açıyorum ve saat altı, tam da maçın başlaması gereken saat. "Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin." Piper kapıyı açıyor, giyinmek ve akşam için hazırlanmak için acele ederken neredeyse çıplak olmamdan rahatsız olmuyor.

"Charles, neler oluyor?"

"Planlar değişti. Onunla saat altıda buluşmam gerekiyordu."

"Kahretsin, çalışma grubumla buluşmam gerekiyor ama seni bırakmamı ister misin?"

"Sorun değil, bir BetaRide alacağım." Ayrıca, Piper'dan benim için bir şey daha yapmasını isteyemem. Temelde hiçbir faydası olmayan bağlı bir Omega'sı varmış gibi hissediyorum.

"Emin misin?"

"Evet. Cidden, sorun değil."

"Tamam, saat kaçta evde olursun?"

"Muhtemelen ondan önce."

"On mu?" Tabii ki şok oldu. Buraya taşındığımızdan beri evin dışında hiçbir şey yapmadım. Hokey maçı hakkında ona neden yalan söylediğimi bilmiyorum ama söylüyorum. Sanırım bana bebek gibi davranacağından ya da yanlış bir şey yaptığımı düşüneceğinden endişeleniyorum.

"Evet, önemli bir şey değil."

"Bu John denen adamın iyi olduğuna emin misin? Hiçbir yerde resmi bir görüşme yapmamış olmak biraz garip."

"Her şey iyi olacak. Nasıl gittiğini bildirmek için sana sonra mesaj atarım. Çalışma grubuna git."

Bana kuşkuyla bakıyor ama başını sallıyor, bu sefer biraz daha kolay kurtulmama izin veriyor. Odamdan çıktığında rahatlayarak iç çektim. Telefonumu aldım ve-

saçımı tararken ve yeni makyajımı yaparken arabadan çıkıyorum. Bir ped ve sahip olduğum kadar çok koku giderici kullandığımdan emin olurum. Bastırıcılar sisteminizde biriken bir şey değildir. Daha çok doğum kontrol hapı gibi, alındıkça işe yarıyor. Bu yeni haplara nasıl tepki vereceğimden emin değilim.

Aynaya bir kez daha baktım. Eh, işe yarar. Çantamı kapıyorum ve şoförüm gelene kadar dışarıda bekliyorum. Uygulamadan plakayı kontrol ediyorum ve biniyorum. Şoför muhtemelen bir üniversite öğrencisi ve beni stadyuma kadar beş mil götürüyor. Yol boyunca kalbim göğsümden çıkacakmış gibi atıyor.

Biletlerimi almak için aramak yeterince kolaydı. Ben 112 numaralı bölümü bulduğumda ilk periyodun neredeyse yarısı bitmişti bile. Bilettime baktım ve sırayı gördüm.

A. Ne oluyor lan?

Ben yanlarından geçerken görevlilerden biri elini uzatıyor. "Oyunun durak sayfasını bekleyin," diyor kuru bir sesle ve ben de başımı sallıyorum. İyi ki bugün tüylü kazağımı giymişim. Stadyum oldukça soğuk. Görevlinin arkasından maçı görebiliyorum ve kalın bir şekilde yutkunuyorum. Koşmak, geri dönmek ve eve gitmek istiyorum. Ama bu işe ihtiyacım var. Bu işe şu anda hokeyden nefret ettiğimden daha çok ihtiyacım var. Normal stadyum koltukları bile değiller, arkalarında Fox-es logosu işlenmiş katlanmış sandalyeler. Bilettime baktım ve koltuğumun

7. Sırada oturan diğer insanların yanından kibarca geçiyorum ve o sırada John'un ayağa kalkıp gülümsediğini görüyorum.

Uzun boylu ve zayıf, muhtemelen kırklı yaşlarının ortalarında. Parlak mavi gözleri ve kısa tuzlu ve biberli saçları var.

"Charlotte, gelebildiğine çok sevindim," diyor elini uzatırken, ben de sıkıyorum.

"Üzgünüm, geciktim."

"Endişelenmeyin. Maç günleri trafik berbat olabiliyor. Pek çok insan yeni trafik yüzünden genişleme takımından şikayetçi." Mırıldanarak onaylıyorum ve o devam ediyor. "Ama ben değilim. Foxes şu anda sahip olduğum en büyük promosyon ve baskı müşterim. Bu koltuklar için bir boşlukları vardı. Bu yüzden son dakikada değişiklik yaptım."

"Beni davet ettiğiniz için teşekkür ederim," diyorum kibarca ve Piper'ı ve beni bu gece resmi bir görüşme yerine buraya davet etmesinin ne kadar garip olduğunu düşünüyorum.

"Buzlanma!" John ayağa kalkarak bağılıyor ve önümüzdeki cama vuruyor. Yanımdaki adam da öyle yapıyor. Bu davranış karşısında kafam çok karışıyor ama bacaklarımı kavuşturup ellerimi kalçalarımın gömüyorum ve burada olmaktan keyif alıyormuşum gibi yüzüme sahte bir gülümseme yerleştiriyorum.

"Özür dilerim. Yani pozisyon," diyor otururken. Göz teması kuruyor ve bana sıcak bir gülümseme veriyor. "Haftada bir gün toplantılar ve ekip oluşturma dışında evden çalışacaksın." Bunun makul bir talep olduğunu düşünerek başımı sallıyorum. "Satın alma siparişlerini girebilecek, müşteriler için sevkiyatları takip edebilecek ve satış müdürlerim için tüm süreci yönetebilecek birini arıyorum. Dışarıda satış yapmalarını ve masa başı işlerini halledecek iyi bir arka uç personeline sahip olmalarını istiyorum."

"Çok düzenliyim ve hızlı öğrenirim. Sistemlerinizi hızlı bir şekilde öğrenebilirim ve kaç saat çalışmamı isterseniz buna gerçekten açığım."

Gülümsüyor ve kolunu sandalyemin arkasına doluyor. Ürkütücü değil, belki daha çok gülümserken kolunu uzatıyor. "Ben de tam olarak bunu arıyordum. Sormak istediğim bir şey var." Başımı sallıyorum ve o yine gülümsüyor. "Isınmak için zamana ihtiyacın olacak mı?"

Kalın bir şekilde yutkunuyorum ve başımı hayır anlamında sallıyorum. "Um, hayır. Şu anda hiçbir şekilde olmaz." Bana bu soruyu soramayacağından %95 eminim ama bu işe ihtiyacım var, bu yüzden yorumu görmezden geliyorum.

Başını sallıyor ve dudaklarını yalıyor. Birden tam önümüzde büyük bir patlama oldu. Beni korkuttu. John kolunu kıpırdatmıyor ve kafamı kaldırdığımda, çok aşına olduğum koyu kahverengi gözler bana bakıyor.

Mikael bir oyuncuyu cama sıkıştırmış, ikisi de pak için mücadele ediyor. Takım arkadaşlarından biri yardıma geliyor ve Mikael oyuncuyu cama yapıştırırken bana ters ters bakıyor. Yutkunuyorum, kendimi çiğ ve savunmasız hissediyorum. Karşılık verirken gözümü kırptığımdan bile emin değilim. Mikael'in bakışları benimkilerden ayrılıyor ve sonunda kolunu sandalyemden çekip cama vuran ve buzda yaşanan sertliği alkışlayan John'a bakıyor.

Diğer oyuncu serbest bırakılır, ancak Mikael John'a bakmaya devam eder. Mikael savuruyor ve John'un elinin bulunduğu cama çarpıyor. Etrafımdaki kadın ve erkekler tezahürat yaparken Mikael geriye doğru kayarak yedek kulübesine dönüyor, gözleri sürekli John ve benim aramda gidip geliyor.

"Lanet olsun! Hepiniz bunu gördünüz mü? Sin bin Martel!" John bağırır. Bazı adamlar onu omzundan alkışlıyor. Şaşkınlık içindeydim, şoktan delik deşik olmuşum. Mikael Foxes'a mı takas edildi? Sanırım bilmiyordum. Her şeyi engelledim. Connecticut'ta yaşadığımı biliyor muydu?

Bir bacağını bariyerin üzerinden kaldırıp banka oturmasını izliyorum. Ona o kadar odaklanmışım ki, yanında oturan kırmızımsı kahverengi sakallı adamı fark etmem bir anımı alıyor. Şimdi iki grup var

Gözleri üzerimde, ben de aralarına bakıyorum. Önce bana, sonra John'a bakıyorlar. Eli'nin yüz hatları Mikael'inki kadar agresif değil, ama sanırım bu hep böyleydi.

Eli eldivenli eliyle birini kendisine doğru yönlendirirken göz temasını kesmiyor. Kadın güzel, açık kahverengi saçlarını at kuyruğu yapmış ve iş kıyafetleri giymiş. Bize doğru bakıyor ve başını sallıyor. Kalın bir şekilde yutkunuyorum, kaçmak istiyorum-kaçmaya ihtiyacım yok. Boğazım düğümleniyor ve kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atıyor ama başka tarafa bakamıyorum. Buzun üzerinden onlara bakıyorum ve ne düşündüklerini merak etmekten kendimi alamıyorum. Beni özlüyorlar mı? Bana kızgınlar mı? Benden nefret mi ediyorlar? Her ne kadar istemesem de, onlara hala kızgınım. Ayakkabılarıma bakıyorum ve birkaç kez göz kırpıyorum.

Eli ve Mikael neden aynı takımdalar? Hatırladığım kadarıyla hepsi birbirinden tamamen farklı üç takıma seçildi. Kendini tamamen oyuna kaptırmış olan John'a dönüyorum ve onun Foxes'un yepyeni bir takım olduğundan bahsettiğini hatırlıyorum. Onlara genişleme takımı diyordu. Eli ve Mikael nasıl oldu da kendilerini benimle aynı eyalette buldular? Bu tamamen tesadüf mü?

Periyodun bitiş zili çalıyor ve ben nasıl pelerin giyip yine de John'la bir işi garantileyebileceğimi merak ediyorum. Belki karnım ağrıyordur? Ya da oda arkadaşım kayıp düştü ve bana ihtiyacı var?

Kafamı kaldırıp takımın geri kalanının yedek kulübesine yönelmesini izliyorum. Mikael ve Eli hâlâ bana doğru bakıyorlar. Kaleci onlara ulaşır ulaşmaz onu döndürüyorlar ve parlak mavi gözleri benimkilerle buluşuyor.
Anders.

Anders, Mikael gibi ters ters bakmıyor ya da Eli gibi şok içinde bana bakmıyor. Sadece sırtıyor ve başını sallıyor. Ta ki John'u görene kadar. Anders, John'a ters ters bakıyor.

Yanımdaki yaşlı beyler ve ben koltuğuma büzüldüm.

Belki de bu iyi bir şeydir. Belli ki hepsi John'la çıktığımı düşünüyor. Belki de hayatıma devam ettiğimi düşünürlerse beni rahat bırakırlar. Üçü de takımın geri kalanıyla birlikte soyunma odasına gitmeden önce bana bir kez daha bakıyorlar.

"John, sanırım gitmem gerek."

Gülümsüyor ve kolunu sandalyemin arkasına doluyor. "Daha yeni geldin. Hadi biraz atıştırmalık alalım. Daha iki dersimiz var. Ayrıca, zamanımız varken seninle pozisyon hakkında daha fazla konuşmak istiyorum."

Yutkunuyorum ve başımı sallıyorum. *Bu işe ihtiyacın var, Charlotte. Onları görmenin bunu mahvetmesine izin verme. Oyun biter bitmez kaçabilirsin. Seni takip etmelerine imkan yok. Soyunma odasında olacaklar.* Eli'nin konuştuğunu gördüğüm kadın bize yaklaşırken John'a cevap vermeye gidiyorum.

"Tebrikler, ikiniz de maçtan sonra soyunma odasına gelip takımla tanışmak üzere rastgele seçildiniz."

John ayağa kalkıp küçük bir sıçrama yapıyor ve çevredeki adamlar kıskanç ama aynı zamanda huşu içinde bakıyorlar. "Ciddi misin?" diye sorar.

"Evet, büfeden imzalanmak üzere ürün satın alabilirsiniz. Ve takımla yirmi dakikanız olacak. Üçüncü periyot bitmeden sizi almaya geleceğim."

"Oh, John, benim yerime hayranlardan birini getirmelisin." "Saçmalama. Hadi büfeye gidelim." Kadın bize gülümsüyor ve sonra başını sallıyor.

"Güvenlik amacıyla kimliğinizin bir fotoğrafını çekmem gerekecek."

Kaşlarımı çatıyorum ve John ehliyetini çıkarıyor, ben de aynısını yapıyorum. İkimizin de kimliklerinin fotoğrafını çekip bize gülümsüyor ve geç kalma ihtimaline karşı John'a üzerinde numarasının yazılı olduğu kartını uzatıyor.

John, "Sanırım bu, işin senin olduğuna dair bir işaret," diyor ve yanaklarım ısınıyor. Hay sikeyim.

"Ciddi misin?"

"Ciddiyim. Gidip imzalamaları için bir şeyler alalım." John çalışmak için oldukça iyi bir adama benziyor. Okulu bitirmediğim için seçeneklerim sınırlı ve ilerleme fırsatım olabilir gibi görünüyor. Ancak, o soyunma odasına adım atmamın imkanı yok. İçeri girme zamanı gelene kadar John'la birlikte gideceğim ve kaçış planımı yapacağım.

John elini omzuma koyuyor ve beni kalabalığın arasından geçerek ürünlerin satıldığı yere yönlendiriyor. Spor kıyafetlerine gelince, gerçekten de oldukça güzel seçenekler var. John bir şey seçmeden gitmeme izin vermiyor. Ben de üzerinde tilki logosu olan ve altında Foxes yazan lacivert kapüşonlu tişörtü seçiyorum.

Koltuklarımıza dönmeden önce John bir bira, ben de yirmi bir yaşına yeni girmiş halimle bir maden suyu alıyorum. Belki biraz alkol bana bu işten nasıl sıyrılacağım ve hâlâ bu işi nasıl alacağım konusunda bir fikir verir.

Bir sonraki periyot için zil çaldı. Oyunun geri kalanında kaybolmak için oturmak zorundayım. Sürekli bana bakan üç çift göz var. Neyse ki çok farkla kazanıyorlar ve son maçlarına geldiğimde olduğum gibi dikkat dağıtmıyor gibiyim.

John üçüncü periyotta bize bir içki daha getiriyor ve biraz kafam iyi oluyor. Kendimi aptal yerine koyacak kadar değil ama sinirlerime iyi geliyor. Oyun boyunca John bana kendinden ve şirketten bahsetmek için zaman ayırıyor. Bana çok fazla soru sormuyor ve ben de minnettarım.

Şu anda tutarlı bir cümle kurabileceğimi sanmıyorum. Onları buzda kayarken izlerken ve geçmişimizi düşünürken olmaz. Başımı sallıyorum.

Hokeyde her zaman en iyi ikinci kişi olacağım. Böyle bir tutkuyla rekabet edilemez. Yolda bana sadık kalmalarının imkanı yok. Ben dikkat dağıtmaktan başka bir şey değilim. Ve tüm bunların temelinde mutlu olmayı hak etmiyorum.

Son periyodun  dakikasında, artık Lori olarak tanıdığım kadın soyunma odasına gitmek üzere bizi almaya geldiğinde kalbim sıkışıyor.

Kaçış yolumu düşünemeyecek kadar çok içip hayal kurdum. John elini belime koyuyor ve Lori'yi soyunma odasına kadar takip etmemi söyleyince yüzümü buruşturuyorum.

ANDERS

Bölüm Otuz Bir

Tüm maç çarpışan vücutlar, berbat düdükler ve Charlotte'a bakmaktan ibaretti. Aramızda muhtemelen soğukkanlılığını en iyi koruyan benim. Mikael bu gece buzda daha da sert ve Eli aptalca hatalar yapıyor. Mikael Charlotte'a kızgındır ve işleri bitirdikten sonra onu geri istemediğini söyler. Eli tüm umudunu kaybetmişti ve bu planın aptalca olduğunu düşünüyordu. istediğim gibi sonuçlanmayacağını düşündüm.

Bu arada ben inancımı hiç kaybetmedim. Charlotte'u neyin bu hale getirdiğinden emin değilim. İnanın bana, cevaplar için Piper'a yalvarmayı denedim ve hatta Charlotte'un annesini aramayı bile denedim ama yanıt alamadım. Onu korkutan her neyse, onu geri kazanmamızın an meselesi olduğunu biliyordum.

Ben de çılgınca bir plan yaptım ve işe yaradı. Menajerimiz Jake mutlu değildi ve Mikael kırgın olsa ve Eli umutsuz hissetse de onlar da aynı fikirdeydi. Eli muhtemelen hepimizden daha çok kaybetti.

Bu oldu. Lightning'in bir sonraki büyük franchise oyuncusu olacaktı. Foxes için öyle olmayabilir ama NHL'deki ilk paket kontrat olarak toplam maaşımız Eli'nin Lightning'de kazanacağından daha az.

Mikael bir arada kalmaktan ve Kanada'ya dönmekten memnundu. Hepimizin bir şekilde aynı takımda olmayı başarması neredeyse imkânsızdı. Ama görünen o ki her seferinde şansımızı yenmeye devam ediyoruz. NHL'e girerek, bir koku maçı yaparak ve şimdi birlikte oynayarak. Zaman çizelgemiz şu an biraz berbat durumda. Takımda biraz daha rahat ettikten sonra onu geri kazanabileceğimizi umuyorduk. Piper bize tam olarak nerede yaşadıklarını söylemediği için Eli bir özel dedektif tuttu. Ama tesadüfe bakın ki Connecticut'taki genişleme takımı da Piper'ın gideceğini bildiğimiz üniversiteyle aynı şehirdeydi.

Penguins'ten aldıkları kaleci sezon başlamadan hemen önce ciddi bir sakatlık geçirdiği için Foxes'un umutsuzca bir kaleciye ihtiyacı vardı. Biz de Jake'le kendi takımlarımızla konuştuk ve hepimizin birlikte oynaması ve tek bir yerde olması için bir paket sözleşmesi yapıp yapamayacağımızı görüştük. Sözleşme üç yıl için geçerli ve birleşik bir paket maaşı alıyoruz. Bizi ayrı ayrı takas edemezler, sürü olarak takas etmek zorundalar. Hokey oynamamız ve Omega'mıza sahip olmamız için tek çözüm bu gibi görünüyordu. Dürüst olmak gerekirse, seçim yapmak zorunda kalsaydım, eğer benden isterse onu geri kazanmak için hokeyi bırakırdım.

Son birkaç aydır yanımda olmaması tam bir işkenceydi. Onunla konuşmayı, ona sarılmayı, gülüşünü duymayı özlüyorum. İçten içe biliyorum ki o iyi değil ve muhtemelen yaşadığı şey yüzünden incindi. Kaçması canımı yakıyor. Vegas'ta sıçıp batırdığımızı biliyorum. Ama hala neden bizimle konuşup üzgün olduğunu söylemediğini anlamıyorum. Bir şey ifade etmiyor.

Yukarı. Charlotte bunun işe yaraması konusunda kararlıydı, koku maçınızdan kaçmazsınız diyordu ama kaçtı.

Eli, Lori'nin Charlotte ve birlikte olduğu yaşlı adama onları soyunma odasına davet ettiğimizi söylemesini sağlayarak akıllıca davrandı. Mikael tabii ki otomatik olarak Charlotte'un biriyle çıktığını düşündü ama ben Charlotte'u tanıyorum. O adamın yanında hiç de rahat görünmüyordu. Oldukça iri ama bir Alfa olduğunu sanmıyorum. Charlotte hakkında bildiğim tek şey, eğer tekrar biriyle çıkacaksa, ki çıkacağını sanmıyorum, bu bir Alfa ile olur.

Soyunma odasındayız, Koç Persson bize maç için geri bildirim ve övgüler veriyor. Maçı kaybettik ve Charlotte'un izlediği maç bu olduğu için göğsümde bir gurur kabarması hissediyorum. Formam, göğüslüklerim ve patenlerim de dahil olmak üzere ekipmanlarımın çoğu çıkarıldı. Göğsüm çıplak ve yedek kulübesinde otururken bacaklarım hâlâ örtülü. Maçın adrenalini ve tekrar Charlotte'un yakınında olacağım düşüncesi kalbimi hızlandırıyor.

Mikael ve Eli yanımda fısıldaşarak tartışıyorlar.

"Onu o yaşlı herifle soyunma odasına davet ettin. Aklından ne geçiyordu?"

"Koku eşleşmemizin burada olduğunu ve onunla konuşup neler olduğunu anlamamız gerektiğini düşünüyordum. Bizi neden terk etti ve bunu nasıl düzeltebiliriz?"

"Boş ver onu. Belli ki hayatına devam etmiş. Bizi terk etti, Eli. Hayatına devam etme zamanı."

Mikael'in sözleriyle alay ediyorum. Neden bu kadar inatçı?

"Aptal olma, Mikael. Sebepsiz yere gitmeyeceğini sen de ben de biliyoruz."

"Bunu yüzümüze karşı bile yapmadı. Bize konuşma şansı verdi mi? Öylece çekip gitti. Sizinle konuşmak istediğini nereden çıkardınız?" Mikael alay ediyor.

"Maç boyunca oturdu, değil mi?" Mikael bana ters ters bakıyor ve Eli gülümsüyor, belli ki düşünce tarzımdan hoşlanmış.

"Siz ikiniz burada kalın. Ben gidip Lori'nin onları getirip getirmediğine bakacağım." Soyunma odasına bir göz attım. "Herkes aletini kaldırsın. Misafirimiz var." Takım arkadaşlarımdan bir kısmı alay ediyor ama mütevazılıklarını koruyarak dediğimi yapıyorlar. Lori soyunma odasından geçiyor ve başparmağıyla koridoru işaret ediyor.

"Hemen dışarıdalar. Görünüşe göre bu durumdan kurtulmaya çalışıyor."

Kapıyı usulca açıp konuşmalarını duyarken homurdanıyor ve Lori'ye başımı sallıyorum. Charlotte'un sırtı tuğla duvara dayalı, yaşlı adam ise bir kolunu duvara dayamış, ona bakıyor.

"H a d i , Charlotte. Bu pozisyon için bir takım oyuncusu arıyorum. Bana ne kadar iyi bir çalışan olabileceğini kanıtlamak istemiyor musun?"

"Üzgünüm, John. Bu fırsat için minnettarım ama oraya giremem."

"Hadi ama Charlotte. Omegaların itaatkâr olması gerektiğini sanıyordum." Parmakları saçının bir tutamına değince kendimi kaybettim. Adama doğru yürüdüm ve onu öyle sert ittim ki kış üstü düştü.

Adamı işaret ederek, "Ona dokunma," diyorum.

Ellerini teslim olmuş bir şekilde havaya kaldırarak, "Özür dilerim. Çok fazla bira içmiş olmalıyım. Tek istediğim benimle soyunma odasına gelmesiydi." Evet, tabii, bu herifin tek istediği buydu.

"O zaman soyunma odasına tek başına git. Charlotte'u rahat bırak."

Başını sallıyor, ayağa kalkıyor ve soyunma odasına doğru sekiyor. Charlotte'a dönüyorum ve içgüdüsel olarak yüzüne dokunmaya çalışıyorum. Büzüştü ve

başını sallar.

"Sorun yok, *Kulta*. Artık buradayım."

Başını sallıyor ve yumruklarını iki yanına doğru sıkıyor.

"Şimdi de burada mısın?" Aramıza daha fazla mesafe koyarken alaycı bir şekilde gülüyor, kesinlikle komik bir şekilde değil. "Şimdi de burada mısın?"

"Size asılıyor ve yapmak istemediğiniz bir şeyi yaptırmaya çalışıyordu."

"O benim patronum olacaktı!"

Kaşlarımı çatıyor ve başımı sallıyorum, okulu bitirmeyi ve bir işte çalışmayı nasıl başaracağını merak ediyorum. "O zaman sana bir iyilik yaptım. O pislik herif tam bir pislik."

"O işe ihtiyacım vardı, A-" Adımı söylemeden kendini durdurdu.

"Neye ihtiyacın var Charlotte? Neye ihtiyacın varsa vereceğim. Lütfen, sadece konuşabilir miyiz?"

"Neye ihtiyacım var?" diyor daha önce ondan hiç duymadığım bir zehirle. Alay ediyor ve benden uzaklaşıyor. Onu kolundan tutup döndürüyorum. "Neye ihtiyacım var!" diye bağırarak dönerken sarı saçları yüzüme çarpıyor.

"Ölen annemin yasını tutarken yanımda Alfalarım ihtiyacım vardı. Ama onlar yeni menajerleriyle parti yapıyorlardı. Menajerinizin Instagram hikayesindeki tüm fotoğrafları gördüm. Ben annemin yanımda ölmesini izlerken, siz üçünüz etrafınızda kadınlarla bensiz bir geleceği kutluyordunuz. İhtiyacım olan şey bu lanet olası işti, çünkü beş parasızım ve okula geri dönmedim ve Piper her şeyi ödüyor. İhtiyacım olan şey üçünüzün beni rahat bırakmanız, çünkü bu iş asla yürümeyecek."

Ağzım açık kalıyor ve kalbim sıkışıyor. "Charlotte." Ne diyeceğimi şaşırdım. Annesi mi? "Kathy?"

Yemin ederim boğazından bir hıçkırık geldiğini duyuyorum ama hemen yutkunuyor. "Beni yalnız bırak. Ben artık senin Omega'n değilim." Benden uzaklaşıyor ve tünelden geçip stadyumu terk ederken onu durdurmuyorum. Bu düşündüğümünden de kötüydü. Karşımdaki kişi benim Charlotte'uma, *Kulta*'ma benzemiyordu.

Kaçması için kötü bir şey olması gerektiğini içten içe biliyordum ama bu kadar kötü olacağını hiç beklemiyordum. Telefonlarımızın bir kasada kilitli olmasının hayatımızda bu kadar hasara yol açabileceğini asla hayal edemezdim. Çok uzun zamandır bunun acısını çekiyor.

Ben daha ne olduğunu anlamadan kığım yerde, parmaklarım saçlarıma dolanmış ve yüzüm dizlerimin üzerinde, az önce söylediği her şeyi hesaplamaya çalışıyorum. Hayatının en kötü anında onu terk etmişiz gibi hissediyor. Charlotte'un en büyük korkusu terk edilmektir ve biz bunu hayatındaki en önemli kişi kayb olduğunda yaptık. *Lanet olsun*.

Eli kolumu sallıyor ve Mikael de onun yanında, ben şaşkınlığımı üzerimden attığımda koridorda bana bakıyor. "Nerede o?" Eli umutla soruyor.

Gözlerimde oluşmakta olan yaşları görüp görmediklerini merak ederek tekrar ikisine de bakıyorum. "Hayal edebileceğimizden çok daha kötü." Charlotte'un söylediği her şeyi onlara anlatırken Mikael'in kaşları çatılıyor ve Eli korkuyla bana bakıyor.

Tek bildiğim, yüzündeki o acı dolu ifadeyi yok etmenin bir yolunu bulmam gerektiği. Bunu daha iyi hale getirmenin bir yolunu. Ne yapılması gerektiği umurunda değil. Charlotte benim ve onun gitmesine ya da bir dakika daha acı çekmesine izin vermeyeceğim.

"Bir plana ihtiyacımız var," diyor Eli ve ben de başımı sallıyorum. Mikael ayağa kalkıyor, pantolonunun tozunu alıyor.

"Onu rahat bırakın, o da bunu istedi."

Eli ve ben ona bakakalıyoruz. "Az önce ne dediğini duymadın mı? Annesi öldü amına koyayım."

"Bizi istemiyor. Bunu ikinize daha nasıl açıklayabilir ki? Kathy'ye olanları duyunca yıkıldım. Ama Charlotte bize yaslanabilecekken gitti. Herkes terk eder. Tanrım, siz ikiniz çok safsınız. Evde görüşürüz."

"Tanrım, nasıl oldu da en inatçı Alfa ve Omega'yla baş başa kaldık?" Eli soruyor.

"Bunu nasıl düzelteceğiz Eli?"

İç geçiriyor ve başını duvara yaslıyor. "Bilmiyorum ama adresini aldım."

"Nasıl?"

"Lori'ye soyunma odasına gelmeleri için kimliklerine ihtiyacımız olduğunu söylemesini söyledim." Telefonunu kaldırıp bana adresi gösteriyor.

"Doğum gününü kaçırdık," diyorum tarihi gördüğümde üzülerek. Gerçi o da bizimkini kaçırmadı değil.

"Bence ona, kaçmış olsa da onun için daha iyi olabilmek adına elimizden gelen her şeyi yaptığımızı göstermemiz gerekiyor."

Bu planı beğenerek başımı sallıyorum. "Ona sakinleşmesi için birkaç gün verelim." "Muhtemelen iyi bir fikir," diyor Eli, tek düşünebildiğim drit. Şimdi oraya gidiyorum ve o beni içeri alana kadar kapısının önünde duruyorum.

"Bir yolunu buluruz," diyorum. Askere alındıktan sonra bu ilişkiyi yürüteceğimize dair birbirimize söz verdiğimiz tüm zamanların déjà vu'su gibi geliyor. Ve sanki bu kez ihtimaller daha da aleyhimize yığılmış gibi.

Charlotte

Otuz İkinci Bölüm

M Sonunda konağın kapısını açıp çantamı içeri attığımda ve Hank'i işlerini yapması için dışarı çıkardığımda eve dönüş yolculuğum bir bulanıklık gibi geliyor.

ness. Ön basamaklara oturuyorum ve kollarımı vücuduma doluyorum. Ekim sonunun soğuk havası tenimi serinletiyor ve iç çekiyorum.

Fındık.

Onun kokusu. Onu ne kadar özlediğimi, Anders'in etrafında olmanın ne kadar her şeyi tükettiğini fark etmemiştim. Her şeyi kusarken yüzündeki ifadeyi. Ona annemden bahsettiğimde yüzünün aldığı şekli. Eli koluma dolandığında, sıcaklığı hissettim ve onu arzuladım.

Koku eşleşmelerinin sorunu da bu. Onlara ihtiyaç duymanızı sağlarlar; onlara bağımlı hale gelirsiniz ve sonra en çok ihtiyaç duyduğunuz anda yanınızda olmazlar. Ama yüzündeki ifade bana karşı kızgınlık ya da öfke değil, üzüntü ifadesiydi. Anders her zaman ihtiyaçlarımı en iyi anlayan kişi olmuştur.

Bu gece gitmeme izin verdi. Ona bağırmama ve ona karşı acımasız olmama izin verdi ve beni itmedi. Anders kalmam için beni zorlamadı; peşimden koşup geri dönmem için yalvarmadı. Hangisi daha kötü bilmiyorum, Anders'in bana istediğimi vermesi mi yoksa içimdeki köklü Omega parçasının beni kovalamasını istemesi mi?

Kokusunu hala üzerimde hissedebiliyorum. Yoğun ve ağır, sanki fındıklı latte içinde yüzüyormuşum gibi. Yıkamalıyım ama yıkamıyorum. Bunun yerine Hank'i içeri alıp bir paket rendelenmiş Monterey jack peyniri, kurabiye hamuru ve bir kutu Pringles ile buzdolabının yanında oturuyorum. Üçü arasında gidip geliyor ve belki salmonella beni duygularımı gerçekten işlemem gerekmeden önce çıkarır diye umuyorum.

Uyuşmuş olmak çok kolaydı. Uzaklaştığım için duyduğum pişmanlık duygularını bastırdım. Onlara kızmak ve onları uzaklaştırmak, onlardan, onlara karışan duygulardan ve annemin ölümüyle nasıl başa çıktığımdan -ya da çıkamadığımdan- kaçınmak daha kolaydı. Bunları bastırmak, kendimi bu duygulardan korumak daha kolay. Her şeyi hissetmeme izin verirsem, olan her şeyi işlersem, kendimi tekrar toparlayabileceğimi bilmiyorum.

Bir avuç dolusu peyniri ağzıma atmadan önce Hank'e bir yumruk dolusu peynir veriyorum. Piper beni böyle buluyor. Karanlık mutfağımızda, yerde yüzümü ıvır zıvırla doldururken ve Hank'i okşarken.

"Charles. Görüşme iyi geçmedi mi?"

Pişmemiş kurabiye hamurundan iri bir parçayı ağzıma atarak ve bundan hasta olma ihtimalimi düşünerek alay ediyorum. "Hayır, olmadı."

Piper yanımda yere oturuyor, Hank'i okşuyor ve son kullanma yöntemimi yavaşça elimden alıyor. "Bunun pişir ya da ye türünden olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Bu eğlencenin bir kısmını alıp götürüyor." Piper'ın kaşları çatılıyor ve bana şaşkınlıkla bakıyor. Göğsünde bir mırıltı başladığını duyabiliyorum ve alay ediyorum.

"Piper, dur artık. Sen benim Alfa'm değilsin. Kimse değil. Benimle ilgilenmek zorunda değilsin."

"Ben senin en iyi arkadaşınım ve sen yerde abur cubur yiyip üzgün görünüyorsun. Seninle ilgilendiğim ve iyi olduğundan emin olduğum için beni dava et, Charlie. Tanrı aşkına, benim de başımda bir sürü dert var." İşte o zaman tam bir sürtük gibi davrandığımı fark ettim. Sürekli saçmalıklarına katlanan ve her zaman iyi olduğumdan emin olan tek kişiyi kendimden uzaklaştırıyorum.

"Piper, özür dilerim. Onları bu gece gördüm."

"Ne?" Gözleri kocaman ve tırnaklarını yiyor. Bu Piper'ın en büyük işaretlerinden biri. Tırnaklarını yediği zaman gergin mi yoksa yalan mı söylüyor anlarım. "Evet, John Foxes'un maçında onunla buluşmamı istedi." Tırnaklarını yemeyi bırakıyor ve yanakları kızarıyor. "Piper, biliyor muydun?"

"Ne demek istiyorsun?" diye soruyor küçük bir sesle. "Hepsinin Connecticut'ta olduğunu biliyor muydun?"

"Dinle, açıklamama izin ver." Ayağa kalkmış yatak odama doğru yürüyordum ki kolumdan tutup beni koridorda döndürdü. "Annenden sonra onlara siktirip gitmelerini söylemenin bir hata olduğunu biliyordum. Pişman olacağını da. Ama zamana ihtiyacın olduğunu biliyordum. Bu yüzden, evet, onları güncel tutuyorum. An- ders ve Eli. Onlara senin iyi olduğunu ve ne zaman barışmaya hazır olacağını bildirdim."

"Onlara mesaj mı atıyordun?"

"Onlara kişisel bir şey söylemiyorum, Charlie. Sadece üzgün olduğunu, iyi başa çıkamadığını ve onları kabul etmeye hazır olmadığını söyledim. Bana New Haven Foxes'ta oynamak için bir takas üzerinde çalıştıklarını söylediler.

Sezonun ilerleyen dönemlerine kadar ve siz daha uzun süre terapiye gidene kadar hiçbir şey denemeyeceklerdi."

Ona bakakaldım ve kolumu çektim. "Onlara terapide olduğumu mu söyledin?"

"Hayır, Charlie. Onlara sadece senin iyi bir yerde olmadığını söyledim. Onlara annenden bile bahsetmedim. Sadece iyi bir yerde olmadığını ve onlar hak ettiğin Alfalar olana kadar onları görmeye hazır olmadığını söyledim."

"Bu senin haddin değildi Piper," diyorum adını hak ettiğinden biraz daha küçümseyerek.

"Öyle olmadığını biliyorum. Ama lanet olsun Charles. Aylardır senin çöküşünü izliyorum. Eskiden olduğun kişinin kabuğuna dönüşmüşsün. Annen senin için bunu istemezdi. Çocukları severdi ve o öldüğünde senin mutlu olmanı isterdi."

"Konuyu ona getirme," diyorum kısık bir sesle. Gözyaşlarımın sınırındayım, nefes alamayacak kadar her şeyin içime dolmasına izin veriyorum. Aşağıya, derinlere, acıtmayacak bir yere itiyorum.

"Bu doğru. Neden sigortasını iptal ettirdi sanıyorsun? Seninle ilgilenileceğini biliyordu. Koku eşleşmelerinden kaçmak için onun ölümünü kullandığını bilse annen bundan nefret ederdi."

O noktada yeterince şey yaşadım. En iyi arkadaşıma başka bir şey söylemedim. Bazen büyümek, geri alamayacağın bir şey söylemeden önce ne zaman çekip gideceğini bilmektir. Kapımı arkamdan çarpıyorum ve iyi bir önlem için kilitliyorum. Yan duvardaki pencereyi açıp ot kalemimi yakıyorum ve gece boyunca uyumama yardımcı olacak kadar içiyorum.

Bir parçam Piper'ın haklı olduğunu biliyor. Ama o kim olduğunu sanıyor ki, benimle böyle ilgileniyor ya da benim adıma kararlar veriyor? Onlara ne kadar dağınık olduğumu ve beni rahat bırakmaları gerektiğini söyledi. İstedğim şey buydu. İstedğim-

onları geçmişte bıraktım, çünkü onlar benim için orada değillerdi ve ben asla birinci olamayacaktım.

Sesim bozuk plak gibi çıkıyor. Mutlu olmak istemediğim için onları kendimden uzaklaştırdığım sonucuna vardığımda, bu ot ya da bugünkü olaylar olabilir. O burada değilken mutlu olmayı hak etmiyorum ve sanki hepsi benim suçummuş gibi geliyor.

Piper bugün okul işleriyle meşgul ve ben bundan memnunum. Evde yalnız kalmam için daha çok zamanım olacak. İnternette iş ilanlarına bakmak için iki saatimi harcadım, aramalarımı Omega dostu çalışma ortamı, evden çalışma ve lise diplomasına göre daralttım. Lisans diplomamı almama yirmi beş kredi kaldı, ancak online okula bile param yetmiyor.

Etrafımda her zaman ne kadar başarısız olduğumu söyleyen ezici bir varlık var ve bu konuda bir şey yapmak istememe engel oluyor. Annemi hayal kırıklığına uğrattım. İyi bir Omega değilim, yeterince iyi bir köpek annesi değilim ve en iyi arkadaşımın beni desteklemesi için işi olmayan bir okul terkiyim.

Bazen tüm bunların amacının ne olduğunu merak ediyorum. Keşke annem burada olsaydı da bana sıcacık sarılsaydı ve tavsiyelerini dinleseymdim. Annem gezegendeki en iyi tavsiyelere sahipti. Onunla bir kez daha konuşabilmek için her şeyi yapardım.

Telefonum titrerken melankolik hissediyorum.

Piper: Unutma, bu gece Cadılar Bayramı. Şeker kilerde.

Ben hazırlarım.

Piper: Tamam, telefonumu kapatıyorum. Yarın büyük bir sınav var.

Her şey gergin, hayır, her şey gergin ve bunun tek suçlusunun ben olduğumu biliyorum. Patlamış mısır kasesini alıp kilerdeki şekerlerle dolduruyorum ve saçımı tarayıp belki biraz makyaj yaparken ön kapımızın yanındaki banka oturuyorum. Belki şeker ya da şaka yapanları görmek ruh halime iyi gelir.

Siyah eşofman altı ve uzun siyah bir tişört giyiyorum. Piper'ın yatak odasında eski kedi kulakları var ve oturma odasından bir gürültü duyduğumda onları bulmaya gitmek üzereydim.

"Piper?" Koridordan oturma odasına doğru yürürken bağıriyorum. Yerde nefes nefese kalmış ve inleyen bir Hank yatıyor. Dizlerimin üzerine çöküp tüylerini okşuyorum. "Hank, neyin var bebeğim?"

Dili ağzından dışarı sarkıyor ve elimi göğsüne bastırduğimde kalp atış hızı tavan yapıyor.

"Dışarı çıkman gerekiyor mu?" diye soruyorum. Genellikle dışarı kelimesi onu bir anda ayağa kaldırır. Ama hareket etmiyor. Onu kendim hareket ettirmeye çalışıyorum ama kıpırdamıyor. Odanın etrafına bakıyorum ve hiçbir şey göremiyorum, ta ki tamamen sarılmış bir Hershey çikolatasına benzeyen şeyi kesene kadar. "Oh, lanet olsun. Hayır, hayır, hayır."

Telefonumu aldım ve Piper'ı aradım. Hemen sesli mesaja düşüyor. "Lanet olsun." Sonra veterineri arıyorum ve resepsiyonist üçüncü aramada cevap veriyor.

"Sound Veteriner Kliniği, ben MaryJane, bugün size nasıl yardımcı olabilirim?" "Köpeğim, Hank Hodges. Çikolata yedi ve kalkmıyor. Köpeğim

Nefes nefese ve kalp atışları çok hızlı."

"Ne kadar yediğini biliyor musunuz?"

Ambalajlara bakıyorum. "Muhtemelen ambalajlar da dahil olmak üzere birkaç parça."

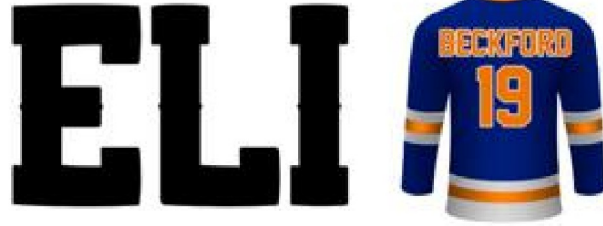
"Onu hemen getirebilir misiniz?" diye soruyor. Benim için sakın kalmaya çalıştığını söyleyebilirim. Başımı sallıyorum ve bana soruyu tekrar soruyor.

"Bir yolunu bulacağım. Onu oraya götüreceğim."

"Tamam, buraya gelir gelmez doktorun yanına gitmesini sağlayacağım."

"Teşekkür ederim." Telefonu kapatıp Hank'in üzerine diz çöküyorum, tüylerini okşuyorum ve onu veterinerine nasıl götüreceğimi bulmaya çalışıyorum. Patlamaya hazırmışım gibi hissediyorum. Kendimi tutuyorum. Ağlamayı çok istiyorum ama ağlarsam Hank'i buradan asla çıkaramayacağım ve ağlamayı asla bırakamayacağım.

Kapı çalıyor ve ben şeker mi şaka mı yapacağımı unutarak inliyorum. Ama kapıyı açtığımda, haftalardır hissettiğim en büyük rahatlamayı yaşıyorum.

Bölüm Otuz Üç

"**T** bu iyi bir fikir değil" diyor Anders.

"Ne yani, bir grup şeker mi şaka mı yapan çocuğun önünde olay mı çıkaracak?"

"Yüzünü görmedin Eli. Hazır olduğundan emin değilim."

"Eğer beni dinlemezse, o zaman tamam. Ama denemek zorundayım."

"Tamam, ama seni geri çevirdiği için yakınmanı duymak istemiyorum."

Gözlerimi deviriyorum. Anders, "Charlotte'ı bir an önce geri kazanalım" diyordu, şimdi ise "Ona istediği kadar alan tanıyalım" diyor. Sikerim öyle işi. Charlotte'un benden bir kez uzaklaşmasına izin verdim ve işleri düzeltmeye hazırım. Omega'mız, kızımız acı çekiyor ve bu kadar inatçı olmayı bırakıp bize izin vermesi gerekiyor.

Konağı Yale'in hemen dışında. Güzel bir sokak ve Piper'ın onlara iyi bir yaşam alanı bulmasına sevindim. Yine de bizim evimizde çok daha mutlu olurdu. Onun için mükemmel, bundan emin olduk.

Mülkte Cadılar Bayramı için hiçbir süsleme yok ve acaba zamanları mı yoktu yoksa bu yıl ikisi de ruhu içinde değil mi diye merak ediyorum. Sokakta dolaşp şeker toplayan birkaç çocuk var ve acaba bir grup Charlotte'un evine gidene kadar beklesem mi diye düşünüyorum. Bir saniye daha beklemek istemediğim için kapıyı açıp ön kapıya doğru yürüyorum ve zili çalıyorum. Cevap vermesi uzun sürmedi.

"İyi ki geldin. Araban var mı?" Çılgına döndü ve beni uzun kollu gömleğimin manşetinden tutup çekti.

"Char." Lakabımı duyunca yüzünü buruşturdu ama bir şey söylemedi. "Neler oluyor?"

Hıçkırıyor ve ağlayacakmış gibi görünüyor ama başını sallıyor ve beni küçük oturma odalarına götürüyor. İşte o zaman Hank'i yerde yatarken görüyorum. Nefes nefese kalmasından ve sızlanmasından iyi olmadığı hemen anlaşılıyor.

"O..." Charlotte kendini tekrar toparlar. "Hal- loween çikolatasının bir kısmını ve ambalajlarını yedi. Arabam ya da onu veterinere götürecek bir yolum yok."

Göğsümün mırıldanmasına engel olamıyorum ve Charlotte'un omzuna dokunuyorum. Dokunuşumdan geri adım atmıyor ve ben de bunu bir kazanç olarak görüyorum. "Arabam ön tarafta. Eşyalarını topla, Hank'i dışarı taşıyayım." Charlotte eşyalarını almak için acele ederken ben Hank'i gelin gibi kucağıma alıyorum ve Charlotte ön kapıyı açarken onu göğsüme yakın tutuyorum.

"Anahtarlar cebimde. Arka kapıyı açabilir misin?" Charlotte hiç düşünmeden cebimi karıştırdı, arabanın kilidini açtı ve arka kapıyı açtı.

arka kapı. Hank'i koltuğa oturturken üzerine bir battaniye seriyorum ve kapıyı yavaşça kapatıyorum. Charlotte için yolcu tarafındaki kapıyı açıyorum ve ben arabanın etrafında dönüp binerken o da biniyor.

"Hangi veteriner?"

"Sound Veteriner Kliniği." Telefonuma yazıyorum ve sadece on dakika uzaktayız. Araba yolculuğu sessiz geçiyor ve Charlotte'un birkaç dakikada bir arka koltuktaki Hank'e bakmasını izliyorum.

"Ben çok aptalım. Şekeri orada bıraktım. Çok dikkatsizim."

"Hey." Omzuna dokunuyorum ve o da bana izin veriyor. Ağlamıyor ve onu dışa vurmadan bu kadar üzgün görmek biraz sarsıcı. "Sen aptal değilsin. Hatalar olur."

"Hiçbir şeyi doğru yapamıyorum."

"Char, birkaç dakika içinde veterinerde olacağız. Hank iyi olacak." "Sahip olduğum tek şey o."

Frene basıp ona bunun doğru olmadığını söylemek istiyorum. Kalbimi kırdı ama ben hala buradayım ve benden ne isterse yaparım. Özellikle de şimdi hikayenin daha fazlasını bildiğim için, kızgınlığımın büyük bir kısmı yok oldu. Tek istediğim kızımın geri dönmesi ve yeniden mutlu olması. "Sahip olduğun tek şey kesinlikle o değil, ama söz veriyorum iyi olacak."

Hiçbir şey söylemiyor, yolculuğun geri kalanında sessizliği tercih ediyor.

Kliniğe varır varmaz en yakın park yerini tutuyorum, ikimiz de iniyoruz ve Hank'i kollarıma alıyorum. Onu ilk yatırdığımızdan daha kötü görünüyordu.

"Bebeğim, çok üzgünüm," diyor Charlotte Hank'e, resepsiyonistle konuşurken kulaklarını geriye doğru okşayarak.

"Kaldırdığım iyi oldu, dostum. İyi olsan iyi olur çünkü ona iyi olacağına söz verdim. Bana bir iyilik yap, tamam mı?" Resepsiyon görevlisi bizi bir odaya götürürken Hank kollarımda inliyor. Veteriner içeri girerken Hank'i yere yatırmamı söyledi.

"Pekâlâ, bu hiç hoş olmayacak. Eğer annem ve babam lobide bekleyebilirlerse," diyor veteriner. Charlotte onu düzeltmiyor, sadece gidip lobide oturmadan önce Hank'in başını bir kez daha öpüyor. Charlotte sessiz, beklerken dizi bir aşağı bir yukarı zıplıyor. Ona baktığımda kendimi yine umutsuz hissediyorum, sanki bir Omega'nın neye ihtiyacı olduğu hakkında hiçbir şey bilmiyormuşum gibi.

Üzgün ve yenilmiş görünüyor. Biraz daha kilo aldı ve bunu çok lezzetli bir şekilde taşıyor. Veterinerdeyken ona böyle baktığım için kendimi tam bir pislik gibi hissediyorum.

Charlotte iniltili bir ses çıkarıyor ve ben de elimi sırtına koyuyorum. Kıpırdamıyor ama ona dokunmayı bırakmamı söylemiyor. Konuşursam her şeyi mahvedebileceğimi ya da beni itebileceğini bildiğim için sessiz kalıyorum. Sadece sırtını ovuyorum ve ona burada olduğumu ve hiçbir yere gitmediğimi fiziksel olarak gösteriyorum. Hank'i getirdikten bir saat sonra resepsiyonist nihayet Charlotte'u odaya çağırıyor.

Elimi sırtında tutuyorum ve o bana durmamı söylemiyor. Hank yerde uyuyor, göğsü inip kalkıyor ve ben rahat bir nefes alıyorum.

"Hank iyileşecek. Çikolatanın bir kısmını vücudundan atması için kusturmak amacıyla ona biraz aktif kömür vermek zorunda kaldık. Herhangi bir titreme ya da nöbet fark etmedim ama aldığı çikolata miktarı nedeniyle onu bir gece gözetim altında tutmak istiyoruz."

Charlotte başını sallıyor ama konuşmuyor, ben de onun yerine konuşuyorum.

"Tamam, çok teşekkür ederim."

"MaryJane seninle ön tarafta detayları konuşabilir." Hank'in başını okşuyorum ve Charlotte dizlerinin üzerine çöküp kürkünü okşuyor ve yüzünü öpüyor. Ona fısıldayarak özür dilediğini duyabiliyorum ve bu kalbimin sıkışmasına neden oluyor. Sonunda ayağa kalkıyor ve MaryJane'in ona bazı formlar uzattığı resepsiyona doğru ilerliyoruz. "Acil tedavi için bize izin verdiğinizde dair burayı, burayı ve burayı imzalamanız gerekiyor." Charlotte imzalıyor. "Bu son form fatura. Geceleme ile birlikte sekiz yüz elli dolar tutacak."

Charlotte elinin tersiyle alnını ovuşturuyor ve iç çekiyor. "Finans seçenekleri sunuyor musunuz?" diye soruyor sessizce.

Amex'imi MaryJane'e uzatarak, "Bu karta yatır," diyorum. Charlotte kaşlarını çatarak bana bakıyor ama bir şey söylemiyor. MaryJane gülümseyerek başını sallıyor ve kartımı okutup geri veriyor.

"Hank sabah 10'da teslim almaya hazır olmalı."

Charlotte başını salladı ve kapıdan çıktı. Onu takip ediyorum ve kapısını açmama izin vermeden yolcu tarafına biniyor. Evine dönüş yolu sessiz ve garipti. Sadece Charlotte'umu geri istiyorum. Bana bağırıyor ya da siktir olup gitmemi söylemiyor, bu yüzden alabildiğimi alacağım.

Evinin önüne park ettiğimde bana döndü. "Bunun için para ödememeliydin."

"Önemli bir şey değil. Ben istedim." "Hank senin sorumluluğunda değil."

"Hayır, ama sen öylesin." Ne söylemek istediğimi düşünmeye bile fırsat bulamadan ağzımdan kaçırverdi.

"Ben değilim. Bunu açıkça belirttiğimi sanıyordum."

"Hiçbir yere gitmiyorum, Charlotte. Beni kendinden uzaklaştırabilirsin, benden nefret ettiğini söyleyebilirsin, bunun asla yürümeyeceğini söyleyebilirsin. Ama sen gittiğinden beri tek yaptığımız seni geri getirmenin bir yolunu bulmak oldu."

"Beni neden şimdi istiyorsun?" diyor. Gözlerinde ilk kez yaş görüyorum.

"Charlotte, neden bahsediyorsun bebeğim?" Başını sallıyor ve yine duygularını bastırmaya çalışıyor gibi görünüyor. Uzanıp bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırıyorum. "Seni her zaman isteyeceğiz. Lütfen bizi içeri al, sana yardım etmemize izin ver."

"Bunu hak etmiyorum," diye mırıldanıyor ve işte o zaman taşkın kapıları açılıyor. Koca koca gözyaşları yüzünden aşağı yuvarlanıyor. Ben görmeden önce onları silmeye çalışıyor. "Dikkatsiz davrandığım için Hank bugün neredeyse ölüyordu. Annem benim dikkatsizliğim yüzünden öldü. Senden kaçtım çünkü çok dikkatsizdim. Ve şimdi..." Burnunu çekiyor ve hıçkırıklarını içine çekiyor. "Artık kim olduğumu bile bilmiyorum. Kim benimle olmak ister ki? Kendimle olmaktan bile hoşlanmıyorum."

Emniyet kemerini çözüp onu çekiştirdiğim yetti artık. Hafifçe direniyor ama sonunda onu göğsüme doğru çektiğimde yol veriyor. Mırıltılarım o kadar derin ve yoğun ki sırtını okşarken ikimizin de göğsünü titretiyor. İçini dökerken gözyaşları gömleğimi ıslatıyor. Sanki bir süredir patlamak üzere olan aktif bir volkan gibiydi ve şimdi nihayet hepsi dökülüyor.

"Sana her zaman değer vereceğim, Charlotte. Seni her zaman isteyeceğim."

Başını sallar ve korkunç hıçkırıklarla ağlamaya devam eder, yuvadaki o günden çok daha kötüdür.

"İçeri girmem gerek."

"Şu anda yalnız olmamalısın."

"Lütfen, Eli." Sesi yumuşak ve yalvarırcasına.

"Yarın sabah pateninden sonra Hank'i almaya geleceğim." Benimle tartışmadı ve ben de bunu bir kazanç olarak kabul ettim. Ona yardım etmeme, onunla ilgilenmeme izin verdi ve bana güvendi. Charlotte sandığımdan çok daha fazla acı çekiyor. Onu böyle görmek beni kahrediyor. "Yarından sonra konuşabilir miyiz sence?"

"Bunu düşünebilir miyim?" Başımı sallıyorum, saçlarını yüzünden çekiyorum. Kokusu çok hafif, ama lanet olsun, bana bir şeyler yapıyor. Onunla ilgili her şeyi özledim, ama şimdi her zamankinden daha çok istediğim tek şey onu mutlu görmek. Alaycı, ukala Charlotte'umu geri istiyorum. Şimdiye kadar ona layık bir Al-pha olmak için çok çalıştığımı sanıyordum ama şimdi ciddileşme zamanı.

Charlotte'u kapısına kadar götürdüm. Ona sıkıca sarılmak istiyorum ama şansımı zorlamıyorum. "Yarın," diye fısıldıyor, yüzünde belli belirsiz bir gülümseme.

"Yarın," diye cevap veriyorum. Yüzündeki bir damla gözyaşını siliyor ve kapıyı kapatıyor. İçimdeki tüm Alfa içgüdüleri kapıyı kırmam ve her şey yoluna girene kadar onu kollarıma almam için yalvarıyor. İstedığinin bu olmadığını ya da en azından bana istemediğini açıkça söylediğini bildiğimden, gitmeden önce Piper'a bir mesaj göndererek ayrılıyorum.

Ben: Hank çikolata yedi, veterinere götürdüm. İyileşecek. Charlotte evde ağlıyor. Onu kontrol edip iyi olduğunu haber verir misin?

Mesajıma cevap alamadım, ben de her mantıklı Alfa'nın yapacağını yaptım. Cevap gelene kadar evinin önünde arabamda oturdum.

Charlotte

Otuz Dördüncü Bölüm

I Ağlamam durmuyor; evin içinde yürüyüp yatak odama giderken bir baraj gibi akıyor içimden. Gömleğim şimdi taze çam çiçeği gibi kokuyor. Onu çıkarırken ve Anders gibi kokan hokey maçından kalma gömleğimi toplarken o kadar güçsüzüm ki. Onları başımın altında bir pil gibi buruşturuyorum ve hüngür hüngür ağlıyorum. Bu hayatımda yaşadığım en zor, en katartık ağlamaydı. Sesimin ölmek üzere olan bir hayvan gibi çıktığını biliyorum ve en azından bundan mutluyum.

Piper ve Hank buna şahit olmak için burada değiller.

Son birkaç ayın tüm duyguları içimden dökülüyor. Annemi ne kadar özlediğimi, nasıl öldüğüne dair ne kadar öfke duyduğumu, nasıl veda edemediğimi ve kendimi nasıl suçladığımı. O günden beri mantıklı düşünemediğimi biliyorum ve bu kalbimi acıtıyor. Hıçkırıklar durmuyor. Gözlerimden taze yaşlar mı akıyor yoksa gözyaşlarım mı

Ağlamaktan yüzüm sırılsıklam oldu. Altımdaki iki gömleği ıslatıyorum ve sonra daha da çok ağlıyorum çünkü kokuları o kadar güçlü değil.

Kaçmama rağmen Eli bu gece bana sarıldı. Anders'a korkunç şeyler söylememe rağmen. Yine de bana çok fazla şefkat ve nezaket gösterdi. Vegas gezisi için artık kızgın değilim, bunu biliyorum. Acıma kayıtsız kaldıklarını bilmek içimi acıttı. Ama rasyonel olarak, bunun kötü niyetli olmadığını biliyorum. NHL'ye yeni seçilen üç adam kutlama yapıyordu, tıpkı onlara söylediğim gibi. Son dört aydır acı çektiğim ve büyük olasılıkla onların da çektiği gerçeği beni vurdu ve bu benim hatamdı.

Son zamanlarda her şey benim hatamış gibi geliyor ve kendime gerçekten derinlemesine bakmak zor. Onlar tarafından terk edilmekten o kadar korkuyordum ki kaçan ve en büyük korkumun gün yüzüne çıkmasına neden olan bendim. Piper haklıydı, annem şu anda beni çok hayal kırıklığına uğrattı. Benim için yaratılmış olan üç kişiyi uzaklaştırmak için onun ölümünü kullandığım için çok üzülürdüm. Kokum eşleşiyor. Bir yanımda, duygusuzluğumun ve davranışlarımın ne kadarının kullandığım yüksek dereceli baskılayıcı ilaçlardan kaynaklandığını merak ediyor. Şimdi çok daha düşük bir dozdayım, her şeyi hissediyorum ve bu çok acıtıyor. Annemi ve *onları* düşünmek canımı yakıyor.

Tüm detayları bilmiyorum ama aynı takımda yer almak için çekmeleri gereken iplerin kolay olmadığı açık. Gömlekleri yüzüme bastırıp biraz daha iyi koklamaya çalışıyorum. Ama hiçbir şey kalmamıştı. Kokularını yıkadım ve kendimi harap olmuş hissediyorum. Son birkaç ayın ağırlığını ilk kez gerçekten hissediyorum ve o kadar ağır ki beni ezecekmiş gibi hissediyorum. Ama ne yaptığımın ve nasıl hissettiğimin farkına vararak aylardır ilk kez nefes alabiliyormuşum gibi geliyor. Belki de onların yokluğu, bu kadar uzun süre uzak kalmamı mantıklı hale getirmemi kolaylaştırdı. Ama gör-

Anders, Eli ve Mikael'e. Anders'in koluma dokunup beni koruması ve Eli'nin bugün benimle ilgilenmesi... Onları tekrar koklamak için mi?

Çok aptalım.

Eli ve Anders beni affedip geri alabilirler gibi görünüyor ama bunun bir garantisi yok, özellikle de Mikael söz konusu olduğunda.

Yüzümü silip gömleğimi ve kazağımı giydim. Beni dışarı çıkmaya zorlayan şeyin ne olduğundan emin değilim ama Eli'nin gittiğini duymadım. Dışarı çıktığımda cipi hâlâ oradaydı. Işıklar kapalı ve camlar karartılmıştı. Derin bir nefes alıp sürücü tarafındaki cama vuruyorum. Camı indirmede, onun yerine kapıyı açtı.

"İyi misin? Neye ihtiyacın var?" Kahretsin, yine ağlıyorum. Cipten iniyor ve elleri kollarımın üstünde. "Charlotte, neye ihtiyacın var?"

"İçeri gelebilir misin?"

Başını sallıyor, arabasının kapısını kapatıp kilitlemeden önce kollarımı bir kez daha okşuyor, sonra da beni eve kadar takip ediyor. Ne diyeceğimi, nereden başlayacağımı bilemiyorum. O yüzden söylemedim. Onu yatak odama götürdüm ve yatağa uzandım. O da beni takip ediyor ve ikimiz de yorganın üstüne uzanıp birbirimize bakıyoruz. Yeşil gözleri endişe dolu ve konuşmadan önce birkaç derin nefes alıyorum. Odamdaki yoğun çam kokusu o kadar doğru geliyor ki, tek düşünebildiğim kederim yüzünden kendimi ve hepimizi ne kadar inkâr ettiğim.

"Yaklaşık dört aydır ağlamamıştım. Sanırım Hank'le yaşadıklarım her şeyin su yüzüne çıkmasına neden oldu."

Başını sallıyor, eli yatağın ortasında benimkinin üstünde. "Gerçekten sıçtım batırdım, Eli." İçimden çıkan korkunç sese engel olamıyorum. Lanet olası kalbim acıyor ama Eli beni göğsüne doğru çekerken mırıltısı beni rahatlatıyor.

"Ben... Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum."

"Bu gece hiçbir şey söylemek zorunda değilsin bebeğim," diyor usulca. Sırtımı okşarken göğsü şefkatle gümbürdüyor.

"Bunu nasıl daha iyi hale getireceğimi, kendimi nasıl daha iyi hale getireceğimi bilmiyorum." "Sen kırık değilsin." Bu beni daha da hıçkırıklara boğdu.

"Öyleyim Eli. O kadar çökmüş durumdayım ki günden güne zor geçiniyorum. Bazı zamanlar yataktan çıkamıyorum ya da dişlerimi fırçalayamıyorum bile. Bazen bu duygular geçene kadar sakinleşebilmeyi diliyorum. Ve şu anda, her şeyi mahvettiğimi ve bu şekilde olmayı hak ettiğimi hissediyorum."

Yüzümü göğsüne yaklaştırıyor. Dokunmadığımız tek bir parçamız bile kalmadı. "Charlotte, sana yardımcı olacak ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Sadece burada olduğumu bilmeni istiyorum. Hiçbir yere gitmiyorum."

"Neden bu kadar iyi davranıyorsun?"

Başımın üstünü öpüyor ve ben ürperiyorum. "Sen benim Omega'msın, Charlotte. Bu hiç bitmedi. Ortadan kaybolman için kötü bir şey olması gerektiğini biliyordum. Kathy için çok üzgünüm. Her zaman sahip olmak istediğim türden bir anneydi."

Annemin adını duyunca burnumu çektim. "Instagram hikâyelerini gördüğümde ve hiçbiriniz telefona cevap vermediğinizde daha da kötü oldu."

Yatakta benden biraz uzaklaşıyor, bana bakarken yaklaşık bir adımlık boşluk bırakıyor, kaşları şaşkınlıkla çatılmış. "Ne?"

"Size ulaşamayınca menajerinizin Instagram hesabına baktım. Hepinizin parti yaparken çekilmiş fotoğrafları vardı ve fotoğraflarda Betalar etrafınızdaydı. Ailenin ve diğer pek çok insanın bana bu işin asla yürümeyeceğini söylemesinin üzerine, sanırım bu işi orada bitirmenin daha kolay olacağını düşündüm. Zaten baskılayıcı ilaçlar kullanıyordum ve kendimi o kadar uyuşmuş hissediyordum ki kendimi koruduğumu düşündüm."

"Kahretsin," diye homurdanıyor ve beni tekrar göğsüne yaklaştırıyor. "Fotoğrafların olduğunu bilmiyordum. Seni asla aldatmayacağımızı bilmelisin. Birbirimizi son gördüğümüzden beri hiçbirimiz başkasına dokunmadık. Bizim için sadece sen varsın. Ama o resimleri görmenin seni nasıl incittiğini anlayabiliyorum. Çok üzgünüm bebeğim." Yaptıklarının incitici olduğunu kabul ettiğinde usulca ağlıyorum. Yaptığım şey daha kötü olsa bile, mantıklı düşünecek bir ruh halinde değildim. Şimdi öyle miyim onu bile bilmiyorum. "Senin için her şeyi yapardım. Keşke senin yanında olabilseydik. Bunca zamandır acı çektiğini bilmekten nefret ediyorum."

"Gerçekten acıyor." Ve acıyor. Sanki kalbimi söküp yatağımdaki Eli'ye göndermişim gibi hissediyorum. Birinin annemin adını söylediğini duymak, o geceyi ve son birkaç ayı düşünmek, derinden acıtıyor. Sanki bir sis bulutunun içindeymişim de aniden dağılmış ve hayatımın gerçekte ne olduğunu görebiliyormuşum gibi. Kendi hatammış gibi hissettiren tam bir karmaşa. Bu tatlı Alfa'nın kollarını bana sarıp bunca zaman beni rahatlatmasını sağlayabilirdim. Yalnız acı çektim. Neden? Suçluluk duygusu yüzünden mi? Bana zarar vereceklerinden çok korktuğum için onun yerine kendime zarar verdiğim için mi?

Bu acının gitmesini istiyorum. Hissetmek istemiyorum. Bir yanımda yüksek dozajlı baskılayıcılara geri dönmeyi diliyor ama bir yanımda bu acının içinde oturup düşünmem gerektiğini biliyor. İyileşmemin ve ilerlememin tek yolu her şeyin ağırlığını gerçekten hissetmek. Tüm bu düşünceler zihnimde şiddetlenirken usulca ağlıyorum.

Eli saçlarımı okşuyor, kokusu odaya sinmiş durumda ve acaba benim sıkıntım yüzünden mi böyle davranıyor diye merak ediyorum. Onu hak etmiyorum ama şu anda bana her şeyin yoluna gireceğini hissettiren tek şey onun varlığı. Kendimi göğsüne o kadar yaklaştırıyorum ki tek koklayabildiğim çam kokusu oluyor. O

saçlarımı okşuyor ve bana usulca fısıldıyor, "Biraz dinlen Charlotte. Ben yanımdayım."

"Dur, yoksa beni yine hıçkırığa hıçkırığa ağlatacaksın."

"Eğer ihtiyacın olan buysa," diyor ve ben yine ağlamaya başlıyorum. Bundan çok nefret ediyorum ama bir noktada uyuyana kadar ağlamam gerekiyor.

"Char, bebeğim," diyor yumuşak bir ses. Bu kesinlikle bir rüya. Eli'nin yatağında olmasına imkân yok. Hâlâ uyuyor olmalıyım. "Sabah patenine gitmem gerek. Hank'i almana yardım etmek için daha sonra döneceğim."

Dün ve dün gece gözümün önüne geliyor ve gözlerimi kırıştırarak açıyorum, gözlerim fena halde acıyor. İrkiliyorum ve iki dev el yanaklarımda. "Neyin var?"

"Lenslerim takılıyken uyudum, lanet olsun." Gözlerimi deviriyorum ve pes edip lensleri çıkarmadan önce birkaç kez gözlerimi kırıştırıyorum. Eli önümde bulanıklaşıyor, bu da bunun gerçek olmadığı teorisini daha da güçlendiriyor. "Sadece sen mi, bu öğleden sonra?"

"Evet, sadece ben. Anders ya da Mikael'i getirmeyeceğim." Gerçekten istediğimin bu olup olmadığını bilmeden başımı sallıyorum. Kesin olarak bildiğim tek şey, Eli'nin şu anda beni terk etmemesini dilediğim.

"Saat kaç?"

"Beş buçuk. Yatağına dön bebeğim."

Tekrar uzandığımda sersemlemiştim ama elini tutuyordum. "Geri dönecek misin?" "Geri geleceğim." Ayrılmadan önce saçlarımı öpüyor ve ben-yeniden boş olmanın acısını çekiyorum. En azından yine ağlamıyorum.

Gideli yaklaşık on dakika oluyor ve keşke Hank'in dev bedeni de benimle birlikte yatakta olsaydı diyorum. O sırada şilte eğiliyor. O bir şey söylemeden önce kokusunu alıyorum. Piper narenciye gibi kokuyor ve bu koku beni cezbetmese de rahatlatıyor.

Arkadaşım beni arkamdan kaşıkıyor, bana yakın duruyor. "İyi misin Charles?"

"Hank," diyorum acınası bir sesle.

"Eli bana her şeyi anlattı. Onu gördüğüme şaşırdığımı söyleyemem."

"Özür dilerim," diyorum. O kadar uzun süredir arkadaşız ki ne demek istediğimi anlıyor. Ona bağırdığım ve geçen günkü gibi davrandığım için özür dilerim. O beni herkesten daha iyi tanıyor. O sadece beni kolluyordu ve ben de onun nereden geldiğini anlamaya başlıyorum.

"Sadece mutlu olmanı istiyorum."

"Artık bunu nasıl yapacağımdan emin değilim," diyorum iç çekerek.

"Sadece gün be gün düşün. Tekrar onlardan birinin etrafında olmak sana nasıl hissettirdi?"

Boğazımı temizliyorum ve gerçekten düşünüyorum. "Sanki son dört aydır uyuyordum ve sonunda yeniden uyandım."

Arkamdan başını sallıyor. "Ne olursa olsun her zaman senin için burada olacağım. Ama bu sabah Eli'nin yüzündeki ifadeyi gördüm. Sanki seni bırakmaktansa kendi elini yemeyi tercih eder gibiydi. Belki onlara bir şans verirsin ve belki onları da seninle birlikte terapiye getirirsin."

Janet'ı ve bugün bir randevumuz olduğunu düşünerek alay ediyorum. "Janet buna bayılırdı."

"Alınma ama Janet'ten nefret ettiğin gibi birinden nefret ettiğini hiç görmemiştim.

Neden?"

"O meraklı bir sürtük."

Piper arkamdan gülüyor. "Belki de Janet'i seni yakalamaya çalışan biri olarak düşünmeyi bırakıp sana yardım etmek için orada olan biri olarak düşünmelisin ve belki, sadece belki, bu konuda sana yardımcı olabilir."

"Ew, ne zaman bu kadar pragmatik oldun?"

"Tıp fakültesi olmalı." O gülüyor ve ben de aynısını yapıyorum. Göğsümde biriken ağırlığın bir kısmı parça parça düşüyor. Bu Piper'la aylardır yaptığımız en kolay sohbeti.

"Benim adamım olduğun için teşekkür ederim, Piper."

"Her zaman," diyor ve beni sıkıca sarıyor. Dünyanın en harika en iyi arkadaşına nasıl sahip olduğumu ya da koku eşleşmelerimi bilmiyorum. Ama hepsi iyi. Bu kadar uzun süre yüksek dozda baskılayıcı ilaç kullandıktan sonra duygusal olarak ve beyin kimyamda neler olduğunu anlamam gerekiyor. Bu benim yapmam gereken değişiklikler. Bu karanlık boşlukta yaşamaya devam edemem. Ailem bunu istemezdi, ben de istemiyorum.

Charlotte

Bölüm Otuz Beş

Janet karşımda oturuyor ve sanki onu berrak gözlerle görüyorum. Ona karşı neden bu kadar düşmanca hissettiğimden emin değilim ama şimdi ona baktığımda Piper'ın söylediklerini düşünüyorum. Yardım için burada olmam gerekiyordu. Janet beni yargılamıyor. Bana nasıl yardım edeceğini bulmaya çalışıyor. Her şeyi gözden geçiriyorum.

Janet dikkatle dinliyor.

"Her şeyin yerle bir olduğundan ve bir perdenin yırtılıp atıldığını hissettiğinden bahsettiğin kısma geri dönebilir miyiz?" Janet soruyor.

Başımı sallıyorum ve derin bir nefes alıyorum. Eğer daha iyi olmak istiyorsam, kırılgan olmalıyım. "Sanki her şey daha parlakmış gibi geliyor. Daha fazla hissediyorum ve eskiden yüksek dozda aldığım gibi düşüncelerimi ya da duygularımı kapatamıyorum. Hâlâ harika hissetmiyorum ve dürüst olmak gerekirse, tüm bunları hissetmek berbat. Ama yeniden kendim gibi hissediyorum."

Janet her şeyi yazıyor ve gözlerinde şefkatle bana bakıyor. "Bunu FDA'ya göndereceğim. Depresyon bu ilacın en büyük semptomlarından biridir, ancak bir antidepresanla bile bu boyutta olmanız endişe verici. Hastalarım bu kadar yüksek bir doz tavsiye etmem." Başımı sallıyorum ve nereden geldiğini anlıyorum ama annem öldüğünde içinde bulunduğum durumu da biliyorum. Bu benim için en iyi alternatifti. Ateşimi düşürmem gerekiyordu. Hatta tüm hayatımı durdurmam gerekiyordu. Bu kadar uzun sürmemeliydi ve umarım etkileri zararlı olmaz.

"Hissettiğin gibi, uzun vadeli yan etkiler konusunda endişelenmiyorum. Sadece depresyonunu yönetmek ve seni tekrar kendin gibi hissedeceğin bir yere ulaştırmak istiyorum."

Janet'e yeni bir değer veriyorum ve ilk kez tavsiye isteyebileceğimi hissediyorum. "Onlarla nasıl konuşacağımı bilmiyorum."

"Kokun uyuyor mu?" Başımı sallıyorum ve o da gülümsüyor. "Eli geçen gece seninle olmaktan ve seninle ilgilenmekten çok mutlu görünüyordu. Seni suçluyor gibi görünmüyor, hatta yaptıklarının ve bunun sana hissettirdiklerinin sorumluluğunu bile üstlendi. Sen izin verdiğin sürece seninle barışmak ve yanında olmak istiyor gibi görünüyor."

Başımı sallıyorum ve Anders'in de aynı şekilde hissedeceğini biliyorum. Ama Mikael hiç kolay biri değil ve bu konuda da kolay olmasını beklemiyorum. Benden onu kırmamamı istedi. Bunu dün gibi hatırlıyorum ve yardım edemem ama etmişim gibi hissediyorum. Janet zihnimin çalkalandığını biliyormuş gibi bana bakıyor ve eğer içimi dökebileceğim bir yer varsa bunu şimdi yapmalıyım.

"Onları tekrar içeri almaktan korkuyorum," diye fısıldıyorum.

"Çünkü onlara seni incitecek gücü vermekten korkuyorsun?" Başımı sallıyorum ve Janet bana nazik bir gülümseme veriyor.

"Ne yazık ki aşk böyle bir şey. Diğer kişiye ya da kişilere sizi incitecek gücü vermek. Ama bu almaya değer bir risk, özellikle de senin durumunda. Kızgınlığa girmenin ya da sahip olduğun fiziksel ve duygusal ihtiyaçlara sahip olmanın adil olmadığını biliyorum. Ancak Alfalara ihtiyacınız var ve evrenin size koku eşleşmelerini vermesinin bir nedeni var."

"Çünkü ben zor biriyim." Bunu yüksek sesle söylemek istememiştim ama söyledim. "Sonunda kişiliğinin ortaya çıktığını görmek ferahlatıcı."

Janet'e gülümsüyorum. Hayalet görmüş gibi bakıyor ve sanırım zavallı kadına daha önce hiç gülümsememiştim.

"Bugün için teşekkürler Janet."

"Elbette size vereceğim ödev korkularınızı sıralamanız ama aynı zamanda geleceğe dair tüm umutlarınızı da sıralamanız."

Başımı sallıyorum ve ofisten çıkmadan önce elini sıkıyorum. Sanki göğsümden bir parça daha yük kalkmış gibi hissediyorum.

Eli söz verdiği gibi yaptı ve benimle birlikte Hank'i almaya geldi. Koca pabuç tamamen iyi görünüyor ve içimi bir rahatlama kaplıyor. Eli, Hank'i ve beni eve geri götürürken bu sabahtan biraz farklı görünüyor.

"Eli, her şey yolunda mı?"

"Evet, bebeğim, her şey yolunda."

"Sesin iyi gelmiyor."

Yeşil gözleri tekrar yola dönmeden önce bana bakıyor. "An- ders ve Mikael antrenmanda birbirlerine girmiş olabilirler ama bu konuda endişelenmeni istemiyorum."

Tırnağımı ısıırıyorum ve geçen kış gölde geçirdiğimiz zamanı düşünüyorum. "Benim yüzümden mi?"

"Hiçbir şey söylememeliydim. Özür dilerim, onlar için endişelenme. Nasıl olduklarını bilirsin." Kavga etmelerinin tek nedeni aynı fikirde olmamaları, tıpkı geçen seferki gibi ve Anders'in benimle olmak istediğini, Mikael'in ise istemediğini bilmek kalbime batıyor.

Yine ağlayacak gibi hissediyorum ve bu beni sinirlendiriyor. Artık ben böyle mi olacağım? Bana geçmişi hatırlatan ya da duygularımı inciten her lanet şey için ağlamak. Belki de o kadar kötü bir şey değildir. Her şeyi içime atmanın hiçbir işe yaramadığı ortada.

İri bir el kalçamı sıkıyor ve beni şimdiki zamana geri döndürüyor. "Hey, hiçbir şey için endişelenmeni istemiyorum, tamam mı?"

"Bana karşı her zaman bu kadar iyi olduğun için teşekkür ederim."

"Sen benim kıızımsın, tabii ki sana karşı iyiyim." Aptalmışım gibi alay ediyor ve bu beni gülümsetiyor.

"Bizi bıraktıktan sonra işe dönmek zorunda mısınız?"

İç geçiriyor ve başını sallıyor. "Evet, yaklaşık bir saat içinde piste dönmem gerekiyor."

"Yap..." Cesaret, Charlotte. Biraz omurganı geri kazan. "Sence yakında akşam yemeği falan yiyebilir miyiz?"

Eli direksiyonu tutarken gülümsüyor. "Bunu çok isterim." "Hatta belki hepimiz?"

Sırıltışı düşüyor. "Anders ve ben kesinlikle."

Tarih tekerrür ediyor gibi görünüyor. İç çekiyorum ve başımı sallıyorum, bu adımı attığım için kendimle gurur duyuyorum.

Hank evin sahibiymiş gibi evin içinde koştururken evde olduğu için mutludur. Veteriner faturasını ödediği için Eli'nin bacağını dürterek teşekkür ediyor ve gülünç bir

Yatağıma uzanmak için yatak odama gitmeden önce pantolonuna bolca salya akıtıyor.

"Sanırım veterinerde uyumak o kadar da iyi değildi," diyorum, şimdi kendimi garip hissederek. Hızla ilerlemek ve Eli'nın yanında geçmişte olduğum kadar rahat olmak istiyorum ama bunun o kadar kolay olmayacağını biliyorum.

"Sana mesaj atabilmem için numaramın engelini kaldırabilir misin?" diye soruyor, yanakları kızarıyor ve benimkiler de utançla aynı şeyi yapıyor. Başımı sallıyorum ve telefonumu çıkarıp rehberimden üçünün de engelini kaldırıyorum.

Eli gülümsüyor ve eğilip başımın yanından öpüyor. "Bu gece sana mesaj atabilir miyim?"

Gülümsüyorum ve yeni tanıştığımız ve her şeyin yeni ve taze olduğu zamanki gibi hissediyorum. "Bu hoşuma giderdi." Başını sallıyor ve beceriksizce orada duruyor. Bu aşamada ne yapacağız? Gerginliği azaltmak için kollarımı beline doluyorum ve onu sıkıca sarıyorum.

"Hank'le ilgili her şey için teşekkürler. Seninle bu gece konuşuruz." Sırtımı tembelce okşuyor ve bu kadar uzun süre onun dokunuşundan yoksun kaldığıma inanamıyorum. Kokusuna, dokunuşuna, her şeyine yeniden bağımlı olduğumu hissediyorum. Daha fazla Eli zamanına ihtiyacım var.

Dönüp işine gitmeden önce başımın tepesini bir kez daha öpüyor.

Eli gecenin ilerleyen saatlerinde bana mesaj atıyor ama kendimi huzursuz ve muhtaç hissediyorum. Onlar yokmuş gibi davranırken şimdi Eli'nın yanımda olmamasına nasıl üzülüyorum?

Yatağım sarsıcı. Hank benimle birlikte yatağıma uzanıyor ve birlikte *Hell's Kitchen*'ı izlerken başını okşuyorum. Hank büyük bir Gordon Ramsey hayranı ve bunu itiraf etmekten nefret ediyorum ama anlıyorum. Sadece sana iyi davranan zalimlerin hayalini kurmak da neyin nesi? Evet, sorunlarım var.

Penceremde hafif bir tıkırtı var, cama çarpan küçük bir çakıl taşı gibi. Hank'in bile dikkatini çekiyor, yüzü canlanıyor ve pencereye doğru bakıyor. Yataktan kalkıp pencereden dışarı baktığımda, ön bahçemde ileri geri volta atan gergin bir Anders görüyorum. Pencereyi aralıyorum, Kasım havası soğuk ve titriyorum.

"Anders?"

"Hey," diyor usulca.

"Ne zamandır buradasın?" "Bir süredir."

Başımı sallıyorum ve ona bakıyorum. Geçen gün ona nasıl bağırdığımı düşündüğümde suçluluk duygusu mideme çöküyor.

"Seninle ön kapıda buluşuruz." Artık annemin evine gizlice girmeyeceğiz. Medeni yetişkinler gibi davranıp ön kapıyı kullanabiliriz. Başını salladı ve ben de koridordan ön kapıya doğru yürüdüm. Kendime bakıyorum ve giydiklerimle alay ediyorum ama ön kapıyı açarken üzerimi değiştirmiyorum.

Tanrım, iyi görünüyor. Beresinin altından birkaç koyu sarı saç teli görünüyor; üzerinde siyah bir eşofman altı ve göğsüne yapışan dar bir kapüşonlu sweatshirt var. Elinde küçük, kırmızı bir çanta var ve dışarıda dururken onu yanında tutuyor.

"İçeri gelmek ister misin?" Başını salladı ve beni oturma odasına kadar takip etti. Kanepeye oturur oturmaz, Hanks selamlamak için Anders'in kasıklarına salyalarını akıtıyor. Onu çekmeye çalışıyorum ama Anders sadece gülümsüyor ve özlediğı eski bir arkadaşımış gibi onu okşuyor, sanırım bu doğru.

"Seni özledi," diyorum usulca ve Anders kulaklarının arkasında Hank'in sevdiği noktayı ovuyor. Anders'in mavi gözleri benimkilerle buluşuyor ve sırtıyor.

"Ben de onu özledim. İyi olduğunu gördüğüme sevindim." "Eli geldiği için şanslıydım."

"Daha önce gelmek istediğimi biliyorsun ama isteyip istemediğini bilmiyordum."

Kollarımı bacaklarıma doluyor ve çenemi dizlerime dayıyorum. "Son zamanlarda kendimde değildim."

"Eli bana her şeyi anlattı. Umarım sorun olmaz." Başımı salladım. Hepimiz bir araya geldiğimizde birbirimize her şeyi anlatırdık. Biz bir sürüyüz ve işler böyle yürüyor.

"Bugün bir terapi randevum vardı ve sanırım yüksek doz baskılayıcıların beni ne kadar kötü etkilediğini fark ettim. Bu hiçbir şeyi mazur göstermez ama artık onları kullanmadığımı ve hepinizin sevdiği Charlotte'a geri dönmeye çalıştığımı bilmenizi istedim."

"Değişmiş olman umurumda değil. Bir daha asla eskisi gibi olamayacak olman umurumda değil. Sen benimsin ve bunu sana kanıtlamak için ne gerekiyorsa yapacağım. Kathy'ye olanlar..." Başını ileri geri sallıyor ve annemi düşünürken gözlerindeki acıyı görebiliyorum. Ben de hissediyorum. "...Annen özel biriydi. Biliyor muydun bilmiyorum ama sık sık konuşurduk. Benim için çok önemliydi ve olanları ve senin orada olduğunu duyduğuma çok üzuldüm. Sana bir şey getirdim."

Yanındaki çantayı uzatıyor ve bana veriyor. "Çok heybetliyse geri götürebilirim. Kathy'yi düşünüp duruyorum ve onu ne kadar özlediğini hayal bile edemiyorum, bu yüzden sana ondan bir parça verebileceğimi düşündüm."

Çantayı bana uzatırken içinde ne olduğunu merak ederek kaşlarını çatıyorum. Açtığımda, büyük siyah bir köpek peluş hayvanı. Belki de

Hank kadar kabarık ama yine de çok sevimli. Anders bana küçük bir gülümseme verip köpeğin kulağını iki parmağının arasında sıkarken kafam karışmış gibi görünüyor olmalıyım.

Annemin sesi başlıyor ve gözlerim kendiliğinden yaşlarla doluyor.

"Anders, tatlım, ben Kathy. Seni arayıp Charlotte'un Boston'a doğru yola çıktığını haber vermek istedim. Oraya vardığında beni arayamayacak kadar heyecanlı olacağını biliyorum. Güvende olduğunu haber vermek için beni arayabilir misin? Değerli kızıma iyi bakıldığından emin olmalıyız. Size iyi eğlenceler çocuklar. Sizi seviyorum."

Kulağıma üç kez daha dokunuyorum, sadece annemin sesini tekrar tekrar duymak istiyorum. Mesajın sonundaki "seni seviyorum" her seferinde kalbimi sıkıştırıyor. Kaç kez onun sesini özlediğimi ve sadece ondan haber almak istediğimi düşünemiyorum.

Anders'e baktığımda onun da gözlerinin sulu olduğunu görüyorum. Annemi gerçekten de söylediği kadar önemsediyini görebiliyorum. Kaybettiğiniz kişinin acısını anlayan insanların yanında olmak çok rahatlatıcı. Annem özel biriydi ve Anders'in de bunu bildiğini bilmek benim için çok şey ifade ediyor.

Anders öne doğru eğilip iri elleriyle çenemi kavrarken, nasırlı başparmakları yüzümden akan yaşları silerken sessizce ağlıyorum. Son zamanlarda duygu yoğunluğu yüksekti ve annemin sesini duyduğum için üzüntü hissetsem de mutluluk daha ağır basıyor. Onun sesini duyabilmek bana neşe veriyor, düşündüğüm gibi acı değil. Onu hatırlamak bana her zaman acı getirmeyecek ve Anders bunu anlamama yardımcı oluyor.

"Sana nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum

Anders." "Bana teşekkür etmene gerek yok,

Charlotte."

Ben aynı fikirde olmamak için başımı sallarken gözleri benimkileri deliyor. "Hayır, istiyorum. Bu benim için çok şey ifade ediyor. Onu hatırlamanın ve düşünmenin beni üzeceğini sanıyordum ama sesini tekrar duymak onunla yaptığım tüm o harika sohbetleri düşünmemi sağladı. Buna ihtiyacım vardı."

Bir süre bu pozisyondayız ama aramızdaki zaman farkından dolayı olması gerektiği kadar rahatsız edici değil. Bu rahatlatıcı ve kalp atışlarımın yavaşladığını ve gözyaşlarımın kuruduğunu hissediyorum. Bu adam olan hiçbir şey için beni suçlamıyor, sadece bunu nasıl düzeltebileceğinin yollarını arıyor. Bunun Anders'ın yapmak isteyeceği türden bir şey olduğunu düşünüyorum. Onun aydınlık gözlerine baktığımda tek gördüğüm dürüstlük. Belki aptalın tekiyim ve çok kolay teslim oluyorum, ama onun rahatlığını istiyorum. Vermek istediği şeyi istiyorum.

Boğazımı temizliyorum. "Belki de seni dışlamamalıydım." Suçluluk duygusu beni yiyip bitiriyor ve onun duygusal jestinden sonra başka ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Başını sallıyor, elleri yüzümden ayrılmıyor. Aynı fikirde olmadığını ve suçluluk duygusunun onun vicdanında da ağır bastığını söyleyebilirim.

"Charlotte, daha fazlasını yapmalıydık. Sen bir Omega'sın ve birlikte olduğumuz süre boyunca belirsizlik içindeydin. Sana herhangi bir güvenlik sağlamadık ve Eli bana Vegas'taki fotoğraflardan bahsetti. En kötü zamanlarında yanında değildik ve bu her zaman en büyük pişmanlığım olacak."

Elleri yüzümden hiç ayrılmadı ve kokusu baş döndürücü ve rahatlatıcı. Aylardır fındıklı latte içmedim çünkü çok acı vericiydi. Onu koklamak eve geri dönmek gibi.

"Kendinizi tam olarak nasıl aynı takımda buldunuz?" diye sordum. Geçen gece onları gördüğümünden beri bunu merak ediyorum. Ve konuyu bu kadar ağır olmaktan çıkarmak istiyorum.

"Foxes bir genişleme takımı olarak mücadele ediyordu. Bir kaleciye ve daha güçlü bir hücumla ihtiyaçları vardı. Bu yüzden Eli, Jake'e ilk paket anlaşmasını teklif etti ve işe yaradı."

"Connecticut'ta olduğumu biliyor muydun?" Başını sallıyor.

"Piper'ı her hafta kontrol ettim ve bize senin onunla birlikte olduğunu ve güvende olduğunu söyledi. Bu yüzden Jake istemeyerek de olsa takası gerçekleştirdi ve hepimiz buradayız."

"Beni geri almayı mı planlıyordun?"

"Bu asla bir "acaba" sorusu değildi, sadece "ne zaman" sorusuydu. İşlerin bu kadar kötü olduğunu bilseydim, daha önce denerdim. Sensiz eskisi gibi olamadık."

Yüzümdeki serseri bir gözyaşını siliyor ve ben de ona bakıyorum. Bu güzel adam davranışlarımdan dolayı beni suçlamıyor, mantıklı ya da değil, anneme ne olduğunu öğrendikten sonra yas tutuyor gibi görünüyor.

"Annen şimdi benden nefret mi ediyor?" Yumuşak bir sesle sordum. Eevi ile Anders'in annemle konuştuğu kadar konuşmamış olsam da, onunla yüz yüze tanışacağım ve ilişki kurabileceğim başka bir Omega'ya sahip olacağım için heyecanlıydım.

Anders alay eder ve başını sallıyor. "En başta Vegas'a gittiğimiz için ne kadar aptal olduğumuzu ve sana herhangi bir güvence vermemenin Omega doğanı nasıl üzdüğünü duydum."

Bir nefes verdim. En azından özür turumdan çıkarabileceğim biri var. Anders'in bir Omega annesi olduğu için gökyüzündeki tüm yıldızlara şükrediyorum ve o bunu herkesten daha iyi anlıyor gibi görünüyor. Başparmakları elmacık kemiklerimin altında nazik daireler çiziyor ve kokusunu içime çekip inliyorum. Anders'e aşık olmak çok kolaydı ve kendime derinlemesine baktığımda, onlara olan sevgimin değişmediğini görüyorum. Sözcükleri hiç söylememiş olsak da, birbirimize bağlanmamış olsak da Anders Larsen ruhumun bir parçasına sahip ve hep öyle kalacak. Hatta ben

bir insan kabuğuydu, oydu, ama şimdi ona baktığımda, kaçış olmadığını biliyorum.

"Öp beni," diyorum usulca ve o da hiç tereddüt etmeden dudaklarını dudaklarıma çarpıyor. Öpücük tıpkı hatırladığım gibi. Tutkulu ve keşfedici ama aynı zamanda sahiplenici. Anders'in dolgun dudakları benimkilere karşı pelüş ve çok doğru bir his veriyor. Beresini çıkarıp parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum. Dokusunu ve yumuşaklığını özlemiştim.

"Seni özledim *Kulta*," diyor, öpücükten ayrılıyor ve yüzüme öyle nazik dokunuyor ki, sanki yok olacaktım gibi. Buna ihtiyacım var, tüm bu duygusal ağırlıktan kurtulabileceğim bir ana. Sadece iyi ve özgür hissetmek ve güvenebileceğimi bildiğim biriyle birlikte olmak istiyorum.

"Söz veriyorum hiçbir yere gitmiyorum." Ve ciddiyim. Onlarla birlikte olmamak bana her şeyden daha fazla acı verdi. Tekrar kokularını duymak, dokunuşları, her şey. Belki de sahip olduklarımızın farkına varmak için bu zamana ihtiyacımız vardı. Belki benim de bu sonuca varmak için bu zamana ihtiyacım vardı. Hayır, tam olarak iyi değilim ama onlarla birlikte olmak her şeyi daha iyi yapıyor. "Bu gece kalabilir misin?" Anders başını sallayıp ayağa kalkıyor, beni kollarının arasına alıyor ve ben de içgüdüsel olarak bacaklarımı onun etrafında kilitliyorum. Ayak bileklerim onun mükemmel kıcının hemen üzerinde buluşuyor.

Kalçalarından tutup beni yatak odasına taşıırken ellerim yine saçlarında. Anders'le birlikte olmanın ne kadar kolay olduğunu nasıl unuttum bilmiyorum. Yeniden birlikte olmak kas hafızası gibi. Kapüşonunu ve tişörtünü çıkarmadan önce beni nazikçe yatağa yerleştiriyor. Eşofman altını üzerinde bırakıyor. Nasıl olduysa göğsü hatırladığımdan daha da sıkışmış. Bu durum kendi vücudumu yeniden hatırlamama neden oluyor ve birden kendimi mahcup hissediyorum.

Sadece zihinsel olarak daha önce birlikte oldukları kız değilim, aynı zamanda son birlikteliğimizden bu yana biraz kilo aldım. Bu utandığımdan değil.

vücudumun. Göğüslerim daha büyük ve karnım o kadar düz değil ama görünüşümü seviyorum. Sadece bu konuda nasıl hissedeceklerini bilmiyorum. Gerçek şu ki, ben tamamen farklı bir Charlotte'um ve gördüklerini beğenmeyebilecekleri konusunda güvensiz hissetmekten kendimi alamıyorum. Battaniyeyi üzerime örtüyorum ve Anders kaşlarını çatıyor.

"Sorun nedir?"

"Ben... Ben sadece eskisi gibi görünmüyorum," diyorum.

"Bana oldukça iyi görünüyorsun." Bedenimi kendine yaklaştıırken eli kalçamda. Başparmağı kalçamın derisini kazıyor. "Her zaman çok yumuşak ve tatlısın, *Kulta*." Öne doğru eğiliyor ve köprücük kemiğime doğru derin bir nefes çekerken ellerim göğsüne iniyor. "Seni düşünürken kaç kez kendime dokunduğumu biliyor musun? Benim için ne kadar seksi, güzel ve mükemmelsin. Kendini benden asla saklama."

Anders omzumdan kulağımın arkasındaki o lezzetli noktaya doğru bir iz yaladığında nefes nefese "Tamam," diyorum. Uzun zamandır ilk kez gerçekten tahrik olduğumu hissediyorum. Parfümüm odayı dolduruyor ve Anders inliyor. İşte o an panikledim.

ANDERS

Otuz Altıncı Bölüm

C Charlotte ellerimin altında çok iyi hissediyor. Neden gergin olduğunu bilmiyorum. Gerçek dışı görünüyor. Fantezilerim onun adaletini. Göğüsleri daha büyük ve onları saatlerce emmek istiyorum ve kalçaları hatırladığımdan daha yumuşak. Bütün geceyi ona onu ne kadar özlediğimi, benim için hiçbir şeyin değişmediğini ve hak ettiği Alfa olamadığım için ne kadar üzgün olduğumu göstererek geçirmek istiyorum.

Bir şekilde her şey berbat oldu ve çarpıtıldı, ama hepimiz yanlışlarımızı düzeltme sürecindeyiz. *Kulta*'nın, tatlı *Omega*'nın iyi olmadığını biliyorum. Konuşma ve tepki verme şeklinden belli oluyor. Hâlâ yas tutuyor ve birçok şeyin üstesinden gelmeye çalışıyor ve ben de onun güvenebileceği kişi olmalıyım.

Ona aldığım hediye nasıl karşılayacağını, kederine müdahale ettiğimi düşünüp düşünmeyeceğini bilmiyordum. Ama ona değer verdiğimi ve her şeyden öte Kathy için de yas tuttuğumu göstermek için bir şeyler yapmak istedim. Bilseydim

Tüm hikâyeyi bir kenara bırakıp onun yanında olmak isterdim. Hayatının en zor döneminde yalnız olduğu gerçeği bana çok ağır geliyor. Onun yanında olmalıydım, bunun yerine onu hayal kırıklığına uğrattım, Kathy'yi hayal kırıklığına uğrattım. Hayatındaki en değerli şey olan kızını bize emanet etti ve biz her şeyi berbat ettik. Charlotte bana bombayı patlatır patlatmaz, patavatsızlıklarımı telafi edeceğime dair kendime söz verdim ve Charlotte'un kendini yalnız ya da incinmiş hissettiği tek bir günün bile geçmesini istemiyorum. Bunu düzelteceğim.

O benim ve ona ihtiyacı olan ve hak ettiği Alfalar olabileceğimizi kanıtlamak için her şeyi ve her şeyi yapmaya hazırım. Elbette Mikael'le işler zorlaşıyor ama daha azını da beklemiyordum. Charlotte'un gitmesi hepimizden daha zor oldu ve o inatçı bir pislik. Ayrıca Charlotte ve benim gibi aileye aynı değeri vermiyor, bu yüzden bu acının ne kadar ağır olduğunu anlamasına imkân yok. Ama bizim nasıl Alfalar olduğumuzu açıkça görmesini sağlamayı planlıyorum. Eğer Charlotte ihanete uğradığını ya da kendisine öncelik verilmediğini düşünüyorsa, bunun sorumlusu biziz, Charlotte değil.

Charlotte'u şu anda benim tuttuğum gibi tutuyor olsaydı, hemen teslim olurdu. Akçaağaç ve taze krep kokusu odayı dolduruyor. Sikimi sertleştiriyor ve inliyorum.

Ona vücudunu ne kadar özlediğimi söyledikten sonra iç geçirdi ve "Tamam" dedi. Ama gözlerindeki paniği görebiliyorum, sanki ona ne kadar çekici olduğu konusunda yalan söyleyecekmişim gibi. Bu gece duygusaldı ve ikimizin de acıyla başa çıkmaya çalıştığımızı söyleyebilirim. Her ne kadar içimdeki her sinir ucu onun kokusunu ve dokunuşunu arzuluyor olsa da, burada onunla olmaktan memnunum. Ona ihtiyacı olan her şeyi vermek istiyorum.

"Hiçbir şey yapmamıza gerek yok, Charlotte. Sadece sana tekrar sarılıp öpebildiğim için mutluyum."

Yüz ifadesi yumuşuyor ve gülümsüyor. "Ağırdan alabilir miyiz?"

Başımı sallıyorum ve dudaklarımı tekrar boynuna götürüyorum, teninin tadına bakıyorum ve kokusunu doğrudan alıyorum. "Omega'm ne isterse alabilir."

"Hâlâ senin miyim?" diye soruyor emin olamadan.

"Sen benim olmaktan asla vazgeçmedin, ben de senin olmaktan asla vazgeçmedim."

Başımı kaldırıp ona baktığımda yanakları pembeleşti. "Ben gittiğimde başka biri olsaydı sizi suçlamazdım."

Geri çekildim ve ona ters ters baktım. "Hiçbirimiz için kimse yoktu. Sen bizim olmaktan hiç vazgeçmedin. Başka kimseyi istemiyorum. Hiçbirimiz istemiyoruz." Bu bir yalan değil. Mikael bunu tekrar istemiyormuş gibi davranmaya çalışabilir ama o lanet bir yalancı. Başka kadınlara bakmıyor ve başka biriyle yatmayı da denemedi. Her zamanki gibi, inatçı pislik eninde sonunda aptallık ettiğinin farkına varacak.

"Ben, um..." Bana baktı. Charlotte'u hiç bu kadar utangaç görmemiştim, özellikle de konu fiziksel bir şey olduğunda. "Uzun zamandır hiçbir şey yapmadım."

Ona bakarken kafam karışıyor ve boğazımda bir hırıltı gümbürdüyor, onun için başka biri olup olmadığını merak ediyorum. "Hayır, öyle değil. Sadece kendime gerçekten dokunmuyordum bile. Uzun zamandır ilk kez tahrik oluyorum." Sesi yumuşak ve utangaç, sanki utanmış gibi. İtirafı karşısında içimi kaplayan erkeksi gurura engel olamıyorum. "Kullandığım bastırıcı ilaçlar beni gerçekten mahvetti. Yeniden kendim olmak istiyorum," diyor ve öne doğru eğilip onu şefkatle öpüyorum. Onu her şekilde istediğimi bilmesini istiyorum, ama her şeyden önce onun mutluluğunu istiyorum.

"Ne yapabilirim ki?"

Dudaklarını yalıyor ve usulca bana bakıyor. Başının tepesinde topuz yaptığı sarı saçları yukarı doğru kayarken zıplıyor. "Belki... Böyle bir şey olabilir

"Seni annemin evine gizlice soktuğum gece?" Bu fikri sevdim ama onu tatma fikrini daha çok sevdim. Onun tadını, kayganlığını, benim için nasıl ıslandığını özledim.

"Seninle yatabilir miyim?" Bundan sonra ne istediğini sormak için bir not alıyorum, eskiden yaptığım gibi kontrolü ele almıyorum. Char- lotte'a karşı dikkatli olmalıyım ki onu ürkütmeyeyim. "Bu gece bana dokunmak zorunda değilsin. Sadece seni ne kadar özlediğimi göstermek istiyorum."

Alt dudağını ısıyor ve başını sallıyor. Charlotte arkasına yaslanırken yüzümdeki gülümsemenin gülünç olduğunu biliyorum ve boynunu öpmeye geri dönüyorum. "Bu kokuyu çok özlemişim. Kızımın benim için ne kadar ıslandığını, Alfa'sı için ne kadar iyi olduğunu." Sözlerim onu inletiyor ve ben daha amına bile dokunmamıştım. "Şuruplu krep bile yiyemedim çünkü bana senin tatlı, küçük amını yemeyi düşündürdü." Vücudumun altında kıpırdanıyor, ben öne eğilip onu tekrar öperken tırnakları göğsümün üzerinde hafifçe kayıyor. Dağınık, özensiz ve vahşi. Sanki ikimiz de her şeyimizi, pişmanlıklarımızı, hayal kırıklıklarımızı ve birbirimizle geçiremediğimiz zamanları öpücüğün içine atıyoruz.

"Anders," diye iç geçiriyor ve bu doğrudan sikime gidiyor. Buraya fiziksel bir şey yapmak için gelmedim ama kendime engel olamıyorum.

Vücudunda aşağı doğru ilerliyorum, daha önce yapmak istediğim gibi yapıyorum ve atletinin kumaşından göğüslerini öpüyorum, ağzımın ıslaklığı malzemeyi şeffaf hale getiriyor ve pembe meme uçları bana sunuluyor. Göğsünü öperken mırıldanıyorum ve göğüslerinin hissini ve ağırlığını alıyorum. Bir yandan diğerine geçerken, "Çok mükemmel," diyorum. Parmakları saçlarıma dolanıyor ve tırnakları kafa derimi hafifçe kaşıyarak beni inletiyor. Ona bakıyorum, gömleğin artık aramızda olmasını istemiyorum. Ne soracağımı biliyor ve kelimelerden önce başını sallıyor

hatta dışarı çıktı. Başparmaklarım kumaşı karnından çekip çenesine kadar itiyor. Rahatsız edici malzemeyi taşımama yardım ederken göğüsleri zıplıyor.

Göğsüne geri dönmeden önce karnını öpüyorum. İki elimle göğüslerini birbirine bastırıyor, her birini yalıyor, emiyor ve öpüyorum. Charlotte altımda inliyor, kalçası sert sikime doğru bastırıyor ve göğsünü yüzüme doğru yaklaştırıyor.

"Mmm, Alfa'nın dokunuşuna hâlâ çok açgözlüsün, bu değişmedi." Bu onu inletti. Ne kadar özel olduğunun hatırlatılmasına ihtiyacı olduğu açık ve bunu mümkün olduğunca sık yapmak için bir not alıyorum.

"Lütfen," diye yalvarıyor, ben de göğüslerine tüm dikkatimi vererek tatlı zamanımı geçiriyorum. Yalvarmasını her zaman sevmişimdir.

"Neye ihtiyacın var, *Kulta*?" Elimi sol yanından karnına doğru sürüklüyorum, ta ki tamamen sırlıslam olmuş şortunun dışından amını avuçlayana kadar. "Bu muhtaç amcığın üzerinde ağzıma mı ihtiyacın var? İhtiyacın olan bu mu küçük Omega?"

"Evet, Anders, lütfen."

"Her zaman çok tatlı," diye övüyorum onu öpücüklerim gittikçe alçalırken. Dilim her seferinde saygıyla tenini tatmak için dışarı çıkıyor. Bunu çok özlemiştim, onu çok özlemiştim.

Şortunu kalçalarından ve baldırlarından sıyrıp yere attığımda Charlotte hevesle kalçalarını kaldırıyor. Onun uyarılma kokusu mıknaş gibi çekici ve tatlı; tek istediğim ona zevk vermek ve benim için ne kadar değerli olduğunu hatırlatmak. Yine de acele etmiyorum, kalçasını öpüyorum ve kaygan izleri yalayarak muhtaç amına geri götürüyorum.

"Lütfen. Tanrım. Anders, dalga geçme."

Kalçasına gülümsüyorum ve yüzümü onun istediği yere, *benim* istediğim yere koyuyorum. Dilimi ıslaklığında gezdiriyorum ve inliyorum. Hiçbir şey.

Hiçbir şeyi becerememek, senin kokunu tatmak kadar güzel. Kendimi tutamayarak eşofmanımı aşağı itiyorum ve elimi sikime götürmeden önce onun kayganlığıyla kaplıyorum. Kendimi koku eşimin amcığıyla yeniden tanıştıırken tembelce kendimi okşuyorum.

O kadar ıslak ki, ben onu sikerken kayganlığı parmaklarımdan aşağı akıyor ve klitorisini emmekten çenemin ıslandığını biliyorum. Kalçalarını yüzüme doğru itiyor ve bir an durup ona bakıyorum. Yüzüme bakmıyor, ama onu yerken kendime dokunmamı izliyor. Bu onu daha da memnun etmek istememe neden oluyor.

Klitorisini sertçe emiyorum ve inliyor, başını yastıklara yaslarırken gözleri kapanıyor, ama yüzüme sürtünmeye devam ediyor. Amı iki parmağıma karşı sıkılıyor ve yakın olduğunu biliyorum; ben de öyle, benim için kıvranmasını izliyorum, eli saçlarımda, kendime dokunmamı izlemekten hoşlanıyor. Ama dilimin üzerindeki tatlı tadı, beni sınırda tutan şey. Dilimi hızlı bir tempoyla klitorisinin üzerinde gezdirirken ve parmaklarımı onun sıcak, muhtaç ateşinin içinde kıvrırken yüksek sesle inliyor.

"Oh, Alfa. Tam orada." Ona karşı inliyorum ve aynı hareketleri sürdürüyorum. Yumruğum sikimi sıkıyor ve kendimi okşarken düğümüm ağırlaşıyor. Kalçaları titreyip sırtı yatağa doğru yükseldiğinde, işte o zaman bitiriyorum, beni kullanıp yüzüme boşalırken çarşaflarının üzerine boşalıyorum.

Dirseklerimin üzerinde yükselip onun üzerine çıktığımda ikimiz de nefes nefese kalmıştık. "Siktir," diyor nefes nefese. Hiç düşünmeden onu tadıyla öpüyorum ama umurunda değil. Bunu hep sevmiştir.

Ona baktığımda ellerim dağınık topuzunun içinde yüzünü okşuyor ve bu onu bütün gece gördüğüm en rahat an. Benimkini onunkine yaslamadan önce alnından öpüyorum.

"Artık bununla savaşmak yok mu?" Tekrar kaçmayacağından emin olmak için soruyorum.

Başını sallar. "Hayır, artık kavga yok."

Yatağın dağınık olması ya da ikimizin de kayganlaşmış olması ve yatağın bir yerinde bir döl birikintisi olması umurumda değil.

"Önümüzde bir dizi deplasman maçı var." Yutkunuyor ama başını sallıyor. Gergin olduğunu anlayabiliyorum ve biz yokken onunla olabildiğince çok iletişim kurmayı aklıma not ediyorum. "Döndüğümüzde belki bize gelirsın ve sana yemek yaparız." Küçük bir kahkaha atıyor ve ağzını kapatıyor. "Ne?" Yanını dürterek soruyorum.

"Hepiniz tam olarak ne pişireceksiniz?" Ona sırtarak karşılık veriyorum, onun bu eğlenceli yanını tekrar görmek hoşuma gidiyor.

"Tamam, daha çok yemek sipariş edip eve getirtmek gibi."

"Bu hoşuma giderdi," diyor ve eğilip beni öpüyor. İlk hamleyi onun yapması beni rahatlatıyor ve memnuniyetle iç çekiyorum.

"Hâlâ gece kalacak mısınız?" diye soruyor utangaç bir şekilde.

"Elbette öyleyim." Onu kendime doğru çekiyorum, göğsüm gümbürdüyor ve Charlotte bana sokuluyor. "Şu anda hiçbir şey beni bu yataktan ayıramaz."

"Ben de."

Bu gece doğru yönde atılmış bir adım gibi görünüyor, ancak söz konusu Charlotte olduğunda, bu ekiple hiçbir şey gerçekten kolay olmuyor.

Otuz Yedinci Bölüm

W Buzda tamamen ve kesinlikle berbat durumdayız. Bu deplasmandaki üçüncü maçımız ve bu utanç verici. Neden kaybettiğimizi biliyorum, ve bu beni daha da sinirlendiriyor. Anders ve Eli'nın kafaları Charlotte'la o kadar meşgul ki odaklanamıyorlar bile.

Ona tekrar izin verdikleri için, ona bu gücü verdikleri için, hepimizi bu kadar kolay ezebileceğini gördükleri için aptal olduklarını söyledim. Lanet olası aptallar, bu parmağınızı bir arabanın kapısına çarpıp ne olacağını görmek için tekrar yapmaya benziyor.

Anders aptalca gollere izin verdi ve Eli buzda berbat durumda, takım arkadaşlarına çelme takıyor ve bilinen şutlarını atamıyor. Koç kızgın, ben kızgınım, tüm takım kızgın. Kupaya gitmeyi beklediğimiz falan yok; biz bir genişleme takımıyız ve büyüme sancıları çekiyoruz.

Gerçek. Ama hayatın zorlaştığı anda sizi terk eden bir Omega'yı düşündüğünüz için bok gibi oynamak saçmalaktır.

Anders'in Kathy hakkında söylediklerini duydum ve orada olmadığımız ve Charlotte'un yaşadıkları için kendimi çok kötü hissediyorum. Ama bize güvenmiyordu. İşler en zora girdiğinde bizi hayatında tutmaya değmezdi. Ona beni kırmamasını söyledim, o da kırdı. Anders ve Eli'ı seviyorum ama gerçekten güvenebileceğim tek kişinin kendim olduğu açık. Ailem bir bok değildi ve bu sürü de tekrar içine düşmeyeceğim bir saçmalık. Anders ve Eli'ı terk etmeyeceğim ama bana verilen bu şansı da heba etmeyeceğimden eminim. Bu da sürü sözleşmesini mahvetmemek ve Charlotte'un hayatımıza tekrar girmesine izin vermemek anlamına geliyor.

Umarım çok derine inmezler ve her şey daha başlamadan sona erer. Dört ay öncesinin tekrarını yaşayamayız. Aylarca kalbimiz kırık ve acınacak haldeyken yeni kariyerlerimize yön vermeye çalışmamızın. Atamalarım hiçbir zaman umurunda olmamıştı ama son zamanlarda Beta olmayı ve bu saçmalıklarla uğraşmak zorunda kalmamayı tüm kalbimle diliyorum.

Öfkemle ilgili her zaman bir sorunum olsa da, bu oyun sırasında yüzeye çıkıyor gibi hissediyorum. Herkese kızgınlım ve bunu düzeltmek için düşünebildiğim tek yol buza çıkıp en iyi yaptığım şeyi yapmak. Bu Connecticut'a dönene kadar deplasmandaki son maçımız ve çok yakın. Hurricanes sadece bir sayı önde ve maçın bitmesine on dakika var. Bir sıra değişikliği var ve ben buza geri döndüm, kendimi daha iyi hissetmek için her şeyi ortaya koymaya hazırım.

Anders kaskından bana dik dik bakıyor ve şu anda ona parmağımı göstermeyi ne kadar çok istesem de, o piçi görmezden geliyorum. İtiraf etmek istediğimden çok daha fazla kez bu tartışmaya girdik, Eli arada kalıp durumu yatıştırmaya çalıştı. Ama

Günün sonunda Anders bir paket ve o benim kalecim. Ona bulaşan hepimize bulaşmış demektir.

Hurricanes'ten Alexeyev onu devirdiği anda, sırtı direğe, direği buzdan ayıracak kadar sert bir şekilde çarptı ve olay başladı.

Bir anda üzerine atıldım ve onu cama doğru ittim. Birbirimize vururken ikimiz de birbirimizin formasını avuçluyoruz. Yanlarımızda oyuncular çarpışıyor ve hakemler sabırla ne zaman müdahale edeceklerini bekliyorlar. Ne olduğunu anlamadan kaskım çıktı ve Alexeyev'in eldivenli yumruğunun tüm gücüyle yüzüme vurduğunu hissettim. Acıyı memnuniyetle karşılıyorum ve eldivenimi çıkarıp onun derisine vurarak on katıyla karşılık veriyorum. Alexeyev tam dişlerime vururken aptal gibi görünsem de kısmi yumruğumu çıkardığıma memnunum. Yanağımın içini ısıırıyorum.

Bu beni teşvik etti ve zaten kırık olan burnuna yumruğumla iki kez vurdum. Parmak eklemlerim bu hissin etkisiyle yanıyor. Sonra birbirimizden ayrıldık, ben patenlerimin üzerinde geriye doğru kayarken biri formamın arkasından tuttu.

"Seni orospu çakal!" Rus'un hakaretine gülmekten kendimi alamıyorum, çenemden kan damladığını biliyorum.

"Ne yapacaksın? Sanırım burnuna bir iyilik yaptım."

"Gel de yüzüme söyle, korkak tavuk!" Çenemdeki kanı siliyorum ve Alekseyev'e sırtıyorum. Burnunu siktikten ve korkunç cevaplarını duyduktan sonra çok daha mutlu bir yerdeyim. Yaptıklarım yüzünden hemen günah kutusuna atıldım, ama o da öyle. Neyse ki takımdan başka kimse olaya karışmadı, bu yüzden biz beş dakikayı beklerken her takım bir oyuncusunu oyun dışı bıraktı. Görünüşe göre Kasırgalar takımının aptalıyla kavga etmek gibi dahiyane planım işe yarıyor, çünkü Eli cezayı bitiriyor ve bir gol atıyor. Güzel bir gol değildi ama yine de bizi eşit bir oyun alanına soktu.

Locadan çıkarken büyük çocuk pantolonumu giyiyorum ve koçtan yiyebileceğim sözlü dayağa kendimi hazırlayarak yedek kulübesine doğru ilerliyorum. Omzuma bir toka ve önüme bir su şişesi atılınca şaşırıyorum.

"Kalecini böyle korursun evlat," diyor çizgide ilerlerken ve diğerlerine ne kadar boktan oynadıklarını söyleyip öğütler verirken. Alabildiğimi alacağım ve en azından artık arkamda durmadığı için minnettar olabilirim. Neden tüm hokey koçları dengesiz, endişeli hayvanlar gibi sakız çiğner?

Bitime beş dakika kala oyuna geri dönmeyi bekliyorum ama bu gerçekleşmiyor ve Alexeyev'in Anders'e gol atmasını izliyorum. Sopamı ikiye ayırmak istiyorum ama kendimi tutuyorum. Alexeyev kayarak yanımdan geçerken bana bok yiyici bir sırıtış atıyor ve bir dahaki sefere buzda karşılaştığımızda burnunu dağıtmayı planlıyorum.

Saatler ilerlemeye devam ediyor ve üst üste üçüncü deplasman maçımızı kaybederken yaptıklarımın hepsi boşa gidiyor. Batıl inançları olan biri olarak, mağlubiyetin nedenlerini biliyorum ve bunu sona erdirmenin bir yolunu bulmam gerekiyor.

Connecticut'taki eve döndük ve sinirli olduğumu söylemek hafif kalır. Onca yolculuktan ve yarın evimizde oynayacağımız maçtan sonra lanet olası bir ruh hali içindeyim. Eli bana bombayı patlattığında daha da kötüleşiyor. Yorgun ve ağrılıyım ve tek yapmak istediğim yatakta uzanmak ya da belki jakuzide biraz zaman geçirmek.

"Charlotte bu akşam yemeğe geliyor," diye duyurdu Eli. Anders başını sallayarak onaylarken zaten bildiği belliydi. Ben sadece

Bu yüzden tartışmıyorum. Çok yorgunum. Ellerimi havaya kaldırıp öylece yürüyüp gidiyorum.

Harika, olağanüstü. Şimdi tüm evimiz onun gibi kokacak ve ben bundan kaçamayacağım. Anders ve Eli merdivenlerde onun üzerine titreyecek ve her şeyin yanına kâr kalmasına izin verecekler. Kalpsiz olduğumdan değil ama bunun bir sorumluluğu yok. Eğer kaçmasaydı, Vegas'ın ve ulaşılamaz olmanın suçunu üzerime alırdım ama şu anda onun tarafında hiçbir şey görmüyorum. O bana ulaşmadı, ben de ona ulaşmadım. Belki de Eli ve Anders'in gerçekten istediği kişiler olduğunu fark etmiştir ve ben de onun sıkışıp kalmak istemediği koku eşleşmesiyimdir.

Onu sadece son oyunun pleksi camından görebildim ve en fazla bu kadar yaklaşmak istiyorum. İhtiyacım var... Neye ihtiyacım olduğunu bilmiyorum. Ama bunun onun güzel kokusu ya da en başta onu istememe neden olan şeyler olmadığını biliyorum. Onu hatırlamak istemiyorum. Sadece ne istediğimi bilmiyorum.

Bütün gece odamda kalıyorum, ta ki aşağıda onun kadınsı kahkahalarını duyana kadar... Daha fazla dayanamıyorum ve gürültüyü bastırmak için duş almaya karar veriyorum. Su sırtıma vurdukça sıcaklık neredeyse haşlıyor. Nefes alıp verirken siyah saçlarım gözlerimin üzerine sarkıyor. Sanki hiçbir şey olmamış gibi onu hayatlarına geri alıyorlar. Sanki son dört ay cehennem gibi geçmemiş gibi. Bu beni kızdırıyor; o beni kızdırıyor.

Tatlı kokusu, güzel yüzü, uzun sarı saçları, alaycılığı. Hepsi...
Sikeyim. Yüzümü kabaca ovuyorum, su sıcaklığının bir kısmını kaybediyor ve
ben de-

Dışarı çıkmak için cide. Acıktım ama aşağıya inmemin imkanı yok. Bir havluyu saçlarıma sürüp belime sarıyorum ve yatak odama geri dönüyorum.

Görmeyi beklemediğim şey, gözleri yaşlı bir Charlotte'un odamda durup komodininin üzerinde dağınık halde duran birkaç şeye bakması. Mor defteri göremeyince rahat bir nefes alıyorum. Her ne kadar geri dönmesini istemesem de, defterdeki yazıları okumasını da istemezdim. Bu kesinlikle onun görmesi için değildi ve daha çok duygularımı dışa vurmak içindi. Çerçevelediğim ve bu sezonki en iyi hitlerimden bazılarını içeren haber makalesini eline aldığında rahat bir nefes aldım.

Gözleri okuduğu sayfadan ayrılıyor ve temkinli bir şekilde bana bakıyor.

"Her zaman istediğin şeyi elde ettin."

Ona kaşlarımı çatıyorum, bu oyundan hoşlanmıyorum. Bir araya gelmeden önce söylediğim sözleri tekrar yüzüme vurmasından değil. Bizi terk etmeden önce.

"Mutlu musun, Mikael?"

İçimden hayır diye bağıryorum ama ona bu zevki tattırmayı reddediyorum. Bu gece çok güzel görünüyor, koyu bordo bir elbise ve tayt giymiş. Elbise vücudunu sarıyor ve harika görünüyor. Dudaklarımı yalıyorum ve başımı sallıyorum. "Evet, mutluyum."

Bana ters ters bakıyor ve makaleyi yere bırakıyor. Büyük çantasını kolunun altında tutuyor ve elleri kayışlarla oynamaya başlıyor.

"Sence konuşabilir miyiz?" diye soruyor usulca.

"Konuşacak ne var Charlotte? Erkek arkadaşlarından tüm hikâyeyi biliyorum. Söyleyecek bir şey kalmadı."

Kaşlarını çatıyor ve sanki zorluk çıkaran benmişim gibi ellerini kalçalarına koyuyor.

"Bu o kadar basit değil ve sen de bunu biliyorsun."

"Korkunç bir Şey yaşadığını biliyorum ve bunun için zgnm. Ama katın, Charlotte. Bize açıklama Şansı vermedin ya da seninle ilgilenmemize izin verecek kadar bize gvenmedin. Bize ne yapacağını hiç umursamadan katın."

"ok Şey yaşadım," diyor, ses tonu artık öfke konusunda benimkiyle eşleşiyor. Gözleri yaŐaracakmıŐ gibi bakıyor ve midem bulanıyor. Onu ağılatırsam gideceğini biliyorum ama geceleri nasıl uyuyacağını bilmiyorum. Ama benim fkem Charlotte'un Şu anda yansıttığından daha ağır basıyor.

Bana bir pmŐm, atılabilmimim gibi davrandı. Ben bunu bilerek büyüdüm ve Charlotte sadece beni haklı çıkardı. Bu asla yrmeyecekti ve kalbimi tehlikeye atmaya değımezdi.

"En azından ne olduğunu öğrenmek için sizinle iletiŐime geçmemize izin vermeliydiniz. Bizi tamamen ektin. Bize inanmadın. Senin için buna değımezdik. Ben de senin için değımezdim." Son kısmı yumuşak bir Şekilde söylüyorum çünkü içten içe Eli ve Anders'in benden daha iyi olduklarını biliyorum ve bu aptal sürüyü daha başlamadan dibe çeken de benim.

"yle değıl." Mantıklı olmayan benmişim gibi başını sallıyor. "O zaman ne Charlotte?"

"Neden hep böylesin?" Bana yaklaşıyor ve ellerini göğsüme koyuyor. Kokusu yoğun ve sinir bozucu derecede baştan ıkarıcı. Bir yanım tırnaklarını göğsümde gezdirmesini isterken, diğerk yanım dokunuşunun beni yakmasını istiyor. Ellerimi bileklerine doluyorum, onu itiyorum ya da kendime çekiyorum, emin değılim.

"Ne? Sana bokunu mu söylüyorum? Sana karşı dürüst olmak mı? Senin için her Şeyi yapardık Charlotte. İyi olup olmadığını bilmemenin nasıl bir his olduğunu biliyor musun? Neyi yanlış yaptığımızı ya da senin neler yaşadığını bilmemek? İŞkence gibiydi."

Elimden kurtulmaya çalışıyor ama ona izin vermiyorum, söyleyeceklerimi bitirmedim.

"Senin için endişelendiğimden içimi zor yapıyordum. Ama herkes sana biraz zaman vermemi, geri döneceğini söyledi. Sen hiç dnmedin. İlk kez pes ettiğimde, ilk kez her şeyi bir kenara bırakıp kumar oynadığımda sen benden katın."

Beni tekrar itti. "Orada değildin, anlamıyorsun." "nk bana izin vermedin!" Ben de ona bağırdım.

"ok inatsın. Seninle konuşmaya çalışıyorum."

"Konuşmak mı istiyorsun? Anders ve Eli yine senin lanet ağına takıldıkları için üç deplasman maçını nasıl kaybettiğimizi ya da evimizin bütün hafta senin gibi kokacağını ve hiçbirimizin düzgün düşünemeyeceğini konuşalım. Ya da aylar süren sessizlikten sonra seni tekrar gördüğümüzde bunun Foxes maçında n sırada oturan yaşlı bir adamla olduğunu?"

Bana dik dik bakıyor ve öfkesinin yükseldiğini, benimkiyle karşılaşmaya hazır olduğunu görebiliyorum. Kafamın arkasına kartopu fırlattığı geceye çok benziyor. "Ya da ne kadar dik kafalı olduğun ve sana söylediklerimi asla dinlemeyeceğin hakkında konuşabiliriz." Göğsümü dürtüyor ve ben de sinirleniyorum.

"Beni zorlama, Charlotte."

"Yoksa ne olur?" diyor, beni tekrar dürterek. Beni neyin ele geçirdiğini bilmiyorum ama aniden havlum yerde ve Charlotte'un sırtı duvara dayalı.

Boynuna doğru derin bir nefes çekerken sanki tüm düşünceler beynimi terk ediyor. Kokusu en sevdiğim anıları geri getiriyor ama şimdi o kadar lekelenmiş hissediyorum ki dayanamıyorum. Bana karşı derin nefesler alırken kalçalarını sıkıca kavrıyorum. Bana durmamı söylemiyor, bana bağırmıyor.

Tabii ki istediği bu; onun için o kadar ıldırımamı istiyor ki sikimi kontrol edemeyeceğim, ben de teslim olacağım. Siktir et, kalbimi ona bir daha açmayacağım. Buna dayanabileceğimi sanmıyorum.

Keşke onun tenini yalamaya karar vermeden önce duyarlılığım devreye girseydi. Ama tam o sırada konuşuyor ve kafam aletimin yerine dūşünmeye başlıyor.

"Seni zledim, Mikael. Buna bir şans daha vermen için seni ikna edeceğim." Teni beni yakıyormuş gibi ellerimi çekip ondan uzaklaştırken homurdanıyorum. Çıplak bedenime bakıp dudaklarını yalıyor ve başını sallıyor. Ayrılmış olmamıza rağmen hâlâ zor nefes alıyor. Bana bakıp başını sallarken yūzü yalvarır gibi görünüyor. "Her şey olduğuanda aklımın yerinde olmadığını bilmen gerekiyor. Bu olayda kimse masum değildi. Ama şimdi deniyorum ve senin davranışların her şeyi berbat edebilir." Bir nefes alıyor ve uzaklaştırken sırtı bana dönük. "Annemi, Mikael'i gözümün önünde kaybettim ve senin tek dūşndđn seni nasıl terk ettiğim."

O kelimelerle ayrılıyor ve ben de onların içime işlemesine izin veriyorum. Beynimde takırdayana kadar ruhumun derinliklerine gömülüyorlar. Kendimi dūşnrken tamamen bencil davrandım mı? Hiç Kathy gibi bir ebeveynim olmamasına rağmen kendimi Charlotte'un yerine koymayı denedim mi? Ailem lseydi ağlayacağımdan bile emin değilim. Ama Charlotte? O farklı; onun durumu farklı.

Bu işi ne kadar berbat ettiđimi dūşnyorum. Yatađa uzanıyorum ve ellerimi yūzme sürerek inliyorum. Son dört aydır yaptığım gibi, bunu da gnlđme yazmaya karar veriyorum. Bu geceyi atlatmak ve sonrasında Charlotte'la nasıl konuşabileceđimi dūşnmek için nasıl hissettiđimi yazmam gerekiyor.

Gerçekten mantıksız olan ben miyim? Bunu bir kez daha denemek istemesem bile, Charlotte'a karşı tam bir hıyar gibi mi davranıyorum?

Komodini açıyorum ve mor günlüğü bulmak için etrafı karıştırıyorum. Burada olmamasının nedenini anladığımda kalbim sıkışıyor. Charlotte almıştı.

Etrafta Charlotte'u ararken aşağıya, vahşi görünümlü Anders ve Eli'ye doğru koşuyorum.

"Şimdi ne yaptın?" Anders soruyor.

"Charlotte nerede?"

"Gitti, Piper gelip onu aldı. Yukarı çıkmadan önce harika vakit geçiriyorduk," diyor Eli. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş ve sinirli görünüyor.

Topuklarımın üzerinde dönüp yukarı çıkarken, her sayfanın içeriğini hatırlamaya çalışırken işlerin elli kat daha kötüleşmek üzere olduğunu onlara söylemiyorum.

Charlotte

Otuz Sekizinci Bölüm

I Mikael'in odasına çıkmadan önce Piper'a beni almasını söyledim, bunun kolay olmayacağını biliyordum. Yine de beni bu şekilde tamamen hor göreceğini düşünmemiştim. Soğuk ve merhametsiz biriydi. Eli ve Anders ayrılış şeklimden dolayı biraz kızgınlık duysalar bile, en azından yaptığım şeyi neden yaptığımı anlıyorlar. Ve eylemlerinin nasıl sonuçlandığını Ben gidiyorum.

Ama öyle görünüyor ki Mikael sadece onu nasıl incittiğimi görüyor, etkinin nedenini değil. İnatçı olduğunu biliyorum ama bu biraz fazla. *Annen öldüğü için üzgünüm ama duygularımı incittin* gibi kırıcı davranıyor.

Geri alamayacağım şeyler söylemeden önce ayrılmak zorundaydım. Mikael'i hâlâ önemsiyorum ve kokusunu arzuluyorum ama top artık onda. Pişmanlık duymadan bu kadar incitici davranan birinin peşinden aktif olarak gitmeyeceğim.

Ve onu daha iyi anlamak için defterini çalmış olabilirim. Önceden iletişim kurma yolumuz yazmaktı ve mor spiralli defteri açıp ilk kelimelerin sevgili Charlotte olduğunu gördüğümde onu aldım. Düşünmüyordum, sadece adımı gördüm ve lanet defterini aldım.

Kızacağını biliyorum ve bir yanımda bunu kabul ettiğim için kendimi son derece suçlu hissediyorum. Benimle birlikte olmayı kabul etmeden önce günlüğümü okuduğunu söylemişti ve belki de ben de aynı şeyin olmasını umuyordum. Bu küçük günlük bana bizi tekrar bir araya getirmek için ihtiyacım olan içgörüyü verecek. Günlüğü çoktan almıştım ve Piper zaten buradaydı, ben de onu çaldım. Çantamda sanki bir Fabergé yumurtası çalmışım gibi duruyordu. Onu göğsüme bastırıyorum, içindekileri hem merak ediyorum hem de korkuyorum.

Oradan ayrıldığımda Anders ve Eli'nin yüzlerindeki ifade göğsümün sıkışmasına neden oldu. Ama oradan çıkmam gerekiyordu. Mikael'e bu kadar yakın olmak ve hiçbir şey yapmadan onlarla aşağıda oturmak doğru gelmiyordu. Sorunlarımızı içimize atıyormuşuz gibi hissettirdi ve şimdiye kadar duyguları görmezden gelip bir birim olarak birlikte çalışmadığımızda bunun işe yaramadığını öğrendik.

Göz ucuyla ona baktığımda Piper yorgun görünüyor. "Her şey yolunda mı, Piper?"

Gülümsüyor ve başını sallıyor. "Sadece vizeler yüzünden biraz stresliyim." Başımı sallıyorum ve Piper'ın her zaman ne kadar yanımda olduğunu düşünüyorum ve daha fazla zorlamaya karar veriyorum.

"Seni rahatsız eden bir şey olursa bana her zaman söyleyebilirsin."

Piper dikkatini yola vermeden önce bana bakıyor. "Bunun için yaratıldığımdan emin değilim Charles."

"Ne için, tıp fakültesi için mi?" Başını sallıyor ve iç çeker.

"Bir şeylerde zahmetsizce iyi olmaya çok alışkınım ama bu iş çok zor. Ben en iyisi değilim ve görünüşe bakılırsa diğerleri bunu o kadar çok yakalıyor ki

benden daha hızlı."

"Onun yerine ne yaptın?" Tepkisini ölçmek için sordum. En iyi arkadaşım ilkokuldan beri cerrah olmaktan bahsederdi.

"Uh, hiçbir fikrim yok."

"Sen cerrah olmak için yaratılmışsın, Piper. Tanıdığım en zeki, ilgili ve azimli insanlardan birisin. En iyisi olmamanın kendini aşağılamak için bir neden olmasına izin verme."

Gülümsüyor ve bana başını sallıyor. "Gördün mü Charles. İşte bu yüzden seni yanımda tutuyorum."

Ben de gülümsüyorum, sonunda bu arkadaşlığın bana düşen kısmını yerine getirdiğimi hissediyorum. "Buluşma nasıldı?" diye soruyor.

"Tamam."

Onaylarcasına homurdanıyor. "Onunla işler hiçbir zaman kolay olmadı. Bunun şimdi de değişmesini beklemiyorum." Piper Mikael'den hoşlanmıyor değil ama en az tanıdığı kişi de o. Bu ortak bir tema gibi görünüyor. Mikael tanınması kolay biri değil ve duygularını koruyor. İç çekip başımı sallıyorum ve çantamı göğsüme bastırıyorum. Zorlu sürü arkadaşım hakkında neler öğreneceğimi düşündükçe korku ve merak midemi bulandırıyor.

Günlük bana bakıyor. Komodinimin üzerinde duruyor ve en az iki saattir okuyup okumama konusunda tartışıyorum. Bir yanım Mikael'in kapıma dayanmasını ve onu geri istemesini bekliyordu. Ama gelmedi ve Mikael'in beyninin nasıl çalıştığına dair merakım bir yanıma bastırdı

mahremiyetine saygı duymam gerektiğini düşünen bir yanım var. Narin parmaklarımla ilk sayfayı çeviriyorum.

18 Temmuz

Sevgili Charlotte,

Bu ne lan? E-posta mı? Bizden bir e-postayla ayrıldın! Anders ve Eli bana yola geleceğine dair güvence verdi. Ayrılman için bir şeyler olmuş olmalı. Taslak ve olacaklar hakkında konuşmak için aylarımız vardı. Neden konuşup seni rahatsız eden şeyi bize söylemedin? Neden gittin? Umarım yakında aklın başına gelir çünkü aklımı kaçırıyorum. Kanada'ya dönmenin tek iyi yanı, zamanın bir kısmında yanımda olacağındı. Lütfen numaralarımızı engellemeyi kaldır ve bizimle konuş.

Tanrı aşkına,

Mikael

15 Ağustos

Sevgili Charlotte,

Bugün senden nefret ediyorum. Nefretin güçlü bir kelime olduğunu biliyorum ama şu anda tek hissedebildiğim nefret. Çünkü içeri aldığım ilk kişi sendin ve her şeyi mahvettin. Neyi yanlış yaptığımı bile söylemeyecek kadar büyük bir bok parçası mıyım?

Nefret,

Mikael

25 Ağustos

Charlotte,

Gerçekten bizimle bir daha konuşmayacak mısın? Tüm bu koku eşleşmeleri ve koku eşleşmelerinden kaçmadığın açıklamalarından sonra. Önce Kanada'ya gelmeni istediğimi biliyor musun? Böylece bir daire seçebilirdik ve sonunda seni sevdiğimi söyleyebilirdim. Hank asansöre binmek zorunda kalmasın diye zemin katta bir daire almak istedim. Her şeyi planlamıştım.

Şimdi söylemediğime memnunum. Beklediğim için. Beni umursamadığın ortadayken neden seni sevdiğimi söyleyeyim ki?

Mikael

13 Eylül

Bu lanet günlükten ve beni bu kadar acınası hale getirmesinden nefret etmeye başlıyorum. Bu gece barda bir kızla tanıştım ve onu çok fena becermek istedim, sırf seni içimden atmak için. Yapamadım ve bu senin hatan. Beni terk edeceksen, en azından yaşamama izin vermelisin.

Mikael

30 Eylül

Anders ve Eli'nin bizi Foxes'a takas ettirmek için ellerinden geleni yapmış olmaları umurunda mı? Onların oylarını hak etmiyorsun. Umarım yakında akılları başlarına gelir.

Mikael

19 Ekim

Bugün seni gördüğüm için nefret ediyorum. Seni o yaşlı adamın yanında gördüğüm için kızgın olduğumdan nefret ediyorum. Anders'i ağlatmandan ve Eli'nin umutlanmasından nefret ediyorum. Keşke gitsen.

Mikael

3 Kasım

Aklımdan çıkmanı istiyorum. Anders ve Eli'dan uzak durmanı istiyorum. Bu çok fazla ve artık böyle hissetmek istemiyorum. Bana baktığında değersiz bir bok parçasıymışım gibi hissediyorum ve bu senin suçun.

Mikael

Günlüğü hıçkırıklarla kapatıyorum, yazının yarısı artık gözyaşlarıyla çarpılmış durumda. Mor defteri yere atıyorum ve Hank hemen

yüzüme bakıp gözyaşlarımı yalıyor. Bana yazdığı mektuplarda açılacak o kadar çok şey var ki.

Sözlerinde çok incitici bir öfke var ve bir yanım bana böyle hissettirdiği için Mikael'den nefret ediyor. Bana davranışında hiç sempati yok ve onun düşüncelerini okuduktan sonra karşılaşmamdan dolayı daha da kötü hissediyorum. Birini hem sevip hem de onu bu kadar incitmek istemenin nasıl mümkün olduğunu merak ediyorum. Çünkü Mikael bana bunu yapıyor ve şu anda sadece özür dilese bile onu geri kabul edeceğimi sanmıyorum.

İçten içe biliyorum ki bu günlüğü okumamı hiç istemedi ve ben de onu çalıp okuyarak bunu sadece kendime yaptım, ama lanet olsun. Katlanabileceğim çok şey var. Hâlâ iyileşmeye, yas tutmaya ve onlarla uzlaşma ihtimalini kabullenmeye çalışıyorum.

Şu anda bu sadece Anders ve Eli için geçerli. Kahve dükkanında Piper'la yaptığım konuşmayı düşünüyorum. *Eğer bu işi yürütmeye istekli değillerse, sana layık değillerdir.*

Gerçek şu ki, Mikael'in şu anda olduğu adam bana layık değil ve yaşadığım onca şeyden sonra lanetleneceğim. Bir erkeğin bana bu gece hissettirdiği gibi hissettirmesine izin vermeyeceğim.

Hank koca kafasıyla beni dürtüyor ve ben de onu okşuyorum, bu da bir şekilde beni rahatlatıyor. Kıyafetlerimin üçü gibi kokması da canımı yakmıyor değil. Şu anda Mikael'den nefret ettiğimi hissetsem bile, vücudum onun kokusuyla ilgili mesajı almıyor.

Elbisemin yakasını içime çekiyorum ve hayatımdaki tek bir şeyin neden basit olamadığını merak ederek iç çekiyorum. Onunkinin altına kendi yazılarımı eklemeye karar verdiğimde hâlâ kızgındım. Mor kalemimi alıyorum ve kabarcıklı yazı tipim onun karanlık, cızırtılı yazısıyla tam bir tezat oluşturuyor. Mektuplarında yazdığı tarihleri ve o zamanki zihniyetimi düşünüyorum. Hoş bir yansıma değil.

18 Temmuz

Sevgili Mikael,

Piper bugün beni duşta sürüklemek zorunda kaldı çünkü kendim yapamadım. Bu sizi incitebilir ama geçen hafta hiçbiriniz aklımda değildiniz. Hiçbir şey hissetmiyorum. Zamanımın çoğunu uyuyarak ve bu kabustan uyanmayı dileyerek geçiriyorum.

Her şey seninle ilgili değil,

Charlotte

15 Ağustos

Sevgili Mikael,

Her gün yaptığım gibi bugün de kendimden nefret ediyorum. Suçluluk duygusunu bir onur rozeti gibi takıyorum. Neyi farklı yapabilirdim? Neyi farklı yapabilirdin? Ya telefonuna cevap verseydin? Ya onun yerine ambulans çağırırsaydım? Tüm bunları

Eşyalarımız bir kutuda. Piper havanın güneşli olduğunu ve onunla yürüyüşe çıkmamı istediğini söyledi. Ben sadece yatakta uzanıp hiçbir şey hissetmemek istiyorum.

Kimse benden benim kadar nefret edemez,

Charlotte

25 Ağustos

Mikael,

Benim de bizim için planlarım vardı. Büyük planlar. Ama annem yanımda olmadan hiçbir şey planlamaya değmez gibi görünüyor. Hokey her zaman önce gelirken, kendi koku eşleşmelerimin yanımda olacağına güvenemezken olmaz. Ben yalnız daha iyiyim ve muhtemelen sen de öyle olacaksın.

Charlotte

13 Eylül

Her gün kibrit kokladığımı unutmak istiyorum. Keşke hiç tanışmasaydık. Hiç tanışmasaydık, arkamda ne bıraktığımı bilemezdim. Gerçek şu ki, beni gerçekten isteseydin, daha çok çabalayabilirdin. Birbirimiz olmadan daha iyiyiz.

Charlotte

30 Eylül

Ben hiçbir şeyi hak etmiyorum.

Charlotte

19 Ekim

Hepinizi bugün gördüğüm için nefret ediyorum. Unutmak, sizi gerçek olmayan hayali bir kavram olarak düşünmek daha kolaydı. Ama siz gereksiniz ve hepinizin bana bakışları beni paramparça etti. Hibirinizi görmeye ve bunun bana hangi duyguları geri getireceğine hazırlıklı değildim. Yüksek dereceli baskılayıcılarımı sadece bir günlüğüne bıraktım, ama nasıl hissettiğimi sevmiyorum. Sevmiyorum.

hiç hissetmek istemiyorum. Uyuşup kalmayı ve hepinizi unutmayı tercih ederim. Neden bu kolay olmuyor? Neden bunların hiçbiri benim için kolay olmuyor?

Charlotte

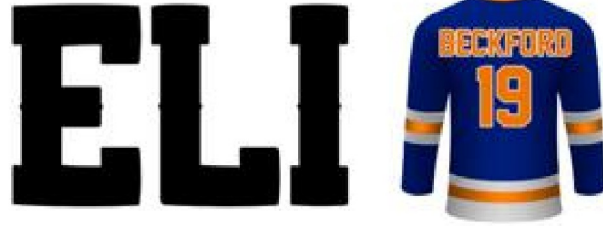
3 Kasım

Keşke neler yaşadığımı görebilseydiniz ve durumuma daha fazla merhamet gösterebilseydiniz. Hepinizi incitmek için ayrılmadım. Ayrıldım çünkü kırılmıştım. Son dört aydır işlevsel bir insan değildim. Siz hâlâ işinizi yapıyor, en iyi arkadaşlarınız yanınızdayken sevdiğiniz şeyi yapıyordunuz. Neden acı çektiğini anlayabiliyorum ama benim ne kadar kırılmış olduğum umurunda değil mi? An- ders ve Eli için daha iyi bir Omega olmayı planlıyorum. Ama bu noktada, birlikte olmaya zorlanıp zorlanmadığımızı ve belki de koku eşleşmelerimizin bir şans olup olmadığını merak ediyorum. Eğer istediğin buysa gitmene izin vermeye hazırım. Sadece empati ve anlayıştan yoksun bir Alfa'dan daha fazlasını hak ettiğimi bil. Sen de beni incittin.

Charlotte

Orada oturmuş mektuplarıma bakıyorum, gözyaşlarım hâlâ yüzümden akıyor. Bugünlerde ağlayan biri olmaktan gerçekten hoşlanmıyorum. Ama sanırım bu, hayatınızın yaşamadığınız gibi geçip gitmesine izin vermekten daha iyi. Defteri fırlatıp atmayı ve içimde taşıdığım duyguları bir kenara bırakmayı düşünüyorum. Ama sonra ne kadar incindiğimi düşünüyorum ve küstahça bir şey yapıyorum. Posta ücretinin çıktısını aldım ve eski bir amazon poli posta kutusunu kaptım. Etiketini ön tarafa yapıştırdıktan sonra posta kutusuna doğru yürüyorum ve alınması için bayrağı kaldırıyorum.

Postacının almasına daha dört saat var, yani her an fikrimi değiştirebilirim. Ama değiştirmeyeceğim. Bence Mikael'in bu berbat sürüde duyguları olan tek kişinin kendisi olmadığını anlamasının zamanı geldi.

Otuz Dokuzuncu Bölüm

T Daha fazla deplasman maçı, Charlotte'dan daha fazla uzakta zaman. İlişkimize başladığımızda bunun zor olacağını biliyordum ama lanet olsun.

Anders'le sözleşmemizin onu da içeren o özel bölümünden ne zaman bahsetmemiz gerektiğini merak ediyorum. Şu an çok erken olduğunu biliyorum. Her şey iyileşmek ve yakınlaşmakla ilgili. Mikael hiç yardımcı olmuyor. İkisi arasında her zaman çok fazla gerilim var. Anders ve ben, biz karışmadan önce onların bu işi yürütmeye çalışmasına izin vermeyi kabul ettik. Yapmak istediğim son şey Mikael'i geride bırakmak ama bunu söylemekten ne kadar nefret etsem de Charlotte önce gelir.

Charlotte'un yanında olmak ve ona hayatımda ne kadar ihtiyacım olduğunu göstermek konusunda iyi bir iş çıkardığımı hissediyorum. Ama daha fazlasını yapmak istiyorum. Charlotte her zaman hayatımda daha fazla eğlenceye ihtiyacım olduğunu söylerdi ve şimdi sanki yer değiştirmişiz gibi hissediyorum. Bazen telefonda konuştuğumuzda veya yüzünü gördüğümde, ifadesinde hala üzüntüyü görebiliyorum ve sadece kalbini daha hafif hissettirmek istiyorum.

Ben: Yarın öğlen boş musun?

Charlotte: Hm... Programıma bir bakayım... Evet, boşum.

Ben: Seni alırım. Hank'e gelebileceğini söyle.

Charlotte: Yarın öğlen görüşürüz. <3

Bana geri mesaj attığında yüzümde kocaman aptal bir sırıtış beliriyor ve bir yanım onu kendime saklamak için can atıyor. Tam o sırada Anders suratında kocaman bir somurtmayla odaya giriyor.

"Ona yarın için çıkma mı teklif ettin?"

"Evet." Başını sallıyor ve ben de kendimi suçlu hissedip iç çekiyorum. "Bize katılabilirsin."

"Emin misin?" diye soruyor ama gerçekten gelmek istediğini söyleyebilirim. Sezon acımasız ve boş zamanımız kısıtlı, bu yüzden Charlotte'u kendime sakladığım için kendimi pislik gibi hissedeceğim.

"Evet, sen de gelebilirsin."

Boynumu sıkıyor ve gurur duyduğu bir şey yapmış bir çocukmuşum gibi başımın yan tarafını öpüyor. "Teşekkürler, dostum."

"Evet, evet, evet. Sadece bir horoz bloğu olma."

Nefes nefese kalır ve göğsünü sıkar. "Asla yapmam. Peki nereye gidiyoruz?"

"Sonbahar festivali."

Anders beni gösterip sırtıyor. "Kızlar sonbahar festivallerini sever." "Planımız bu."

"Görünüşe göre Omega fısıldayıcısı olarak benim yerimi almaya çalışıyorsun. Seni görmediğimi sanma Eli." Gözlerimi devirip dizüstü bilgisayarına dönüyorum ve yarın için mükemmel bir randevu planladığımdan emin oluyorum. Anders son zamanlarda çok daha mutlu. Dürüst olmak gerekirse, hepimiz öyleyiz. Mikael yine inkâr ediyor olabilir ama o kadar çok içmiyor ya da umursamaz şeyler yapmıyor. Bence Charlotte'un güvende olduğunu bilmenin Alfa doğasını ne kadar sakinleştirdiğinin farkında bile değil.

Charlotte'un kokusunu hatırlatan herhangi bir şeyi koklamak bana acı veriyordu, ama şimdi bana eskiden verdiği rahatlığı veriyor. Bunun işe yaramasına çok ihtiyacım var. Onsuz geçen aylar birbirimize ne kadar ait olmamız gerektiğini anlamamı sağladı. Ve Charlotte'un benim olmasını engelleyecek bir şey olursa lanetleneceğim.

Avuçlarım terliyor ve Charlotte'un kapısını çalarken çok utanıyorum. Kapıyı açıyor, sarı saçları hafif bir rüzgârla geriye savrulmuş. Gülümsemesine bakacak vaktim bile olmuyor. Uzun zamandır görmediğim bir gülümseme. Gerçek bir heyecan. Başka tarafa bakmam gerekiyor çünkü Hank'in kocaman kafası kasıklarımda.

"Hey, oğlum." Başını okşuyorum ve salya izi bırakıp Charlotte'un yanına otururken onu kasıklarımdan dışarı itiyorum.

"İyi çocuk, Hank." Anders'in park yeri bulamadığımız için arabadan el salladığını görünce bana mahcup bir bakış atıyor ve gülümsüyor. "Hank sadece evden çıkacağı için heyecanlı."

Başımı sallıyorum ve Charlotte'un da aynı şekilde hissettiğini düşündüğümü belirtiyorum. Foxes markalı bir kapüşonlu sweatshirt giyiyor ve sırtımdan edemiyorum. Bu bir

İyiye işaret.

"Yeterince sıcak olacağına emin misin?" Ona sordum. Kasım başı için yeterince güzel, ama onun nasıl olabileceğini biliyorum.

Kolumu sıkıp bana gülümseyerek "Evet, iyi olacağım," diye beni temin ediyor. Bu kız için çok üzıldüm ve umarım bugün ihtiyacı olan her şey olur.

"Pekala, hadi gidelim."

Arabaya doğru yürürken bir elime Hank'in tasmağını, diğer elime de onunkini alıyorum. Binmesi için yolcu kapısını açıyorum ve bana başını sallıyor. "Eli, sen öne otur. Arka koltukta hiçbir şekilde rahat edemezsin." Onu dinlemiyorum ve belinden tutup kaldırarak yolcu koltuğuna oturtuyorum ve emniyet kemerini bağliyorum. Kapıyı kapatmadan önce başının yan tarafına bir öpücük konduruyorum. Bana sahte bir surat asıyor ama hemen eğilip Anders'e bir öpücük veriyor. Bu öpücüğü kıskanmaktan nefret ediyorum, çünkü henüz öpüşmedik. Her şeyin zamanla olacağını biliyorum ama onu çok istiyorum. İmkânsız olduğunu bilsem de keşke zamanı geri sarabilsem ve çok rahat olduğumuz zamanlara geri dönebilsek ve birbirimize karşı özgürüz. *Sabır, Eli. Sabır.*

"Pekala, Hank, bugün uslu bir çocuk ol. Veterinere gitmek ya da Charlotte'u ağlatmak yok ve ben de sana istediğin kadar atıştırmalık vereceğim. Tamam mı oğlum?" Başını eğiyor, gözleri koyu renkli, dağınık saçlarından hafifçe kamaşıyor. Kapıyı açtığımda başını onaylarcasına eğiyor ve arka koltuğa atlıyor. Biner binmez arabanın içi ve camı salyalarıyla doluyor.

Charlotte ön taraftan, köpeğinin arka koltuğu tamamen ele geçirmiş olmasına gülmekten ağzını kapatarak, "Camı indirsen iyi olur," diyor.

Anders gülüyor. Göt herif randevuma katıldı ve bir şekilde ön koltukta eli Omega'mızın kalçasında rahatça oturan kişi o oldu. Belli ki bu anlaşılmayı iyi düşünmemiştim.

"Peki bana nereye gittiğimizi söyleyecek misin?"

"Sabırlı olmak zorundayım," diyorum, öne doğru eğilip uzun sarı saçlarından bir tutamı hafifçe çekiştirerek. Hatırladığımdan daha da uzun ve işte o zaman düşüncelerim kirleniyor ve onları hemen kapatıyorum.

"Tamam, sinsî ol. Ama bana bunun geleceğini söylememiştin." Anders'i işaret ediyor ve o da omuz silkiyor.

"Surat asabilirdim ama Eli peşime takılmama izin verecek kadar kibar davrandı."

Orta konsola doğru eğiliyor ve bana küçük bir gülümseme veriyor. "Generosity'n ödüllendirilecek." Ben de ona sırtıarak karşılık verdim.

"O zaman onun muhtaç kışını da yanımızda getirmeye değerdi."

Anders gülüyor ve başını sallıyor. Elinin Char-lotte'un kalçasının üzerinde esnemesini izliyorum ve araba kullanmadığım için pişmanlık duymaya geri dönüyorum.

Yolun geri kalanı hafif geçiyor ve Charlotte onu şimdiye kadar gördüğüm en mutlu haliyle karşımda duruyor. Mısır labirenti ve festival sadece yirmi dakika uzaklıkta, bu yüzden oraya çabucak varıyoruz. Bunun için minnettarım. Hank sırayla koca gövdesiyle kucağıma oturuyor, üzerime salyalarını akıtıyor, yüzümü yalıyor ve birkaç kez osurduğundan eminim.

"Geldik," diyor Anders ön taraftan, çim ve samanla kaplı park yerlerine park ederken.

"Sonbahar festivali mi?" Charlotte gülümseyerek söylüyor. "Eğlenceli olur diye düşündüm."

"Balkabağı alıp oyabilir miyiz?" "Ne istersen yapabiliriz bebeğim."

Bana gülümsüyor ve eski evcil hayvan ismi çok doğru geliyor. Tanrım, onu öpmem gerek ama Charlotte hazır olana kadar bekleyeceğim.

Hank'i SUV'den çıkarıyorum ve o da saman ve toprağı kokluyor. Silah görevi gören kuyruğunu sallayarak ön kapıya doğru ilerliyor. Anders randevuyu dayattığı için ödemeye karar veriyor ama bu noktada benim mirasım dışında tüm paramız birleşmiş durumda. Yani aslında randevunun parasını biz ödüyoruz.

"Bunlar ne?" Anders bileğini uzatıp üzerinde balkabağı olan turuncu plastik bir bant sararken Charlotte "Bunlar ne?" diye soruyor.

"Çiftlikteki her şeye erişim hakkı ve gezintinin sonunda bir balkabağı veriyor." Anders bilekliği takarken o da başını sallıyor. Elimi uzatıyorum ve Anders de bilekliğimi takarken gözlerini deviriyor, bu da Charlotte'u güldürüyor, bu yüzden bana bir bok vermiyor.

"Kendinizi hazırlamalısınız," diyor Charlotte ve Anders'le ikimiz de şaşkın şaşkın bakıyoruz. "Biri Hank'i sevsin, ne kadar büyük olduğundan bahsetsin ya da onunla ilgili sorular sorsun diye her beş adımda bir durdurulacağız."

Omuz silkiyorum ve Anders de öyle yapıyor, ikimiz de abarttığını düşünüyoruz. Charlotte başını sallıyor ama tasmaını tutuyor ve biz elma şarabı çörekleri ve sıcak çikolata almak için döndüğümüz anda bir kadın ve iki çocuk bizi durduruyor.

"Tanrım, çok büyük. Cinsi ne?"

"Newfoundland," diye yanıtıyor Charlotte yumuşak bir gülümsemeyle. "Arkadaş canlısıdır."

Küçük kızlar ve annesi onun başını okşuyor ve Hank yabancılara salyalarını akıtıp onların sevgilerini kabul ederken bu ilgiye bayılıyor.

"Sanırım böyle bir etkinlik için geç bile kaldı. Hank biraz ilgi orospusu," diyor Charlotte gülerek. Hank'in tasmaını alıyorum ve elini benimkine koyuyorum. Başını pazılarıma yaslıyor ve ben yardım edemiyorum ama nasıl olduğunu düşünüyorum.

Bana yaslandığında ne kadar iyi hissettiğini. Omega'mla ne kadar zaman kaçırdığımı ve bu kayıp zamanı nasıl telafi edebileceğimi.

Sırada bekliyoruz. Görünüşe göre bu çörekler özel bir şey, çünkü insanların bir düzine kutuyla uzaklaşmasını izliyorum. Tüm bu süre boyunca Charlotte'un eli benim elimde, Anders'in kolu da onun omzunda. Böyle olmamız çok doğal, ama bu durumda kaybolan esmer kızı düşünmeden edemiyorum. Bazen kendimi Mikael'e acırken buluyorum. Diğer zamanlarda ise böyle bir aptal olduğu için karnına yumruk atmak istiyorum. Sonunda sıranın önüne ulaştığımızda kayıp sürü üyemiz için hissettiklerimi bir kenara itiyorum.

Charlotte siparişin sorumluluğunu üstlenmekte hiç zorlanmadı. "Bir düzine elmalı çörek, üç sıcak çikolata ve bir şişe su alabilir miyiz lütfen?" Görevli başıyla onaylıyor ve biz de kenarda durup ikramlarımızı bekliyoruz. Anders onun saçlarıyla oynarken ben de başparmağımla parmak eklemlerini ovuyorum ve yemin ederim Charlotte'un bizim şefkatimiz altında parladığını izliyorum. Görünüşe göre biraz ilgi görmeyi özleyen tek kişi Hank değil. Eğilip saçının kenarından öptüğümde kendimi tutamıyorum. O kadar güzel kokuyor ki, sipariş numaramızı söylemeleri araya girdiği için şanslıyım, yoksa onu omzuma atıp sonbahar festivalinin canı cehenneme diyebilirdim.

Gidip çöreklerimizi yemek ve sıcak çikolatamızı yudumlamak için oturduğumuzda battaniyelerle örtülü saman balyalarının olduğu bir yer var. İnsanlar gelip Hank'i seviyorlar ve tüm bu süre boyunca onun şirinliğine hayran kalıyorlar.

Charlotte çöreğini içine çekerken mırıldanıyor. "Bunlar çok güzel." Ben başımı sallıyorum, Anders de öyle. Dudağının kenarında bir parça toz şeker var ve başparmağımla onu sıyırıp parmağımdaki şekeri emiyorum. Charlotte'un tadıyla kıyaslanamaz ama idare eder. Dilimin ucunu takip ederken kızarıyor, başparmağımın ucunu yalıyor ve boğazını temizliyor.

"Sırada ne var?"

"Ot gezintisi, mısır labirenti, yüz boyama, patates çuvalı yarışı ve muhteşem unlu mamuller var."

"Müzikal unlu mamuller de neyin nesi?" Charlotte soruyor ve Anders'in de bu fikir karşısında kafasının karıştığını söyleyebilirim.

"Hadi gel." Charlotte'u elinden tutup sürüklüyorum, Hank tasmaından tutuyor ve Anders de aptal oyunu oynamaya giderken bizi takip ediyor.

Sırada bekliyor ve insanların sandalye kapmaca oynamasını izliyoruz. Her sandalye numaralandırılmış ve bir şapkadan çekiyorlar. Numaranız söylenirse, seçtiğiniz pişmiş ürünü alırsınız.

"Ne oluyor lan, bu rekabet bile değil mi?" Charlotte soruyor ve yanımızdaki bir kadın konuşmasına itiraz ediyor. Charlotte özür dilemiyor ve ben de gülümsüyorum.

Anders, "Bunu her zaman daha ilginç hale getirebiliriz," diyor ve ben de sürü arkadaşım olan bu dinsizlere başımı sallıyorum. Ya da zamanı geldiğinde öyle olacaklar.

"İlk kazanan bu gece ne yapacağımızı seçecek," dedi Charlotte ve Anders'le birbirimize sırttık. Hiçbir şeyi zorlamak istemiyordum ama randevunun festivalden daha ileri gitmesini isteyeceğini umuyordum.

"Anlaştık," diyorum elini sıkarak ve Anders de onu takip ediyor. Kuralları ben koysaydım, dokunmak için olurdu, bu yüzden Charlotte'un bu fikri bulmasına sevindim. Belki hâlâ planlarının dokunmayı içermesini umabilirim.

Bir sonraki grupta olduğumuz için şanslıyız ve hepimiz birkaç tur oynuyoruz, hiçbirimiz çağrılmıyoruz. Ta ki beşinci turda şansına benim numaram söylenene kadar. Anders ve Charlotte'a boktan bir sırtış attım.

fırınlanmış ürünler masası. Kaybeden taraf olmak istemediğimden, Charlotte'un unlu mamulleri seçmesine izin verdim ve birlikte gezintiye çıktık.

"Bu öğleden sonra bize ne yaptıracağını biliyor musun?" Charlotte soruyor.

Başının yanını öpmeden önce gülümseyerek "Bazı fikirlerim var," diyorum.

I

Parfümünün kokusunu alıyordum ve denesem de yüzümdeki gülümsemeyi yok edemezdin.

Hank'in gezinti konusunda kafası çok karıştı ve onu gezintiye çıkarmak için Anders ve benim ortak bir çabamız oldu.

Kondüktör iki kişiyi daha bindirmeye çalışırken biz arka tarafa yakın bir yerdeyiz. "Birbirinize çok yaklaşın, millet."

Bu fırsatı hevesle değerlendirip Charlotte'u kucağıma alıyorum, sonra da kucağıma koyuyorum. Kalkmaya çalışmıyor ve kıpırdanarak yaklaşıyor. Yanlış hesaplamış olabilirim çünkü şimdi sertleştin ve aile dostu bir sonbahar şenliğindeyiz. Bana yaslanıyor, iç çekerken sırtını göğsüme dayıyor.

"Teşekkür ederim Eli. Bugün ihtiyacım olan şeydi."

"Senin için her şeyi yaparım," diye cevap veriyorum ve bunda çok ciddiym. Elimi beline doluyorum ve saman arabası her tümseğe çarpıp Charlotte'un kışını kasıklarına doğru iterken pantolonuma boşalmadığım için gerçek bir şampiyon olduğumu hissediyorum.

Charlotte

Kırkıncı Bölüm

M Çok fazla gülümsemekten yanaklarım ağrıyor. Mutlu olmak güzel bir duygu. Nasıl eğlendiğimle birlikte gelen bir suçluluk duygusu yok- Eli, Anders ve Hank ile birlikte. Biliyorum ki annem beni şu anda görebilseydi, istediği şey bu olurdu. Evden hiç çıkmayan, gülmeyen ya da gülümsemeyen kızın kabuğunu değil. Benim ben olmamı isterdi ve gerçek şu ki Anders ve Eli ile birlikte en iyi halimdeyim. İtiraf etmekten nefret ediyorum ama Mikael de beni daha iyi yapıyor. Ama şu anda onu ve mektuplarla ulaşmaya çalıştığı tüm cazibesini görmezden geliyorum. Korkuyorum, ilişkimizin tabutuna çivi çakmış olmasından korkuyorum. Kızgınım, günlüğüne yazdıklarını düşünüp duruyorum ama ya mektuplar ilişkimizi gerçekten bitiriyorsa? Ya bu sonsa? Ya o mektuplar okuduklarımdan daha kötüyse?

Başımı sallıyorum ve kendimi şimdiki zamana geri getiriyorum. Eli'nin kucağında otururken, kalçaları hatırladığımdan daha da büyük ve güçlü. Ereksiyonu

kıçıma batıyor ama fark etmemiş gibi davranıyorum. Römorkun çarptığı her tümseği abartıyor olabilirim. Kalçalarımı sıkıca kavırıyor ve bana yaşama sebebi benmişim gibi bakan Anders'e gülümsüyorum. Uzanıp elini kalçama koyuyor. Saman arabasındaki kimse itiraz etmiyor. Sürü hayatı yaygındır, belki Beta'larla değil ama genel anlamda insanlar çok eşli ilişkiler konusunda çok rahattır.

"Sonrasında ne yapmak istediğinizi düşündünüz mü?" Anders soruyor. Ben ne istediğimi biliyorum ve onların da aynı şeyi istediğini varsayıyorum. Yakınlık, her ne şekilde olursa olsun. Benimle gerçekten vakit geçirmek istiyorlar ve lanet olsun ki bu beni bir şekilde hissettirmiyor.

Başımı sallıyorum ve bir elimi onunkinin üzerine koyuyorum. Diğer elim ise şu anda derin derin nefes alan ve temiz havanın tadını çıkaran Hank'in başının üzerinde.

"Belki de benim evime dönüp yemek yiyebilir ve seçmek üzere olduğumuz balkabaklarını oyabiliriz?"

Anders gülümsüyor ve Eli'nin kalçalarımı sıkıldığını hissediyorum. "Kulağa mükemmel geliyor," diyor Anders ve ben kızarıyorum. Belki de Anders'i çok kolay bıraktım, zaten samimi olduğumuz için, ama elimde değil. Onunla ilgili bir şey beni rahatlatıyor ve bana nasıl hissettiğini söylerken tamamen dürüst olduğunu biliyorum. Eli ile aramız iyiiken onu öpmedim bile ama bugünden sonra... Son birkaç aydan sonra bunu hak ettiğini düşünüyorum. Buna ihtiyacım olduğundan eminim.

Alfalarımın olan iştahımın her geçen gün artmadığını söylersem yalan söylemiş olurum. Biraz endişe verici olmaya başladı ama şaşırtıcı değil. Daha düşük bir bastırıcı kullanıyorum ve feromonlarımız birbirleri için yaratılmış. Olması gereken bu.

Gezinti balkabağı tarlasının ortasında duruyor ve traktörün ucuna çok yakın oturduğumuz için en son inen biz oluyoruz. Anders bize bir

Sonra Eli, Hank'in saman arabasının merdivenlerinden inmesine yardım etmek zorunda kaldı.

"Seninkine ne oyacaksın?" Eli'a sordum. "Bir tilki, tabii ki."

Gözlerimi deviriyorum. "Belli ki." "Peki ya sen?"

"Mmm, emin değilim. Sanırım önce balkabağının benimle konuşması gerekecek."

Anders, her zamanki gibi kararlı, hemen balkabağını seçiyor ve kolunun altında tutuyor. Eli ve ben etrafa bakınırken o da Hank'in tasmaını tutuyor. Eli yeşil lekeleri olan en iğrenç balkabağını seçiyor ve ben de sonunda devasa bir balkabağında karar kılıyorum ve onu Eli'ye taşıtıyorum.

"Küçük şeyler yapmıyorsun, değil mi Char bebeğim?" Eli söylüyor ve ben sırtıyorum. Önümdeki iki iri adamı düşünüyorum.

Eli traktörü kullanan çiftçinin omzuna dokunur. "Bir fotoğrafımızı çeker misin?" Çiftçi başını sallıyor ve Eli'nin telefonunu tutuyor. Dev balkabağını yere koyuyor. Hank ayaklarımızın dibinde otururken Eli'nin kolu omuzlarıma, Anders de belime dolanıyor. O an derin ve tatlı bir his.

Ama her zaman olduğu gibi, kafamın arkasında kara gözlü, kötü tavırlı ve kamp ateşi kokan bir adamın da fotoğrafta olması gerektiğine dair köklü bir olumsuz his var.

İşimiz bittiğinde mutfak tezgahı balkabağı bağırsakları ve çekirdekleriyle dolmuştu. Eli balkabağına şaşırtıcı derecede yerinde bir tilki oyuyor,

Anders de örümcek yapıyor. Benimkini dev bir yüze sahip olacak şekilde oydu ve An- der'in balkabağını ağzının içine koydu.

"Umarım balkabağını eve getirmeyi düşünmüyordun," diyorum ona. "Onu burada ziyaret etmek zorunda kalacağım."

Balkabağı artıklarını çöpe atıp ellerimi yıkarken ona sırtıyorum.

Ön kapı çarpıyor ve Piper'a dönüp rahatsız edici pembe renkli zarfı sallıyorum.

"Günlük depresyon postası geldi. Bu sefer açacak mısın?" diye soruyor, misafirlerimiz olduğunu fark etmeye vakit bulamadan. Başını kaldırıp Eli ve Anders'i görür görmez yanakları kızarıyor ve pembe zarfı postanın altına saklıyor.

"Masanın üzerine koyabilirsin ve hayır."

Bir haftalık pembe zarflarım var. Hepsi Mikael'den bana gönderilmiş. Onları açıp ne diyeceğini görmem gerektiğini biliyorum. Ama kendimi küçük ve kızgın hissediyorum.

Anders ve Eli masanın üzerinde kabak çekirdeği aramakla meşgulmuş gibi davranıyorlar. İşte o zaman şüpheleniyorum. "Mektup yazdığını biliyor muydunuz?" Onlara sordum.

"Bir şey söylemiş olabilir," diyor Eli.

"Okuduğum şeyden bahsetti mi?"

Eli, "Spesifik değil," diyor.

"Mmm. Basit bir mektubun yeterli olacağından emin değilim."

İkisi de bir şey söylemiyor ve ben bundan memnunum. Sürekli ortada kaldıkları için kendimi kötü hissediyorum, bu onlar için adil değil.

Piper odanın köşesinden bana bir bakış atıyor ve ben onun ne söylemek istediğini zaten biliyorum. Seslendirmesine gerek yok, zaten seslendirdi. O

Mikael'in özel günlüğünü çaldığım ve üzgünken söylediği şeyleri içime attığım için beni azarladı. Ayrıca mektupların her zaman bizim olayımız olduğundan ve ona bir şans vermem gerektiğinden defalarca bahsetti. Belki okursam kendimi daha iyi hissedirdim.

Mikael'in hakkını vereceğim. Her gün bir tane gönderiyor. Belki de henüz açacak cesareti bulamadığım için korkak olan benim. Okumadan bıraktığım bazı mesajlar da göndermiş olabilir. Onun derisinin altına girme fikrinin neden beni uçurduğundan emin değilim. Belki de benimkinin altında daimi ikamet ettiği içindir.

"Şey, sizi rahatsız etmeyeyim. Sadece yemek yemek ve kütüphaneye gitmeden önce çalışma kılavuzlarımdan bazılarını almak için uğramıştım," diyor Piper ve ben de başımı sallıyorum.

"Kalmak istersen pizza geliyor. Birazdan burada olur," diyor Anders.

Piper inliyor ve başını sallıyor. "Kulağa harika geliyor, eğer sakıncası yoksa."

Anders kendinden emin bir şekilde "Elbette hayır," diyor. Piper'a olan saygısının oldukça yüksek olduğu açık, olması gerektiği gibi. Beni yerden kaldırdı ve tabağındaki her şeye rağmen çok sert dönmeme izin vermedi. Eğer Piper olmasaydı, muhtemelen hepimiz şu anda bu mutfakta olmazdık. Onsuz nerede olacağımı düşünmek bile istemiyorum.

"Charles, bana bir konuda yardım edebilir misin?" Piper odasına doğru yürürken söylüyor. İçimi çekiyorum ve kapıyı arkamdan kapatırken onu takip ediyorum.

"Bu gece beyinlerini siksen iyi edersin."

Piper'a hızla göz kırpyorum. Yorgun görünüyor ve çok çalıştığını biliyorum. Keşke daha fazlasını yapabilseydim. Ama bu kesinlikle beni tartışmak için odasına çekeceğini düşündüğüm şey değil.

"Ne?"

"Lütfen ikimiz için de onları becer." Ona açıkça meraklı bir bakış attım. "Ew, iğrenç. Senin erkeğini istemiyorum. Ama hiç alamıyorum ve mutfağımızda ağzının suyu akan iki adam var. Lütfen onları becer. Tüm bu gerginliği tatlı küçük sisteminden çıkar ve sonra bana her şeyi anlat."

Ona bakıyorum ve birkaç kez daha göz kırpıyorum. Ne diyeceğimi bilemeden. "Ve Tanrı aşkına, şu zavallı adamın mektuplarını aç."

"Piper-"

"Hayır. Beni dinle." Beni omuzlarımdan tutuyor ve gözlerimin içine bakıyor. Yüzündeki ifade aynı anda hem ciddi hem de temkinli. "Şimdi senin şansın. Bu ilişkinin lojistiğini mümkün kıldılar. Lütfen Charlotte, kendine bir dakika daha acı çektirme. Koku eşleşmelerinle birlikte ol, mutlu ol. Bunu hak ediyorsun."

Burnumu çekiyorum ve burnumu siliyorum. "Neden bu kadar tatlı olmak zorundasın?"

Artık ağladığımı bilmiyor musun? Böyle şeyler söyleyemezsin."

"Ciddiyim. Git o hokey oyuncularını becer, ısırık izlerini al, bebekler, seni ne mutlu edecekse onu yap. Senin için istediğim bu ve ailenin de bunu istediğini biliyorsun."

Omzunu ittim, dramatikliği bıraktım. "Tamam, beyinlerini sikeceğim, mutlu musun?"

Bir kaşını kaldırıyor. "Ve mektupları okuyacak mısın?"

Gözlerimi deviriyorum. "Belki."

"Ben alırım," diyor Piper ve sırttan Anders ve Eli'nin durduğu mutfağa geri dönüyoruz. *Ne kadarını duyduklarını merak ediyorum.*

Şu anda banyoda mı saklanıyorum? Evet, evet, saklanıyorum. Bu gece, hepimizin ilk kez bir araya geleceğini bildiğim o jakuzi gecesinden daha gergin hissediyorum. Neden birdenbire bu kadar gergin oldum?

Kapı hafifçe vuruluyor ve iç çekerek kapıyı açıyorum, gülümseyen Eli'yi görmek için başımı kaldırıyorum.

"Burada mı saklanıyorsun?"

İnliyorum ve banyoya tamamen girmesi için kapıyı açıyorum.

"Gerginim," diye itiraf ediyorum.

Bana bakarken kaşları çatıldı. Tanrım, çok eli varmış gibi görünüyor. NHL onu doldurmuş. Önceden de iriydi ama şimdi daha güçlü görünüyor. Çene çizgisindeki kirli sakalı bile seviyorum.

"Bebeğim, istemediğin hiçbir şeyi yapmak zorunda değiliz." Elbette çok tatlı şeyler söylüyor ve ikisinin de bana yakınlaşmam için baskı yapmayacağını biliyorum.

"İstiyorum. Sanırım eskisi gibi olmayacağından korkuyorum ya da... Bilmiyorum." Tam olarak nasıl hissettiğimi açıklamak zor. "Sadece seni hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum."

Artık tamamen benim alanıma girecek kadar bana yaklaşıyor. Beni makyaj tezgahının üzerine oturtmak için kaldırırken elleri kalçalarımda. Bu boyda hâlâ benden uzun. Sadece o kadar şiddetli değil. Şirin ve sevimli olmasını ve Anders'le daha önce yaptıkları gibi beni her halimle isteyeceklerine dair bir konuşma yapmasını bekliyorum. Ama öyle yapmıyor. Elleriyle çenemi kavırıyor ve öpücüğü benden alıyor.

Dudakları dudaklarıma değerken kendini tutmuyor. Parmak uçları boynumun ve başımın arkasına girerken başparmakları elmacık kemiklerime baskı yapıyor. Ellerim otomatik olarak gömleğini kavlıyor ve onu kendime doğru çekiyorum. Eli'nin dudakları dudaklarımdayken, yakınlaşmakla ilgili tüm endişelerim ve korkularım yavaşça dağılıyor. Öpüşünde beni ne kadar arzuladığını hissedebiliyorum. Eli ağzıma erişirken hiç tereddüt etmiyor, ikimizin de dudakları ayrılıyor ve ben aylardır ilk kez onun tadına bakıyorum.

Öpüşme derinleştikçe ikimiz de birbirimize karşı inliyoruz. Kokularımız küçük yarım banyoyu tamamen boğuyor. O beni öptükçe heyecandan ıslandığımı hissedebiliyorum. Ellerinden biri yüzümden ayrılıp vücudumda geziniyor ve kalçamı sıkıp vücudumu makyaj masasının kenarına çekerek beni sert ve kaslı göğsüne doğru itiyor. Beni öperken sıkı sıkı sarılıyor, daha fazlasını istemiyor. Eli ve Anders'in benimle birlikte olmaktan ne kadar memnun olduklarını görünce duygu seline kapılıyorum. Beni sonsuza dek öpmekten mutlu olurlardı. Her zaman istenmemekten ya da yeterince iyi olmamaktan korkmuşumdur. Ama onlar için öyleyim ve bu hissi bir daha asla bırakmamayı planlıyorum.

Eli benim de ona ne kadar ihtiyacım olduğunu ve onu ne kadar özlediğimi bilmeli.

"Eli," diye fısıldıyorum öpüşmeyi keserken ve o da hemen çene çizgim ve boğazım boyunca öpücükler göndermeye başlıyor.

"Tanrım, çok güzelsin." Sevdiğimi bildiği hassas noktaları öpmeye devam ediyor ve ben kendimi toparlamak zorunda kalıyorum.

"Eli." Sonunda doğruldu ve bana baktı. Bir şeyleri durdurduğum için gergin olduğunu söyleyebilirim. Ama ona hazır olmadığımı söylesem, bundan memnun olacağını ve bütün gece bana sarılacağını hiç şüphem olmadan biliyorum. "Anders'i alalım ve yatağıma gidelim."

Parlak yeşil gözleri gözlerimin içine bakıyor ve elleri tekrar çenemde. Onun tarafından şımartılmak istemiyorum ve o da bunu hissetmiş olmalı ki sırtarak

Beni belimden tutup omzuna attı. Banyonun kapısını açıyor ve sürü arkadaşına emirler yağdırıyor. "Anders, yatak odasına, hemen."

Anders'in yüzündeki ısıltılı sırıtışı gördüğümde baş aşağı duruyorum ve kendimi Eli'nin mükemmel kışından yukarı itiyorum. Eli beni yatağa fırlatmadan önce aklımdan geçen son düşünce mutlu olmayı hak ettiğim ve bunu fazla düşünmeyeceğim oluyor.

Charlotte

Bölüm Kırk Bir

D *Fazla düşünme*, diye içimden geçiriyorum. Ama Eli yatakta üstüme çıkarken kalçalarımı kavrayınca fazla düşünmeye başlıyorum Her şeyi.

Ya baskılayıcılar beni istediğim kadar ıslanamaz hale getirirse? Ya tadım farklıysa?

Uzun zamandır düğümlememiştim. Ya acırsa?

Ya Eli ilk tanıştığımızdaki gibi görünmek istiyorsa?

"Hey," diyor nazik bir sesle, eğilip başımın yanını öpüyor. "Seni istiyorum, bunu istiyorum. Çok güzel ve mükemmel görünüyorsun ve o kadar güzel kokuyorsun ki pantolonuma boşalabilirim."

Bu havayı yumuşatıyor ve ben de gülümsüyorum. Onlar benim koku eşleşmelerim. Onlar hayatımın aşkları. Neden çıldırıyorum ki?

"Sanırım o küçük beynin kapanmasını sağlamamız gerekiyor," diyor başımı işaret ederek. Anders yanıma oturduğunda yatak eğiliyor ve ben dudaklarımı yalıyorum.

Anders, parmaklarını şıklatıp Anders'i işaret eden Eli'ye, "Yemek yerken düzgün düşünemediğini biliyorsun," diyor.

"İyi bir nokta."

Tereddüt etmiyor ya da sormuyor, sadece kot pantolonumun düğmelerini açıyor ve külotumla birlikte aşağı doğru yuvarlamaya başlıyor. Onları ayak bileklerime kadar indirir indirmez ve ben de tekmelemesine yardım ederken inliyor. Kalçalarımı kavrayıp bacağımı geriye doğru iterken derin bir nefes sesi odanın içinde yankılanıyor. Anders bacağımı geride tutarken ve Eli kalçama öpücükler kondururken Anders'la aralarında sözlü olmayan bir anlaşma var.

Eli benimle oynuyor, Anders boştaki eliyle üstümü açarken her hareketini tahmin etmemi sağlıyor. Bu gece oldukça çekici mor dantelli bir sütyen giymiştim. Belki de büyük umutlarım vardı ya da bu gece soyunacağımı biliyordum. Öne doğru eğiliyor ve kumaşın arasından göğüslerimi yalayıp emiyor.

Birden fazla Alfanın ilgisinin üzerinizde olmasının ne kadar yıpratıcı olduğunu unutmuşum. İkisinin de dudakları ıslak ve sıcak öpücükler bırakarak tenimi karıncalandırıyor. Elimde olmadan onların ilgisiyle kıpırdanıyorum. Ellerimin her biri başlarının arkasına gidiyor ve saçlarına dolanıyor. Anders kumaşın üzerinden meme ucumu emiyor ve sırtım yatağın üzerinde yükseliyor. Bacaklarımı kapatmaya çalışıyorum ama Anders ve Eli kalçalarımı yatağın üzerinde düz tutuyorlar.

Eli'nin dişleri uyluğumun iç kısmını okşuyor. Amıma o kadar yakın ki çenesi klitorisimi hafifçe sıyrıyor. Keskin köpek dişi on derinlikteki etimde gezinirken inliyorum. En azından beni ısırması için yalvarmayacak kadar aklım başımda, ama umurumda değil. Olsa olsa bizi ömür boyu birbirimize bağlar ve artık bu panik duygusunu hissetmeme gerek kalmaz.

Eli düşüncelerimin ve endişelerimin tekrar aklıma geldiğini fark etmiş olmalı ki öne doğru eğilip dilini giriş yerimden klitorisime doğru kaydırıyor. Dilinin ucunu hassas sinir demetinin üzerinde gezdiriyor ve ben ürperiyorum. Eli ve Anders beni çıldırtmak ve aklımdan tüm olumsuz düşünceleri çıkarmak için birlikte çalışıyorlar.

Neredeyse çok iyi çalışıyor. Dört el üzerimde, iki ağız. Odadaki aşırı yoğun akçaagaç, çam ve fındık kokusu neredeyse boşalmama neden oluyor. Ama Eli iki parmağını içime sokup kıvırdığında, klitorisimi emmeye devam ederken tam da mükemmel noktaya dokunduğunda, yaklaştığımı anlıyorum. Anders meme ucumu o kadar sert emiyor ki neredeyse bayılıyorum ve bu da beni uçurumun kenarına gönderiyor. Kalçalarım onların sıkı tutuşu altında titriyor. Sırtım dikleşirken ve vücudum titrerken parmaklarım neredeyse saçlarını çekecek. Eli orgazmım boyunca beni parmaklamaya devam ederken ne kadar ıslak olduğumu duyabiliyorum. Sonunda beni biraz rahatlattığında nefes nefese kalıyorum ve burada uzanmış, tavana göz kırpiyorum.

"Sanırım içimdeki olumsuz düşünceleri sikip attın," diyorum nefeslerimin arasında. Eli ve Anders'in kıyafetleri yanıyormuş gibi soyunmalarını izliyorum ve Eli tekrar bacaklarımın arasında dizlerinin üzerine çöküyor.

"Henüz değil bebeğim," diyor Eli, sikini kavırıyor ve içime sokuyor. Sikinin içime girdiğini hissedince inliyorum. Yavaşça iterken elleri kalçalarımda, bakışları tamamen buluştuğumuz yere kilitlenmiş durumda. Gözlerindeki tam bir hayranlık ve açlık ifadesi beni titretiyor. Bana sanki onun her şeyiymişim gibi bakıyor. Bunun tadını çıkarıyorum. Öne eğilip beni usulca öpüyor, sonra tekrar geri çekilip beni sikişini izliyor.

Bir süre sonra soluma bakıyorum ve Anders'in ağlayan sikini okşarken onu izliyorum. Ellerinden biri düğümünü kavrarken diğeri sikini gevşekçe kavırıyor, yumruğu uzunluğunda aşağı yukarı gidip geliyor

onu. Bileğini ucuna doğru hafifçe vuruyor ve ön spermini uzunluğundan düğümüne doğru sürüklüyor. Ağzımı sulandırıyor ve onu izlerken dudaklarımı yalıyorum. Anders'in bakışları benimkilerle birleşiyor, sonra göğüslerimin zıpladığı yere doğru iniyor ve sonunda Eli ile benim bağlandığımız yere bakıyor. İşte o zaman otuz bir çekme hızını artırıyor. Ben izlerken inliyorum ve Eli üstümde inliyor.

Eli'nin eli kalçamdan kalkıyor ve aşırı hassas klitorisime doğru iniyor. İçime girip çıkarken sert ama ritmik daireler çiziyor. Islanmakta sorun yaşayacağımı düşündüğüme inanamıyorum. Eli içime her girip çıktığında, ıslaklığımın kıcımdan ve kalçalarımın aşağı kaydığını hissedebiliyorum.

Elimi Anders'e uzattım, o da hemen öne doğru kayd. Aletini elime alıyorum ve göğsümün üzerinde mastürbasyon yaparak onun yerine geçiyorum. Hem Anders hem de Eli yardım edemiyorlar ama ne yaptığımı izliyorlar ve birlikte inliyorlar.

"Siktir, *Kulta*. O güzel göğüslerine boşalmama izin verecek misin?"

Başımı sallıyorum, baş döndürücü Omega doğam bu Alfa'nın beni mümkün olan her şekilde kendine ait olarak işaretlemesinden başka bir şey istemiyor. Bu odadan çıkmak ve herkesin sadece kokuma bakarak bana ait olduğunu bilmesini istiyorum.

"Seni düğümleyeceğim bebeğim," diyor Eli. Kalçalarımı sıkıca kavrayıp sertçe iterken şakağından aşağı bir ter damlası süzülüyor. Kalın düğümünü amımın içine iterken neredeyse çığlık atacaktım. Tanrım, bu dolgunluğu özlemişim. "Bu tatlı, dar amcığı çok özledim."

Anders'in sikine dokunurken hareketlerim kararsız ve titrek. Eli'nin düğümü sonuna kadar şişiyor ve Eli içime girerken Anders elini klitorisimle oynamak için kullanıyor. İkinci orgazmım vurmaya başladığında, yardım edemem ama Anders'i daha sıkı sıkıyorum, inlemesini ve yumruğuma itmesini sağlıyorum. Aynı anda,

Vücudum serbest bırakılmamdan dolayı durağanlaşmaya başladı. Anders'in ılık dölünün göğsüme damladığını hissediyorum.

Dudaklarımdan çıkan müstehcen inlemelere engel olamıyorum. "Düğümün çok iyi," diyorum Eli'a. Övgülerimin altında inliyor. Gözleri yüzümden Anders'in döllerinin göğsümde yattığı yere doğru kayıyor. İnlerken dudaklarım aralanıyor, aşırı uyarılma neredeyse çok fazla geliyor.

Anders iki parmağını dölüne sokup ağzıma götürürken yanımda inliyor. Onları hevesle dudaklarımın arasına alıyorum ve emiyorum, onun esansını tadıyorum. Kendinden geçmiş bir halde izlerken göz bebekleri büyüyor.

Eli da izliyor olmalı ki beni kavrayışı sıkılaşıyor ve kalçaları tekliyor. İçime girerken ılık döllerini amıma doluyor. "Çok mükemmel, küçük Omega."

Yanaklarım ısınıyor ve başımı sallıyorum. Onlara yakın olmalıyım. Eli amımda düğümlendiği için olabildiğince yakın. Ama öne doğru eğiliyor, vücut ağırlığını benden uzak tutuyor ve Anders'in dölünün içine uzanmıyor. Eli, Anders'e bir bakış atıyor ve o da gözlerini devirerek bir gömlek kapıp göğsümü siliyor. Hafifçe dudak büküyorum ama kokusu hâlâ duruyor, o yüzden şikâyet etmiyorum. Göğsüm temizlendikten sonra Eli başını omzuma yaslıyor ve Anders de yanıma uzanıyor. Sessizce uzanırken tembelce saçlarını okşuyorum.

Eskiden olduğu gibi olumsuz düşünceler beni sarmıyor. Geçtiğimiz aylarda bunu kaçırdığım için suçluluk hissetmiyorum. Uzun zamandır ilk kez kendimi mutlu hissediyorum ve bunun sürmesini istiyorum.

Hızlıca temizlendikten sonra, Anders'in sırasını alması adil görünüyordu ve böylece bir kez daha düğümlenmişim. Bu duyguyu ne kadar özlediğimi fark etmemiştim.

tok olmanın. Hepimiz hovardalık turlarımızdan yorgun düşmüştük ama hafif bir horlama beni uyandırdı.

Üçümüzün bir kraliçe yatakta olması komik ve verimsiz. Banyoya doğru ilerlerken yatağında uyuyan büyük bedenlerine gülümsüyorum. Bir yığın pembe zarf beni yolumda durduruyor ve onlara bakıp içimden inliyorum. Bunu neden yaptığımı bilmiyorum, belki de bu gece kendimi neredeyse bütün hissettiğim ama tam hissetmediğim içindir? Ya da belki de Piper'ın bu gecenin erken saatlerinde bana söylediği sözlerdir. Her ne sebeple olursa olsun, mektup yığını alıp yanımda banyoya götürüyorum.

Oturup uzun bir süre onlara bakıyorum ve geri koymayı düşünüyorum. İçerikten ne bekleyeceğimi ve bunun işleri daha iyi mi yoksa daha kötü mü yapacağını bilmiyorum.

İç çekiyorum ve görünüşe göre ilk mektubu açarken biraz cesaretleniyorum. Kısa ve öz.

Charlotte,

O günlük senin görmem için değildi. Sade olmama izin verir misin? Bugün de sana üç mesaj gönderdim.

Mikael

Açık sözlülük karşısında gözlerimi deviriyorum ve bir sonrakini açıyorum.

Charlotte,

Günlük kayıtlarına verdiğiniz tüm yanıtları okudum ve ne diyeceğimi bilemiyorum. Bencil bir pislik olabileceğim gerçeğiyle yüzleşmek biraz ürkütücü. Duygularımı bir kenara bırakıp kendimi sizin yerinize koymaya çalışıyorum. Konuşabilir miyiz?

Mikael

Yine de bir özür sayılmaz ama Mikael'den ne bekleyeceğimi hiç bilemiyorum.

Charlotte,

Kathy'nin başına gelenler için gerçekten üzgün olduğumu hiç söylemedim. Sizi sizinki gibi önemseyen bir anneye sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyorum. Tam olarak ne olduğunu da bilmiyorum ama bilmek istiyorum, anlamak istiyorum. Olayları nasıl ele aldığım ve sizinle nasıl konuştuğum konusunda kendimi bok gibi hissediyorum. Ama yine de sizinle ilgilenmemiz ve bu süreci atlatmana yardımcı olmamız için neden bize güvenmediğini bilmek istiyorum. Son birkaç aydır nasıl olduğunu gerçekten bilmemek... Sanırım bu beni kırdı.

Mikael

Charlotte,

*Seni beş kez aramayı denedim ve bir sürü mesaj bıraktım.
Lütfen benimle konuşur musun?*

Mikael

Charlotte,

*Köpeğinizi veterinerine götüremem ve Anders gibi size bir
Build-A-Bear alacak kadar düşünceli değilim. Ama
sandığımdan çok daha fazla önemsiyorum. Lütfen benimle
konuşur musun? Boşluğa bağıríyormuşum gibi hissediyorum
ve tek istediğim biraz açıklık. Lütfen konuşabilir miyiz?*

Not: Her lanet gün mektup göndermeye devam edeceğim.

-Seni düşünüyorum, Mikael

Mektupları okurken yüzümü kaplayan gülümsemeye engel olamıyorum. Mektupları Mikael'in ses tonuyla okuyorum ve elimde değil, mektupları okumadan bu kadar uzun süre sakladığım için kendimi biraz suçlu hissediyorum. Dürüst olmak gerekirse, bunları okuduktan sonra hala biraz kızgın hissediyorum. Mikael ile aramızda geçenlerin

kalem ve kağıttan daha fazlasını gerektirecektir. Basit bir telefon görüşmesi ya da kısa mesajdan daha fazlası. Yüz yüze konuşmak için zamana ve alana ihtiyacımız var, onun üzgün olduğunu söylediğini duymaya ihtiyacım var ve itiraf etmekten ne kadar nefret etsem de benim de üzgün olmam gereken şeyler var. Biz bir sürüyüz ve hep öyle olacağız. Mikael'in nihayet bu sürüdeki yerini kabul etmeye ve bizi yeniden bir araya getirmek için gerçekten çaba göstermeye hazır olduğunu umuyorum.

Yatağa doğru ilerlerken Anders elini uzatıyor ve beni yatağa doğru çekiyor. Resmen onun üstündeydim.

"İyi misin?"

Başımı sallıyorum ve çıplak göğsünü öpüyorum. "Uzun zamandır olmadığım kadar iyiyim." Boğazını temizliyor ve başımın üstünü öpüyor.

"İki gün sonra Lightning'le maçımız var. Sen de gelebilir misin? Eli için çok şey ifade edeceğini biliyorum." Eminim Mikeal için de çok şey ifade ederdi; belki de bu bizim anımız olabilirdi.

Göğüs kafesine karşı gülümsüyorum. "Gelmeyi çok isterim. Bakalım sizde bir gelişme var mı?"

Yan tarafımı çimdikliyor ve ben inliyorum, bu da beni vücuduna çekmeye çalışan Eli'yi uyandırıyor.

"Yine mi gidiyoruz?" diye soruyor halsizce. Gülüyorum ve başımı sallıyorum, bu ikisine doyamıyorum.

MIKAEL

Bölüm Kırk İki

H Acınası bir pislik gibi postaları kontrol ediyor muydum? Evet. Posta kutusunun kapağını gerekenden çok daha sert kapattım. Onunla nasıl konuştuğumdan, durumu nasıl kendimle ilgili hale getirdiğimden sonra ne beklediğimden emin değilim. Günlüğümde onun kadınsı yazısını gördüğüm ve yazdıklarını okuduğum an midem bulandı. O kendi yolunda acı çekerken benim kendi güvensizliğim içinde ne kadar bencil olduğumu fark ettim. Bana yazdığı mektupları okuduktan sonra, benimle hiçbir şey yapmak istemese bile onun affını kazanmayı kendime görev edindim. Dürüst olmak gerekirse, benimle işinin bitmesini isterse onu suçlamam. Bu sürüye ne katabilirim ki zaten? Ne olursa olsun, ona, An- ders'e ve Eli'ye layık olmasam da, bu sürünün bir parçası olmak için her şeyi yapmaya hazırım.

Suratımı asıp eve döndüm. "Hâlâ mektup yok mu?" Eli soruyor. Kesinlikle yok diye cevap vermek istiyorum. Ellerim boş. Onun yerine elimi sallamakla yetiniyorum.

Başını. "Seni daha iyi hissettirecekse, seni özlediğini söyleyebilirim."

"Öyle mi?" Kanepeye oturdum. Bugünkü maç için stadyuma gitmek üzere hepimiz toplanıyoruz. Eli'nin bu konuda ne hissettiğini tam olarak anlayamadım. Lightning ona her şeyini verecekti ama o bir paket alabilmek ve Char-lotte'a sahip olabilmek için her şeyini verdi. Birçok açıdan Eli benim olmak istediğim adam tipi.

"Bunu söyleyebilirim, biliyorsun. Seni özlüyor, sana kızgın olsa bile, haklı olarak." Ben de bir şey demiyorum, çünkü o haklı. Charlotte'un şu anda benden nefret etmek için her türlü sebebi var. Bir yanımda o kadar güvensiz ki, acaba beni sadece kokum yüzünden mi özlüyor, başka bir şey için değil mi diye merak ediyorum. "Belki de onun dikkatini çekmenin bir yolunu bulmalısın."

"Mektup yazıyorum, mesaj atıyorum ve arıyorum. Hepsini görmezden geliyor." "Ama numaranı engellemedi mi?" Eli'a bakarken kaşlarım çatıldı. "Hayır, engellemedi."

"O zaman hâlâ bir şansın var. Bunu gerçekleştirmenin bir yolunu bul."

Başımı salladım ve Navy Federal Stadyumu'na giderken bir plan yaptım.

"Petrov'un pakı almasına izin verme. Martel, vur şu orospu çocuğunu buzun içine," diyor kaptanımız Alexi Babanin bana. Adam neredeyse ben hayattayken bile hokey oynuyordu. Bunun onun son sezonu olduğunu hiç sanmıyorum. Nasıl oluyorsa yaşlı herif gol atmaya ve kamyon gibi darbe almaya devam ediyor. Benim kadar uzun ve cüsse konusunda muhtemelen beni geçer. Şu anda ön dişi eksik ve

Koyu renk saçlarının köşeleri ağarmış. Otuz yedi yaşında ama profesyonel kariyerinin vücudunu zorladığı açık.

"Tamamdır, kaptan."

Kalın Rus aksanıyla, "Becky bana bu gece kız arkadaşının geleceğini söyledi," diyor. Bu Eli'nin lakabını daha da komik hale getiriyor.

"Evet," diyorum ciddiyetle.

"Beklemeyin. Bana bak. Yaşlı adam, Omega yok. Sahip olduğum tek şey hokey. Sakın içine etme."

"Benimle konuşmuyor. Her şeyi denedim." Küçük bir sürtük gibi konuştuğumun farkındayım ama neyse ki Alexi bana acıyor. Eldivenli eliyle omzuma yarı vuruyor, yarı tokatlıyor.

"Gençken, küçük tatlı bir şeyim vardı. Çok tatlıydı, benim Gre- gor'um." Kaybettiği aşkını anımsıyormuş gibi uzaklara bakıyor ve ben onu düşündüğü şeyden alıkoyacak kadar aptal değilim. Bu anı karşısında başını sallıyor ve gülümsüyor. "Buzda yaralandığımda bundan en çok nefret eden hep o olurdu. Her zaman 'zavallı bebeğim' derdi, kanadığımda seninle ilgileneceğim. Sanki o Alfa ve ben Omega'ymışım gibi." Başını sallıyor ve anıya gülümsüyor. "Omega'lar günün sonunda Alfa'larının incinmesini istemezler."

"Tamam mı?"

"Siktir, *Rebenok*. Küçük bir yara falan alırsan, iyi olduğundan emin olmak için koşarak gelir."

"Babanın, sen lanet olası bir dahisin."

Kollarını teslimiyetle kaldırır. "Yıllardır herkese bunu anlatmaya çalışıyorum." Sonra yüzü ciddileşir. "Son ana kadar hiçbir şey yapmayın ve sadece kazanıyorsak yapın."

Başımı sallayarak onaylıyorum. Charlotte için yapabileceğim çok şey var ama sırf onun dikkatini çekmek için takımımı kötü bir duruma sokacak değilim. Eğer iyi gitmiyorsak, başka bir şey bulurum.

Tam uzaklaşmak üzereydim ki Alexi beni durdurdu. "Hiç Omega arkadaşı var mı?"

Omuz silkiyorum. "Olabilir. Yuva kurmaya hazır mısınız?"

"Neden olmasın? Görünüşe göre sürü sözleşmeleri artık bir şey." Uzaklaşırken gülüyor. Her zaman Alexi'nin birkaç beyin hücresinin eksik olduğunu düşünmüştüm ama görünüşe göre öyle değilmiş. Kariyerinin çoğunu Dallas'ta geçirmiş ama genişleme draftında Foxes'a seçilmiş. Başta çok kızmıştı ama sonunda takımdaki yerini bulmuş gibi görünüyor.

Anders yanımda durduğunda hepimiz giyinmiş ve oyun öncesi paten için hazırız, bakışları çok odaklanmış.

"Nerede oturuyor?" Sadece onun duyabileceği şekilde sessizce soruyorum. "O ve Piper 101. bölüm D sırasında olmaları, sanırım."

Başımı sallıyorum, burada tek başına olmadığı için mutluyum. İyi olduğundan emin olacak biri varsa o da Piper olurdu.

"Belki bir dahaki sefere kutuya oturabilir."

Kaleci maskesinin ardındaki gülümsemeyi göremiyorum ama orada olduğunu biliyorum. "Sonunda umursadığını gördüğüme sevindim."

"Her zaman önemsedim," diyorum ciddiyetle, hiçbirini onları gerçekten ne kadar önemsediyimi fark etmediği için kendimi bok gibi hissediyorum. Daha iyisini yapmalıyım.

"Gösterdiğini görmek güzel."

Patenlerime bakıyorum, sopamın bıçağı patenimin ucuna çarpıyor. "Daha iyisini yapacağım." Anders'in omzu omzuma çarparak beni yana doğru salladı.

"Tek istediğimiz buydu, dostum."

Boğazımı temizliyorum. "Pekâlâ, harika, bu kadar duygu yeter. Hadi dışarı çıkalım ve biraz kış tekmeleyelim."

Alexi tünelin önüne geldiğinde çılgınca bir ses çıkıyor. Korna çalarken "Hadi şu orospu çocuklarını yakalım!" diyor ve biz de esnemek ve maça hazırlanmak için buzda kayıyoruz.

Bakışlarım otomatik olarak 101. bölüme gidiyor. Sarı saçları dalgalı, kulaklarının arkasında toplanmış ve gülümsüyor. Bir daha görebileceğimi hiç düşünmediğim gerçek bir gülümseme. O anda planım netleşti.

Charlotte

Bölüm Kırk Üç

T Çocuklar buza çıkarken stadyum gürültülü ve canlı. Bu kadar heyecan ve coşku beni sırtıtmaya itiyor. Hisset-

Buraya son gelişimdeki gibi. Buraya John'la geldiğimde - sapığı düşündükçe yüzümü buruşturuyorum - boğulmuş hissediyordum ve kaçmaktan başka bir şey istemiyordum. Ama şimdi heyecanın bir elektrik şoku gibi içimden geçtiğini hissedebiliyorum. Burada olmak istiyorum ve her şeyden çok adamlarımın en iyi yaptıkları şeyi yapmalarını izlemek istiyorum.

Anders, buzda kayarken Gumby gibi görünen, fark edilmesi en kolay kişidir. Kaskı çok eğlenceli. Üniformaları gibi koyu mavi ve her iki tarafında da iki tilki var. Kaskının altından görünen sarı saç dallarını görebiliyorum. Hemen buza vurma egzersizlerini yapmaya başlıyor ve ben de kendimi yelpazelemek zorunda kalıyorum.

"Kahretsin Charles, sakinleşsen iyi olur yoksa burada bir isyan çıkabilir."
Yüzüm kızardı ve omuzlarımı silktim.

"Onu split yaparken ve buzun üzerinde tepinirken görmüyor musun?" "Evet, görüyorum. Hey, sekiz numara kim?"

Gözlerimi kısıyorum ve çocukların bana söylediği oyuncuları hatırlamaya çalışıyorum. Kolundaki C armasını gördüğümde başımı sallıyorum. "Bu kaptan, Alexi Bandnin."

"O kış," diye ıslık çalıyor

Piper. "O senin baban olabilir."

"Eğer isteseydi ona kesinlikle baba derdim." Onu itiyorum, o da gülüyor.
"Ne diyebilirim ki? Yaşlı erkeklere karşı bir tutkum var."

"Evet, biliyoruz."

Kaşlarını çatıyor, ben de iç çekiyorum. "Aşık olduğun ünlüler Jeffrey Dean Morgan, Denzel Washington ve Mads Mikkelsen." Sonuncusu için yüzümü buruşturuyorum.

"Sürtük, Hannibal'ı görmedin mi?"

"Evet ve bu da olayı daha garip kılıyor."

Gözlerini deviriyor ama paten kayan sekiz numarayı izliyor. "Biliyorsun, dikkat dağıtıcı bir şey işime yarayabilir."

"Sınıflarından birinde yaşına uygun bir inekle yatamaz mısın?"

Piper yüzünü buruşturur ve başını sallar. "Tıp uzmanları olarak klitorisi bulabileceklerini düşünürsünüz. Yanlış düşünüyorsun."

"İğrenç."

"Gerçekten de iğrenç," diye onaylıyor ve ben de buzdaki adamlarımla göz göze gelmeye devam ediyorum. Sırayla Anders'e şut atıyorlar ve adam ne kadar da esnek. Bacakları, bacak pedleriyle diskleri durdurmak için inanılmaz derecede hızlı bükülüyor. Eli kaskını takmıyor ve kızıl kahverengi saçları onu ele veriyor. Beni hissediyor olmalı.

Anders'in belinin hemen yanından geçip kaleye giden pakı vururken bana çocuksu bir sırıtişla bakıyor.

Anders'in bir elinde eldiveni, diğesinde sopası olmasaydı Eli'yi parmaklayacağını biliyorum. Mikael şut atıyor ve Anders onu engelliyor. Küçük, sevimli eldivenli yumruklarını tokuşturuyorlar ve sonra o karanlık bakış bana yöneliyor ve kalbim sıkışıyor. Bymyor ya da bana ölümcül bir bakış atmıyor. Yüz ifadesi yumuşak ve neredeyse... bana yalvarıyor?

"Mektuplarını okudun mu?" Piper soruyor, ben de başımı sallıyorum. "Evet."

"Ona acı çektirmek mi?"

"Evet," diyorum zlerek.

"Yeterince adil. O her zaman benim en sevmediğim kişiydi." Koluna hafifçe v u r d u m .

"Bir sürüde favorileriniz olamaz."

"Kendi sürüde favorilerin olamaz. Bu senin sürüde favorilerim olamayacağı anlamına gelmez. Benim için Anders, Eli, sonra da Mikael."

"Evet, bir gün bir sürün olduğunda, onları sıralayacağım ve bundan hoşlanmayacaksın."

"Nefesini tutma çünkü uzun süre bekleyeceksin." "Her neyse." Isınmaya devam etmelerini izlerken onu elimle kışkışlıyorum.

Yukarı.

"Hayatındaki tüm kararlar için ona daha ne kadar acı ektireceksin?"

"Bu gece konuşabileceğimizi umuyorum."

"Güzel. Bira ister misin?" Omzumu dürtüyor ve sonunda tekrar bir araya geleceğim için mutlu olduğunu, belki de neredeyse benim kadar mutlu olduğunu söyleyebilirim.

"Seltzer lütfen."

"Tabii ki, değerli Omega bira istemiyor," diye şaka yapıyor ve içkileri almak için sıramızın yanından geçerken kolumu nazikçe sıkıyor. Artık her birine açıkça bakabiliyorum ve lanet olsun, çok iyi görünüyorlar. Dolgularıyla buzun üzerinde daha da büyük görünüyorlar. Hepsinin kıcı daha da büyük görünüyor ve bu hoşuma gidiyor. Bende bir sorun var.

Zil çalışıyor ve başlangıç dizilişleri için anonslar yapılıyor. Her zaman spor maçları için çok garip olduğunu düşündüğüm ulusal marşı söylüyoruz. Şarkıyı söyleyen kadın her notaya tam isabet etti.

Aynen böyle, oyun başlıyor ve cehennemden çıkmış yarasalar gibi buzun üzerinde hızla kayıyorlar. Oyunun kendisi mi büyüleyici yoksa ben mi onları bu kadar tutkulu oldukları bir şeyi yaparken izlemekten hoşlanıyorum emin değilim. Hokeyle olan ilişkim her zaman inişli çıkışlı bir seyir izliyor. Nefret ettiğim ve sorunlarımın çoğu için onu suçladığım zamanlar oluyor. Ama şu anda anlıyorum. Onları bu seviyede oynarken izlemek. Hokey ve ben bir rekabet içinde değiliz ama hokey onların sevdiği bir şey ve bu da oyun tarzlarından belli oluyor.

Eli ve Mikael'i buz üzerinde bu kadar zarif görmek beni hâlâ şaşırtıyor. Sadece bu da değil, gerçekten ne kadar hızlı kayabildiklerini de. Oyunlara dikkat etmiyorum bile, sadece buzdaki çocuklarımı takip etmekten kendimi alamıyorum.

Piper içkimi getirdiğinde ona teşekkür ediyor ve yavaşça yudumluyorum.

Baktığımda Piper'ın üzerinde daha önce giymediği bir forma vardı.

"Nereden aldın bunu?"

"Yeni aldım, beğendin mi?" Arkasındaki sekiz rakamını görünce gözlerimi deviriyorum.

"Elbette, Pipes."

"Oh, sadece kıskanıyorsun çünkü forman yok."

"Sadece bir tane giyemem. Bu berbat olur." Çenesine vuruyor ve başını sallıyor.

"Size bir dikiş atmamız gerekecek." "Buna dikiş deniyor."

"Aynı lanet şey." Aniden ayağa kalkıyor ve alkışlıyor. "Adamın az önce gol attı."

"Kahretsin." Bir anda ayağa kalktım ve diğer taraftarlarla birlikte alkışlayıp tezahürat yaptım. Oturduğum yerden bile sırttığı belli oluyor ve takımı üzerine çullanmadan önce bana bir bakış atıyor. Mikael de dahil. Oturduğumda birbirlerine olan sevgileri kalbimi kabartıyor. Bu, ona acı çektirmekten bıktığımı daha da netleştiriyor - ikimizin de acı çekmesinden bıktım.

Birden yanımdaki koltukta bir sakın oturmaya başladı. Tanıdık geliyor ama çıkaramıyorum. Yerine otururken beni tanıyormuş gibi bir aşağı bir yukarı bakıyor.

"Demek Charlotte sensin."

Piper ona ters ters bakıyor ve ben de onun konuşmaya tamamen dalmış olduğunu söyleyebiliyorum.

"Ve sen?"

Elini uzatıyor. "Ben Jake. Eli, Anders ve Mikael'in menajeriyim."

"Ah, doğru mu?" Elimi uzattım ve Beta'nın elini sıktım. Bu şerefsiz için hissettiğim metalik öfke tınısını yutkunarak bastırıyorum.

"Sanırım onları takas ettirdiğin ve şu anda Tampa'yı idare etme şekilleri için sana borçluyum."

"Hmm." Ne diyeceğimi bilemiyorum.

"Odaklanmaları ve dikkatlerinin dağılmaması önemli."

"Benim dikkatimi dağıttığımı mı söylüyorsun?"

Bana tekrar yukarı aşağı bakıyor. Beni süzüyor gibi değil, ama sanki çekiciliğimi fark etmemiş gibi.

"Tabii ki hayır." Tekrar yerine oturdu ve oyunun geri kalanında benimle değil, solundaki adamla konuştu.

Piper yanımda, "Ne sikim bir pislik," diye mırıldanıyor, ben de başımı sallayarak onaylıyorum ve çocuklara bir şey söylemem gerekip gerekmediğini düşünüyorum. Menajerleriyle aralarını açmak istemiyorum ama benimle konuşma şekli hiç hoş değıldi.

Solumdaki Jake'i görmezden geliyorum ve oyunun geri kalanının tadını çıkarmaya çalışıyorum.

Açıkça söylemek gerekirse, Foxes Lightning'in kışını tekmeliyor. Durum 5-1 ve maçın bitmesine sadece 10 dakika kaldı. Bir geri dönüş olmayacağından değıl ama takımımız bu kadar yoğun oynarken, şansları olduğunu sanmıyorum. Üçü de tekrar buzun üzerinde ve ben lazer gibi her birine odaklanmış durumdayım.

Rakip takım bu kadar açıkta olduğu için hamlelerinde biraz kirlenmiş durumda. İçlerinden biri kaçıyor ve hemen Anders'e doğru yöneliyor. Mikael onu buzun sağ tarafına çekiyor ve cama doğru itiyor. Taraftarlar cama vuruyor ve pakı diğer oyuncudan almaya çalışırken ona tezahürat yapıyor. Mikael'in onu pleksiglasın içine itmesi ve diğer oyuncunun ona dirsek atmasının bir karışımı.

Tam o sırada dirsek Mikael'in yüzüne çarpıyor ve kaskını düşürüyor. Hemen ayağa kalktım ve yüzünden buza kalın bir kan damlamasını izledim. Yardıma ihtiyacı yok ve kayarak yedek kulübesine geri dönüyor. Oturup burnunu ya da ağzını muayene ettirmesini bekleyerek izlemeye devam ediyorum. Ama onu soyunma odasına geri gönderirler. Anons şu şekilde

hoparlörlerden yüksek sesle. "Altmış yedi numara, Mikael Martel tıbbi müdahale için geri gönderiliyor. Durumunun ciddiyetini öğrenmek için bekliyoruz."

Ayağa kalkıyorum ve Jake arkamdan alay ediyor. "Bu hokey. Yaralanacak. Eminim iyidir."

"Siktir git," diye tükürüyorum ve Piper ayağa kalkıyor. "Ne istiyorsun Charlotte?"

"Onun iyi olduğundan emin olmalıyım." Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atıyor ve keşke şu anda bir bağımız olsaydı da onun duygularını anlayabilseydim. Eğer bağlanmış olsaydık, iyi olup olmadığından emin olurum. Onun acı çektiğini ya da incindiğini düşünmek göğsümü ağrıttıyor.

"Tamam, onu görmene izin vereceklerini sanmıyorum Charles."

"Onu görmeme izin verseler iyi olur. Sen." Jake'i gösteriyorum. "Onu görmem için beni içeri al, hemen."

"Üzgünüm tatlım, yapamam."

"Beni soyunma odasına götür ve onlara bana tatlım ya da dikkat dağıtıcı dediğini söylemeyeceğim. Eminim şimdiye kadar insanlar duygularımı incittiğinde nasıl olduklarını biliyordur." Jake'in yüzü kızarır ama seçeneklerini tartar.

"Tamam, gidelim."

O kadar yavaş yürüyor ki onu itmek üzereyim ama elinde üzerinde barkod olan bir kordon var ve beni soyunma odası katına götürüyor. Güvenlik barkodu tarıyor ve bana meraklı ama beklenti dolu bir bakış atıyor. Bir elini Jake'in omzuna koyuyor ama beni içeri buyur ediyor. "Bay Martel onun geri dönebileceğini ama başka kimsenin giremeyeceğini söyledi."

Jake gözlerini deviriyor ama yerine geri dönüyor ve ben de kapıyı açıyorum. Mikael banktaki dolabının önünde oturmuş, dudağına bir bez tutuyor. Elimde değil. Bir saniye içinde önüne geçip bileklerini kavıyorum.

"İyi misin? Hastaneye gitmen gerekiyor mu?"

Bezi düşürüyor ve dudağı zar zor kanıyor. "Ben iyiyim."

Ona bakakalıyorum ve hafifçe şişmiş ve çatlamış dudağına bakıyorum. "O zaman neden bankta kalmadın?" Omzunu itiyorum.

"Bir şekilde dikkatini çekmek zorundaydım."

Sinirlenerek arkamı döndüm ve uzaklaşmaya başladım, yaralandığını düşünmem için beni kandırmasına kızmıştım. Bileğimi sıkıca kavradı ve etrafımda döndüm. Henüz patenlerini çıkarmamıştı ve bana bakarken çok uzun ve tehditkârdı.

"Tıbbi yardım için gittiğimden beri oyuna geri dönemem." Bileğimi bırakmıyor. "Sadece benimle konuşmanı istedim. Seninle konuşmak istedim." Bileğimi çekiyorum ama gitmeme izin vermiyor. "Özür dilerim," diyor usulca.

"Ne için?" Ben soruyorum.

"Oturabilir miyiz?"

Hafifçe ofluyorum ama yanına oturuyorum. Sadece eldivenlerini ve şapkasını çıkarmış. Böyle hayattan daha büyük görünüyor. Ve bu kadar hoşuma gitmesinden nefret ediyorum.

Elimi tutuyor, ben de bırakıyorum. Parmak eklemlerimle oynarken onlara bakıyor. Dokunuşu çok iyi hissettiriyor. Lanet olsun, umarım bu özür iyi bir şeydir.

"Sadece kendimi ve nasıl hissettiğimi düşündüğüm ve sana açıklama şansı vermediğim için özür dilerim. Günlük yazılarım ve seni nasıl incittikleri için gerçekten çok üzgünüm."

"Acıttılar," diyorum usulca ve elimi sıkıyor. Derin bir nefes alıyorum. "Günlüğü aldığım için özür dilerim." Başını sallıyor ve elimi tekrar sıkıyor, sonra bir sonraki cümlesiyle beni şok ediyor.

"Bunu yaptığınıza sevindim. Sanırım buna ihtiyacımız vardı. Herkes gibi ben de gittiğin için kızgındım, hayal kırıklığına uğramıştım. Bize bir açıklama yapmadığın için kızgındım ve

kayboldu. Eli ve Anders'in beni önemseydiğini biliyorum ama sen benimdin, ben de senin. Hayatımda hiç kimseye karşı bu kadar yoğun duygular hissetmemiştim ve senin gitmen herkesin benim hakkımda söylediklerinin doğru olduğunu hissettirdi. Ben bir bok parçasıydım ve buna değmezdim. Eski halime geri döndüm ve senin neler yaşadığını düşünmek yerine suçu sana yükledim, sadece nasıl hissettiğimi düşündüm. Daha iyisini yapmak istiyorum."

Gözlerim sulanıyor ve başımı sallıyorum. "Onun ölümünü izledim."

Beni yakalıyor ve kucağına oturtuyor. Pedleri hâlâ üzerindeyken kendini kocaman hissediyor ve ben de kollarımı ona doluyorum. Oyun sırasında terledikten sonra kamp ateşi kokusu çok yoğun.

"Özür dilerim, *mon doux*." Sevgi ifadesini kullanması karşısında gözlerim dolarak gülümsemekten kendimi alamıyorum ve ona daha sıkı sarılıyorum. "Daha iyi bir Alfa olacağım. Bu sürünün bir parçası olmam gerektiğini kanıtlayacağım, eğer bana izin verirsen. Senin için burada olmak istiyorum. Hazır olduğunuzda her şeyi anlatmaya hazırım. Daha önce dinlemediğim için özür dilerim, bencilce davrandım."

Arkama yaslanıp yüzüne bakıyorum ve oradaki dürüstlüğü görebiliyorum. "Seni terk ettiğim için üzgünüm, Mikael. Sadece çok kötü bir durumdaydım."

"Bir daha bir şey olursa birlikte olacağımıza söz veriyor musun? Artık kaçmak yok mu?"

"Artık kaçmak yok."

Mikael başını kaldırıp oyunun yayınlandığı sol köşeye bakıyor ve bana dönüp sırtarak saçlarımdan bir yumruk alıp dudaklarımı dudaklarına yapıştırıyor.

MIKAEL

Bölüm Kırk Dört

I odanın sol köşesindeki oyun yayınını kontrol edin. Sekiz dakika, muhtemelen yirmi dakika olacak. Kucağımdaki Charlotte mükemmel hissettiriyor. Mavi gözleri benimkilerle birleştğinde ona ve kendime neden bu kadar sert davrandığımı anlamıyorum. Artık kendimi tutamıyorum. Onu kavradım.

başının dibindeki yumuşak saçlarını okşuyor ve dudaklarını dudaklarıma değdiriyorum.

Tadı hatırladığımdan daha tatlı, yumuşak dudakları benimkilere bastırıyor. Canım yanıyor ama o da beni en az benim verdiğim kadar içtenlikle öperken acıyı hoş karşılıyorum. Keşke üzerimde bu kadar teçhizat olmasaydı diye düşünerek onu kucağıma alıyorum. Parfüm sıkıyor ve ben inliyorum. Takım arkadaşlarımin onun kokusunu alma fikri beni hırlatıyor ve öpücükten ayrılırken nefesi kesiliyor. Onu yanıma yatırıyorum, formamı, omuzluklarımı ve dirsekliklerimi hızla çıkarıp dolaba atıyorum.

"Mikael, ne yapıyorsun?"

Elinden tutup onu duşlara sürüklüyorum, her kabinde durup sıcak suyu açıyorum. Buhar havaya yayılıyor ve fanlar otomatik olarak açılıyor.

"Sanki benim olanı başkasının koklamasına izin verecekmişim gibi."

İnliyor ve ben onu kalçalarından ve kışından tutup sırtını tuğla duvara yaslayacak şekilde kaldırıyorum. Kışını yoğurduğumda inliyor.

"Sana ihtiyacım *var, mon sucre d'érable.*" "Ben kime aitim?" diye soruyor nefes nefese. "Sen benimsin. Çok benimsin."

"Tek istediğim buydu," diyor, dudakları dudaklarımın yanında, ben ağzını tekrar yakaladığımda, her şeyi öpücüğün arkasına koyuyorum. Özürlerimi, güvensizliklerimi, ona ne kadar ihtiyaç duyduğumu ve onu ne kadar istediğimi. Ona kader olduğumuzu, birbirimiz için yaratıldığımızı ve asla ayrılmayacağımı gösteriyorum.

Dişleri dudağımın kırık kısmında geziniyor ve ben inliyorum.

"Bir daha asla incinmiş gibi davranma."

"Asla."

"Beni uzaklaştırma."

Başımı sallıyorum, onu tekrar öpmek istiyorum.

"Bu sefer gerçekten benim olacak mısın?"

"Her zaman sana aittim, *mon doux.* Sana ait olmaktan asla vazgeçmedim. Seni sevmekten asla vazgeçmedim."

Nefes nefese kalıyor, ağırlığı hâlâ duvardan ve ellerimden destek alıyor. "Bunu daha önce hiç söylemedin. Hiçbirimiz daha önce söylemedik."

"Aptallık ettik Charlotte. Seni sevdiğimi, seni sevdiğimizi her gün bilmeliydin. Senin için iyi bir Alfa olacağım." Kışını sıkıyorum çünkü yüzüne dokunacak boş bir elim yok. "Seni sevmeme izin ver, tamam mı?"

Elleri çenemi kavırıyor, başparmakları yanak kemiklerimin üzerinde yumuşak daireler çiziyor. Gülümserken mavi gözleri parlıyor. "Tamam, ama benim de seni sevmeme izin verirsen."

Gülümsüyorum. "Tek ihtiyacım olan bu."

"Güzel, çünkü ben de seni seviyorum, Mikael."

Dudaklarım yine onun üzerinde ve bu andaki güven ve ilginin her şeyi tüketen hissini tarif edemem. Daha önce hiç kimseye onu sevdiğimi söylememiştim. Sanki bunca zamandır Charlotte'a saklanmış gibi. Sanki tüm bu korkunç şeylerden geçmemiz, travmatik küçük parçalara ayrılmanızı gerekiyordu, böylece daha güçlü ve mükemmel bir şekilde güzel bir şey olarak bir araya getirilebilecektik.

Onun neyi hak ettiğini, sürümün neyi hak ettiğini anlamam için ayrılmanızı gerekiyordu. Birbirimiz olmadan tamamlanmış sayılmayız. Bu sürü çok fazla acı üzerine kurulu ama çok fazla sevgi de var.

"Seni seviyorum," diyorum öpücükler arasında nefes nefese. Sonunda bunu söyleyebildiğim için omuzlarımdan çok fazla yük ve içsel mücadele kalkmış gibi hissediyorum. Onun benim için ne kadar önemli olduğunu tam olarak ifade edebilmek. Birlikte bir sürü olmanın her şeyden ne kadar önemli olduğunu.

"Sana ihtiyacım var, Mikael," diyor bana sürtünerek, ama yatağın arasında hiçbir şey hissetmiyorum.

"Hızlı olman gerekecek."

"Umurumda değil. Benim olanı bana ver," diyor talepkâr bir ses tonuyla. Yardım edemiyorum ama sırtıyorum, onun bu yanını çok özliyorum.

"Sikimi mi istiyorsun, *mon sucre d'érable*?"

"Her şeyi istiyorum."

İnliyorum ve onu ayağa kaldırıyorum, böylece pantolonumu indirebiliyorum ve pantolonumu olabildiğince hızlı bir şekilde aşağı iterken vel- cro çok gürültülü. Onu almaya gidiyorum.

ama Charlotte beni daha fazla öpmek için boynumdan tutup aşağı indirmeye başladı bile. Karşı koyamadığımdan ya da boynumu zorlamak istemediğimden, onu da aynı pozisyona getirmek istiyorum.

"Taytlarım," diyor ve ben elbisesine ve taytlarına bakıyorum, sonra dudaklarımı yalıyorum.

"Siktir et onları." Elbisesini kalçalarının üzerinden kaldırıyorum ve etek ucunu kasıklarından kavrayarak bir delik açıyorum. Onu tekrar kaldırıp duvara doğru iterken çıkan ses tatmin edici. Külotunun ne kadar ıslak olduğunu hissederken elim aramıza giriyor. "Alfa'n için hâlâ çok ıslaksın, değil mi?"

"Her zaman," diye pantolonunu indirirken ben malzemeyi yana itiyor ve başparmağımı klitorisine birkaç kez vuruyorum.

"Kahretsin, bunu nasıl çabuk yapacağım? Seni yiyip bitirmek istiyorum, *mon sucre d'érable*. Seni ve bu amcığ ı özledim." Klitorisini yumuşakça tıngırdatarak ifadeyi vurguluyorum. "Hem de çok."

"Lütfen, Mikael."

"Ancak bunu daha sonra daha yavaş yapacağımıza söz verersen. Seni tatmak ve ertesi gün yürüyemeyeceğ in kadar çok kez düğümlemek istiyorum."

Sözlerim karşısında inliyor ve başını sallıyor. "Bu gece benim yatağ ımda uyuyacaksın."

"Evet! Lütfen, lütfen, Mikael."

"Yalvardığı ında hep çok tatlı oluyorsun."

Sikimi yumruklayıp daracık amına doğru itiyorum, öne doğru eğilip boynuna doğru inliyorum, o da beni tamamen içine alıyor. Islaklığı etrafımı sarıyor ve her zaman nasıl hazır olduğunu hatırlayarak iç çekiyorum. Kokusu her yeri dolduruyor ama buhar odanın içinde dolaşmasına yardımcı oluyor. Dumanı tüterken inliyorum ve kayganlığ ının şaftımdan aşağı ve taşaklarıma damladığını hissediyorum.

Kalçalarını ve kıcını sıkıca kavrayıp onu yukarıda tutuyorum, arkalarında parmak ucu şeklinde morluklar bıraktığımı biliyorum. O kadar yumuşak hissediyor ki bunun bitmesini hiç istemiyorum. Elleri yarı nemli saçlarıma dolanıyor ve elbisesinin çıkarılmış olmasını ve onu becerirken göğüslerinin zıplamasını izlemeyi her şeyden çok diliyorum. *Daha sonra.*

"Benim için gelecek misin?" Kulağına karşı neredeyse bir hırıltı.

"İçime boşalacak mısın?" diye soruyor ve ben inleyerek onu daha sert ve daha hızlı itiyorum. Sırtını duvara çarptığı için neredeyse kendimi kötü hissediyorum. Ama her itişten sonra inlediğinde kendimi affediyorum.

"Bu dar, ıslak amcığı dolduracağım, küçük Omega. Seni benim olarak işaretleyeceğim."

"Evet, evet, evet. Mikael." Saçlarımı o kadar sıkı kavırıyor ki yaklaştığını anlıyorum, amının küçük çırpınışları beni ürpertiyor. Tek istediğim bu olmasına rağmen düğümümü içine sokmaktan kendimi alıkoymak zorundayım.

"Kahretsin, beni deli ediyorsun."

Dişleri boynumu sıyrıyor ve titriyorum, kıcını kavırıyorum, ona düğümümü vermeden yapabildiğim kadar sert itiyorum - bu bir işkence.

"Mikael," diye bağılıyor neredeyse, ben hareketlerimi ritmik tutmaya çalışırken amcığı içimdeki hayatı sıkıştırıyor. Gazmım bana ulaşıyor ve onu döllerimle dolduruyorum. Boynuna doğru nefes nefese kalıyorum ve kolları omuzlarıma, bacakları belime dolanmış bir şekilde hayata tutunuyor.

Yüzüne bakmak için geri çekiliyorum ve gördüğüm tek şey hafiflik, ifadesinde yazılı olan tam bir mutluluk. Beni hiç kimsenin güldürmediği kadar güldürüyor. Öne doğru eğilip onu öperken yüzümü kaplayan aptal sırıtışa engel olamıyorum.

"Tanrım, seni özledim."

"Ben de seni özledim, akçaağaç şekerim."

Yüzünü buruşturuyor. "Bu sadece Fransızca'da sevimli, bir daha asla." Gülüyorum ve kalçalarını bir kez daha sıkıyorum.

"Oyun neredeyse bitti. Jake'e seni bizi beklemen için ana ofise götürmesini söyleyeceğim." Jake'in ismine hafif bir tepki veriyor ve bunu ona daha sonra sormak üzere not alıyorum. "Kokundan arınman için duş almam lazım, sonra eve gidebiliriz."

"Beni düğümlerle yıkayacağın yere mi?" "Ve iyi bir kız olursan atıştırma." "

Yanakları kızarıyor ve başının yanını öpüyorum. Onu yere bırakıyorum ve elimden geldiğince temizlemek için bir havlu alıyorum. Stadyuma geri dönmesine izin veremememin nedenlerinden biri de bu. Kimsenin Omega'mı koklamasını istemediğim gerçeğinden daha fazlası. Ama bu aynı zamanda onun için bir güvenlik önlemi.

İğrenmiş gibi bir ses çıkarıyor. "Bu külotu çıkarabilir miyim?"

İnliyorum ama taytını ve külotunu çıkarırken başımı sallıyorum. Onları fermuarla çantama koymayı planlıyorum. Ama elbisesinin altında amının çıplak olduğunu bilmek beni hem tahrik ediyor hem de varlığından bile haberdar olmadığım karanlık, sahiplenici bir yanımı ortaya çıkarıyor.

Anders'in dolabına bakıyorum ve kızacağını biliyorum ama ne olduğunu öğrenince bana hak verecektir. Dolabını karıştırdım ve boxer külotunu aldım.

"Şunları giy," diyorum, omuz silkip alıyor ve kaydırarak giyiyor. "Bunlar üzerimde kalmayacak." Gözlerimi deviriyorum, dizlerimin üstüne çöküyorum ve

lastiğin üstündeki düğüm. "Bu aptalca görünüyor."

"İyi ki sadece ofise gidiyorsun ve o zaman kimseyi görmeyeceksin."

"Evet, iyi bir şey." Göğsümün ortasını öpüyor, ben de başının üstünü öpüyorum. "Beni bekletme."

"Cesaret edemezdim," diye cevap verdim. Son zil sesini duyunca. Pazılarından tutup onu güvenlikten Jim'in beklediği kapıya götürüyorum. "Jim, Jake'in Charlotte'u ofise götürmesi gerekiyor. Oraya sağ salim varmasını sağlayabilir misin?"

"Elbette, Bay Martel." Başımı salladım ve Charlotte'un başının yan tarafını bir kez daha öptüm.

"Birazdan görüşürüz." Bana gülümsüyor ve hayatımda bir zaferi kutlamak için bu kadar heyecanlanmamıştım.

Charlotte

Bölüm Kırk Beş

I Muhteşem ama bir o kadar da uzun bir hafta oldu. Mikael ve ben barıştık, ama uzun bir tatile çıkmadan önce sadece bir gece birlikte olduk.

bir yolculuktu. Yine de çocukların hakkını vereceğim. Onlar yokken kurdukları iletişim, kendimi rahat hissetmem için gereken her şeydi. Eve gönderilen çiçeklerden, çikolata kaplı çileklerden, tayt ve külotlardan bahsetmiyorum bile.

Beni her gece arıyorlar ve ben de her biriyle konuşuyorum. Telefonu yüzüme doğru tutarken bu gece de farklı değil. Benimle konuşurken Anders'in başı yastıklarla çevrili. "Taşınmalısın," diyor aniden.

"Ne?" Lezzetli kekimi çiğnemeyi bırakıp ekrana bakarken "Ne?" diyorum.

"Eve taşın, böylece mümkün olduğunca çok birlikte vakit geçirebiliriz. Sanırım hepimiz bunun nereye gittiğini biliyoruz. O zaman endişelenmene gerek yok.

ve istersen okulu bitirebilirsin." "Bu çok fazla, Anders."

"Öyle mi? Sen bizim koku eşimizsin. Birlikte olacağız. Neden dalga geçelim ki?"

"Ona söyledin mi?" Eli'nın arka planda söylediğini duyuyorum ve Anders ona boktan bir bakış atıyor.

"Bana ne söyleyeceksin?" Ben soruyorum ve Anders iç çekiyor.

"Sürü sözleşmesi hakkında sana söylemediğimiz bir şey var." Kaşlarım kalkıyor ve bana söylemedikleri şey hakkında içten içe çıldırıyorum. "Bir Omega'yı bağladığımızda, ekiple birlikte seyahat etmelerine izin verilir."

"Ne?" Aynı anda hem şaşırdım hem de meraklandım.

"Bu, gelecekteki Omega'nın masraflarını karşılamak için yaptığımız maaş kesintisinin bir parçası. Ekibi etkilemediğinden emin olmak için doksan günlük bir süre olacak ama etkileyeceğini düşünmüyorum."

"Bunu ister miydin? Dikkat dağıtıcı olmaz mı?"

"*Kulta*, senin yanımda olmaman dikkatimi dağıtan en büyük şey. Biz yoldayken sen de ders alabilirdin."

Omuz silkiyorum ve iç çekiyorum. "Artık bir diplomayı gerçekten önemseydiğimden bile emin değilim."

Eli'nın yüzü köşeye fırlar. "Zengin olduğumu ve bu işten tonla para kazandığınızı biliyorsun, değil mi? Çalışmak zorunda değilsin. Eğer yapacak bir şey istiyorsan, makrome satabilirsin."

Hatırlamasına sevindiğim için kızardım. "Bir şey yapmayalı uzun zaman oldu."

Eli, "Uçak yolculuklarında tüm kurnazlıklarını getirebilir ve kazandıktan sonra sikime binebilirsin," dediğinde kahkahayı patlattım.

"Bu planla ilgili bir sorun var." "Neymiş o?" diyorlar hep bir ağızdan.

"Biz bağılı değiliz, sizi aptallar," diyor Mikael'in sesi, onu ekranda göremesem de.

"Bunu düzeltmek kolay," diyor Eli.

Sanki bugün bulunduğumuz yere gelmek için cehenneme gidip gelmemişiz gibi, bunu bu kadar rahat söylemesi ağzımı açık bırakıyor. Ondan ya da Anders'ten bir 'seni seviyorum' bile almadım, bu kafa karıştırıcı. Orada olduğunu biliyorum, her zaman oradaydı, sadece hiç söylenmedi.

"Sen ne zaman istersen biz bunu değiştirmeye hazırız *Kulta*."

"Belki siz eve döndüğünüzde bu konu hakkında biraz daha konuşabiliriz?"

Telefon Anders'in elinden kapıldığı gibi bulanıklaşıyor ve şimdi tek gördüğüm Mikael'in güzel yüzü. "Cumartesi günkü maçımıza geliyor musun?" Başımı sallıyorum. "Jake'in bu sefer locası var, yani kimsenin yanına oturmak zorunda değilsin."

"Orada olacağım. Foxes kapüşonumu giyeceğim." "Hayır, giymeyeceksin. Sana bir forma göndereceğim."

"Üzerinde birinin numarası varsa o da benimkidir," diyor Eli odanın içinden bir yerden.

"Belki de bir Alexi forması almalıyım."

"Beni test etme Charlotte," diyor Mikael ve ben gülüyorum.

"Her birinden birer tane gönder bana. Bir fikrim var."

Mikael başını sallıyor ve telefona doğru eğilip çok sessiz bir şekilde şöyle diyor. "Seni seviyorum, iyi geceler."

Telefon Anders'e geri verildiğinde ağzı açık bir şekilde Mikael'e bakar. Önce telefona sonra da Mikael'e bakarken yaşadığı şokun geçmesi biraz zaman alır.

"İyi geceler bebeğim, birkaç gün sonra görüşürüz," diyor Eli, ben de ona bir öpücük gönderiyorum ve Anders tekrar telefona bakıyor.

"Ciddi misin?" diyor inanmayarak, bunu ilk söyleyenin Mikael olmasına sinirlendiğine şüphe yok.

Mikael, "Ertelersen kaybedersin, göt herif," diyor ve ben gülüyorum.

"Belki Cuma günü eve döndüğünde bana nasıl hissettiğini anlatabilirsin?" Anders'e bunu öneriyorum ve o da başını sallıyor.

"Bir dahaki sefere telefonumu banyoya götüreceğim ve onun yerine göğüslerinle oynamanı sağlayacağım." Tekrar gülüyorum ve o da başını sallıyor. "İyi geceler, *Kulta*."

"İyi geceler, Anders."

Hank'in yanına sokuluyorum ve kendimi hiç hissetmediğim kadar hafif hissediyorum. Yanlarına taşınmamı ve benimle bağ kurmalarını istiyorlar. Bir yanımda hâlâ korkuyor ama diğer yanımda ısırık izlerinin güvenliğini özlüyor.

O gece üçüyle bağ kurduğumu hayal edebilirim de etmeyebilirim de.

Bugün maç günü ve ben de iğrenç ama sevimli jer- seyimi giyeceğim için heyecanlıyım. Piper'dan yardım aldım, numaraları söküp soyadlarını ekledim. Böylece Beckford, Martel ve Larsen'i sırtımda temsil ediyorum. Piper'ın çalışması gereken büyük bir sınavı var, o yüzden gelememi. Ama en azından ben bir kutunun içindeyim, bu yüzden başkalarının kokuları hakkında endişelenmeme gerek yok.

Nedense bugün daha da berbat hissediyorum. Yakında adet görmeye başlamalıyım. Janet bastırıcı ilaçlarımı daha da düşük bir doza indirdi.

Ona çocuklarla her şeyin nasıl gittiğini anlattım. Terapistinizin sizin için mutlu olmasından heyecan duymak aptalca mı? Muhtemelen, ama umurumda değil. Bana en gelişmiş hastam dedi ve şimdi duvarıma yapıştırmak için bir poster istiyorum.

Bir şey tetiklemediği sürece kızgınlık dönemine girmemin pek olası olmadığını, ancak tetikte olmamı söyledi. Birkaç gün içinde kan tahlili için doktorumla bir randevu ayarladım, umarım ne zaman başlayacağına dair bir fikrim olur. Yakında olabilir, ama hayatın benim için seçimler yapmasını beklemekten bıktım. Belki de kızgınlığım sırasında bağ kurmak isteyeceklerini umuyordum. Tüm araştırmalarımın sonra, kızgınlık sırasında çok daha zevkli olduğu ve ağrıya çok yardımcı olabileceği anlaşıyor.

Hafif bir kramp girince yan tarafımı tutuyorum ve oturuyorum. Locada başka kimseyi tanımadığım için kendimi biraz yabancı hissediyorum. Bu yüzden olduğum yerde kalıp oyunun başlamasını bekliyorum. Tam o sırada yanıma tanıdık kokulu bir Beta oturuyor. Yemin ederim geri dönüştürülmüş kağıt gibi kokuyor. Çok garip ve bugün daha da kötü kokuyor.

"Hala buralarda mısın?"

"Dostum, senin olayın ne?"

Bana bir aşağı bir yukarı bakıyor. Kaşları çatıldı ve buza doğru baktı. "Eli Beckford bir sonraki Sidney Crosby olabilir. Bir Omega'nın onu düşürmesine izin vermeyeceğim."

"Onun kim olduğunu bilmiyorum, o yüzden o kadar da iyi biri olmasa gerek."

"Aman Tanrım. Telefonlarını ellerinden alıp o gece yayınlamanın işleri hızlandıracağını düşünmüştüm ama işte buradasın. Hâlâ acınacak haldesin ve sana ilgi göstermelerini bekliyorsun. O hafta sonu becerdikleri kızlardan bahsettiler mi?"

"Yalan söylüyorsun." Saçmaladığını biliyorum. Sarhoş olsunlar ya da olmasınlar bunu asla yapmazlar. Eğer benim gibilerse, muhtemelen herhangi birinin kokusundan iğreniyorlardır. Ne kadar gerçeklikten uzak olsalar da sözleri beni hâlâ çok etkiliyor.

"Öyle miyim?"

"Bana söylediğin her şeyi onlara anlatacağımı biliyorsun, değil mi? Sanki şu anda gerçekten aptalca davranıyormuşsun gibi."

"Biz sadece onların geleceği hakkında konuşuyorduk ve sen bunu bağlamından kopardın. Mikael'in her zaman söylediği gibi. Hokey her şeyden önce gelir. Öyle değil mi?"

"Artık değil."

"Senden uzakta geçirdikleri tüm geceler ve ne yaptıkları hakkında endişelenmiyor musun? Bir keresinde Mikael'e penisilin iğnesi yaptırmak zorunda kalmıştım." Telefonunda bir şeyler yazıyormuş gibi davranıyor ve ben de kutunun etrafına bakıyorum. Burada fazla insan yok ve kendimi gerçekten kötü hissediyorum. İçkime bakıyorum. Gazlı ve başım ağrıyor.

"Kes şunu." Sadece bu sürüngenin beni rahat bırakmasını istiyorum, böylece oyunun tadını çıkarabilirim. Çocuklarla birlikte olur olmaz, Jake'in söylediği her şeyi onlara anlatacağım. Bu adam birlikte çalışmalarını gereken biri değil.

"Heyecanlanıyor musun?" diye soruyor. "Siz Omegalar hep aynısınız. Alfaları ezip geçiyor, Betalara asla şans tanımıyorsunuz. Tek yaptığınız dikkat dağıtmak ve toplumu sömürmek. Eli'nin dikkatini dağıtmanıza ve uğruna bu kadar çok çalıştığım şeyi mahvetmenize izin vermeyeceğim." Nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum. Kendimi tuhaf hissediyorum, bu sabahkinden daha kötü ve dilim ağırlaşmış gibi.

Yüzümü yelpazeliyorum; burası sıcak olmaya başladı. Karnıma bir sancı saplandı ve irkildim. Jake'in yüzünü şeytani bir gülümseme kaplıyor. "Bakalım yine yanında olmadıklarında nasıl hissedeceksin." Beni kolumdan tutuyor ve ben de ortamı tutuyorum. Kahverengi saçlı minyon bir kadın

merakla bize bakıyor.

"Tatlım, iyi misin?" Ona göz kırpıyorum ve başımı tutuyorum. Neler oluyor?

Jake, "Onu revire götüreceğim ve çocuklara haber vereceğim," diyor ve beni asansörden aşağı sürüklerken inliyorum. Acı dayanılmaz. Bu kadar acıdığını hatırlamıyorum. Muhtemelen Mikael hemen benimle ilgilendiği içindir. "Omegalar cidden toplumun en işe yaramaz üyeleri. Büyülü kedi gerçekten baş ağrısına değmez." En azından benden tiksiniş gibi görüldüğü ve daha tehlikeli bir durumda olmadığım için mutluyum. Jake sırtınca bunu yanlış anladığımı düşünüyorum. "Kullanılmış mal isteyeceklerini sanmıyorum ve sen de kindar küçük bir şeye benziyorsun. Seni tekrar yalnız bıraktıkları için onları nasıl affedebileceksin?" Beni koridorda sürükledi ve kimliğini kullanarak bir kapıyı açtı. Beni o kadar sert içeri itti ki yere düştüm. Orada öylece top gibi kıvrılıp kaldım. "Siktiğimin zavallısı. Merak etme, yakında biri seni bulacak. Sadece senin değerli sürün olmayabilir."

"Neden?"

"Ben bir iş bitiriciyim. Müşterilerimin uzun ve kazançlı bir kariyere sahip olmalarını sağlamak için buradayım ve bunu seninle yapamazlar."

"Seni asla affetmeyecekler."

"Ve eğer seni kızgınlık döneminde başka bir Alfa ile yakalarlarsa sana asla inanmazlar."

Telefonumu çıkarmak için arka cebime uzanıyorum ve ön kolumu sertçe çekerek cihazı benden alıyor. Bana vahşice sırtıp odadan çıkarken son hayat çizgim de onun ellerindeydi.

Kapıyı çarpıyor ve bir sandalyeyi ya da başka bir şeyi kapı koluna doğru sürüklediğini duyuyorum. Birkaç dakika bekliyorum ve açmaya çalışıyorum. Kramplar neredeyse beni güçten düşürüyor ve korku her yanıma sarmış durumda. Nasıl yapacağım

Bundan kurtulabilir miyim? Söylediği hiçbir Şey yaptıklarını haklı çıkarmıyor ve bir psikopatla karşı karşıya olduğumu biliyorum. Buraya başka Al-Fa'lar gönderecek gibi görünüyor. Bunun olmasına izin veremem. Odaya bakıyorum, fizik tedavi merkezine benziyor.

Tenim çok sıcak ve gözyaşlarım yüzümden aşağı akarken serin hissediyorum. Masalardan birini sürükleyip kapının önüne koyuyorum. İçime acı saplanırken karnımı tutuyorum. Zihnim her saniye daha da bulanıklaşıyor ama burada barikat kurmam gerektiğini biliyorum. Bir masa daha alıp kapının önüne koyuyorum. Sırada pedallı bir bisiklet var ve neyse ki alt kısmında tekerlekleri var. Kapının önüne gelişigüzel bir Şeyler atıyorum, birinin kapıyı açamayacağını umuyorum. İyi bir önlem için birkaç sandalye atıyorum ve her Şeyin yerine kilitlendiğinden emin oluyorum.

Oyun bitene kadar bilmeyecekler. Gelip beni bulmaları saatler sürecektir. Tabii bu arada beni başka kimse bulmazsa. Giysilerimi çıkarırken çirkin, yağlı gözyaşları döküyorum, malzemenin ağrıyan kaşıntısının gitmesini ve tenimi serinletmesini istiyorum.

Ya bu da elimden alınırsa? Onlara ihtiyacım var. Onlara çok ihtiyacım var.

Bulanıklığım içinde tek yapabildiğim kendimi parmaklamak, ki bu da beni rahatlatmıyor.

Acıyı dindirmek için zavallı bir girişim ama elimdeki tek Şey bu.

Kimsem yok; hiçbir Şeyim yok.

ANDERS

Bölüm Kırk Altı

T Charlotte'un kutuda olmasının tek olumsuz yanı, oynarken onu görememem. Oyun sorunsuz gidiyor. Mikael sadece iki kez günah keçisi oldu. Penguenlerin sadece iki gol atmasına izin verdim ve Eli'nin hat trick yapmasına sadece bir gol kaldı. Son düdüğü çalarken galibiyetle ayrılıyor ve tek istediğim tüm bu kıyafetleri çıkarıp kızımıza kavuşmak.

Oyun sonrası röportajları, koçların moral konuşmalarını boş ver. Charlotte'u kollarımda istiyorum. Mikael'in onu ilk sevdiğini söylemesine hâlâ kızgınım. Bu saatten sonra söylememek benim hatam ama bu gece söylemeliyim yoksa patlayabilirim. Nasıl hissettiğimi bilmesi gerekiyor. Bu sürüyü bağışlarla, bir evi paylaşarak, mümkün olan her an birlikte olarak ilerletmeliyiz.

Charlotte'a hızlı bir mesaj göndererek geride kaldığımızı bildirdim.

Yakında kutuda buluşuruz, *Kulta*. En fazla yarım saat.

Ama önce bu bürokratik saçmalıkla uğraşmamız gerekiyor. Soyunma odasına doğru kayarken kıcıma müstehcen miktarda sopa darbesi alıyorum. Ellerini uzatan taraftarlara eldivenlerimizle dokunuyoruz. Yedek kulübesinde otururken içimizde en bitkin görünen Eli.

Jake yüzünde ıslıl ıslıl bir gülümsemeyle soyunma odasına gelir. "Harika maçı çocuklar. Eli, gelecek hafta için Nike ile bir anlaşma yaptım."

Eli suyunu yudumluyor ve başını sallıyor. İçime çektim ve Jake farklı kokuyor. Gerçekten çamaşır suyu gibi kokuyor. Bu rahatsız edici kokudan sıyrılıyorum ve üstümdekileri çıkarıyorum.

"Larsen, Beckford, Babinin ve Martel, bu gece basın için güvertedesiniz."

"Siktir," diye tıslıyor Mikael ve Eli hep bir ağızdan.

"Jake, Charlotte'a bizi beklemesini söyler misin?" "Oh, sanırım gitti," diyor.

"O ne?"

"Bir şeyle ilgilenmesi gerektiğiyle ilgili bir şey mi?" "Kendini iyi hissediyor muydu?" Mikael soruyor.

"Bana iyi göründü, Carter adında birinden bahsetmesi dışında?" "Kim?" Eli hırlayarak soruyor.

"Onu görürsem haber veririm ama basın için size ihtiyaç var." "Ne oluyor lan?" Eli yanımda diyor.

"Şu işi bir çözelim, sonra gidip onu bulabiliriz."

Yaklaşık yarım saat basın için oturuyoruz. Oturmak zorunda kalmaktan nefret ediyorum ama kaleci olarak bu sık sık oluyor. En skorlu oyuncularımız Eli ve Alexi için de aynı şey geçerli. Mikael

burada olmasının tek sebebi bu gece ciddi vuruşlar yapmış olması. Dürüst olmak gerekirse, basınla arası pek iyi değil. Bu yüzden Koç ondan sadece çok gerekli olduğunda bunu yapmasını istiyor.

Hoczel'in karısı olduğunu anladığım bir kadın yanımıza geldiğinde Charlotte'u bulmak için nihayet özgürüz. "İşte buradasınız."

"Ne oldu?" Eli soruyor.

"Bu gece maçınız için burada olan kız."

"Charlotte," diye bitiriyor Mikael.

"Evet, şu adam." Jake'i işaret ediyor. "Maç başlamadan önce onu locadan çıkardım ve iyi görünmüyordu. Sadece iyi olduğundan emin olmak istedim."

"O ne?" Hırlıyorum ve o geri çekiliyor. Sesim yumuşuyor. "Özür dilerim. Sana sesimi yükseltmek istememiştim. İyi görünmüyor muydu?"

"Kendini iyi hissetmiyormuş gibi."

Mikael, Eli ve ben Jake'e yaklaşırken, "Teşekkür ederim," diyorum. Onu takım elbise ceketinin yakasından tutup yan taraftaki boş koridora sürüklüyorum.

"Hangi cehennemde o?" diye sordum. Eli ve Mikael bana parantez açıyor. Mikael parmak eklemlerini kırıyor ve Eli elini Jake'in omzunda tutuyor.

"Çocuklar, neler oluyor?"

"Charlotte hangi cehennemde?"

"Sana gittiğini söylemiştim." Ona başka bir soru soramıyorum çünkü Mikael tam böbreğine yumruk atıyor. Aldığı darbeden dolayı nefesini tutmaya çalışırken vücut ağırlığını yukarıda tutmak zorunda kalıyorum. "Çocuklar, ben sizi korumaya çalışıyordum. Tüm bu sürü olayı çok hoş ama uzun sürmeyecek. Eğer hepiniz başarmak istiyorsanız, o amcıktan kurtulmalısınız."

Bu sefer burnunun tam ortasına vuran ben oldum. "Bir daha asla onun hakkında böyle konuşma. Nerede o?"

Kekeliyor. Böbreğine aldığı darbenin hâlâ ağrıdığını ve kanayan burnunu tuttuğunu biliyorum. "Seni burada ve şimdi öldürmemi istemiyorsan, bana onun nerede olduğunu söyleyeceksin."

"PT odası," diye soluk soluğa bağılıyor.

"Jim!" Eli diyor. En sevdiğimiz güvenlik görevlisi köşeyi dönüyor. "Onu sarhoş tankına kilitleyin ve polisi arayın."

"Anladım, siz iyi misiniz?"

"Olacak," diye cevaplıyor Eli. Hepimiz koşarak ameliyathaneye giderken o pisliğin yere düşmesine izin veriyorum. Kapıyı iterek içeri girmeye çalışan tanımadığım iki alfa var.

"Sana söylüyorum dostum, kızışmış bir Omega kokusu alıyorum. Sadece kapıyı açmalıyız."

"Kahretsin, çok güzel kokuyor. Neye benzedikleri umurumda bile değil."

"Siz pislikler kaybettiniz mi?" Mikael havlıyor ve onları uzaklaştırırken hemen şiddete başvuruyor. Bırakın üçümüzü, Mikael'e karşı bile şansları yok. İğrenç pisliklerin ikisi de geri çekiliyor, ellerini teslim olmuş gibi havaya kaldırıyorlar. Elimde olmadan yere atılmış sandalyeyi fark ediyorum.

"Buradan defolup gitseniz iyi olur," diye homurdanıyor Eli ve iki sık kafalı sonunda bu fikri anlayıp sıvışıyor.

Kapıyı itiyorum ve önemli miktarda dirençle karşılaşıyorum. Mikael ve Eli kapıyı itmeme yardım etmek için omuzlarını kullanıyorlar. Hâlâ direnç var ama biraz kımıldıyor. Kapının diğer tarafından gelen iniltiyi duyar duymaz sanki bir canavar tarafından alt edilmiş gibi oluyorum. Üçümüz kapıya doğru itişip teker teker geçmemiz için yeterince yer açarken damarlarımda adrenalin dolaşıyor.

İlk gördüğüm şey, kapının önüne koyduğu bok yığınları. Bir antrenman bisikleti, birden fazla sandalye ve masaj masaları. Ama bir sonraki gördüğüm şey

beni milyonlarca küçük parçaya ayırıyor. Charlotte odanın ortasındaki buz banyosunda gözleri faltaşı gibi açılmış titriyor. Gözbebekleri şişmiş ama beni tanıdığı çok açık.

"A-A-Anders?"

Bir kol dolusu havlu kapıyorum ve bir saniye içinde onun yanında diz çöküyorum. Alnı sıcak hissediyor ama kolları buz gibi soğuk. "Buradayız, *Kulta*. Buradayız. Sana zarar veren oldu mu?"

Başını hayır anlamında sallıyor. "J-J-Jake."

Saçlarını yüzünden uzaklaştırıyorum ve başımı sallıyorum. "O halledildi."

Ben havluları etrafına sararken Eli onu koltuk altlarından tutup göğsüne yaklaştırıyor.

"Çok ateşliydim."

"Sorun yok, bebeğim. Seni yuvana götüreceğiz," diyor Eli.

"O orospu çocuğunu öldüreceğim," diyor Mikael, Charlotte'un inlemesine neden olan bir sandalyeyi odanın öbür ucuna fırlatırken. Sırtını okşarken yüzündeki suçluluk duygusunu görebiliyorum. "Özür dilerim Charlotte. Seni yuvana götüreceğiz."

"Benim... benim... yuvam?"

"Evet, bebeğim. Senin yuvan. Piper'ı arayıp bazı eşyalarını bırakmasını isteyelim mi?"

"Tamam."

"Onu buradan nasıl çıkaracağız?" Mikael sorar.

"Ben arabayı alıp yan girişe getireceğim. Mikael, koridorda her şeyin temiz olduğundan emin ol. Gerekirse ekstra güvenlik çağır." Mikael başını salladı ve Eli Charlotte'u bana teslim etti. Çıplak, donmuş ve ıslaktı. Onu kendime yakın tutuyorum ve kokumu içine çekerek titriyor.

"Hemen döneceğiz bebeğim," diyor Eli, Charlotte'un saçlarını öperek. Charlotte'u buradan güvenli bir şekilde çıkarmak için her şeyi halletmeye başladıklarında Mikael de aynısını yapıyor.

Kollarımda titriyor ve inliyor.

"Seninle ilgileneceğiz *Kulta*. Sorun yok." Saçlarını usulca okşadım.

"Ben... çok... çok... korkmuştum."

"Siktir." Onu sıkıca kavradım. "Bir daha asla gözümün önünden ayrılmana izin vermeyeceğim."

"Sen... sen... buradasın, önemli olan tek şey bu."

Kızgınlığının sınırında sallanıp durduğunu söyleyebilirim. Hâlâ benimle ve muhtemelen kötü bir zamanlama ama umurumda değil.

"Her zaman senin için burada olacağım, *Kulta*. Seni seviyorum; sen benim Omega'msın."

Geri çekiliyor. Dudakları her zamanki tonunda ve ben hâlâ çok sıcak olan yanağına dokunuyorum.

"Ben de seni seviyorum. İstiyorum... Bağları istiyorum."

"Charlotte, bu çok fazla. Bu kararı şimdi vermek zorunda değilsin."

Yüzümü tutuyor ve ciddi bir bakışla gözlerimin içine bakıyor, sanki akli kendisiyle savaşıyormuş gibi. Ateşini olabildiğince bastırdığı çok açık.

"Beni inkar mı edeceksin?"

Başımı salladım. "Asla."

"Ben... Sana istediğimi söylüyorum. Lütfen, Anders." "Tamam, bağ kuracağız."

İnliyor ve hafifçe kendi üzerine kıvrılıyor. Göğsüm o kadar yüksek bir mırıltıyla gürliyor ki sözlerini zar zor duyabiliyorum. "Alfa, acıyor."

Onu göğsüme bastırıyorum, bir şey yapmadan önce onu bu stadyumdan çıkarmam gerektiğini biliyorum. "Bunu daha iyi hale getireceğim. Çok cesur ve akıllısın, çok iyi bir Omega'sın." Sızlanıyor ve bana doğru eğiliyor.

"Lütfen, Alfa." Elimi kalbine doğru çekiyor.

"Tanrım." Buz banyosunda vakit geçirmesine rağmen sıırsıklam. Cildi şimdiden ısınmaya başladı. Eğer kızgın olmasaydı, normal sıcaklığa dönmesi muhtemelen en az bir saatini alırdı. "Charlotte, yuvana varana kadar beklemeliyiz."

Söylediklerimi ret olarak algıladığı için gözyaşları yüzünden aşağı süzölüyor. Yüzünü avuçluyorum, donuk bakışlarıyla göz teması kuruyorum. "Charlotte Hodges, seni evine, yuvana götüreceğim ve seni düşünemeyeceğın kadar iyi becereceğim, sonra da seni tam buradan ısıracağım." Boynunun sağ tarafını gösteriyorum. "Seni sonsuza dek Omega'm olarak işaretleyeceğim. Bunu istiyorsun, değil mi?"

Bana birkaç kez göz kırpmıyor ve başını sallıyor.

"Aferin kızıma. Sadece birkaç dakika daha beklemek zorundayım."

Sızlanıyor ve kalçama sürtölüyor ama şikâyet etmiyor. Kokusu zengin ve yoğun ve tek yapmak istediğim onu şişelemek ve daha sonra odada kokusunu alabilecek herkesi öldürmek.

Mikael hışımla odaya girdi. "Çabuk olmalıyız."

Bir kolumla Charlotte'u tutarak ayağa kalkıyorum. Mikael küfredip tişörtünü yırtarak Charlotte'un alt yarısını örtmek için kullanırken fark ettiğimden daha fazla çıplak ten görölüyor olmalı.

Uzun ve penceresiz koridorlarda hızla yürüyüp sadece oyuncuların girebildiğı yan girişe doğru ilerlerken Mikael'in eli hep omzumda. Biz aceleyle dışarı çıkarken Jim kapıyı bizim için açık tutuyor ve

Eli'nin cipinin görüntüsüyle karşılaştım. Mikael bizim için kapıyı açtığında sanki son yirmi dakikadır nefes almıyormuşum gibi hissediyorum. Kucağımda Char- lotte ile içeri kayıyorum ve Mikael yanımdaki koltuğa oturuyor.

"O iyi mi?" Eli gaza basarken sorar. Park yerinden hızla çıkarken lastikler korkunç bir gıcirtı sesi çıkarıyor.

"Bağlanmak istiyor."

"Ne?" Eli ve Mikael aynı anda söylüyorlar.

"İstedğini söyledi."

"Kızgınlık dönemine giriyor. Ne istediğini bilmiyor."

Charlotte kafasını kaldırıp Mikael'e bakıyor ve onu boğazından tutup dudaklarını kendi dudaklarına götürüyor. Dudaklarının yanında "Beni işaretle," diyor.

"Tamam, belki de ne istediğini biliyordur. Ama bunun hakkında daha fazla konuşmalıyız," diyor Eli.

"Hayır," diyor Charlotte, Mikael'i daha sert öperek. Kucağımda hâlâ çıplak. Pantolonum onun kayganlığı ve buz banyosunda ıslandığı zamanki ıslaklığın karışımıyla sıırılsıklam.

Kendini bana sürterken ve Mikael'i öpmeye devam ederken araçtaki kokusu yoğun ve ağır. Ağzına karşı inliyor ve bir eli gömleğimi yumruklarken vücudumu sürtünmek için kullanıyor.

"Kahretsin," diye tıslıyorum kalçalarını kavrayıp amını pantolonuma daha da bastırırken. Eli ön koltuktan boğazını temizliyor.

"Piper'ı aradım. Bazı eşyalarını ve biraz yiyecek bırakacak. Ayrıca biz... şey... meşgulken Jake'e karşı suç duyurusunda bulunulmasına yardımcı olacak."

Eli onun adını söylediğinde Charlotte inliyor ve ben tüm bu acıyı ondan almak istiyorum. Bir insanın yaşaması gerekenden çok daha fazlasını yaşadı. İyileşiyor ve Jake'in yaptıklarının onu geriye götürüp götürmeyeceği konusunda hiçbir fikrim yok. Kendini odaya kapatmakla akıllılık ettiği için çok minnettarım. Bu

Eğer oraya zamanında varamasaydık ona neler olabileceğini düşündüğümde vücudumda öfke zıplamaları oluyor.

Belki de bağlanmak için kızgınlığının geçmesini beklemeliyim ama bunu istediğini söyledi ve konu Charlotte olunca içten içe bencil oluyorum. Onun iyi olduğunu bilmek için ona bağlanmam gerekiyor, yoksa bir daha asla uyuyamam.

Charlotte'un becerikli parmakları kemerimi çözüyor ve pantolonumu çekiştiriyor.

Mikael yanımda gömleksiz duruyor ve özveriyle bizi izliyor. "Alfa.

Şimdi." "Yuvana gidene kadar beklemek istemiyor musun?"

Başını sallıyor ve pantolonumu ve boxerımı aşağı çekerken direnmiyorum. Başka bir şey söylemiyor; sadece beni transa sokuyor ve pelvisime kadar kayıyor, aynı anda hem sikimi hem de büyüyen düğümümü alıyor. Ellerim saçlarına dolanıyor, o da bana sürtünerek ihtiyacı olanı alıyor.

"İhtiyacın olan bu muydu *Kulta*?" Başını sallıyor ve dudakları aralanıyor. "Kullan beni, tatlı Omega. Neye ihtiyacın varsa al."

"Daha fazla," diye fısıldıyor. Ona başka ne verebileceğimden tam olarak emin değilim. Ta ki Mikael'in eli kıcını sıkıp kalçalarımam damlayan kayganlığı toplayıp göt deliğine itene kadar.

"İhtiyacın olan şey bu mu, *mon sucre d'érable*?" Adam bir parmağını göt deliğinin içine sokarken inliyor. "Kızımız Alfalarıyla dolu olmayı seviyor, değil mi?"

Sikimin üzerinde zıplarken başını sallıyor ve Mikael'in parmaklarının verdiği yeni hissi alıyor. Bir tane daha ekliyor ve amı zaten sıkıydı ama şimdi ne kadar iyi hissettiğini görünce gözlerim neredeyse sönüyor.

"Bu tam bir saçmalık," diye mırıldandığını duyuyorum Eli'in ön koltuktan. Arabayı kullanan ben olmadığım için çok mutluyum.

Mikael bir parmak daha ekliyor ve Charlotte başını geriye atarak Eli'nin koltuğunun başlığına çarpıyor. Amcığı sikimin etrafında kasılırken irkilmiyor, sadece bükülüyor. O kadar sıkı kavıyor ki, Mikael'in onu doldurmasıyla birlikte kendimi kaybediyorum ve onu döllerimle dolduruyorum.

"Mmm. Alfalar. Benim," diyor, öne doğru eğiliyor ve ben hala onun içinde kilitliyken omzumda kendinden geçiyor.

Mikael parmaklarını yavaşça kaldırarak yere attığı gömleğine siler ve koltuğunda geriye yaslanarak iç geçirir. "Biri Koç'u aramalı. Bilirsiniz, bir menajerimiz olmadığına göre."

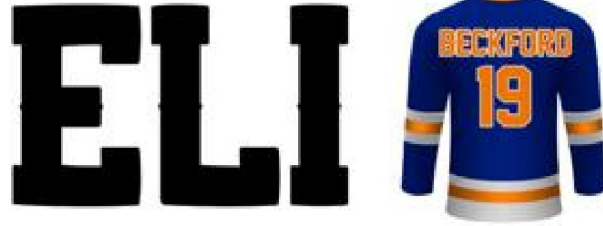
"Siktir," diye tıslıyor Eli ön koltuktan ve başını sallıyor. "Eve gittiğimizde mesaj atarım. Sözleşmemizde var. Yılda iki kez, zamanlama ne olursa olsun, yarışma sırasında müsait olmayacağız."

Kendimi bok gibi hissederek irkildim. Yedek kalecimiz yeterli değil ve dört gün sonra Predators'a karşı bir maçımız var, ki şu anda Predators'ı domine ediyorlar. Mikael tepkimi görmüş olmalı ve başını sallıyor.

"Bu sadece bir maç Anders. Bir yolunu bulacağız." Charlotte'u daha sıkı sıkarak başımı salladım. Onun için oyun oynamaktan vazgeçerdim. Bu artık gün gibi ortada. Burada asıl önceliğim o ve bunu ona her gün göstermeyi planlıyorum.

Rahatsız olmuş gibi yüzünü tekrar omzuma sürtüyor. "Bu sefer lenslerini çıkarmayacağım."

Eli ön koltuktan "Kesinlikle öylesin," diyor ve ben inliyorum. Omega'mız için yapmayacağımız şey yok.

Bölüm Kırk Yedi

"D Sence beğenecek mi?" Onu pelüş yatağa yerleştirirken Anders ve Mikael'e soruyorum. Bu Charlotte'un sahip olması gereken yuvaydı. her zaman vardı. Evin bodrum katında, bu yüzden eklediğimiz yapay ışıklar dışında hiç ışık yok.

Pırıltılı ışıklar tavanı kaplıyor ve sanki yuvaya kar yağıyormuş ya da etrafımız yıldızlarla çevriliymiş gibi görünüyor. Işıklar kısılabiliyor, böylece onun içinde bulunduğu ruh haline göre hazırlanıyoruz. Buradaki battaniye sayısı çok fazla. Su geçirmez battaniyeler, seveceğini bildiğimiz yumuşak battaniyeler ve sadece uyumaya adanmış daha büyük battaniyelerin bir karışımı var ki bu gerçekten çok iyimser. Çünkü ne zaman sevişmek isterse, onun çağrısına uyacağız ve hangi battaniyeyi kullandığımızın bir önemi olmayacak. Yatak takımları tamamen mor ve pelüş ve duvarlara onun yatak odasındakilere uyması için makrome yaptırđım. Buzdolabının olduğu bir dolap var.

İhtiyacım var. Piper yiyecek bırakacağı, Hank'e bakacağı ve Charlotte'un rahatlatıcı eşyalarından bazılarını getireceği için minnettarım.

"Buna bayılacak," diyor Mikael. Ona bakıp Charlotte'a nasıl baktığını gördüğümde göğsümü ovuşturuyorum. Her zaman olmamız gereken sürü olmak üzereymişiz gibi hissediyorum. Bizi buraya getirmek için en kötü şeylerden bazıları gerçekleşmiş olsa bile.

Charlotte yan tarafına doğru manevra yapıyor, bir yastık kapıp bacaklarının arasına koyuyor, kıpırdanıp rahatlamak isterken sızlanıyor. Kapı çalıyor ve ben yatağa uzanırken Anders kapıyı açmaya gidiyor. Yanaklarına ve alnına dokunuyorum. Yanıyor.

"Neye ihtiyacın var, bebeğim?"

"Acıyor," diyor, gözlerini açmıyor ve vücudunu pil- low üzerinde hareket ettiriyor. Geçen sefer bu kadar acı çekmemişti ve onun için ne yapacağımı ve bunu nasıl daha iyi hale getireceğimi bilemiyorum.

"Daha iyi yapmama izin ver, bebeğim." Onu sırt üstü yatırdım ve bacaklarını açtım, kaygan ve Anders'in dölleri yumuşak teninde parlıyordu.

"Lütfen, Alfa."

Kıyafetlerimi silkip odanın bir köşesine atarken bir saniye bile beklemiyorum. Mikael yanımdaki yatağa uzanıyor, onun saçlarını okşuyor ve boğazının sütunu boyunca şefkatli öpücükler yerleştiriyor. Mırıltılarımız karanlık alanda yankılanıyor.

Sikimin ağlayan ucunu ıslak dudaklarının arasından geçiriyorum ve yavaşça içine süzülüyorum. Ne kadar ıslak, sıcak ve sıkı olduğu için inliyorum. Baldırları sırtımın arkasına kilitleniyor ve topukları kıcıma girerek beni ileri itiyor.

"Mmm," diye inliyor ve bulanıklığın beni ele geçirdiğini hissedebiliyorum. Onu azdırmaya, döllerimle doldurmaya ve onu benim olarak işaretlemeye ne kadar çok ihtiyacım var.

"Bebeğim... Kendimi kontrol edemeyeceğim."

Mırıldanıyor ve başını sallıyor. Verdiği onay konusunda kendimi ne kadar rahat hissettiğimden emin değilim ama lanet olsun, onun benim olmasına ihtiyacım var. Onu her zaman hissedebilmek, bir daha asla ayrılmayacağımıza dair bir güvence. Bu konudaki hislerini ölçmek için Mikael'e bakıyorum.

"Onu bizim yapalım."

Bunu Anders burada olmadığı için mi söylediğinden emin değilim. Charlotte'a baktığımda saçları yüzünün etrafında dalgalanıyor, elleri göğüslerinin üzerinde ve pembe dudakları ben onu tembelce sikerken aralanıyor.

"Charlotte." Bakışlarımla buluştu. "Seni kızıştıracığım ve işaretleyeceğim bebeğim."

İnliyor ve başını sallıyor. "Evet!"

Mikael dudaklarını yalıyor ve Charlotte'a bakıyor. "Aynı anda mı yapsak?"

Kapıya dönüp Anders'in ne kadar kızacağını merak ediyorum ama kararlılığım her geçen an kırılıyor.

"Bağlarınızı aldığınızda Alfalarınızla dolu olmak ister misiniz, *mon sucre d'érable?*"

Çılgınca başını sallıyor. Mikael pantolonunu çıkarıyor ve kayganlaştırıcıyı alıyor. "Onu döndür, böylece üstte olacak." Hemen dinliyorum, etrafımda dönüyorum, böylece sırtüstü yatıyorum ve Charlotte koordinasyonsuz bir şekilde sikime biniyor, onun için neyin doğru hissettirdiğini arıyor.

Kukusu sikimin etrafında çırpınıyor ve bana binerken tırnakları göğsümü kazıyor. Dudakları ayrılıyor ve ten sıcaklığı hafifçe soğuyor. Mikael onun arkasında, kayganlaştırıcı ve kayganlaştırıcı karışımını kullanarak kıcını parmaklıyor.

Bana doğru eğiliyor, ben içine girerken göğüsleri göğsüme bastırıyor. Mikael onu hazırlamak için parmaklıyor.

"Omega'mıza bakın. İkinizin de Alfasını alacaksınız, değil mi?" Başını göğsüme doğru sallıyor, boğazımı ve saçlarımı sıkıca kavırıyor.

"Ne kadar iyi bir kız," diyorum ona ve üstümde inliyor. Mikael'in sikini onun arka girişine soktuğu anı hissedebiliyorum ve göğüs kafesimi ısırarak inlememe neden oluyor. Elimde olmadan saçlarını kavırıyor ve yüzünü bana yaklaştırıyorum.

Tüm inlemelerini ve çığlıklarını ağızımla yutuyorum. Charlotte'un sıcak amcığının beni bir mengene gibi kavramasına izin verirken, Mikael'in kendini konumlandırmasına ve hızı ayarlamasına izin veriyorum. Ellerimiz birbirimizin saçlarında ve yüzlerinde çılgınca dolaşıyor.

Dudaklarımız ayrıldığında ve Alfa kelimesini fısıldadığında. Tüm kararlılığım kırıldı ve yardım edemiyorum ama ona doğru itiyorum. Mikael hala kışındayken benim düğümüm onu dolduruyor. Üçümüz de aynı anda inliyoruz.

"Siktir," diye tıslıyor Mikael, parmaklarının Charlotte'un kalçalarındaki girintileri ardında parmak şeklinde morluklar bırakıyor.

"Benim," diye homurdanıyorum onu becerirken, göğüsleri her hamlede zıplıyor. Amcığı beni kavırıyor, onu döllerimle doldurmam ve benim yapmam için bana yalvarıyor. Boğazında bir damarın atmasını izliyorum ve ağızım onu her anlamda benim yapma düşüncesiyle sulanıyor.

"Lütfen," diye yalvarır Charlotte.

İtişlerime devam ediyorum, kalçalarım kışına sertçe çarpıyor. Kalçalarım Mikael'in kalçalarına her itişte çarpıyor.

"İşte bu, *mon doux*," diye pantolonunu indiriyor Mikael. Göğsünü Charlotte'un sırtına bastıracak kadar eğiliyor ve boğazının kenarını yaladığında beynim parçalanıyor. Kalçalarım kekeliyor ve her itişte düğümüm büyüyor. Mikael inliyor, ben hırlıyorum ve Charlotte boşalıyor. Vücudu titriyor-

üstümde. Kalçaları titriyor ve amcığı düğümümü öyle sıkı kavıyor ki ürperiyorum.

"Benim Omega'm." Sözlerimi duyamayacak kadar kendinden geçmiş durumda ama başını sallıyor.

"Lütfen. Ben iyiyim, Alfa."

Mikael ona "Çok iyi," diye garanti veriyor. "Boşalacağım." Elimden geldiğince ona doğru iterken, düğümüm tam boyutuna kadar şişerken çok yakınıml. Beni uçurumun kenarına iten şey bu, Mikael de öyle.

Omega'mızı sıkıca göğsüme bastırıyor. Boğazının sol tarafı benim ağzımda, sağ tarafı da onun kinde. Onu dölleriimle dolduruyorum ve dişlerimin arasına alıp ısırırken düğümlüyorum, bağ hemen yerine oturuyor. Ben inliyorum, Charlotte boğazımı sıkıyor ve Mikael hareket edemediğı için inliyor, düğümüm hepimizi yerimizde tutuyor.

Aramızdaki bağdan duyduğu memnuniyeti, içinden özgürce akan sevgi ve bağlılığı hemen hissedebiliyorum. Vücudunun şu anda ne kadar yorgun ama rahatlamış hissettiğini hissedebiliyorum. Elimden geldiğince, bağ aracılığıyla ona sevgimi, onun benim her şeyim olduğunu ve tüm dünyamdaki en önemli şey olduğunu iletiyorum.

Boğazındaki gümüş izine bakarken bağ izimi yalıyorum, ısırığı mühürlüyor ve iyileştiriyorum. "Seni seviyorum Char bebeğim," diyorum ona, bunu yüksek sesle söylememe gerek olmadığını bilerek. Bunca zamandır bunu bağın içine itiyordum. Ama bunu söylediğimde hafifçe inliyor. Hâlâ birbirimize kenetlenmiş durumdayız ve yüzümü okşayıp yanaklarımı öpücöklere boğuyor.

"Benim," diyor başparmaklarıyla yüzümü okşayarak. Bir eli bağ işaretine dokunmak için yüzümden ayrılıyor ve iç çekiyor. Bana büyük bir bağlılık ve özenle bakarken elleri tekrar yüzümdede. Bunu yapmak daha kolay.

Kızgınlığı sırasında nasıl hissettiğine bakın ve şu anda doydu ve o kadar sevinçli ki gözlerinin sulanmaya başladığını görebiliyorum.

"Gözyaşı yok, bebeğim." Gerçi bunu ondan çok kendi çıkarım için söylediğimi düşünüyorum.

Başını iki yana sallıyor. "Benim," diye tekrarlıyor hayranlıkla, göğsüme uzanırken, inleyen Mikael'i de yanında getiriyor. Ağırlıkları umurumda bile değil, güvende hissediyorum ve kendimi bütün hissediyorum. Göğsüm gümbürdüyor ve yüzünü boynumun kıvrımına gömüyor.

Omzumun üzerinden baktığımda Mikael'in bize gülümsediğini görüyorum ve belki yüzümden hafif bir gözyaşı süzülüyor ama bunu asla kabul etmiyorum.

"Onu işaretlemedin mi?" Ona sordum.

"Henüz değil. Önce senin almanı istedim. Sen ve Anders onu ilk işaretlemeyi hak ediyorsunuz."

Mikael beline masaj yaparken ben de kollarımı Charlotte'un omuzlarına dolayarak sırtının üst kısmındaki gerginliği ovuyorum.

Arkamızdan bir boğaz temizleme sesi geliyor ve yanaklarım ısınıyor. Kötü bir şey yaparken yakalanmışım gibi hissediyorum, ama bu bağın hissettirdiği şekilde, hiçbir yolu yok.

Hâlâ akli başındayken izin verdiği gerçeğini gündeme getiren kişi o olmasına rağmen azarlanmayı bekliyorum. Ama Anders beni her zaman şaşırtıyor. Yatağa oturuyor ve bir elini Charlotte'un üzerine koyuyor, böylece hepimiz ona dokunuyoruz. "Nasıl bir his?" diye soruyor.

"Sanki şu ana kadar hayatımdaki hiçbir şeyin anlamı yokmuş gibi," diyorum ve bunu gerçekten kastediyorum. Sanki hayattaki herhangi bir saçmalık önüme çıkabilirmiş gibi, ama bu bağla, Charlotte ve sürüm yanımdayken, gerçekten durdurulamazım.

"Seninle gurur duyuyorum," diyor Anders. Öne doğru eğiliyor ve Omega'mızın omzunu öpüyor. "*Kulta?*" diyor ama Charlotte çoktan benim omzuma yaslanmış

Göğüs. Uzun sürmeyeceğini ve onu paylaşmak zorunda kalacağını biliyorum. Ama şimdilik onu bir ejderhanın mücevherleri biriktirdiği gibi biriktiriyorum, göğsüme yakın tutuyorum ve her nefeste göğsünün yükselip alçaldığını hissediyorum.

Bağlandığım kadını kollarımda tutarken tek düşünebildiğim ne kadar şanslı olduğum ve hayatımın geri kalanını bu değerli kadını -Omega'mızı- koruyarak geçireceğim.

ANDERS

Bölüm Kırk Sekiz

I Eli'nin Charlotte ile bağ kurmasını izledim, öylece durdum ve hayranlıkla izledim. Keşke ilk ben olsaydım demedim desem yalan olur, ama bunu yapmak çok kolay.

Onları birlikte gördüğümde kendime geliyorum. Sanki son birkaç aydaki tüm kötü şeyler tek bir ısırıkla silinip gitmiş gibi bakıyor ona. Buna tanık olmak gerçekten paha biçilmez ve mucizevi bir şey ve şimdi tek istediğim aynı şeyi kendim için de hissetmek.

Piper en sevdiği şeylerden bazılarını bıraktı ve kızgınlık döneminde Hank'e bakmayı kabul etti. Ona Charlotte'un kızgınlığı geçtikten sonra bize taşınacağından emin olduğumu söylediğimde bunu oldukça iyi karşıladı. Biz yapamazken kızımızla ilgilenen dişi Alfa'ya minnettarım. Herhangi bir konuda yardıma ihtiyacı olursa, hepimiz yanında olacağız.

Yuvanın zeminindeki şilte çok büyük ve hepimize rahatça uyuyor. Mikael ve Eli'nin birbirlerine ne kadar yakın uyuduklarına gülmekten kendimi alamıyorum.

Birbirimizi. Charlotte Eli'nin kucağındayken ben de onun diğer tarafında yatıyorum. Eli onu bağladığından beri kıpırdamadı bile ve muhtemelen kızgınlık döneminde uyuduğu en uzun süre bu oldu. Hepimiz bütün gece dinlendik ve onu uyandırıp sıranın bana gelmesini istediğim için kendimi suçlu hissediyorum, bu yüzden bekleyeceğim. Bu kızgınlık ilkinden farklı görünüyor. Daha önce çok acı çekiyordu. Umarım Eli'nin bağ izi bu acıyı dindirmeye yardımcı olmuştur. Ne kadar çok uyuduğuna bakılırsa, öyle olduğunu tahmin ediyorum.

Ama boğazının kenarındaki ısırık izine bakarken tek yapmak istediğim boynunun diğer tarafını da kendi boynumla süslemek. Bir bağın ne kadar değerli olduğunu biliyorum. Ailemde buna şahit oldum. Birbirimizin kokusunu almış olabiliriz ve kader bizi bir araya getirmiş olabilir. Ama bir bağ işareti geri alınamayacak bir seçimdir ve ben bunu arzuluyorum. Biriyle bu düzeyde yakınlık kurmak çoğu insanın sadece hayal edebileceği bir şey. Ama işte buradayım, hayalimdeki kıza ve yanımdaki pakete sahip olacak kadar şanslıyım. Ben cidden gelmiş geçmiş en şanslı herifim.

Charlotte düşüncelerime uyum sağlamış olmalı ki gözlerini kırpıştırıp bir süre bana bakıyor. Dudaklarını yalıyor ve bana daha da yaklaşıyor.

"Neye ihtiyacın var *Kulta*?" Mikael ve Eli'yi rahatsız etmemeye çalışarak usulca soruyorum, belki de bencil bir pisliğim ama şu anda onu tamamen kendime istiyorum. Ellerini göğsümde gezdirirken dağınık saçlarını kulaklarının arkasına itiyorum.

"Zor," diyor.

"Sert mi istiyorsun Charlotte?" Başını sallıyor ve inliyor. Önce sırtıyorum, sonra bu sırtıtmaya dönüşüyor. "Alfa'n için sunum yapacak mısın?"

Hevesle başını sallıyor. Dizlerinin üzerine çöküp yüzünü şiltenin üzerine koyduğunda zaten çıplaktı. Saçları bir tarafa savrulurken

Dudakları ayrılıyor ve beklentiyle bana bakıyor.

"Alfa'n için çok iyisin, değil mi?" Başını sallıyor ve kıcını havaya kaldırarak bana şirin göt deliğinin ve damlayan amının en lezzetli görüntüsünü veriyor. "Seni sertçe becermemi ve bu tatlı boynunu ısırمامı ister misin?" Parmağımı tam olarak onu işaretlemek istediğim yere sürükleyerek soruyorum. İnliyor ve elleri altımızdaki çarşafları kavrayıp sıkıyor.

Bu anın sürmesini istiyorum, böylece sonsuza dek hafızama kazıyabileyim. Avuçlarım kıcının üzerinde kayıyor, ona şaplak atmadan önce etini sıkıyor. Tekrar yaptığımda iniltisi kulaklarıma müzik gibi geliyor. Charlotte'un kızgınlık döneminde şaplak yemekten daha çok hoşlanıp hoşlanmadığına karar veremiyorum. Sanırım bunu öğrenmek için çok daha fazla istatistiksel veri toplamamız gerekecek.

"Sanırım senin muhtaç amını sikmeden önce bu kıcın güzel ve pembe olmasını istiyorum.

Ne düşünüyorsun, küçük Omega?"

Kıcını bana yaklaştırmaya devam ederken pantolonunu indiriyor ve başını sallıyor. Ona istediğini veriyorum. Bu noktada, elimin kıcına defalarca vurmasının kakofonisiyle Eli ve Mikael uyanıyor. Sözlü olmayan bir şekilde, onunla yalnız kalmaya ihtiyacım olduğunu anlamış olmalılar ve yemek için üst kata, mutfağa çıkıyorlar.

"Görünüşe göre sen tamamen benimsin, *Kulta*."

Şaplak.

Şaplak.

Charlotte inliyor ve sızlanıyor, "Lütfen, Alfa, lütfen." "Neye daha çok ihtiyacın var? Düğümüne mi yoksa ısırığıma mı?"

Sızlanıyor ve sikim ihtiyaçtan ağlamaya başlıyor. Elimle omurgasını okşuyorum ve onu ayırmadan ve sikimi içine itmeden önce pembe yanaklarına bakıyorum. Düğümümü tam girişinde tutuyorum, böylece ona istediği her şeyi vermeden önce onu sertçe becerebiliyorum.

"Evet," diyor arşıfları sıkıca kavrarken ve ağı en lezzetli iniltiyle ayrılırken.

Bir elimle kalçasını tutarken, diğel elimle kıkına şaplak atıyorum ve onu heveslendirip inletiyorum. "Alfan her zaman neye ihtiyacın olduğunu bilir, değıl mi?"

Başını sallıyor ve alt dudağını ısıırıyor. Beyaz dişlerinin yumuşak pembe etini sıyırması beni inletiyor, dişlerimi onun mükemmel tenine nasıl geçireceğimi ve onu nasıl benim yapacağımı düşünüyorum.

Ona daha yakın olmak ve onu düğümleyip işaretlemeyden önce boşalmasını istemek için bir kolumu göğsüne doluyor ve onu bana geri getiriyorum. Kokusu o kadar yoğun ki, zengin akçaağaç şurubu ve kreplerin içinde boğuluyormuşum gibi hissediyorum. Boğazını öpüyorum ve küçük elleri ön koluma dolanıyor, ben onu becerirken küt tırnakları tenime batıyor.

"Benim için çok iyi bir kızsın. Sanırım benim düğümüne ihtiyacın var." "Lütfen Alfa," diye sızlanıyor.

Bir elimle göğsünü sıkıca tutarken, diğel elim karnından aşağı kayıyor ve içine doğru iterken klitorisile oynuyor. Daracık amcığına daldığımda düğümüm bir mengene gibi kavranıyor. İkimiz de aynı anda inliyoruz.

Beni o kadar sıkı kavramasını istiyorum ki yardım edemiyorum ama içine giriyorum ve sonunda onu benim olarak işaretliyorum. İçine girip çıkarken klitorisini tıngırdatmak için parmaklarımı kullanıyorum. Her itişte düğümüm büyüyor. Ben ona tam da istediğı gibi verirken inliyor ve koluma yapışıyor.

"Lütfen. Lütfen. Lütfen," diye yalvarıyor.

Eğiliyorum, boğazının kenarını yalıyorum ve onu işaretleyeceğimi bildiğim noktayı emiyorum. Onu uçurumun kenarına gönderen şey bu, amcığı çırpınıyor ve sikimi sağıyor. O titrerken ve inerken boğazına doğru inliyorum.

Kollarımda. Charlotte'un başı omzuma yaslanmış, söz verdiğim şeyi yapmamı bekliyor.

Onu becerirken serbest bırakılmış bir canavar gibiyim. Her hamlemde etin ete çarpmasından çıkan sesler duyuluyor. Düğümüm en büyük boyutuna ulaşıyor ve onu döllerimle doldururken ağzım boynunda. Ben ısırıkça kokusu yoğunlaşıyor ve o inleyip sızlanıyor. Amcığına verdiğim zevk ısırığın acısıyla karışıyor. Dişlerim onu terk ederken aramızdaki bağın koptuğunu hissediyorum. Charlotte'un hissettiği zevk, aşk, hoşnutluk ve onun sıcaklığının kalıcı konfüzyonu.

Kollarımda pantolonunu indiriyor, düğümüm bizi öngörülebilir bir gelecek için bu garip pozisyonda kilitliyor. İzi öpüp yalıyorum ve bunu her yaptığımda, o da kendini bağdan aşağıya doğru eğlendiriyor.

"Çok iyidindin *Kulta*. Çok iyidindin."

Nefes alış verişi ağırlaşıyor ama başını göğsüme yaslıyor. "Benim," diye fısıldıyor ve ben gülümsüyorum. Ben her zaman Charlotte'un oldum. Onu ilk kokladığım andan itibaren geleceğim kesinleşmişti. Hayatımdaki en değerli şey o olacaktı.

"Seni seviyorum," diyorum ona. Başını sallıyor ve bitkin düştüğünü söyleyebiliyorum. Belli ki bu kadar çok bağ almak yorucu bir iş ve Mikael'in planlarının ne olduğunu merak ediyorum. Eli'yi bir daha asla merak etmek zorunda kalmayacağım. Her ne kadar bağdaki hissiyatı Charlotte'ununki kadar okunabilir olmasa da, yine de orada. Onun mutluluğunu ve Omega'ya ulaşmak için duyduğu hevesi hissedebiliyorum.

Görünüşe göre Mikael'le birlikte odaya geri dönerken bu dürtüyle hareket ediyor. Bir gün hepimiz o adamın aklından neler geçtiğini öğreneceğiz. Sadece kızgınlık döneminde olup olmayacağından emin değilim. Buna direndiğini sanmıyorum ama Mikael ve Charlotte her zaman hepimizden farklı bir programa sahip oldular.

"Bebeğim, aç mısın?" Eli Charlotte'a sorar ve Charlotte başını hayır anlamında sallar. "En sevdiğinden getirdim." Eli önümüzdeki yatağa oturup elinde bir tabak meyve tutarken Charlotte ona bakıyor.

Başını hayır anlamında sallıyor ve sikime sürtünerek beni inletiyor.

Mikael, "Bir şeyler ye, tüm Alfalarını aynı anda yiyebilirsin," diye öneriyor ve bu onun canlanmasına neden oluyor.

Dudaklarını ayırıyor ve Eli dudaklarının arasına bir ahududu sıkıştırıyor. Mikael ve Eli ile göz teması kurarak dönüyor. Düğümlendiğimi ve hiçbir yere gitmediğimi bildiğinden, sanırım sözlerimizi tuttuğumuzdan emin olmaya çalışıyor.

"Bir şeyler içmen gerek," diyor Eli ve o da inleyerek başını omzuma yaslıyor.

Mikael elinde bir bardak suyla yanımızda durarak, "Siz ikinizde hiç nezaket yok," diyor. Bu onu normalde olduğundan daha da iri gösteriyor. "Benim iyi kızım olmak istemiyor musun, *mon sucre d'érable*?"

Başını sallayıp iç geçirirken mavi gözleri Mikael'i görüyor.

"Güzel, o zaman aç." Ancak suyu kızın boğazından aşağı dökmüyor. Suyu kendi ağzına koyuyor ve saçlarından tutarak başını geriye yatırıyor ve suyu ağzına aktarırken Charlotte hevesle dudaklarını aralıyor. Charlotte sığlaşıyor ve mırıldanıyor.

"Biraz daha ister misin?" diye soruyor ve Charlotte bir eliyle onun kalçasını kavrayıp usulca başını sallıyor. Bu ritüel birkaç kez daha gerçekleşiyor ve Charlotte'un bize mümkün olan her türlü fiziksel yolla bağlanmak istediğini fark ediyorum ve ne kadar sağlıksız olursa o kadar iyi.

Düğüm hala bizi bırakmadı ama Charlotte, Eli'yi Mikael'in yanında ayağa kalkması için yönlendirirken huzursuz görünüyor.

"Neye ihtiyacın var, bebeğim?"

Hiçbir şey söylemiyor, sadece boxer külotlarının lastiğini tutuyor ve çekiştiriyor. İkisi de kabul ediyor ve boksörlerini kaydırarak çıkarıyorlar. İkisi de Omega'mız için çok sertti. Öyle olacaklarına hiç şüphe yoktu. Ne kadar muhtaç olduğu ve kızgınlığı sırasında kokusunun ne kadar yoğun olduğu göz önüne alındığında, hepimiz onu bir an önce becermeye hazırız.

"Charlotte?" Mikael soruyor.

Sikimin etrafında bir kegel hareketi yapıyor ve ben inliyorum. Kalçasını ve göğsünü kavrayışım sıkılaşıyor, inliyor ama bir eline Eli'yi, diğerine Mikael'i alıyor. Onları birbirine yaklaştırmadan önce okşuyor ve uçlarını yalayıp emerek döndürüyor.

Klitorisile daha fazla oynamak için elimi hareket ettiriyorum. Eli ve Mikael'i diliyle keşfetmeye devam ederken uzunluğumu ve düğümümü sıkmaya devam ediyor.

"Charlotte, ikisinin de uyacağını sanmıyorum."

Ona kaşlarını çatıyor ve her iki siki de ağzına alırken meydan okumasını kabul ediyor. Başlarından daha fazlasını sığdıramıyor. Ama bunu yaparken hem Eli hem de Mikael inliyor. Onları ağzından çıkardığında, sırayla birini okşuyor ve diğerini emiyor. Eli daha fazla dayanamayana kadar adil bir sırayla değişiyor.

"Boşalacağım bebeğim," diyor ve o da inliyor. Onu boğazına kadar alırken klitorisine daha fazla baskı yapıyorum, ağzına girerken inliyor. Eli'nin eli başının arkasında, ona rehberlik ediyor ve istediği hızı koruyor. Omega'mızı kullanırken ve ona istediğini verirken elleri uyluklarını kavırıyor. Mikael kendini okşuyor ve bakışlarını Omega'mızın yüzünden ve sürü arkadaşımıza yaptıklarından uzak tutamıyor.

Eli bitirirken kekeliyor ve inliyor, Charlotte inliyor ve vermesi gereken her şeyi yutuyor. Geri dönerken onun kalçalarından birini tutuyor.

Mikael'in sikini yalamak ve emmek için.

"Nasıl oldu da bu kadar iyi bir Omega'ya sahip olduk?" Mikael söylüyor ve bu Charlotte'u onu daha sert ve daha hızlı emmesi için teşvik ediyor. Klitorisini dairesel hareketlerle ovuyorum ve yakın olduğunu biliyorum. Ben de tekrar boşalmaya yakın hissediyorum.

"Alfa'nın döllerıyla dolacaksın, değil mi *Kulta*? Ne kadar iyi, muhtaç bir Omega."

Bir sonraki orgazmı onu vururken göğsüme karşı titriyor. Sikimin etrafına geldiğini bilmek, amını ikinci kez doldururken beni tekrar harekete geçiriyor. Mikael kendini okşamayı devralmak zorunda kaldı ve Charlotte'un göğsünde bitirdi.

Charlotte pantolonunu indiriyor ve boşalırken vücuduma karşı istemsiz bir şekilde titriyor.

"İyi misin Charlotte?" diye sordum. Sadece inliyor ve tüm vücut ağırlığını göğsüme veriyor. İki kez boşaldıktan sonra, düğümüm bizi serbest bırakıyor ve amından damlayan kaygan ve sperm miktarı müstehcen ve çok sıcak. Yardım edemiyorum ama iki parmağımı kullanarak tekrar içine itiyorum. Aynı anda hem çok fazla hem de azmış gibi bir ses çıkarıyor.

İçinde benden ne kadar kaldığından memnun olduğumda parmaklarımı çekiyorum. Elini uzatıyor ve kendimizi tekrar yuvada birlikte uyurken buluyoruz. Omega'mız bizi ne kadar çok sevdiğini, uykuya dalmadan önce bağa gönderiyor.

Charlotte

Bölüm Kırk Dokuz

T Göğsümde ağır bir kol var ve inleyerek yanıma kayıyorum. O kişi kıpırdamıyor ve gözlerimi kısarak baktığımda gözlerinin üzerinde koyu renk saçlar görüyorum.

Mikael olduğunu biliyorum. Keşke lenslerim ya da gözlüklerim olsaydı da yuvaya bakabilseydim. Sıcaklığım sırasında hissettiklerimden mükemmel olduğunu biliyorum. Eşlerinizin sizi zevklerinize göre böylesine mükemmel bir alan yaratacak kadar iyi tanınması çok derin bir duygu.

Daha da önemli olan şey ise, tüm katmanlarımı nasıl soydukları ve her birini nasıl sevdikleridir. Kim olduğumu saklamak ya da bazı parçalarım sevilmiyormuş gibi davranmak zorunda değilim. İstesem de saklayamazdım - artık iki bağa sahibim - onları yeni bağlantı aracılığıyla hissediyorum. Onları uyandırmamak için elimden geleni yapıyorum, ne kadar mutlu hissettiğimi nasıl saklayacağımdan emin olmasam da. Yine de bağ aracılığıyla onları arıyorum.

İkisi de memnun ve yorgun. Kızgınlığım sırasında onları çok yorduğuma şüphe yok. Ateşimin bazı kısımları bulanık olsa da, bağ kurduğumuz kısım kristal berraklığında. Ne yazık ki, ateşimin zorlandığı ve tam olarak ne kadar tehlikede olduğum kısmı da öyle.

Göğsümdeki ağırlık sertleşiyor ve Mikael yumuşak bir sesle benimle konuşuyor. "Charlotte?"

"Hey," diye cevap veriyorum.

"Neyin var? Kokun."

Boğazımı temizliyorum. Mikael kızgınlığım sırasında bana bağlanmamış olsa bile Alfalarımla her şey masada, bu da itiraf etmek istediğimden daha fazla acı veriyor. Konuşmak için ağzımı açtım ve kapattım. Mikael'in elleri yüzümü kavıyor ve yüzünü görebileceğim kadar yakınımda.

"Sadece nasıl kızıştığımı düşünüyordum." "Çok üzgünüm Charlotte."

Boğazımı temizliyorum. Her şeyi düşündüğümde, odaya kapandığımı, tanımadığım Alfaların kapıyı yumrukladığını ve kendimi ne kadar çaresiz hissettiğimi hatırlıyorum. Adamların güvendiği biri beni böylesine tehlikeli bir duruma sokmuştu.

"Jake'ti," diyorum, adından bahsettiğimi hatırlayarak ama onunla ilgilenilip ilgilenilmediğini bilmeden.

"İcabına bakıldı. Bir daha asla, Charlotte. Onu öldürmek istedim. Böyle tehlikeli bir pozisyonda olmana asla izin vermeyeceğim."

"Senin hatan değildi."

Mikael alay ediyor. "Jake'e güvenmek bizim hatamızdı. Sen benim için çok değerlisin, bizim için. Sen her şeyimsin Charlotte. Çok fazla kötü şey yaşadın ve benim tek istediğim her şeyi daha iyi hale getirmek."

Gözlerimi kırıştırap ona bakıyorum.

"O zaman neden benimle bağ kurmadın?"

Başını sallar ve ayağa kalkar. "Benimle gel."

Elini tutuyorum ve sabah havası tenime vurduğunda titriyorum. Köşeden kapüşonlu bir tişört alıp üzerime geçiriyor. Etek ucu dizlerime geliyor ve kollarını kıvırmak zorunda kalıyorum. Yakasını kokladığımda hemen Eli'nin kokusunu alıyorum.

Mikael başka bir çantayı karıştırıp gözlük kılıfını alıyor ve çıkarıp yüzüme takıyor. Yüzünü ilk kez net olarak gördüğümde gülümsüyorum. O da bana gülümsüyor ve ağzımın kenarını öpüyor. Elini tutarak beni mutfağa götürüyor. Adamın evini daha önce görmüştüm ama şimdi görmek farklı hissettiriyor. Bana bir yuva yapmışlar. Bu evi inşa ederken akıllarında ben varmışım. Çok büyük değil ama hepimize yetecek kadar büyük. Bu düşünce beni gülümsetiyor ve kafamdan silkeliyorum.

Mutfağa girdiğimizde, Mikael beni kalçalarımın tutup tezgâhın üzerine koydu.

"Aç mısın?" Başımı sallıyorum, o da buzdolabını karıştırıp meyve ve kruvasan çıkarıyor. Meyveleri yanıma koyarken onları mikrodalgaya atıyor. Kış uykusuna yatan bir sincap gibi üzümeleri ağzıma tıktırmaya başladığımda fark ettiğimden daha açım.

"Kaç gün oldu?" "Sadece dört,"

diyor. Başımı sallıyorum ve iç

çekiyorum. "Bir maçı mı kaçırdınız?"

Elleri kapüşonun altında kalçalarımın, yanağımı öperken etimi yoğuruyor.

"Sadece bir oyundu, Charlotte."

Kaşlarımı çatıyorum. "Sana asla seçim yaptırmayacağımı söylemiştim."

Başını iki yana sallar. "Ben bir aptaldım. Seçim her zaman senindir, *mon sucre d'érable*."

Boğazımı temizliyorum. Bana söylediklerinin duygusu aynı anda hem ağır hem de rahatlatıcı. Tek istediğim Mikael'in bana tamamen bağlanması, kararsız kalmaması ve sahip olduklarımızdan yüzde yüz emin olmasıydı.

"O zaman neden benimle bağ kurmadın?"

Başını iki yana sallar. "Önce birkaç şey söylemek istedim ve bencilce hatırladığından emin olmak istedim."

"Eli ve Anders ile bağ kurduğumu hatırlıyorum," diye onu temin ediyorum. Bunu onların da bildiğinden emin olmalıyım. Kızıışmış olabilirim ama hayatımı değiştiren o olay zihnimi berraklaştırdı.

"Güzel. Ben, um..." Elini kalçamdan çekip ensesini kaşıyor. "Ben hiçbir zaman koşulsuz sevginin nasıl bir şey olduğunu bilerek büyümedim. Cehennem kadar acımasız ve bir noktaya değinmek için yumruklarını kullanmayı seven bir babam ve beni ve kardeşimi umursamayacak kadar kontrolden çıkmış bir annem vardı. Timothee beni bir dereceye kadar önemsemi ama on sekiz yaşındayken ayrıldı ve bir sürü buldu. Yıllardır ondan haber almadım. Eli ve Anders beni gerçekten önemsemiğini hissettiğim tek ailemdi ama yerimin doldurulabileceğini biliyordum. Onlar harika şeyler yapmak için gidebilirlerdi ve ben geride kalırdım. Ben hep geride kaldım. Sen benim bu kadar önemli bir şekilde sahip olduğum ilk şeysin. Bu döngüyü kırmak istiyorum Charlotte. Seni hak ettiğin gibi sevmek ve bana her zaman verdiğin koşulsuz sevgiyi kabul etmek istiyorum. Bir gün seninle çocuk sahibi olmak ve onların her zaman sevildiklerini hissetmelerini sağlamak istiyorum. Bunları istiyorum ve sen ve çocuklar sayesinde bunların mümkün olduğunu biliyorum."

Gözlerim yaşlarla doluyor ve ellerimi kalçalarına koyarak onu bacaklarımın arasına gelecek şekilde kendime yaklaşıyorum. "Kalbini koruyacağıma söz veriyorum, Mikael."

Geniş avuç içleri yanaklarıma bastırıyor ve parmak uçları başımın arkasına mükemmel bir baskı uyguluyor. Öne doğru eğiliyor ve dudakları dudaklarımı alıyor. Mikael'in öpücükleri her zaman tüketici olmuştur ve istediğini alır. Dili ağzıma giriyor ve bana onun olduğunu gösteriyor. Sonunda bıraktığında dokunuşunun altında eriyorum. Mikael ve benim aramdaki her şey masada. Acılarımız paylaşıldı ve ikimiz de kusurlarımıza ve birbirimize yaptıklarımıza rağmen birbirimizi sevmeye söz verdik. Bu yeni bir sayfa. Yaşadığımız onca şeyden sonra birbirimizi sevebilecek daha iyi insanlarız.

Ağzımın içinde inlerken başparmakları elmacık kemiklerime sürtünüyor. Dört günlük bir seks festivali yaptık ve bu adam hâlâ bana aç. Bana koşulsuz sevgisini göstereceğine ve beni her zaman koruyacağına söz verdi. Mikael'in verdiği, Alfa'mın sağlayabileceği her şeye ihtiyacım var. Onun bağ işaretine nefes almak gibi ihtiyacım var.

"Lütfen, Mikael."

Başını sallayıp beni tezgahın ucuna doğru kaydırıyor. Bu yükseklikte, beni sikerken ayakta durması için son derece mükemmel. Sertleşmiş sikini boxer'ından çıkarıyor ve kapüşonunu karnıma doğru itiyor.

"Bak beni ne kadar zorluyorsun, *mon doux*. Bu amcığa bağımlıyım," diyor sikinin ucunu giriş yerimde dolaştırıp içime doğru iterken. Elleri tekrar yüzümde ve gözlüklerimi çıkarıp güvenli bir şekilde tezgâhın üzerine koyuyor. Öpücüklerinin arasında "Seni seviyorum," diyor ve ben nefes nefese kalıp başımı sallıyorum.

"Ben de seni seviyorum, lütfen beni bağla."

Şimdi beni çılgınca öpüyor, içime her girdiğinde düğümüyle dalga geçiyor. Sürümüzü sağlamlaştıracak bu son bağ için ona çok muhtacım. Bir eli siyah saçlarına dolanmış, diğer eli ise can havliyle pazılarını kavırıyor.

Düğümünü içime iterken inliyorum. Öpüşmemizi kesiyor, böylece aşağıya bakabiliyor ve nerede birleştiğimizi görebiliyor. Onun sikini ve düğümünü almamı izlerken inliyor. Bizi izlerken ne kadar tahrik olduğunu görmek beni uçuruma sürüklüyor. Sıcaklığımdan sonra ne kadar hassas olduğumla düğümünün gerginliği, orgazmım vururken beni inletiyor ve inliyor. Mikael beni serbest bırakırken Fransızca fısıldayarak sikiyor. Müstehcen mi yoksa tatlı mı hiçbir fikrim yok ama kulağa harika geliyor. Mikael geri çekildiğinde Omega'nın kaygan bir karmaşasıyım, yüzü keskin yüz hatlarını görebileceğim kadar benimkine yakın.

"Benim," diye homurdanıyor kalçaları titrerken ve ağzı boğazımda. Önce etimi emiyor, nefes nefese kaldığım noktaya kadar beni tahrik ediyor. Boşalırken inliyor ve sonra dişleri boğazımın tepesinde, neredeyse kulağımın altında. Mikael itişlerini yavaşlatıp yeni bağ izimizi öpüp yalarken bu his beni neredeyse tekrar boşaltıyor.

İşte o anda Mikael'in kim olduğunu gerçekten anladım. Kendinden bu kadar emin, kendinden bu kadar emin görünen bu adam aslında sadece sevmeye ihtiyacı olan biri ve ben de hayatımın geri kalanında ona bunu vermeyi planlıyorum. Onu ne kadar çok sevdiğimi ve ona ne kadar taptığımı bir kenara itiyorum ve o da bana sevgisini, korkusunu ve tutkusunu hissettiğim kırılganlığını gösteriyor. Yanağından öpüyorum ve ayrılıp birbirimize bakarken derin bir nefes alıyorum.

Yüzümü eğiyor ve iç çekmeden önce dudaklarıma yumuşak, nazik bir öpücük konduruyor. "Kahretsin, bu çok güzel bir his."

Sırıttıyorum. "Öyle değil mi?"

"Eli ve Anders'i bile hissedebiliyorum. Senin kadar güçlü değiller elbette. Ama o sik kafalılar uyanık ve yatak odasında saklanıyorlar."

Gülüyorum ve kollarımı ona dolayarak tırnaklarımı çıplak ve mükemmel sırtında gezdiriyorum. Mikael onaylarcasına mırıldanıyor ve kollarını bana doluyor.

"Sırada ne var?"

"Daha fazla yemelisin, eşyalarını toplamamız ve Hank'in seni taşıması gerekiyor. Yarın antrenmanımız var. Ama gerçekten, her şeyi anlamak, birlikte yaşamaya ve bir sürü olmaya alışmak için zamanımız var. Sen nasıl istersen Charlotte."

İç çekiyorum, memnun hissediyorum ama aynı zamanda hayatın aniden ne kadar değiştiğine dair biraz sarmal oluyorum. Hayatımdaki ortak bir tema gibi görünüyor, ama şimdiye kadar uyum sağladım.

Bağlanma işaretini öpmeden önce başımın yan tarafını üç kez öpüyor. "Stres yapma. Biz sana sahibiz."

Boğazımı temizliyorum, içimi dökmem gerekiyor. Benden bunun beklendiğinden eminim ve maçlarına gitmek istiyorum. Ama olanlardan sonra stadyuma tam olarak nasıl dönmem gerektiğinden emin değilim.

"Ne oldu?" diye soruyor, artık her şeyi hissedebiliyor. Tüm Alfalarımın sürekli aklımda olmasının harika mı yoksa sinir bozucu mu olacağından emin değilim.

"Stadyuma tekrar gitmek konusunda emin değilim."

Başını sallıyor ve yüzümü avuçluyor. "Jake gitti, muhtemelen bir Omega'yı kötü niyetle tehlikeye attığı için ciddi bir hapis cezası alacak. Seninle ilgilenmek zorunda kaldığımız için çok şanslı, yoksa onu öldürdüğüm için muhtemelen hapse girecektim." Kollarını sıkıca kavriyorum, görünüşe göre hiçbirinin başı belaya girmediği için memnunum. Başını iki yana sallıyor. "Biz sahipleniciydik ve

Omega. Hiçbir şeyle suçlanmayacağız. Ama belki stadyumda olduğunuz zamanlar için kişisel güvenlik tutabiliriz diye düşünüyordum."

Gülümseyip başımı sallıyorum. "Belki Jim?"

O da gülümser ve başını sallar. "Evet, belki."

Anders ve Eli alt kattan mutfığa gelirken bağ izini tekrar öpüyor. İkisinin de elleri saçlarıma dokunuyor ve bağ izlerini öpüyorlar. Sürü arkadaşlarının aletinin mutfak tezgâhımızın üzerinde içimde düğümlenmiş olması umurlarında bile değil.

"Günaydın, *Kulta*."

"Günaydın." Anders mutfakta yiyecek ararken beni usulca öpüyor.

Eli dudaklarıma kondurduğu öpücüklerle sırayı alıyor. Aramızdaki bağ sayesinde güvensizliğini hissediyorum ve beni öperken gülümsüyorum. "Günaydın, bebeğim." Onu yakasından tutuyorum. Mikael ön sıralarda yer alsada onu dudaklarından sertçe öpüyorum.

"Ben de seni seviyorum, Eli."

Sırıttıyor ve beni daha da sert öpüyor. Tüm bağlılığı öpücüğüne dökülüyor. "Ben de seni seviyorum."

Eli benimle biraz oynasırken Mikael boğazını temizliyor.

"Burası hâlâ düğümlü," diyor ve vurgulamak için kalçalarını sıkıyor. "Paylaşmayı öğrensen iyi olur Bay Yumuşak," diyor Eli.

Mikael gözlerini deviriyor ve Eli'in omzunu itiyor. Eli başımın yan tarafını bir kez daha öpüyor ve boktan bir sırtısla ayrılıyor.

"Günün geri kalanında ne istersen yapabilirsin. Bizim tatlı, küçük Omega'mız ne yapmak istiyor?" Eli soruyor.

Onlara sırtıttıyorum. "Sizde hala *Catan* var mı?"

"Sürü olarak ilk günümüz ve sen buna savaşla mı başlamak istiyorsun?" Mikael soruyor ve ben sırtıttıyorum.

"Kaybetmekten korkuyor musun?"

Eli, "Kaynak ticareti için kucakta oturmak yok," diyor.

"Söz vermiyorum." Mikael'in düğümü bizi serbest bırakıyor ve yere baktığımızda ikimiz de kızarıyoruz, her şeyden önce tezgahın temizlenmesi gerektiğini fark ediyoruz. Mikael bir havlu kapıyor ve ben mutfağa bakarken temizlemeye başlıyor.

Gördüğüm en seksi üç alfa üstsüz ve mutfağımızda kahvaltı ediyor. Buraya gelirken yolumuz zorlu olmuş olabilir ama bu sonuçla birlikte geçmişe takılıp kalamam. Şu andan itibaren her şey sürümüzün mutluluğu ve bu ilişkiyi olabildiğince mutlu ve güçlü kılmak için neler yapabileceğimizle ilgili.

Terapide bunu ona söylediğimde Janet'in ne kadar gururlanacağını düşünerek alay ediyorum. Kendimi tamamlanmış hissetmem için yapılacak tek bir şey kaldı; travmayı geride bırakmaya hazır olmak. Ama bu sefer yeni bağlarımızın tadını çıkarmamız ve birlikte yaşamaya başlamamız gerekiyor. Doğru zaman geldiğinde, bu konuyu açacağım.

MIKAEL

Bölüm Elli

I Mayıs ayındayız ve playoffların ilk turunda Senators'a kaybettik. Sezona devam edememek hayal kırıklığı yarattı ama Omega'mızla biraz daha fazla zaman geçirmenin bir bonus olduğunu da inkar edemem. Sezonun geri kalanında öğrenme eğrileri vardı. Şaşırtıcı bir şekilde, Charlotte'un t a ş ı n m a s ı düşündüğüm kadar büyük bir alışma süreci olmadı. Onun evde bizimle olması hepimizi çok daha mutlu etti. Aslında antrenmandan sonra eve gelmeyi dört gözle bekliyorum ve boş zamanlarımızın tadını çıkarıyorum. Bundan bahsetmiyorum bile.

Charlotte evdeyken krallar gibi yiyoruz.

Charlotte'u bağlanmadan önce sevdiğimi sanıyordum, hatta bağlandıktan sonra daha da derinleşemeyeceğini düşünmüştüm ama yanılmışım. Omega'mıza her gün biraz daha aşık oluyorum. Sürümüze mükemmel bir uyum sağladı ve Eli ve Anders'le olan arkadaşlığımın hiç düşünmediğim bir seviyeye çıkmasına yardımcı oldu. Yani, tabii ki, Omega'mızı birlikte becermek

belli bir güven seviyesi. Ama artık resmi olarak bir sürüyüz. Tam olarak Hodges sürüsü. Gerçi formalarımızda hâlâ soyadlarımız var. Sanki sonunda yetiştirilme tarzım hakkında açılacak gücü buldum ve tutunduğum öfkenin bir kısmını bıraktım. Hayatımda bu insanlar olduğu için çok şanslı bir Alfa ve adamım.

Bu, serseri bir elle gözüme vurulmadan önceki son düşüncem.

İrkildim, inledim ve yan döndüm. "Eli,

seni lanet olası, beni tokatladın."

"Mmm, bilinçaltım bunu hak ettiğini düşünmüş olmalı."

Yüzüne bir şaplak attım, o da alay etti. "Dick."

"Birini tanımak için biri gerekir."

Yorganı burnuna kadar çekip kendini bir burrito gibi sararken aramızda kadınsı bir inilti duyuluyor.

"Bunun için çok erken."

Hank aynı fikirde değil, yatağa zıplayıp hepimizin arasından geçerek koca kışını benimle Charlotte'un arasına sokuyor.

"Peki benim iyi oğlum bu sabah nasıl?"

"Ben iyi bir çocuğum," diyor Eli ve Charlotte başını sallıyor.

"Saçmalıklarınla beni bu kadar erken uyandırdığın zaman değil."

"Yine de kalkmamız gerekiyor," diyorum, bugünün zor bir gün olacağını biliyordum ama bu Charlotte'un ihtiyacı olan bir şeydi. Dürüst olmak gerekirse, hepimizin ihtiyacı olan bir şey. Dün gece Charlotte'un çocukluk evini topladık ve Eli'nin kulübesinde kalıyoruz. Burayı ailesinden satın almış ve onlara buranın kendisi için onlardan daha önemli olduğunu söylemiş. Hala Charlotte'a, yaşam tarzımıza ya da açıkçası hiçbir şeye alışabilmiş değiller. Bana sorarsanız, bir avuç kendini beğenmiş pislik. Ama Eli'a taksiyi verdiler-

içinde. Burası sürümüzün oluştuğu yer ve pek çok güzel anıyı barındırıyor.

Charlotte için annesinin evini satmak zor bir karardı ama artık zamanının geldiğine karar verdi. Evin dekorunun büyük bir kısmını bu kulübede kullanarak Kathy'nin her zaman evine getirdiği rahat hissi vermeyi planlıyoruz.

Charlotte iç çeker ve başını sallar. Yorganın üzerine salyalarını akıtan Hank'in kulaklarını okşamaya odaklanıyor. Gözlerini kısarak baktığını fark ediyorum ve komodinin üzerinde duran gözlüğü ona uzatıyorum.

"Teşekkürler," diye fısıldıyor.

"LASIK hakkında daha fazla düşündün mü?" diye sordum. Konuyu birkaç kez açtı ama gergin olduğunu söyleyebilirim. Kahretsin, Omega'mın herhangi bir işlem yaptırması fikri beni de geriyor.

"Belki sezon içinde bakarım. Şu anda sadece sizlerle birlikte sezonun tadını çıkarmak istiyorum."

Başımı sallıyorum ve saçlarını öpüyorum. Hank'in başını okşamaktan kendimi alamıyorum. Bu köpek canavarı bana alıştı ama favorileri olduğu çok açık. Charlotte onun bir numarası, Eli ise ikinci sırada. Hank çok zeki bir hayvan olmayabilir ama sanırım birkaç ay önceki çikolata felaketinde Eli'nin hayatını kurtardığını biliyor.

Eli onun saçlarını öper ve iç geçirir. "Bunu bugün yapmak zorunda değiliz, bebeğim. Piper Hank'e bakmadan ve biz Finlandiya'ya gitmeden önce birkaç gün daha buradayız." "Bugün yapmak istiyorum," diyor usulca ve biz de kabul ediyoruz. Giyinip süslenmeye çalışıyoruz. Mutfağa girdiğimizde Anders kahvaltıyı çoktan hazırlamıştı ve Omega'm ı z a değerlendirici bir bakış atarak iyi olduğundan ve bugünün üstesinden gelebileceğinden emin oldu. Hepimiz onu hissedebiliyoruz.

bağ aracılığıyla. Biraz melankolik, biraz hüzünlü ama biraz da düşkün.

Bir bağınız olduğunda öğrendiğiniz bir şey de duyguların karmaşıklığıdır. Tüm standart 'kötü' duygular aslında o kadar da kötü değildir. İnsan olmak karmaşıktır ve her zaman mutlu olmamak sorun değildir. Aksine, her şeyi içinize atıp en kötü zamanda patlamamak için her şeyi hissetmenize izin vermeniz önemlidir. En azından terapistimiz Janet bize böyle söylüyor. Charlotte hala en çok ona gidiyor, ancak bireysel çift seanslarının yanı sıra paket seanslarımız da oldu.

Özellikle Charlotte'un geçmişiyle birlikte, onun duygularını hissetmesinin, işleminin ve bize ifade etmesinin önemli olduğunu öğrenmeye başladık. Onun duygularını hissedebiliyor olmamız, müdahale etmemiz ya da her zaman işleri daha iyi hale getirme dürtüsüne sahip olmamız gerektiği anlamına gelmiyor.

Bugün zor bir gün ve nasıl hissettiğini anlıyorum. Kendi yemeğimi yapmadan önce Omega'nın tabağını dolduruyorum.

"Kahvaltı için teşekkürler, Anders."

Hank'e bir parça domuz pastırması uzatırken başını sallıyor, sonra adaya dönüp kollarını bizimkine doluyor. Hiçbir şey söylemiyor, sadece ona sarılıyor ve sırtında rahatlatıcı daireler çiziyor. Garip, bir sürüde daha fazla kıskançlık olacağını düşünürsünüz ama dürüst olmak gerekirse biz bir aileyiz ve tek odak noktamız Charlotte. Eli ve Anders'in Charlotte'un tüm ihtiyaçlarının karşılandığından emin olmak için burada olması bir hediye. Charlotte'la samimiyetimizi paylaşmak konusunda hiçbir sorunumuz yok.

Onu kendim için çalmak istediğim geceler oluyor mu? Kesinlikle. Ama kızımız hem bireysel ilgi hem de sürü olarak zaman geçirmemizi sağlama konusunda harika. Kendine ait bir yatak odası var ve yatağı birden fazla kişiyle paylaşmak istediğinde bunu kullanıyoruz. Yalnız kalmak istediğinde

genellikle odalarımıza gelir. Bunun kokularımızla boğulmakla ilgili olduğunu söyledi.

Yüzünü gömleğine sürterek Alfa'sını işaretliyor ve ben de gülümsemekten kendimi alamıyorum. Evden her çıktığımızda kendi bölgesini işaretliyor. Bana karşı en az benim ona karşı olduğum kadar sahiplenici olan biriyle birlikte olmayı seviyorum.

Yapmak üzere olduğumuz şeye hazırlanırken sessizce yemek yiyoruz.

"Hazır mısın?" Eli soruyor ve o da başını sallıyor. Hafif ceketini alıyorum ve o da kollarını uzatıp ceketini giyiyor. Anders çoktan onun önünde duruyor ve fermuarını çekiyor.

"Ben hazırım," diyor. Eli Hank'in tasmağını tutarken o bir eliyle benim, diğer eliyle Anders'in elini tutuyor ve göl kenarındaki yeni banka gidiyoruz. Ağacın yaprakları yeniden çıkıyor ve kışınki görüntüsüyle tam bir tezat oluşturuyor. "Bu yeni mi?" Charlotte banka bakarken soruyor.

"Onu ziyaret edebileceğin bir yer olarak aldık," diyorum arkalığın üzerindeki plakete bakarken.

Katherine (Kathy) Hodges'in anısına

Sevgili eş ve anne

Sonsuza dek özledim

Charlotte burnunu çekiyor ve sulu gözlerle bize bakarken parmağını plaketin üzerinde gezdiriyor. "Teşekkür ederim," diyor usulca. Bank kocaman, Charlotte cebinden küllerin küçük bir kısmını çıkarırken hepimizin oturmasına yetecek kadar yer var. Onlara bakıyor ve ben de yüzündeki sessiz gözyaşlarını izliyorum.

"Başlamamı ister misin *Kulta*?" Anders ona sorar ve Charlotte başını sallar. Charlotte sessizce ağlarken eli onun kalçasında. "Kathy, Charlotte'u bu dünyaya getirdiğin ve bu kadar harika bir bakım işi yaptığın için sana teşekkür etmek istiyorum.

Onun için. Onun için endişelenmenize gerek olmadığını bilmenizi istedim. Onunla ilgileneceğiz ve onun ne kadar özel olduğunu biliyoruz. Sen de onun ne kadar özel olduğunu biliyordun ve çok iyi bir anneydin. Seni uzun zamandır tanımıyordum ama gittiğin her yere hep sıcaklığını götürürdün. Bu özelliğini Charlotte'ta da görebiliyorum. Hayatın bizim için nereye gittiğini görmeni isterdim ama bil ki elimizden gelenin en iyisini yapıyoruz. Ara sıra bu banka gelip seni kontrol edeceğiz. Seni özleyeceğiz, Kathy."

Charlotte hıçkırıklara boğulmuş durumda ve Anders sırtını ovup onu yatıştırırken yüzünü Anders'in koluna koyuyor. Nefes alış verişinin düzelmesini bekliyoruz. Eli başını sallıyor ve sıradaki o.

"Hiçbir zaman harika bir annem olmadı ama Kathy, sen çok iyi bir anneydin. Birkaç kez karşılaştığımızda bana kendi annemin gösterdiğinden daha fazla ilgi gösterdin. Muhtemelen hak etmediğimiz halde Charlotte'u bize emanet ettin. Ona bakacağımıza söz veriyorum ve sözlerini hep hatırlayacağım. İyi bir adam olduğumu ve bana güvendiğinizi. Sen, Charlotte ve Hank için her gün daha iyi bir adam olmaya çalışacağım." Sonuna Hank'in adını eklediğinde Charlotte hafifçe güler. Gözlerini siliyor ve bana bakıyor.

Boğazımı temizliyorum ve göle bakıyorum. "Kathy, bir keresinde bana her şeyin bir nedeni olduğunu söylemiştin ve dürüst olmak gerekirse, saçmaladığını düşünmüştüm. O kadar çok kötü şey oldu ki, her şeyin bir nedeni olsaydı çok acımasız olurdu. Ama geriye dönüp baktığımda, belki de haklısın. Bizi biz yapan kötü şeylerin olması gerekiyor. Trajedinin ardından güzelliğin geliştiği yerdir. Kendime karşı yumuşak olacağıma ve Charlotte'u ilk sıraya koyacağıma söz veriyorum. Kızını birlikte görmekten gurur duyacağın bir adam olmak istiyorum. Umarım aşağıya bakıyor ve gördüklerini beğeniyorsundur. Teşekkürler, Kathy."

Charlotte Anders'in göğsüne daha çok ağılıyor, oturup gözyaşlarını silerken gömleğini ıslatıyor. Titreyerek nefes alıyor ve başlıyor, "Hey,

Anne." Tekrar başlamadan önce bir an durup kendini toparlaması gerekiyor. "Hey, anne. Olanların suçluluğunu ne kadar uzun süre üzerimde taşıdığım için bana çok kızacağını biliyorum. Artık biliyorum ki bu benim hatam değildi ve olanları değiştirmek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Her zaman mutlu olmamı ve kim olduğumun farkına varmamı istedin ve sanırım sonunda bunu anlıyorum. İyi olduğumu, iyiden de öte olduğumu bilmeni istiyorum. Sarılmanı özlüyorum ama günde sayamayacağım kadar çok sarıldığım üç Alfam var. Bana her gün beni sevdiğini söylemeni özlüyorum ama bunu her fırsatta söyleyen üç adamım var. Her zaman benim için endişeleniyordun ve sanırım sonunda endişelenmene gerek olmadığını bilmeni sağlayabilirim. İyi olacağım ve mutluyum. Hâlâ her gün seni düşünüyorum, babamı da. Umarım her neredeyse onunla birlikteydir ve ikiniz de gurur duyuyorsunuzdur. Seni seviyorum."

O ayakta dururken her birimiz bir elimizi onun bir yerine koyuyoruz. Hıçkırıyor ama çantayı boşaltırken gözyaşları hâlâ yüzünden aşağı süzülüyor ve Kathy'nin külleri rüzgârda savruluyor.

"Nerede olursak olalım o hep bizimle olacak," diyorum usulca ve o da göğsüme yaslanıyor.

Başını sallıyor, kendini sakinleştirirken küçük eli gömleğimi sıkıyor. Duygularının birleşimini aramızdaki bağdan hissedebiliyorum. Bir üzüntü hissi var, ama aynı zamanda rahatlama ve kapanış da var.

"Üzerimden bir yük kalkmış gibi hissediyorum," diyor

Charlotte. "Sevindim," diye cevap veriyorum.

"Hiçbir zaman gerçekten veda edemedim, anlıyor musun? Suçluluk duygusundan kurtulmak ve nihayet vedalaşabilmek her şeyin bittiğini hissettiriyor ama aynı zamanda rahatlama gibi de geliyor?"

Anders başını sallıyor ve onu alnından öpüyor. "Seninle çok gurur duyardı Charlotte."

Başını sallıyor ve bankta oturup göle bakarak manzarayı ve az önce olanları bir an için değerlendiriyoruz.

Sürüme bakıyorum ve kalbim hayatımda hiç olmadığı kadar dolu hissediyorum. Aile olmayı seçen bu insanlar. Bu banktaki sevgi miktarı hayatımda hiç beklemediğim bir şey ve bunu korumak için elimden gelen her şeyi yapacağım. Birkaç ay önce olsa, berbat bir sürü olduğumuzu söylerdim. Şimdi bize baktığımda, hayalleri süsleyen bir sürü olduğumuzu söyleyebilirim.

Charlotte

Sonsöz

6 ay sonra

"Oh, kahretsin," diyor Piper yanımda, fotoğraf çekiminin arka planında dururken. Alexi bakıcıyı tutarken gözlerimi deviriyorum. fotoğraf çekimi için sete getirilen yavru kedi. "Bu takvimi nereden satın alabilirim?"

"İnternette. Neden onunla konuşmuyorsun?" Piper gözlerini devirir. "Konuştum, hatırladın mı?"

Kaşlarımı çatıyorum ve başımı sallıyorum. "Siz ev partinizi verdiğinizde kendimi tanıyacaktım ve onun Mikael'le konuştuğunu duydum. Bir Omega ve bir sürü istediğinden bahsedip duruyordu. Bu-" Takım elbise giymiş ve tekir kediye öpen Alexi'yi işaret ediyor

yanasına. "-Öylesine takılacağın türden bir adam değil. Ciddi bir şeyler arıyor."

"Eh, sadece üç yıl daha okulun var."

Alay ediyor. "Sonra bir staj ve ihtisas. Alexi gibi birine hazır olana kadar uzun bir süre geçecek. Ayrıca, o kaç yaşında? Otuz yaşlarında. Oturup benim gibi birini bekleyecek hali yok."

"Sen öyle diyorsan, Piper."

"Bana kolay bir av lazım, çaylaklardan biri gibi," diyor, fotoğraflarının çekilmesini bekleyen diğer erkeklere bakarak.

"Belki Elias?" Ben öneririm.

"Sadece biz sevişirken takma dişlerini takarsa," diyor ve ben gülmekten kendimi alamayıp ağzımı kapatıyorum. Bu, kameranın önündeki Alexi'nin dikkatini çekiyor. En iyi arkadaşıma bakıyor ve sırtıyor. Hâlâ ön dişini kaçırıyor ve bu çok sevimli.

"O... o beni ön dişi eksikken bile becerebilir," diyor ve ben daha fazla gülmekten kendimi alamıyorum.

Birden üç çift gözün üzerimde olduğunu hissediyorum ve önce fotoğraflarının çekilmesini bekleyen Hank'e bakıyorum. Hepsi bana gülümsüyor. Hepsinin ne kadar mutlu olduğunu ve beni gülümserken görmenin onlara ne kadar keyif verdiğini hissedebiliyorum.

Piper beni kolumdan dürterek, "Görünüşe göre sizinkiler kalkmış," diyor.

Başımı kaldırıp hepsinin yerde oturduğunu ve ortalarında salyaları akan bir Hank olduğunu görüyorum. Takım elbise giyiyorlar ve hepsi de çok seksi görünüyor. Yani, beni yanlış anlamayın, onları eşofmanla, hiçbir şeyle, formalarıyla seviyorum. Ama adamlarımı özel dikim takım elbiseler içinde görmek kadar beni kayganlaştıran bir şey yok. Hepsi gülümsüyor ve fotoğraf çekilirken sırayla Hank'le etkileşime giriyor-

fotoğraf üstüne fotoğraf çekiyor. Hank bu ilgiye bayılıyor ve yemin ederim koca hödük kameraya gülümsüyor.

Fotoğrafçı, "Neden Omega'nızı bir tane çekirtmiyorsunuz?" dedi. Utangaç davranıp hayır, teşekkürler diyen biri olabilirdim. Ama onlarla bu şekilde fotoğraf çekirme fırsatını kaçırmıyım? Kesinlikle hayır. Kot pantolon ve hepsini temsil eden ev yapımı formamı giydiğimi umursamadan başımı sallıyorum. Fotoğrafçı fotoğraflarımızı çekerken ben de Eli ve Anders'in arasında yere uzanıp Hank'in başını okşuyorum.

İşini bitirdiğinde, Mikael'in ona doğru gidişini izliyorum. Onu gün gibi net duyabiliyorum. "O fotoğrafları bana hızlıca ulaştırabilirsen sana ek ödeme yaparım. Cheryl'a sana bilgileri göndermesini söylerim."

Sırıtiyorum ve memnuniyetimi gizlemeye çalışıyorum ama hepsi de bunu hissediyor. Her Alfa'dan başıma öpücükler alıyorum.

"Maça hazırlanma zamanı," diyor Cheryl, adamlarımın yanına gelerek. Yeni menajerlerini sevdiğimi söylemek ciddi bir yetersizlik olur. Cheryl, zaten bir Omega'sı olan ve bana hayranlık duyan saçma sapan bir kadın Alfa. Çocuklara gülümsemiyor ama bana gülümsüyor. "Charlotte, bu gece benimle locada mı oturacaksın?"

Başımı salladım. "Piper ve ben kutunun içinde olacağız."

"Harika." Düz bir ifadeyle çocuklara bakıyor ve Mikael'i işaret ediyor. "Bu gece haksız ceza yok." Eli'yi işaret ediyor. "Atabildiğin kadar çok at, Petrov'a puan olarak yetişmelisin." Anders'e bakıyor. "Sen sadece işini yap." Dönüyor ve uzaklaşıyor, muhtemelen birkaç saat sonra başlayacak maç için locamıza gidiyor.

Mikael, "Cheryl bizi Hank'le aynı kefeye koyuyor gibi hissediyorum," diyor ve ben gülüyorum.

"Benim bir sıralama sistemim yok."

"Yapmasan iyi edersin," diyor sırtarak ve bana bir öpücük verirken. "Bu gece görüşürüz, *mon sucre d'érable*." Eğilip bana bir öpücük verirken bu lakap hâlâ tüylerimi ürpertiyor.

"Bu gece kaç gol atarsam atayım, bu gece kaç kez düğümleneceksin," diye fısıldıyor Eli ve Piper yanımda inliyor. Eli öne doğru eğilip bana nazik bir öpücük verirken bunu umursamıyor.

Anders, benim en sabırlı Alfa'm, sırasını bekliyor ve beni tamamen kendine aldığı anda sırtıyor. Artık müstehcen konuşmalar duymak istemeyen Piper ve diğerleri soyunma odasına gidiyor. "Bir sonraki ateşin hakkında daha fazla düşündün mü?"

Yüzüm kızarıyor ve başımı sallıyorum. "Belki bir sonraki sıcakta olmaz," diyorum. Sırtıyor ve başını sallıyor.

"O zaman sadece pratik yapacağız." "Bir sürü alıştıрма."

"Sabırsızlanıyorum, *Kulta*."

Sırtıyorum, takım elbisesinin yakalarını çekiştiriyorum ve dudaklarını dudaklarıma çarpıyorum. Öpüşürken gülümsüyor ve bir gün bu adama istediği kadar bebek vereceğimi biliyorum ama henüz hazır değilim.

"Yakala onları kaplan," diye fısıldıyorum ve öpmek için eğilirken gülüyor.

An- ders ve Eli ile birlikte soyunma odasına gitmeden önce beni bir kez daha öpüyor.

"Hepiniz vahşi hayvanlar gibisiniz," diyor Piper ve ben gülerek onun kolunu kendiminkine bağlıyorum.

"Hadi gidip Tilkiler'in parasıyla yiyip içelim." "İşte şimdi konuşmaya başladın."

Komşumuz Hank'i eve götürüyor. Yoldayken bize çok yardımcı oluyor ve Hank onu çok seviyor. Başını öpüyorum ve

Piper'la gitmeden önce en iyi çocuk olduğu için onu okşadı.

Maç oldukça heyecansız geçiyor ve bu kez locada oturup maçı izlerken hiç korku hissetmiyorum. Tek hissettiğim heyecan. Artık takımla birlikte seyahat ettiğim ve takımın bir parçası haline geldiğim için oyuncuların çok daha fazla ortağıyla tanıştım ve kendimi gerçekten takıma ait hissediyorum. Jim ben buradayken her zaman loca güvenliğinde çalışıyor ve o da bizim küçük hokey ailemizin bir parçası haline geldi. Onu ve eşini ayda en az bir kez yemeğe davet etmeyi ihmal etmiyorum.

İkinci devre bitti ve çocuklar on dakikalık hızlı bir oyun oynamak için dışarı çıktılar. "Kits with Sticks'e bayılıyorum!" Piper yanımda söylüyor ve ben de başımı sallıyorum. Çocuklar buzda kaymaya çalışırken çok küçük görünüyorlar. Bu kadar büyük bir stadyumda çok küçük görünüyorlar. Hepsi pakı almaya çalışırken yaklaşık on çocuk birbirinin üzerine düşüyor. Bazıları hemen ayağa kalkarken diğerleri kalkmakta zorlanıyor. İşte o anda bir oyuncu kaçmayı başarır. Küçük çocuk için tezahürat yaparken stadyum ve loca çılgına döner. Kaleye ulaşması biraz zaman alıyor ama geri dönüp şutunu atıyor, golünü atıyor ve küçük mücadeleyi sonlandırıyor.

Çocuk Tilkiler'in yedek kulübesine götürülüyor ve maçların komisyonu Opal tarafından röportaj yapılıyor. Çocuk kaskını çıkarıyor ve ben onun küçük bir kız olduğunu fark ettiğimde kendi kendime gülümsüyorum.

"Abby, bu gece maçı kazandıran golü atmak nasıl bir duygu?" Opal ona soruyor.

"Um... harika," diyor.

"Foxes'ta favori bir oyuncunuz var mı?"

"Eli Beckford çünkü bir köpeği var ve çok gol atıyor."

Yumurtalıklarım oracıkta patlıyor ve Alfalarımın neden böyle hissettiğimi merak ettiklerini hissedebiliyorum. Bunu üzerimden atmaya çalışıyorum ama oyunun geri kalanında yüzümde beliren sırtışa engel olamıyorum.

Tilkiler kazanıyor ve Mikael sadece iki ceza alıyor.

Oyun sonrası işlerini bitirmelerini kutuda sabırla bekliyorum. Piper sınavlarına çalışmak için eve gitti. Hepsi takım elbiselerini giymiş, lezzetli görünerek locaya girdiklerinde telefonumla uğraşıyorum ve tekrar tahrik oluyorum.

"Mmm, bizi gördüğü için mutlu görünüyor,"

diyor Eli. "Bütün maç boyunca mutlu

görünüyordu," diyor Anders. "Bence daha

mutlu olabilirdi," diyor Mikael.

"Beni daha mutlu edecek tek şey Alfalarımın beni eve götürmesi ve beni becerirken takım elbiselerini çıkarmamaları ve sonrasında meyve yedirmeleridir."

Üçü de sırtıyor. "Bu kesinlikle ayarlanabilir," diyor Mikael. "Hadi kızımızı eve götürelim," diyor Eli.

"Lütfen," diyorum nefes nefese. Tanrım, hepsi çok güzel görünüyor.

"Charlotte, iyi misin?" Mikael soruyor ve ben kalçalarımı birbirine bastırıyorum. Başımı sallıyorum ve o da inliyor.

"Ateşin asla zamanında yanmayacak, değil mi?"

Anders yanıma geliyor ve elinin tersini alnıma koyuyor. "Hadi seni eve götürelim, *Kulta*."

"Hâlâ beni takım elbiselerinizle becermenizi

istiyorum." "Tamam bebeğim," diyor Eli sırtarak.

Anders arkada, Mikael önde ve Eli elimi tutarken stadyumdan ayrılıyoruz. Neredeyse bu sıcak için fikrimi değiştirmiş olmayı dileyecektim.

Ama kendimi arka koltukta, takım elbisesi hâlâ üzerinde, sadece siki dışarıda, Eli'ye binerken bulduğumda başka bir şey düşünemiyorum.

Tek düşünebildiğim dünyadaki en iyi sürüye sahip olduğum ve geleceğimizin ne kadar parlak görüldüğü. Bu üç adamla birlikte dünyayı deneyimlemek istiyorum. Pek çok korkumun üstesinden gelmeme yardımcı oldular ve bana gerçekten yaşamanın nasıl bir şey olduğunu gösterdiler ve bunun için onlara ne kadar teşekkür etsem azdır. Yarın, on yıl ya da elli yıl sonra ne olursa olsun, tek düşünebildiğim kaderin bizi donmuş bir gölde nasıl bir araya getirdiği ama sevgi ve kararlılığın bizi her zaman bir arada tutacağı.

Biriyle birlikte olmak kaderinizde olsa bile, ister kader ister koku uyumu olsun, bir ilişkiye her zaman emek vermek gerekir. Çalışmaktan ya da Alfalarımı tüm kalbimle sevmekten asla vazgeçmeyeceğim. Artık buna değdiğimi biliyorum. Ben sevmeye değer biriyim ve hayatımın geri kalanını Eli, Anders ve Mikael'e onları en az beni sevdikleri kadar çok sevdiğimi göstererek geçireceğim.

Mutluluğa giden yol her zaman güzel değildir, ama varış noktası güzel değilse ne olayım.

Pack Hodges'ı bebeklerle yolda görmek ister misiniz? Bonus Epilog'u buradan indirmeyi unutmayın

Kendi One Pucked Up eşantıyonunuzu ister misiniz? One Pucked Up Paket Kitap Kutunuzu 1 Mart'tan önce alın.

www.authorsarahblue.com

Piper ile neler olacağını görmek ister misiniz? Don't Puck ile Ön Sipariş

Kalbim şimdi.

Sonsöz

Bir Sıkışmış Sürü'yü okuduğunuz için size çok teşekkür ederim. Bu kitap benim için ciddi bir duygusal emektir. Bu fikir neredeyse bir yıldır aklımdaydı ve sonunda kâğıda dökülebildiğim için çok mutluyum. Ağladıysanız özür dilerim, ama yardımı olacaksa ben de bank sahnesini yazarken ağlamıştım, yani yalnız değilsiniz.

Bu paketi çok seviyorum ve Charlotte ile Mikael'in bugüne kadar yazdığım en iyi karakterler olduğunu düşünüyorum. Charlotte gibi ben de erkekleri sıralayamam ama bu sizin yapamayacağınız anlamına gelmez.

Bonus sonsözü indirdiğinizden emin olun.

Piper'ın Kalbimle Oynama öyküsünde neler olduğunu görmek isterseniz, şimdi ön sipariş verebilirsiniz. Şubat 2024'te yayınlanması planlanıyor, ancak tarih öne çekilebilir.

Sarah Blue tarafından da yazılmıştır

Çok yakında:

Kalbimle Oynama

Neden Omegaverse'i Seçmelisiniz Hockey Romance Şubat 2024'te Geliyor

Piper'ın bir cerrah olması gerekiyordu, kötü kalpli bir Omega'ya aşık olması değil.

Zaten elimde olanlar: Heat

Haven Evreni

Heat Haven

Omega'nın Saplantısı

Koruyucunun Sözü

Çok Cazip

Heat Haven Tatilleri

Vera ve Vegas V düeti

Paranormal tarafta bir yürüyüşe çıkmak ister misiniz?

Babanızı Büyüleyin - Şimdi çıktı!

"Babasını siktir et, üvey annesi ol ve ona gerçekten seveceği bir oğul ver."

Şeytanı Büyülemek için Ön Sipariş Verin - Nisan 2023'te Geliyor

Teşekkür

Sam - Eğer ithaf bölümünü okuduysanız bu kitabın Sam'e ithaf edildiğini biliyorsunuzdur. Sam olmasaydı, muhtemelen bu kitap asla olmazdı. Beni her zaman desteklediğin ve daha iyi bir yazar olmam için beni zorladığın için teşekkür ederim. Arkadaşlığınıza çok değer veriyorum ve siz olmasaydınız nerede olurdum bilmiyorum.

Sandra- Diğer favorim ve hem kapağın hem de hokey formalarının tasarımcısı Sandra. Bana her zaman geri bildirim verdiğin ve en büyük amigolarımdan biri olduğun için teşekkür ederim. Fikirlerimi senden almasaydım ne yapardım bilmiyorum - @smaldo.designs

Stephanie- Tire işaretlerinin kraliçesi ve harika bir arkadaş haline gelen biri. Detaylara gösterdiğin özen ve çalışmalarımı bu kadar desteklediğin için teşekkür ederim. Birbirimize ve kurgusal aşk ilgi alanlarına olan bu ortak ilgimize sahip olduğumuz için çok mutluyum.

Janey- Geri bildiriminiz ve Omegaverse'e olan sevginiz için teşekkür ederiz.

Nikki - Beta okuma ve bu seri için cesaretlendirici sözleriniz için teşekkür ederim. Çok tatlısın ve seninle çalışmayı çok seviyorum.

Leisha - Yorumlarınız beni her zaman en çok güldüren şey oluyor. Tüm desteğiniz için ve beni daha ileri gitmeye ve yazmaya devam etmeye ittiğiniz için teşekkür ederim.

benim için çok şey ifade ediyor.

ARC okuyucuları - Yaptığınız her şey için ve bu yazarlık yolculuğunda beni desteklediğiniz için teşekkür ederim.

Kocam- Kocamın bu kitaptaki bazı hokey referanslarına yardım ettiğinin bilinmesini isterim. Hokeyi hayatıma sokan kişi odur, o olmasaydı bu kitaba sahip olamazdınız.

Tom Wilson - Harika bir kışınız olduğu ve ilham kaynağı olduğunuz için teşekkür ederiz.

Yazar Arkadaşlar - Flora, Kass, Alisha, Anna ve çok daha fazlası. Her zaman soruları yanıtlamaya istekli olduğunuz ve bana devam etmem için motivasyon verdiğiniz için teşekkür ederim. referanslar

İçerik Yaratıcıları - Kitaplarımdan herhangi biri hakkında bir resim, yorum ya da video paylaşan herkes bilsin ki size kesinlikle bayılıyorum. İçerik oluşturmak tutkuyla yapılan bir iş ve kitabımı hakkında paylaşım yapacak kadar beğenmiş olmanız gerçekten kalbimi ısıtıyor. Sıkı çalışmanız ve çabanız için teşekkür ederim.

Sarah Blue Hakkında

Sarah Blue çağdaş, tatlı, omegaverse, erotik, neden romans seçmeli romanlar yazıyor. Neredeyse her türde romantizmi seviyor. Yazmadığı zamanlarda onu bir kitaba gömülmüş ya da kindle'ını yakarken bulabilirsiniz. Romantizmin daha tatlı tarafını ve ilginç karakterler yaratmayı seviyor.

macera ve baharat. Güçlü kadın karakterler ve zayıflıklarını göstermeye istekli erkek karakterler yazmak onu içten içe heyecanlandıran bir şey.

Sarah kocası, iki oğlu ve iki sinir bozucu kedisiyle birlikte Maryland'de yaşıyor. Eğer okumuyor ya da yazmıyorsa muhtemelen bir el işi üzerinde çalışıyordur

projesi veya Tik Tok'ta kaydırma.

Instagram

Tik Tok Web

Sitesi

Bülten Facebook

Grubu

İçindekiler

Yazardan Bir Not

1. Charlotte
2. Mikael
3. Charlotte
4. Charlotte
5. Eli
6. Charlotte
7. Anders
8. Charlotte
9. Mikael
10. Anders
11. Charlotte
12. Mikael
13. Eli
14. Charlotte
15. Charlotte
16. Charlotte
17. Anders
18. Charlotte
19. Mikael
20. Charlotte
21. Eli
22. Anders
23. Mikael
24. Charlotte
25. Charlotte
26. Charlotte
27. Eli
28. Charlotte
29. Mikael
30. Charlotte
31. Anders
32. Charlotte

33. Eli
34. Charlotte
35. Charlotte
36. Anders
37. Mikael
38. Charlotte
39. Eli
40. Charlotte
41. Charlotte
42. Mikael
43. Charlotte
44. Mikael
45. Charlotte
46. Anders
47. Eli
48. Anders
49. Charlotte
50. Mikael
Sonsöz
Son Söz
Ayrıca
Yazan
Teşekkür Yazar
Hakkında

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.